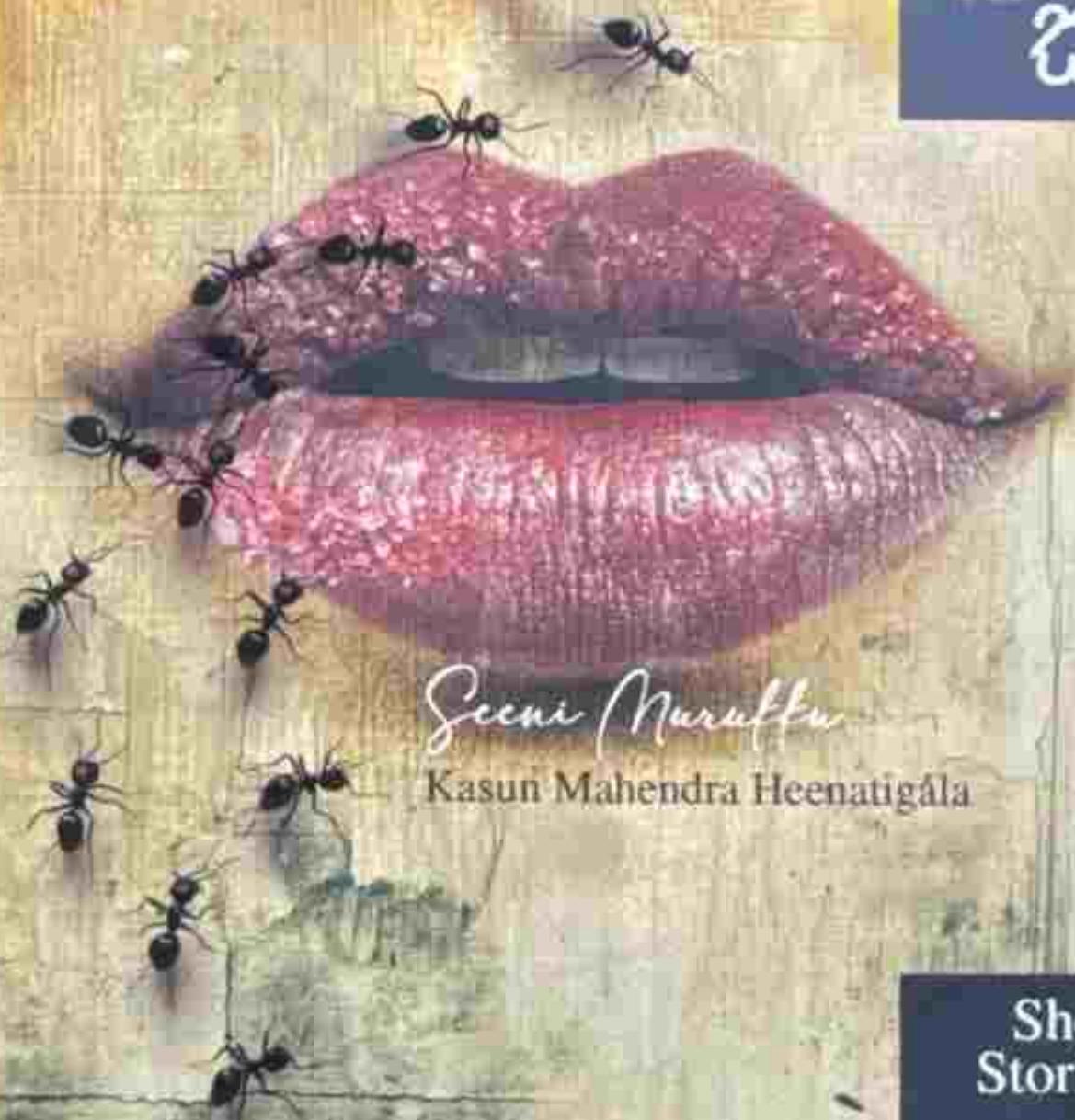

කුතු
ආරු
රුක්
ක්

කුතුවෙන් නැංවල

Seevi Maruthu

Kasun Mahendra Heenatigala

Short
Stories

“ගොඩ හදුවයේ දමිම සුගසට
දුන්නා වේරන්. වුට් දුවේ,
මං ඒ සත්ධියෙයි අපේ ශක්නාර
දුන්නා සිහි මුරුදේකු.
ආදරේ ඇමුල් හැ තෙල්ලෙ.
හර ආදරේ පැණි රහයි”

చీన వ్రాతలు

ඛතුවරයාගේ ලෙඛන් කාලී

සංවිධාන - 2014 (සාම්ප්‍රදායික)

සිංහල තුනකු

කසුන මහෙනදු හිනටිල

සරසවි ප්‍රකාශනයේ

30 එක්ස්පී ඩිජ්‍යෝන්ලික්ස් පුවා, කොළඹ

සියලුම විවිධ තැපෑල්, ප්‍රකාශනයක් හිමි ආචාර්යාත්මකින් මෙයෙහි
විෂ උග්‍රයේ සංස්කෘතියෙන් ගැනී රැකි නොවේයි නො උප්‍රේරිත,
සුදින, උපින, අඛ්‍යාච්‍යාච්‍යාච් ගැනී පැවත තිබායාත්මකින් ගැනී එස්ප්‍රේෂ්‍ය
පු, ඩිජ්‍යාලි, ප්‍රාග්‍රැන්ඩ්, අනුරූප්‍රසාදා හිමි හා විෂය ගෙවා පැවතු
විෂය තැපෑල් විවිධ, ප්‍රකාශනයක් සංස්කෘතියෙන් ගැනීම් නිවාසි නිවාසි.

සංස්කරණ ප්‍රකාශනය: publishing@surasavil.lk

සක්‍රීඩා ප්‍රාග්‍රැන්ඩ්

ප්‍රාග්‍රැන්ඩ් - 2024 ප්‍රාග්‍රැන්ඩ්
අදාළ ප්‍රාග්‍රැන්ඩ් - 2024 ප්‍රාග්‍රැන්ඩ්
භාරිත ප්‍රාග්‍රැන්ඩ් - 2024 ප්‍රාග්‍රැන්ඩ්
සිංහ ප්‍රාග්‍රැන්ඩ් - 2024 ප්‍රාග්‍රැන්ඩ්
ඡායා ප්‍රාග්‍රැන්ඩ් - 2024 ප්‍රාග්‍රැන්ඩ්
භාරිත ප්‍රාග්‍රැන්ඩ් - 2024 ප්‍රාග්‍රැන්ඩ්
භාරිත ප්‍රාග්‍රැන්ඩ් - 2024 ප්‍රාග්‍රැන්ඩ්
ඡායා ප්‍රාග්‍රැන්ඩ් - 2024 ප්‍රාග්‍රැන්ඩ්

© සුදින සිංහල දින තැබායි

ISBN 978-955-31-3258-1

සුදින ප්‍රාග්‍රැන්ඩ්

විද්‍යා ප්‍රකාශනය

ඇතුළු මිනුවන

භාරිත ප්‍රාග්‍රැන්ඩ් තැපෑල්

ප්‍රසාද තිරිතානය

ඉදි ප්‍රාග්‍රැන්ඩ්

සුදින

විද්‍යා ප්‍රකාශනය

විද්‍යා ප්‍රාග්‍රැන්ඩ් තැපෑල්

සුදින

සුදින

විද්‍යා ප්‍රකාශනය

විද්‍යා ප්‍රාග්‍රැන්ඩ් තැපෑල්

සුදින

www.surasavil.lk

ජ්‍යෙල පිළියන්දල පොල ආචාලන පේමන්තුවේ ක්‍රිඩා පොත් විඛුණ්‍යන්හෙතු විය. මම පිළියන්දල අංශ රීත් තනිපු විදුහල් රූපවිසුරු ඉඟෙනුම ලබමින් ප්‍රතිඵලන් ඇති ප්‍රතිඵල නිමවී ඇම්මාගේ අන් එල්ලී ක්‍රිඩාන්දර පොත්කාරයා අසලින් එදිදී අලුතු ම යුතුවන ගැස්ටියකින් මා එදෙසට ඇදි ඇදි යන්නේ ය. 'මට මේ පොත් මිනි' මා අම්මාට කියන්නේ ය. මට මහඹ ඇති පාලන දෙපාන් රුහුරු හෝ ඉලිවේපෑන් හෝ කිසිදු වරුවූ එකුදුවක් මාඟාලද තමාව නැඩුවා නොකළයි අම්මා මා ඉල්ලා පිටින පොත් නොකළයි සේ අරඟ් දෙන්නි ය. පිළියන්දල පිටිපුවාරභාෂ තිවියට රුම්මා පමණක් මාරුකායි අන් ඇති දිනෙහා මා බෙලන් ම පොත්කාරයා අසල අම්මාව නැවතා මතිලි. 'මට මේ පොත් මිනි' මට ඇවිවූ විවිධ ඇම් උම් පයිස මිනා ගම්මු' අම්මා කිවා ය. 'මේ දැන් මේ පොත් මිනි.' මම නොසන්ඩාල විවිධ.

'අස්සය ගම්මා තුරි ප්‍රතා' එසේ කි අසරක අම්මාගේ දැනුගත ඇති දත් ප්‍රාග්‍රහණ විසාල් ආචාලයක් මූලික රැකැස් මේ මම එකාදිගට සපා කුවේමි. අපේ නැදු ඇතුළත් පොල් ආ රෙන් රැවෙළේ මහඹට පැමිණියා ය. මා අම්මා භප්පින් පොල්ලාවේ භැජප්පින් තවින් ගෝරනායුවෙන් ක්‍රිඩා පොත් ඇයිලිනි.

'මයාගේ පුරුහල් ටැබිපිහා. එකයි මේ. ඉල්ලන ඉල්ලන දේ අරු අදෙන්නෙපා. පොවිවිස් හටි තැදෑට ඉන්න' ඇතුළත අම්මාව කිවා ය. අම්මා ඇට තිසිවිත් නොකිවා ය. මට එකුද වරුවුවක් හෝ නොකළා ය. මා දෙනෙක්දාහත් මුදලද අම්මා ලැජ්ජාවට පත්කෙනාට හර ඉල්ලා පිටි 'වාල්ලිකිල් රාමායනය' ර සනිලද් වෙන් ද්‍රව්‍යක අම්මා මට අරු දුන්නා ය.

අදවන් ඉදිහිට ගෙදර යියවිට අම්මාගේ හැඳුම් දැනුගත අදය මම නොරෙන් බලමි. මට කිරිභර පෙළු ලේ ගල්බනාතුරු අම්මාගේ අන් මා එදා පිපුම් ඇදි ඇන්තාවාටය මට පමණක් පෙනෙන්.

මෙසේ ක්‍රිඩාන්දරකාරයෙකු වි මා මේ ගෙවින්නේ අම්මාව ඇති යය යි.

සේ අදවන් නොහිත්මුණු නොසන්ඩාල මාගේ පරම සැපක යි.

'මිනි මුරුහ්ඩු' එහි ලැනෙන් සාක්ෂියයි.

මේ පොත් භැම අකුරක් ම මගේ අම්මා නට යි !

පෙරමුදාන

මා සිත්තා අන්දමට මගේ පෙනෙහළ දිගේ කැලනෙමින් එන සැම පූජ්‍යමක් ම සැදී ඇත්තෙන් කතාන්දර වලිනි. ඉදින් මා පූජ්‍යම ගන්නේ අකුරු වලිනි.

ලේඛනව සිටියදී මේ පොත කියෙවිවා නම් අන් මරු යැයි සිතුණ ද අද ඒවහුන් අතර තැනි, එනිසා ම මේ පොත කියිදාක තොකියවන, 'මෙක කරපන් මෙහෙම පලයන්' කියා කියිදාක කිසිදු නොවුවක හෝ රුවුමක මා යාල් තොළකාට මට එසි සේ ඉමිලෙන්න ඉඩියුන් පියාපන් රහිත මිනියා මගේ තාත්තා ය.

නම සෞදුරුතම තාරුණ්‍යය මැදපෙරදිග ගාහ ගස්වයේ දිය කර ගුමය වැශරා සිය මව වූ මඟේ තාත්තම්මාගේ ගාය කදු තිතට පියවා, ලක්දිවට පැමිණ සිය උරුමය වූ එකම නිවස ද ප්‍රාග්ධනාවන්, අපටත් දී අප පාරට ඇදු තොයුම්, මුළු මහන් ජ්‍යෙෂ්ඨය ම සෙවනාල්ලටන් වඩා ලැබුන් අප සමෘතම පූන්, නමා සතු සියල්ල ම අප සතුනොට අදට ද කිසිවක් ම තොදුල්ලන පුදුවර ගැහැනිය මගේ ලෙඛු නැත්තා ය.

පාසල් ලුමන් සහෝදර සහෝදරියන් ගැන රසැනී රවනා ලියදී ගෙදර්වින් අම්මාවන් තාත්තාවන් 'අන් මටත් මල්ලියක්' මිනා යැයි කියා ආවේරීලි කොට, මා උරන් පසු මගේ ජ්‍යෙෂ්ඨය ම ඇගේ වගකිමක් නොවගන්, තාත්තා රැකියාවක් තොකළ බොහෝ අවුරුදු පුරාවට යෝජියක සේ මුළු පවුලම නඩත්තා කෙරු, බෝජියක් සේ මගේ සතුව තමාගේ සතුව බවටන්, මගේ දුක තමාගේ දුක බවටන් අදටත් පන් කොටගත්තා තවමත් අවිවාහක ආදර්ශීය හදවන මගේ එකමමක අක්කා ය.

පාණසම ප්‍රේමයෙන් මහද උද්‍යානය විකසින කොට එහි වූ වල්මුල් ගලවා දමා ඕනෑමයේ රැක් ලතා සිටුවා, උජුපුම් හාද වැස්සකින් එකි රැක් මන ආල මල් පුමුදාවා, සමනල් තවු සැමලන්නට සිය මෙවන් කුස පුද දුන් මගේ සරාමික බිජින්දා මාධ්‍ය ය. අතිනයේ මෙරට පත්තර පිටු මන විෂා කතා ඇදී සිය අර්ථවලි වූ ජැක්සන් ඇන්තනිගෙන් ලද එකි මිත්තම් උරුමය

තමා සභුජකාර ගෙන ඇ මගේ තකවිකතාවන්ට ඔහුනාකාරයෙන් සිය සූන්දර ඇඟලි තුධින් මෙහි එන සකල සිතුවම් ඇත්දා ය.

මා පොතත් ලියු බවත්, එය ප්‍රකාශයට රත් කළ හැකි ද යන්නන් ඇසු සැහින් එවන්නැයි පවසා හිස් මුදුනින් එය පිළිගෙන අතිශය අන්තර නිමුවුමකින් මේ පොත මුදුණය කෙරුදේ සරසවි ප්‍රතාගන ආයතනය යි. එහි අධිපති එච්.චී. ප්‍රෝමිඩි මැතිදු ඇංජේල ක්‍රියාකාරී මඩුල්ල දායාරු ගදවන් ඇත්තෙක් ය.

පොත් පසුවදන ලිවිය යුත්තේ බොලා බවත්, එව වෙනස් ආදේශක නැති බවත් පවසා කසුන්මය තශක් දමා මෙහි එන පසුවදන ලිවිමට මා එකා ගොටුවන් ගෙනෙම සංමිතු සහන්දර මංුජුල වෙශිවිරුදාන ය. ප්‍රංශ අභ්‍යන්තර අභ්‍යන්තර නිවි නිවි දැඳවුන කටි තති තරුව මහු ය.

පොත් කටුවෙට මගේ අදහස් ගළපා උමේ හැඩයක් දිජ් කිසු කළ අභ්‍යන්තර රාජකාරී මැදුමද මුව එවන්නැයි කියා අතිශය රස කළුත්මක කටුවයක් සාදා දැන් දක්ෂයා ප්‍රදිශ ප්‍රෝම්ලාල් ය.

කටුවය පසුපස එන මගේ රුපකාය කැමරාගත නැංශ නැංශමක ඇය රුවිනාරු විරයිංහ ගේ ය.

අකුරු මත්තෙන් ප්‍රායෝගික ගන්නා මා හට තව තවන් ලියාපෑ කියීමින් දිජ් දෙන්නේ ද, මා තුළ දිවින කතාන්දරනාරයා සහ උද්‍යෝගීය මියෙන්නට නොදි ජ්‍යෙන් කරවන්නේ ද සහාදු පාඨික මිති ය.

ඒවිනයේ අතිශය ප්‍රථම වනාවට මා අප්‍රේවිවියෙකු කරුමින්, දිනෙක මා අතිශුමණය කරනු වස් මෙලෙඛාවට සඡුම්කිමට නියමිත මාධ්‍යිකීන් කුස්ස ප්‍රායෝගික ගන්නා මගේ ගොපු පැවිතා මෙලෙඛාව මට විවිනා ම මතනා ය.

මේ අය නොවන්නට 'සිනි මුරුක්කු' රස නැත !

කසුන් මතන්දු සිහාවිගල

revolutionk92@gmail.com

සටුන

උයා	13
බට්ටා	19
රපිගාය	47
ජැයිමේනුයි මිල්වනුයි	67
මරණ සහතික සහ සහතික මරණ	83
මධුරි	95
පොලොවෙන් මනුවන මිනින්දෝ ඇටකටු	107
හින් මැණිංකේ කතා වස්තුව	121
කලාබර බුරුවා	131
සිනි මුරුක්කු	159
මුණුණුවැන්න	175
රතු මාමා	195
අැම්. පත්මසිලි	209
පංච මහා ගසාරකම	219
කහ වන අදි කත	235
නැයෝ	251
ඡරායන්	259
ගසාම්බිදුවිපෑ	281
ඒ ඩී නේ	291
රා	305

මෙහි එන සියලුම පාතා සහා රේවා නොවන මනාකල්පිත රේවා යේ.
මෙහි එන සියලුම වරිත මනාකල්පිත රේවා නොවන සහා රේවා යේ.
මෙහි එන සියලුම සිද්ධී සහා රේවා නොවන අභ්‍යු රේවා යේ.
මෙහි එන පුරුෂාජර ගැලපීම අභ්‍යු රේවා නොවන සහා රේවා යේ.

චියා

එයාට තිබුණේ කංසාමය ඇස් දෙකක්. එයා ජෝයින්ට් ගෙනරිට් නැදු කියන්න ඒ වෙනසාට මං දැනගෙන හිටියෙ නැ. ඒත් ඒ ඇස් අස්සය ද්වීය තිස්සය පිවිටි පිවිටි ඉන්න මිනිහෙක්ට මූණත් කුල් පිට හදාට යන්න ප්‍රාථමික මොකක්ද රීමික් එකක් තිබුණු. නිල් ආමස්ට්‍රෝල දාභක් ඇස් විලින් උසස් පොලෝ ගෙන්න ප්‍රාථමික මැරික් යැටියක් එයාගේ අන් හිටුණු. එකයි එයා, සොරාට කළියං සාක්ෂුවට පරිස්සමට හංගන් ගිහි. එකසුරු එළියට ඇදුල පත්තු කරන්න ප්‍රාථමික ජෝයින්ට්ටෙකක් කරං. වටින්නෙ, එයා ඉන්දුරාලික වන්දාවියක්. ඇක්නටම මට කියන්න අමතක වුණා, එයා ගිය අවුරුද්දේ කසාද බැඳුලා මේ වෙනසාට කසාමද දින් කරං හිටියෙ. ඒ කියන්න සරලව කියනවනා. දික්-කසාද වෙලා හිටියෙ. බැඳුලා හිටිය කාවද, දැන් ඉන්නෙ කා එක්ක ද, ඇයි එයාගෙන් දික්කසාද වුණේ, මය විශේ හිරිකින ප්‍රශ්න අන් අල්ලු දාන්න. අමතක කරන්නාපා, එයා ජෝයින්ට්ටෙකක්. හදිස්සියක් නැ, පත්තු වටින්න වෙන්න තමයි රසනාට වදින්නෙ. තණමල්පිල ද, කක්රලා ද, මනාලි ද තකාමහද කින්ද මන්ද නොහිතා මට දැක්ක ගමන් හිතුණේ ඇදින්න.

බස්නාහිරට ඇදිරි නිනිය දාන්න පැය කුනකට කළින් රී මං හිටියෙ දෙල්කද හංදියෙ. සංසාරටට වධා දිග බාර පෝලිමේ තිස් අට වෙනියට වශේ. හරියටම තිස් අට වෙනියට ද කියලා කවුරුහරි අහනවනා. මවි, මං වෙලාව එනාකල් කළේ මට ඉස්සරහ හිටපු එක එක ප්‍රමාණ මළ ගණන් කර හිටපු එක.

"එස්සනිපුද් මි... මෙ..."

උයාට කිවුණෙන කංසාමය ඇයේ දෙකක්. උයා පරායින්ට ගහනවද නැදේ කියන්න ඒ වෙනාකාට මං දැනගෙන කිවිය නෑ. ඒත් ඒ ඇයේ අස්සය ද්‍රව්‍ය කිස්සස පිවිටි පිවිටි ඉන්න මිනිහෙකට ව්‍යුණන් තුළ පිට ඡදට යන්න පුරුවන් මොකක්ද ඒම්ක් එකක් තිබුණා...

දැන් පැහැදිලියිනෙ. මන්න මෙහාමයි උයාට මුලින්ම මට මුණගැහුණෙන. උයා "මම..." කිවිවේ මටම ද කියල සැකයක් නොතිබුණා ම නොමයි. ඒ වෙනාකාටත් උයා මාව මෙයන්නෙන් හැයන්නකට පරාවර්තනය කරල ඉවරයි. මට "හැ..." කියවුණේ කිස් අවවේනි මාව ම "මම" යන්නට අපුවුණ හින්දා. මං හැ කියාගෙන ම ඇ දිහා බැඳුව.

"මම... මයාට පුරුවන් ද ස්වාධී බියර් බොට්ල් පහක් ගන්න. එලිය."

කහපාට පන්දහක් දිස් කරන ගමන් උයා එහෙම කිවිට. මං ගන්න ආව පරණ අරක්කු බෝතාල් පොල් පුවිදු වෙනුවට කඤ කොට්ඨ පුවිදක් පපුව දිගේ පිටිගෙන එනව මට දැනුණ. මං කොට්ඨ මිගිරෙ ඇලිලා තිලිලා හැරිලා බලනකාට උයා පේන්න කිවිය නෑ. ඒ වෙනාකාට නව මළ හය හතක් මට ඉස්සරහ ඉතුරු වෙලා හිටියා. විකානින් හතරක් පහක්. නවත් රිකානින් දෙක තුනක්. මෙන්න උයා ආමයේ ඇවිල්ල.

"සොරි. දුමක් දාන්න තියා. මෙතන බැලන්."

උයා හිනාවෙලා එහෙම කිවිට. අන්න එනකාටයි උයාගේ දුශ්‍රී පාට නොල් දෙක උඩ කොට්ඨ පාටට තිබු චුටු ලඟේ මගේ හින්න ලලාකු ඉඩක් ගන්නා. ලපයක් හින්ද ඉතිහාසගත වෙවිට මිනිහෙක් වෙන්න උඩ දස්කාන් ද කියල මගේ හින මගෙන් අභනව මට ඇඹුණ.

"ගන්න ගන්න. ඉක්මනාව."

මගේ වාරෙ ආව කියල උයා කියනකා ම නොදැනිවිව හැටි! මං මට මිල්චි ඇරෙක් එහෙකුයි, උයාට කඤ සිංහයා පහකුයි ඇරං පෙරේලිමෙන් පිට පැන්නා. ඒ වෙනකාටත් උයා

කර වියුලිප් බැංගෙනෙකට පට පට ගාල සිංහයා පස් දෙනා ගාල් කරන ගමන් හිටියේ.

"ආ ඉතුරු යල්ල"

"අනේ තැන්කිපු මෙරි මව. මේ කරපු උද්විච්ච"

මං අව්‍ය හිනාවක් දාල අනෙක් පැත්තට හැරුණ.

"මේ... මොලරුක්කන් පාරක් ගහනවද?"

කට නොකින් හිනාවලා එයා එහෙම අහපු තාලට තොල් නොලෙප්පන් වුණා. එයාට හිටුණේ සිටික් රෙඩි කාර් එකක්. දෙල්කැද පැත්තෙ ඉදාල ගමියා හන්දිය, තුළග්ගොඩ පූ කරගෙන එයා මාවත් අරං සිරුලපන පැත්තට ඉහිලුණා.

"අපි දැන් නොලනු යන්නා"

"හදුව...!"

එයා හිකි හිකි ගාල හිනාවෙන සද්ධෙට කංයාමය ඇස් දිලිපුණා. ලේඛි මරකරි කියන 'ලට මග මයි ලයින්' සිංදුව හිනියට කාර් එක අශ්‍යුලු ජ්‍යෙල් වුණා.

"මයාට බය නැදු අදුරන්නැති කෙනෙක්පි මෙහෙම දාගෙන යන්න?"

මං අශ්‍යුව.

"මයාට බය නැදු අදුරන්නැති කෙනෙක්ගේ කාර් එහෙක මෙහෙම ඉදාගෙන යන්න?"

එයා එහෙම අහල ආයෝන් හිකි හිකි ගාල හිනාවුණා. මං මුකුන්ම නොකියා ලේඛි මරකරිගේ කටහම අහගෙන හිටිය.

"බය වුණා ද? නිකං හිනන්න මයාට මං මේ හිටිනැජ් කරං යන්නෙ කියල."

ආයෝන් හිකි හිකිය.

"මොකා...?"

“අන්න දැක්වදී බයවුණා. ඇයේ මූදා හිතන්හෙ මට ඔයා වෙතේ සොල්ලෙක්ට් පැහැරමෙන යන්න එම් සියලු දී?”

අන්න ඒ පාර නා උසාගෙ හිති හිඹියට වඩා දහුන් ගුණෝධින් මට හිනා යියා.

“මොංකාර් අන්න ඒ වෙතේ සිටියස් දෙයක් කිවිවම මෙහාම තැන විදිහට හිනාමටන්හෙ? මං ආපේනාටම කිවිවටි.”

“මං වෙතේ රැකක් උස්සගමන යන සොනා හෙන පරි. එකමි. අනික මේ මේ මටහෙම ආදරණිය විදිහට උස්සන් යනාවනා බලුනාරකාරකාලික කළයේ මං නා ඉඩියදාව. ආමය මොනාටදී?”

රෝමුජ්‍යරිස් ගතියයි තුපායිකම් රැකට සියලු ඇතුළට පකට තොදුනී මං උසාම කිවිව. එයා ඒ සැපැර නා මෙවිවර මෙලා නොබැඳුව සිටියස් බල්ලෙකින් මට දමල ගැසුව.

“මියා මං හිඹුවට වඩා බරපහාලි වෙත්”

එයා උසාම කියනාකාට ලුඩි මුසාරි වෙදිකාමටන් බහුල ගිහි. අර්ථින් ඩි. නැගල කිවිය.

“අහට මොකදු පරන්නෙ?”

“මට හෙටක් නෑ.”

“මොකක්? ඒ හියන්නෙ?”

“අද ඒ මැරුමකාන් ඉහි. හෙටක් නෑ”

එයා ආමය තැන තැන ගාල හිති හිඩිය පටන් ගන්න. මේ වෙතේ අප්පා පිළිඵුරු යහින පිස්ස සොල්ලක් රිසොරුගේ උරමා කකාවික මියා අරාවි නිසොල්ලාංස් එක් දහස් එක් රුයේදී රෙජ්‍යාවෙන් භාවිත නැඟුවිනි.

“මියා සොනාදු ඉන්නෙ?”

“හැලතැනෙම්”

ආමයන් හිති හිති සිටික්චියෙන් එයා මට දමල ගැහුව.

“මියා උස්සන උත්තර දිල ප්‍රශ්න වලින් පැනාල යනව” මං කිවිව.

"වෙන්නැති. එයන් මිකම කාලකට කළින් මට කිවිව. පිටිමේ මක්සොම එකයි. සයින්සේක විනරදී වෙනාස."

"කුවද එයා?"

"දැනට මාය දෙකකට විශේ කළින් මගේ හිත්‍යානුකූල සවාම් පුරුෂයා."

එයා එහෙම කියල හඩියෙන් හිතාවෙන්න ගත්තා. මං ගිණුවේ ඒ හිතාවුණ හිතාවිල්ලට බෙක් ගහන්න මහ වෙන එකත් නෑ කියල. විදුරු කවාගෙන යන තරං උවිව ඇවරෙන් හිතාවෙලා හිතාවෙලා හිතාවෙලා එයාටම ඇති වුණාම එයා හිතාව නැවැශ්‍යවා. නව්‍යන්තල ආයද් මං දිහා බලල හිතාවුණා.

"මේ ලෝක නියෙන පිහිටුම විවෙන සවාම් පුරුෂයා." එයා සිරියස් පිට කියල ආය හිතාවෙන්න ගත්තා.

"මොකද සියන්නෙ... මං ප්‍රෝනයක් අහන්නද? ගැබැයි අව්‍යක උත්තරයක් මෙන්."

"අහන්න." මං කිවිව.

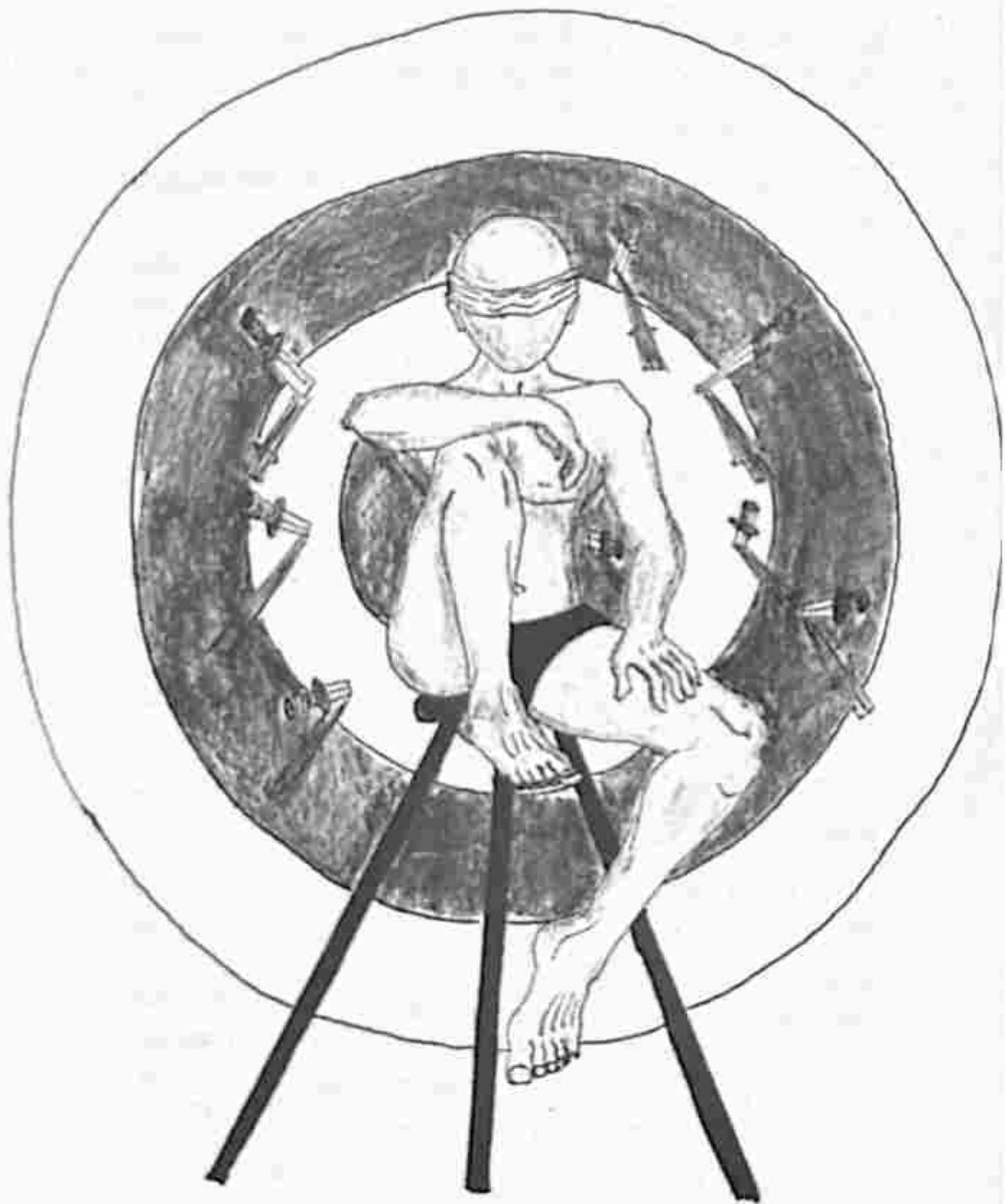
"මයා වැඩිපුර කුමති පොලිසි යන්නද? හොසපිටල් යන්නද?"

"මට මයා අහන දේ පැහැදිලි මදි" මං අව්‍යක හැඳිම එයාට කිවිව.

මන්න ආයන් හිකි හිකිය.

"මං අද හටස හොසපිටල් එකතන් පැනල ආව, එයාල නා කිවිවේ මට සොමර්හා පොයිවිව කියල. මං දන් නෑ එහෙම නා දැන් මයාටත් බොලවාලා ඇති. පැනල එන ගමන් බොන්න හිතුණා. අදුරන්නැති කොල්ලෙක් එක්ත දන්න කියන පාරවල්ල වල මේ රේ සමරන්න හිතුණා. මොකද සියන්නෙ, වාහන් ඉස්සරහන්න නව්‍යන්තල මොරෝක්කන් පාරක් ගහනවද...?"

හිකි හිකිය නවන්තල එයා අවන්න පටන් ගත්තා.

බට්ටා

"වුටි... වැඩි පිහි ජලද්‍රන්ටියක"

මද කළඹලයකින් අම් ගස යටත හිය බට්ටා කළුසම් සාක්ෂුවේ පරිස්සමට දමාගෙන ආ කංසා මිට පිටහට ගත්තේය. අම් ගස අසල රුධා ඇති ලි කොටය මත මිදු, කමිස සාක්ෂුවේ සහාගතා ආ පාවච්චා පත්‍රය අන්වෙනා ඒ මැද කංසා රුධා හොඳ පුරුදුකාරයෙක් සේ එය මතා ඉතු පුත්‍ර නළවාදීවෙන් බෙට්ට බිඳ්ක් එහි තවරා මෙහුලෝකවිජය කුමරිය නිතැනින් සොලවා තුරුලට ගත්තේ ය. දිව්‍ය ලේඛ පියාසැරියට රෝග පූදානම් ය.

"බට්ටයියේ තන්ක."

බට්ටා සංඛ්‍යාර ප්‍රේමයෙන් වුටි දෙස බලා බෙලෙන් කොළඹ අතට ගත්තේ ය. වුටි ඇස් වුටිංකාට මද පිහාවක් පා ගෙනුලට ගියාය. ගෙයි කඩුල්ල පැන සවුත්තුවා ඉදිරියට එනු බට්ටාට පෙනුණි.

"මැරෙන් තැ යකෝ. මා මේ උත් ගැන පිනා පිටිය. වරෙන් සපුත්තුව"

සවුත්තුවා ද්විතී හත්තේ බවිභින්නේ පිටි පෙරේනයෙනු බන් පිඩික් දුටුවා වැනි හැකිමියින් මෙහුලෝක කුමරිය දෙය බැලිය. බට්ටා එය දෙමකාල් හොවා අලියා ගිනි පෙට්ටියෙන් ගිනි කුරත් ඇද පත්තු කෙරුවේය. මෙහුලෝකවිජය පූගන්ධය වැව්ල ගම්මානය පුරා මොහොතින් පැතිර පියේය. වැව්ල යනු පිළියන්දාල විම පපුලේ පිහිටා ඇති හදවතා බදු හැඳියක් ගත් ගම්මානයකි.

"ප්‍රේල්න්ටිය බාග බාග යහුමූ. ගේ හරියේ සිනි නැදු අකාහේද බං. මට අසුණා කෙල්ල බෙලෙක්ස් තුරු මේකට දානට. ආ ඩිජන්."

"රේඛ මොමොයි බවිටා මේක අහඛං. හිනිරියස්යායේ ඇලුතෙන් ප්‍රාග්ධනයේ ඇරලා. එය ම. කොළඹ මියා යාචුවෙක් හමිබෙන්න. උං කිවි, කිවි කිවි බුඩු බහිනාවු බං. මොකක් හියන්නේ රුමුත්ස් කුරුජාමු ද? ඇ."

සුවිත්තුවා, පිමිලුණ කමිටුල් මිස්ස් ලෙනුලෝක දුම ප්‍රාවිතු ඇද බවිටා දෙස බැඳී ය. හිද්ස කුමරිය නැවතත් බවිටා අන් ය.

"මරුභා බං. ඇ ම යම්."

"විභාරද බං. ඇම යන්න යළුලි නො? රිවිටා මේ අම යන මුකුලන් වශය මොමොයි බං. බොජ් ප්‍රාද් දු. නා හිඳියෙන් බහිනවා කිවි, මොදු යාකක අන් කිය. යම්. බඩිඩ් පැවුණුණෙන් ලේඛ් නැඹුව රිනනම අදිලු. ඇ"

"යළුලි නා ප්‍රායෙනා රේඛ භෞයාහුමූ. ලගුවා ඇඟුල් පොරයක්වන් නැදුද බං?"

"ඇඟුල් මගුල් නා ම. දැන් නැ භැංශි එවන පරුලාභ්‍යයක් නා හිඳියාවා, ඇරලා දාමූ."

"මෙමකාවදී?"

"යම්න්මතා"

සුවිත්තුවා ලි කොට්ඨෙන් නැඟි සිටියෙයි. බවිටා ප්‍රාවි පාදා පුද්මත් ගැනීමට'යන්ම පෙනාහාර දිගේ බොල් පැයිස්ස් ගලා ආමේය. මුළු රිය මද ආයායයකින් නාවතා සුවිත්තුවා අනට ලෙනුලෝක කුමරිය දී බොර පාට ඇඟ් සිනිකර රේ දිග්‍රී තැස්ස්ස් ය. රිය ඇඟ් ප්‍රාවි මැටි ගෙයි කුඩා කුවුරුවකින් සිස පිටහා දැමුවා ය.

"බවිධියේ විකුර රිකත් ගේන්නද"

"පලයන් අසුළට. ම. පොවි ගම්නක් ගොඩි. එන්න. පරිද්සමෙන් හිටපං."

"හා"

සවුත්තුවා හිස මසවා බලන්නට පරානුව ප්‍රමි ගෙට රිංගා ගත්තා ය. බට්ටා සවුත්තුවා අදය බැලීය.

"බමු ලකාභය ඉන්නේ"

"කනත්ත ගාව. මෙන්න මස් ගොබේ."

"මොලකත්ද බං"

"හරලකත්"

"මසට ද"

"නැතුව යනෝ"

"ගාණ ලකාභාමද"

"පොලරාභ්දම් අහ අහා ඉන් නැතුව යම් ආදිරිවැවෙන්න කළින් ඉවරයක් කරල දාමු. සොබාගේ කඩවට දිල භාජක් ගමු. මොකාභරි අපිට ඉස්සර වුණෙන් සොරි තමා. යම්."

බට්ටා එසැණින් ක්‍රියාත්මක වී හරකා නිදහස් කිරීමේ අරගලයේ පෙරමුණ ගත්තේ ය. මදමදනා පල්ලියවත්තා පූඟ කර කනත්ත පෙනෙන මානායට අයුරෙන් ද්‍රියක්කරුවන් මදමදනාකු ද්‍රියමක් හඳු යන තරම් දැක්ක්ම බවකිනි. මග නොට හමුවන ගහැනු පිරිම් දැස් මගහැර සිය ගුලක්කය සපුරා ගැනීම් දරුණු ඉවතින් බට්ටා කනත්තට රිංගුවට ය. සවුත්තුවා පිටින්මන් බට්ටාගේ පිටුපසිනි. කනත්ත වත්තේ ඇත්ත ලකාභක තැන කමින් රඟකදක් සේ සත්වයා පිටි. බට්ටාගේන්, සවුත්තුවාගේන් මුහුණු පස්වනක් පිනියෙන් මිනා යනු හරකාට පෙනෙන්නේ නැත. දිගු නින්දක පසුවන නිදිකුම්බා ගාල් නිදි තොකුවෙන තරම් සංයමයන් බට්ටා දෙපා තබා ගොස් සත්වයා බැඳී ඇති ලණුව සියනට ගත්තේ ය.

"මු කාගෙද දන් නෑ"

"කාගෙවුණාම මොක්කාබං. දෙයියාදුන්න වැන්ස්සේසකත්."

සවුත්තුවාගේ නිදහස් පිළිතුරෙන් බට්ටාගේ ආන්ම ගක්කිය වැඩි ටේ. මදමදනා කනත්ත පැන සත්වයා සහෝදරමයකු සේ සලකා හිස පිරීමද පිටවද තවුවුවක් දමා ලණුවෙන් දක්කාගෙන

අවද මාවතා පසුකර පිළියන්දුලට අවසිරණ විය. කංඩාමය රටිනාලේලේ වෙළි ලුන් බට්ටාවත් සහුවාවත් දැනුණේ පාලේ ඇවිදුගෙන යන්නාත් මෙන් මොවි පාලි යන්නා ගෝ ය.

පිළියන්දුල භාජියේ මොරපු පාලේ මූල පිශිවා කිවෙන සොබාගේ මස් කැඩි යනු රමණිය පිළියන්දුල තරම් ම ඉතිහාසයන මරණිය තැනැයි. සොබාගේ ගිරිරය පැය විධිභාරම සැකුලන්ගේ. ගවියන්ගේ යහා එරේච්න් ලෙසින් රක්ෂ ගැන්වී කිවෙයි.

“මන්න බලුල්ල ද්‍රව්‍යක මය සොබාකාරය මැලෙන්නේ අර බුද්‍යාන්දුරුවින්ග කාල උන්නු පුන්ද පුකාරිකය වියේ. නිකං නොවේයි ලද බඩා ගොඹිල්ල. අමිමිප”

බොමස් ගැලීයන් සොබාගේ කැඩි මස් ගිලිමින්. රස විදිමින් සොබාව දෙස් දුන්නේ එස් ය. දැන් බට්ටාත්. සහුවාවන් සොබා ඉදිරියේ ය. මස් කැඩි පිපුරක සනුන් මරණ ම්‍යුණුයේය. ඇඟුලන්ගේ මරණිය නාද්‍යේ. එම පැටියන්ගේ බැං බැං හඩින් මරණය තිදිනායේ වැළැදගන්නා සන්විෂයකුගේ තිහිවතාවේ වේදනාබර කුටිභාවන් බට්ටාව සහ සහුවාව දැන් ඇමයන්නේ නයිටි ජ්‍යෙෂ්ඨවෙකු දැමු ඉංග්‍රීසි හිජයකටත් එවා ලුණ්නාමය මිශිරහිනි.

“යකුඩා තොපි සොයෙන්ද මේ අම්මයේ ගෙනාවේ. අමුවෙන් කන්න කිෂෙනාවා යෙක් හැඩි දැස්කම.”

“අමුවෙන් හරි මොයෙන් හරි බොලා කාගනින් සොබා අපියේ. බලල සාධාරණ ගාරුක් දිපා. වැඩිවෙලා අපිට ඉන්න බැ.”

“සොයෙන්ද බා ඇල්පුවේ? අන් ඇරලා දාපු එකෙක්ද? වාගයදු”

“උප්පැන්න නැතිවෙලා. රෙදුන් නාහා ගනුමදනුව ඉවර පරපා.”

“මේ... මියි මෙන්න මේ සනා අරං පලයන්. ඉස්සරහින් විරෙන් බට්ටාවේ. මේ අනා හෝදුගෙන එන්නා. බොලා දෙන්න දැන් එකටමයි නේ. එකට හිටියට කමස් නැශ මූ සහුවාව කියල මෙනු කියාගනින් බට්ටාවේ.”

සුඩ්‍යෝගී සොබා දදය බලා රවා බටහි සමග කැඳවී ඉදිරිපත් ගොජ පිටතන්නේ ය. බටහි සුඩ්‍යෝගීන් කනට කිවුව කළේ ය.

“අරක වැදුණා ලන්ද මියි”

“මම බං. අහස්‍ය ඉන්නව වශයේ. හඳ මෙම. වලාකුළු මෙම මෙම.”

“මමන්න බටහිටේ සල්ලි. ගැනපං. බොට හින්දා වැවිපුර කොළඹෙන් තිබේ.”

බටහිගේන් සුඩ්‍යෝගීන් ඇස් ඉරටු සේ ඉස්සි රන් කරඩු සේ සන්නුජ්‍රීයෙන් බරවිය. දැන් දෙදෙනාගේ අරමුණ ඉටු වි තිබේ. එළු සිඟිනය තිකිරිගස්යායේ අදුනින් ම මෙන් කර ඇති මැහිනිගේ ආශවුවේ ප්‍රබල ඇම්බියෙනු හිමිකම් කිහිනා චු “සකයි ක්ලබබෙක්” රාත්‍රී සම්පාදනියයි. රාත්‍රී නවය පසු විනාඩි කිහිපයක් ගිය තැන බටහිත්, සුඩ්‍යෝගීන් එකි සකයි පුර ලෝකයේ දෙරටුවෙන් ඇතුළු විය.

“උම කාම කිවේ නැඹන බං මය කළුසම කියද කියල. මරු බං මරු කියන්නේ බටහිටේ මාරයි ඇ. මොජ ක්ලාස්”

“සේ දැන් කිවෙනි පාරවද මය විරුණනාව කරන්නේ ම. සල්ලි දිලා කවද්ද බං කළුසං කළුස ගන්නේ. ජරන් ජබරි දැන්නා. එකි දන්නව මෙය මොයිස්සකක්”

“අම්මටකිරී. ඒකයි මේ. මන්න මන්න බුඩු පැලි වික බොට වපයෙහු දානව්. නාටවේක් කියල හිතනව ඇති.”

“නාටවා සොංගද මල්ලි අපිත්තෙක්ක හැරෙන්නේ. ඇයි උන් ලොකුද අපි කළදා! විස්කි සොවි දෙනක් අදන්න ලොක්නා අයිස් පැට දාල.”

සුඩ්‍යෝගීගේ වචනයෙන් ම කියනවා නං මවනදාට එළුබනින මූකලන් වලට වඩා සකයි ක්ලබබෙක සුඩ්‍යෝගී නැතු. පොංගාසත් ය. වැදුගත් ය. සැපවත් ය. බටහිගේ ලබ තිබූ හඳ සේදන්දනය සිජිලැල් ය. දෙකම්මුද් පුරා විස්කිමය හසයැල්ය. බටහිගේ වමපසින් කළ පැහැ හයි හිල්ස දමා ඇයට තද වන්නට කිවී කිවියේ කළ පැහැ සිකවින්ස් මහඳු කොට ගුවමක්

ඇද පිටින පුවතියකි. සුවිනිතා විරයිංහගේ කභාපු රථවත් සේ පෙනුණු මම පිටිවූ ගැටුණු මසවාන ගොස් කොළඹ හෝ ලැයුලුහුලක සඳ පහන් කිරීමට සිඛුණන් එවශයෙන් මුදල් තොටුවූ ඉවර විශෙන එන බවක් බටචා යුතුවේ. මහු ලද දෙපින් සහුවූ විමට සිභා සවුත්තුවාගේ හදවත් ද සවුත්තු තොකර තොටුවූ සන්ට හිඳෙන තුරු ඇති පද්. විස්කි බිමටි ය. මස් මාත විස් මිදු තැබේය. සිතාගත් අර කෙලුලගේ දිග ඇගිලිමය නහර උජුහුම පමණක් ලබාවේය. සෙසු තැපෙනාන් තුවු කරමින් තාලයට පාතා විස්කෝ තැබාවේය. ක්ලට් එක පිටා ලෝකයේ රාජිය වෙක්නොට් මෙන් එවශයෙන් ගෙවී යුතින් තිබුණි.

“මානෙලප් බටචා කොහොද බං ගියේ? දොලහත් පහු ප්‍රිණා. මම යකා තාම තැනෙ.”

“යන තැනක් කිමට නැ අම්මේ, මිනි. එන්නා කිව.”

“අන් මංදා බං. ආ කොහොන් නවතිද කියල. කොහො සියන් කමක් නැ අර පාදචිය සවුත්තුව ඉස්සර කොරගත්තැකුව”

“රයා රස්ක පාමයි ගියේ. ඇටිල්ල රස්කා ගියා.”

බටචාගේ අම්මා භාමිනා ය. පිටිලි දාහන් රස්ක පුවත් තනිවම හෙටිවූ විය ගැඹු ගක්කිමත් ගැහැනීයක ප්‍රි භාමිනා ගමට භාමිනාක්කාය. කුප්පුම් නැන්දා ය. සිය දැමියා අක්ල් ලෙඛකින් වියෝ ප්‍රි වේදනාව පයිනසකට ගණන් තොගෙන දුරුවන් පෙරුම්මන් උස්සුමන් කරමින් සිටින මට්ටම් අම්මා ය. භාමිනා සමග කුප්පුම් පිටිවිමට ගැකියාව ඇශ්කියක් මේ මේ තුළාන්න් තාම ඉපදි තැනා. ඒ හින්දාම ගමට, මධුලට, කොට්ඨාලුවට, අපුරුදේදට කොට්ඨාලු තොයිටියන් භාමිනා සිටිය යුතුය. මේ තුළා මැටිගෙ යි භෙවින ලැබූ දරු දැරියන් ගණන තාවයකි. ලොකු දුව ලනා හෙදියක් ප්‍රි බැටින් ගස්වියේ යෙදි සිටියේ යාපන් ය. ඇ ගෙදර එන්නේ භාවා හඳු දැකින්නා සේ නිවාසුවත් ලැබුණාම ය. ලොකු පුතා ආරි සිය ජ්විනය ටිට් තැටිම කරගත් තැපුමට ගැසුමට කලාවට උපන් හපන් නමුන් රකියාවෙන් පෙදුලේරුවේකි. මහු විවාහ වි සිටි බැටින් සිය බිටිය භා එසුවේ වෙනත් තිවිසක ය. තුන්වැන්නා නන්දේ විවිධ විවිධ රකියා කරමින් තාන්නා නැති පවුල් බර එක් උරයන දරා සිටියේ ය. සිටිවැන්නා ගුණදාස

නැත්දේට නොදාලෙනිව සිය ඉගෙනිම පෘෂ්ඨකළා රැකියා සෞයා යම්න් අනෙක් උරුමයන් පවුල් බර දැරුමේ ය. පස්විශේෂ්‍ය පෙර කි සිටි දෙනාගේ පෙනුමටත් පාවත්තේ රාජකාරී විලුවන් හැඳුවිටත් හාත්පායින්ම එවන්ස් පු හිත යන මිනුම කොනෙක්ට් දෙවනාවක් අනායිතා ගොල බොක්ක ගලවා ඇත්තා "බට්ටා"ය. හෙතෙම රුන් පාට සිරුරකට හිමිකම් කි ද්‍රිඛිබරයා ය. මහුව පවුල අදාළ ම නැතු. සයටින්නී සිටියාති ය. මූහුම් ගෙතුම් විලායිතා ප්‍රිය කරන ආශ අන් සියල්ලටම වඩා තුනුසපුම් ලස්සනා ගැන ලස්සනට සිතිනා තරුණියක පුවා ය. ලකි සෙවන් සිරිය. බොභුවු ගොණ්වය හිස දරාගත් සිරි ඉගෙනිම් දක්ෂයාය. අවවුන්නී මානෙල් ය. යෙදුරට "පුවි"ය. අහිංසක ය. සාම් කාවචත් කරදුරයක් නොදි පාඩුම් හිදින්නී ය. නම්බර නයින් වසන්හි පුරිවන් වඩා පුවි ය. තවමත් ඇගිල්ල උර උර අම්මා යන යන තැන එල්ලන්නී ය. පතිජ්නී ය. හඩන්නී ය.

එකවර පිටතින් අධි ගබ්දයක් අපුරුෂ බැට්ටා හාමිනා ලැලි දොර හැරියා ය.

"මානෙලෝ මය කුඩා ලාම්පුව ගනී. බට්ටා එනවද කොහොද"

සිය දරු දැරියන් සමුහය අතරින් හාමිනා බට්ටා එවත වඩා වැඩි ලෙන්ගනුකමත් දැක්වා ය. එට පැබැ හේතුව දන්නී හාමිනා ම පමණි.

"මොකක් අම්මම නාම ඇහැරුලා. බට්ටා කෝ"

හර ඇති ලැලි දොරන් ගෙනුලට පිළිසියේ බට්ටා නොව නැත්දේ ය. නැත්දේ තුළින් දියුම්පුදය කළබලකාරී නොරිස්සුම් ගතියකි. මහුගේ සියෝලුග ම දායිලයන් බත් වි තිබේ.

"මාත් මේ බලා ඉන්න උ එනක්ල් නමයි. මොකක් පුන් මේ දායිය දාගෙන හැ ගොල්මනන්වත් පස්සෙන් ආවද"

"ගොල්මනක් නොමෙයි අද මගේ අතට මිකාව අපුරුෂෙන් දෙකක් නෑ බාවහාවා අම්මම්. මූ සමනාත් කියල දන්නවා. මේ තරං පාහර බල්මලක් කියලා මේ හිතුවේ නෑ"

"අන් ඇයි බං බට්ටා කාවහරි අරියායුවක්වත් කොරලද?"

"පැවත් හමුබේන්න හිටපු එලුදෙනක් සයාඩාගේ කළඹිට මසට විශුණුවා. අද ද්‍රව්‍ය ම. ඒ කිරී අම්මා දැකළ සල්ලි ගෙවල නිදහස් කරගෙන ආවේ. කන්තේන් බැඳුලා හිටපු විකට මූ සවුත්තුව එක්ක එක්කපු චෙවා ඒ අඩිංඡකිව මස් කරලා. අම්මෙ මූ අම්මගේ බැඩින් ඉපදිවිච එකක් චෙන්න බැවිත් පුතා."

"සන්නෝ... උඩ සොජාමද මවිචර විස්තරයක් දන්නන"

"ම. ඒ ඇවිල්ල කන්තේන් බලදිදි එලුදෙන නෑ. පසේස පිස්පුවෙන් වෙශ හැමනැනම හොය හොයා යදිදි එලිසගේ තැබුරුම ගාව සයාඩා හමුපූණා. කවුරුහරි හරකක් අරං ආවද ඇහුවහම උඩ කිවිවා බවටයි සවුත්තුවයි ගෙනාවේ කියල. උඩ අඩිංඡකිව මස් කරලා විශුණුවක් ඉවරයි. මෙවා මොකා ප්‍රියක් පරිසන් දෙනවා අම්මෙ. ම. අභේ එකාවයි සවුත්තුවයි අම්මපල්ලා අභිරහවා ඇඟිල්ලක් හත්ලපාලල් සොලවෙලාම යන්න. අනෙ අර බඩිරු කිරී අම්මා."

මවකළගේ දාරක ලේදානාව දන්නා හාමිනා මුවල ගම තරං දිගු පුපුමක් හෝවා ය. ලැලි දොර අඩිවිල් කර ලාමිපුව නිවා විත්ත පිධිාවෙන් නින්දට ගියා ය. උදුසන උදුපුවද බට්ටා ගෙදර ආවේ නැත. හාමිනාගේ දැක් අකළකටටත් නින්ද ආයේ ද නැත.

"බට්ටේ නැගිටපන්. බට්ටේ. ද්‍රව්‍ය දොළහක් පහුවෙලා."

සවුත්තුවාගේ සවුත්තු හඩ සිය නිදි දදවිදුව පැහැරගන් බැවෙන් බට්ටා ඇහැ කඩ කඩා අවදී මුදෝය. ක්ලඩ පෝගි දමා එලිය වැටි ගමට ඒමෙන් පසු නිවසට නොමොයින් සවුත්තුවාගේ කාමරයේ ඇලවි සිට ඇති බට්ටා සිය පේත්තු ක්ලිසම ඇගලාගෙන මිදුලට බැඳ්මස් ය.

"ඒ ද්‍රව්‍ය කියල නෑ මේ ක්ලිසම මරු බං. මට්ට ඇ. උඩ යන්නද බැළුවේ."

"මට බං. නාගන්න මිනෙ. හවස එලිසගේ පොටොටක් හමුබේමු."

සවුත්තුවාට සමු දී බට්ටා ගෙදර ආවේය. එවිට නිවසේ රැදි සිටියේ පුපුරුදු පරිදි මුට් පමණකි.

"වුටි මොනාදු කෙල්ල නත්ති තියෙන්නේ? යකක් සහති බවහිනිසි බ..."

"ලද් තම්බපු කොස් තියෙනවා. මස් නා නෑ."

"මොකක්ද යකක් ඒ හරුපේ"

"ආං නත්දේ අපියට යකා ආවේෂ වෙලා තියෙන්නේ. බවයිය අභ්‍යුත්තෙක් ඉත්ත ඉදින් හම ගහනට කිව."

"ඒ මොම්බාකවදී? මං උගේ අනවල් එකක් කුවට ද"

"බවයිය අර සවිත්තුව එකක් එක්කපු වෙලා මස් කරලා තියෙන්නේ පැවති හම්බන්න හිටපු කිරී අම්මෙක්දු. නත්දේ අයිය රියෝ නිදහස් කරන් ගෙනල්ල තියෙන්නේ"

"මොනවා!!!!"

බවටාගේ මනස සහමුලින්ම අවුල් ශියාක් මෙන් විය. පුදාකින්නද නා කියා ගැනීමේ වුවමනාව ද පෙසකළා හැද සිටි ඇදුමින් ම මහු නැවත එම් බැජ්සේ ය.

"බවයියේ කොස් වික බෙදුව"

වුටි මිදුලට පැමිණ බලන කළ බවටා පෙනෙන්නට සිටියේ නැතු. මහු ගිය මග සලකුණක් ද තොටුයෙන් වුටි කොස් පිශාන ද රැගන නැවත ගෙතුලට ශියාය.

බවටා හිස ලු අත ඇවිදාගෙන ඇවිදාගෙන ගියේය. කිසිකළක ආගමක් දහමක් තොටුදු බවටා අනාගමික දිවියක් ගත තිරිමට පෙළඳුමක් කෙසේදැයි බවටාට ද නිවිලි නැතු. බවටා සැමවිටම ජ්වන් වූයේ මේ දැන් මෙනුයාය. ගත වූ ඊඟේ ද්‍රව්‍ය හෝ එලුමෙන හෙටක් ගැන බවටාට විගේ වගක් නැතු. නාමුත් දැන් සිදුව ඇති සියල්ල සම්බන්ධයෙන් බවටාට ඇත්තේ අප්පිරියා සහගත පෘථිවානාරයකි. සමරලක්ත් වන්ත පසු කරමින් ඉදිරියටම ඇවිදා ගිය බවටා එං පෙළාණු අසල ඉදෑද ගැසුවේ ය. දෙවනාවක් තොසිනාම පවි කමා තිරිමට මෙන් ගනාපන හැඟීමෙන් කළිසම පිටින් ම පෙළාණුට පැන්නේ ය. දිය යට මුහුණ චොගෙන ඩුන් කාලය පැය කියක් ද යන්න බවටාට අදාළ වූයේ ම නැතු. එහෙන් බවටාට අදාළ 'ඡරන් ජබි'

දෙස කොළඹේ අතර පනළුව හුන් ලම්ජසිය පොකුණ ආසලට පැමිණ ඇත.

"මොක්‍ය අන් මේ දිය රකුසක් වශේ. පිසුදු හැටිද"

කාන්තා හැඩින් ඉලපි මුහුණ දියෙන් මසවාගත් බවටා නළලන වැට් කොහොරු ගසා දමා ජපන් ජබරි දෙස බැඳී ය. දියෙන් බන්ව ආක් ඇදිලි සහිතවම ක්‍රේඛියෙන් පාරට පිවිධිමයේ ය.

"මොක්‍ය පින්තා පුරුදු වෙනවද"

"නෑ ගිලන්ත පුරුදු වෙනව"

"පේනව, ගිලිල මැලරන්න මිනා නෂ මාත් එක්ක ම මැලරනව"

"නරහ ගියාම කමුමුල් ලක්ෂනයි. මාව මෙවිටා වෙලා යනව"

"මොනව වෙලා"

"මෙවිට වෙලා"

බවටා එළඟ තියුම් හඩි නායා පිනා පැවෙය. කුවුරු ගොඥාම බවටාගේ හිතුවක්කාරි ද්‍රව්‍යාල තුළුණ කේලාම කළත් මේ සෙල්ලක්කාරයා ආක්‍රෘම් උචිත්වන අව්‍යක්‍යා ගැන ජපන් ජබට ඇත්තේ හක්කි ගියත් තරං හක්කියායි. ජපන් ජබරිගේ සැබූ නම තිළුම්සි වුවත් ඇට ජපන් ජබරි තියා නම වැළුණේ දහම් පාසල් හක්කි ගිත ක්‍රේඛායම සමාග ගම් පුරා වෙසක් දිනක හක්කි ගිත ගයම් යන අනරවාරයේ ය. වෙසක් ද පොළොන් ද මුවා ද තිස්ස ද අදාළ ම තැනි බවටා එදා පිවියේ ද එලිසාගේ සේපාවටෙන් පුරා මතිනි. බවටා දෙකක් දමා පාරට බට තැන හක්කි ගිත කරන්නය වැවුල සමරෘක්ක්න් වන්න පසුකළා පිනරය. අශ්‍රේන්නන් ම මෙදින ග කළ පමණක් නොව වැවුලට එහා ගම තු සුවාරපාල සිට පැමිණි මෝදකයා නම් මිකුරුරකු වියින් "කාලීජ්වරි" යැයි නම් ලද මධ්‍යන ගුලියක් බවටාට දී තිබුණි. බවටා ගුලි රස ගුලාවේ කිමිදි කාම වින්නයේ උවිටස්සානයේ සිටින මොඥාන් දී මාවහට පිවිසි කළ හක්කි ගිත වන්දනාවේ යන පිටිය මුහුණට මුහුණ මුණගැසුණි. සැබැවින් ම මේ බොදු බැති ගි කරන්නය බවටාට පෙනුණේ පල්ලියේ කැලරාල් ගි යෙන

දේවදුතියන්ගේ හැඩිය ගත් පිනි මුලේක් ඉදිරිපස බැඳී දෙවිලලාව සිට මිහිපිටට ආ තත්තල් කරන්නයක් සේ ය. බට්ටා කරන්නය යන මහ හරස් කළේ ය.

"වෙන්දට පල්ලියෙ මංගල්මල නියෙන්නේ රට නේ. අද මොකෝ කළින්"

මෙහමණ වෙළාවක් බුදු ගුණ ගයමින් සිටි ලමා සාරි ඇදගත් තරුණිකයේ හඩ නාගා ඩිනාපුණුන්. කරන්නය පැද්‍රි මාවින් අත්තා කෙල්ලන්ට රවා බට්ටා දදස බැහුමාවිය.

"පුතාවන් මෙන නං ගොඩවෙන්න. ප්‍රව්‍රූපගෙට යන්නේ"

පුදු දිගු යවුලක් හිමි නොමිමර එක් බොද්ධයෙකු ප්‍ර මාවින් අත්තා බට්ටාට පෙනුමෙන් නත්තල් ප්‍රසා මෙනි. ඇත්ත වශයෙන්ම මාවින් ගොයියාට ප්‍රවිත්තාවූයේ බිමතින් සිටින තරුණ මදායෙන් මදවැඩුණු බට්ටා සමඟ ආරෝචක් ඇති කරන්නවා වේනුවට මහුව රවවා වේගයෙන් කරන්නය පදවාගෙන යාමට ය. ලද අවසරයෙන් දෙව දුනියන් සේ දිස්ත්‍රි තරුණියන් දෙස දැඟ ලොකුකර බැලු බට්ටා කරන්නයට පසුපසින් ගොඩවෙන්නට හැඳුවේය. එසුණින් ක්‍රියාත්මක වූ මාවින් අත්තා වේගයෙන් කරන්නය ඉදිරියට පැද්‍රිවිය. මන්න මය මොඩාන් කරන්නයට නැමින්නට ගොස බිමත්කමන් කළබලයන් නියා බීම ඇදවැවුණු බට්ටාගේ කාම දැඟ හත්ති ගි ගයමින් සිටි නිල්මිණිගේ දැඟ නා ගැවුමෙන් ය. නාලාගිරි දමනය සිදුවියේ එදේය. මාවින්ගේ අම්මා සිනිපන් කරනවා වේනුවට බීම දිගැදි ඇතා යන කරන්නය දදස බලා බට්ටා කෑ ගසන්නට විය.

"කෙල්ලේ උඩ ප්‍රව්‍රූපගෙට ගියාට කමක් නෑ ප්‍රව්‍රූගස්න වෙන්නෙනා. මං බොට ආදරේ. යකෝ මේ වැවිල බට්ටා බොට ආදරේ. උගේ මුණ බං ජපන් ජබර ගෙධියක් විශේ. මාවින්ගේ අම්මා සිනිපන් කරනවා වේනුවට බීම දිගැදි ඇතා යන කරන්නය දදස බලා බට්ටා කෑ ගසන්නට විය.

අුන්නන් ම ඒ මොඩාන් බට්ටාට කිමට අවැසි වූයේ ජම්බෝල ගෙධියක් ද ජම්බු ගෙධියක් ද කියා පැහැදිලි නැත්ත් මහු පැහැදිලි ලෙස ම කෑ ගසා කියේ ජපන් ජබර ගෙධියක් කියායි. එතැන් පටන් බට්ටාට පෙම බැඳී මේකරුණිය ජපන් ජබරි ය.

"මං මෙනතින් හැරෙනව්. හේට ගෙදර කුවුරුත් නෑ"

ඡපන් ජපන් දෙය බැඳු බවටාගේ දැය සංඝ්‍යාත් ඡපන් මිනිසෙකුගේ මෙන් කුඩා වී ගියේය.

"මයා ඉඩි මස් කනව කියල හැමත්ම දොස් කියනව්. ඒ වුණාට රේක නවත්තන්නෙහා. මං ආසයි ද්‍රව්‍යක මට හයිඟ හත්තිය තියෙන ලමයි හමුබෙනවට."

බවටා නොදැනුවන්ව කළ සකල ශිනුවන්කාරකම් වලට මේ පුවතිය දැනුවන්වම කැමති ය. හිනාමතාම කිකරුව දිවි ගෙවන යහපත් පිරිමි අප්‍රිය කළ මූර්දන් රස්තියාදුකාර, විනවර, බිමත්, රාජික, හිත නොදු බවටා සිය සැමියා තනතුරෙහි උරා නිතරගමයන් තබා ගත්ති ය.

බවටා කුවුල්ල පැන ගෙමිදුලට පිවිස තෙතින් බරව තිබූ කලිසම් දිය මිරිකා වැලට දැමුවේ ය. එපමණකි. ගෙතුල සිට බවටා දැක මිදුලට පිවිසි නන්දේ දුටු සැකින් බවටා නැවත කට්ටි පැන්නේ ය. රාජිය ගෙවෙනතුරු ම එදිසාගේ තැබුරුමේ හෙයට රා බිවිය. කාටන් නොරා මහ ය නිවසට ආලේය.

"අම්මෙ..අම්මෙ...මම දොර ඇරෝත්."

නිවුණු දරුවෙක් සේ හාමිනා ඇමතු බවටා එසැකින් ගෙට ඇතුළුවිය. සියල්ලන් නින්දව ගොස් ඇති බැවින් මැදියම බවටාට ඇශටට ගුණය.

"කොහද දෙයියේ මකබැඩුණේ. උඩ එනක්ල් මාත් කැවේ නෑ. ඉදින් නිදාගත් නැතුව. කුණුල් මස් හැඳුව"

හාමිනාගේ මව්වන් ඇමතිම බවටාට සහනයකි. ද්‍රව්‍යම කුසහින්නේ සිටි බැවින් බධිකට පිශෙරන්නට බත් පිගානම ලෙව කැ බවටාට තම කුණුල් මස් කැල්ලද හාමිනා යුත්තා ය. තැන තැන ගෙවුණු වෙනදාට වඩා ගෙයි මැටි පොලොට බදාගත් බවටා සිහල නින්දකට පිවිසියේ ය.

බවටා ඇහැ හරින එට දැවල් එනකාලන ද පසුව් තිබුණි. ඡපන් ජපන් විසින් පෙරදා කියන ලද නිවැසියන් නැති මත්තුව ඩිගිපන් වී දෙලෝරන් ඩු හෙමතම වහා අත් ගසා නැගිටිවේ ය.

නා කියාගෙන හමාරට තමා කුමතිම කළිසමත්, අතට ගසු වූ කමිසයකුන් ඇයලාන මාවතට පිටියියේ ය. පල්ලියවත්ත පසුකර යත්ම බට්ටාට මුහුණට මුහුණ සුවිත්තුවා මුණුගැසුණේ ය.

"මං මේ තෝට බලන්ට යන යමන්. අද එස් තමයි බට්ටාවේ"

"ඒ මොකෝ බං?"

"ඇයි යකෝ අදන් කානිවල්ලෙක. මේ යම්. නොදේ. ගොඩි. රැමු රැකිල්ලක් ආය ගම හෙල්ලන්න. යකෝ මේ සැලැස් පිහි සක්ලුමේ මැද ඉන්නෙකි පුද්දියක් වශේදු පාට. පිහි පාරවල් විස්ස නිහ ගැහුවත් ඒ හැම එකන්ම බෙරන යාස්නලේ ඒකි දන්නවලු. මෙන්න මෙනත්ට ඇතිලු ඒකිගේ ගවු. මොට්ට. වාත්තු නොලා වශේදු බං නිරිපාට."

"කවුද තොට මවිචර විස්තරයක් දිගුරියේ?"

"අපේ මහින්දයා බං. උං ඉතිං කානිවල් කප්පින්නන්. මේ යම්. නොදේ"

සුවිත්තුවා කුමනාකාරයේ දෙවිලාව පිට මවාපුව ද බට්ටාගේ මුහුණේ ආලෝකයක් තොවිය. එබැවූ සුවිත්තුවා හැඳින්නේ ය.

"මොකෝ යකෝ මුණ ප්‍රක කරං. මොකක්හරි පුරස්නයන් ද? ඇ?"

"නෑ බං අන් පිවිවියක් නෑ. එහෙවි එක් මොන කානිවල් ද බං"

බට්ටා යන්ටු හැරුණෙය. එමිට ම එගේ බට්ටා ඇද සිටින පොෂායන් කළිසම සුවිත්තුවාගේ ඇය ගැලුණේ ය.

"බට්ටා, මේ අහපංකා. උං කුමති නා දෙයක් නියෙනවා පල්ලි කරන්න"

"ඒ අහවල් එකක් ද?"

බට්ටා නැවත හැරි සුවිත්තුවාගේ මුහුණට රුමුණෙය. සුවිත්තුවාගේ මුවග සිනා මලක් පිපුණෙය.

"මම විංස් මහින්දයා අතන් කාසි නොවීමු ගැවීමෙනවා, උග්‍ර දැන් මොන්ඩන් රට බිම බැං. මම ඔහුන් ඔහු කළුසම උග්‍ර ගාව උපසට හියලු ගායක් ඉල්ලගනින්. එටපස්සේ සල්ලි ගෙවලු උඩ මින් පෙරිගනින්. මෙහි අභ්‍යන්තර් බවිටෝ, ඒවින් හැමදාම කානිවල් නෑ නොමද්"

මද එවිලාවක් කළුපනා කළ පසු සුවිත්තුවාගේ යෝජනාව "සුවිත්තු නැත්තක් බැඳී" බවිටාට පිහුණු ය. ජපන් රඛි හමුවීම උපසකාලා බවිටා සුවිත්තුවා ද අමුග මහින්දල් තිබුණින් මකුවිණි.

"විරෝධ් පිරෝධ් බවිටෝ. යකාලයේ උඩ දැන් වෙනයටේ විඩා පාට වැට්ටිලෙන්. මොයේ මොට මෙ ඇල්ලපනාල්ලේ අපිල මනක් ටෙලු"

සපැමිණිස අවශ්‍යකාවය ලනාවූලනා කි පසු බිත්තියට තවිටුවක් දැමු මහින්ද බවිටා දෙස බැලීය.

"නෙය් ගයිං බලන්න මෙය් කියන මය කළුසම"

"මම ඇදන් ඉන්නේ ඒක නම් බං"

බවිටා ඇදුකිවින කළුසම දෙස එකාවත් මෙහාවත් හැරි බැල්ලමෙන් පසු මහින්ද උගුර පැදිය.

"රැඹනා... ඉතිං ගොඩිං බවින රෙද්දූස් ඇදලා මින් ගලෝල පත්තර සොමල්ක මනලා ගෙනෙනා... රුමියල් විස්සක් මදන්නා..."

සුවිත්තුවාගේ මූහුණ කට කානිවල් පිරියන් මෙන් අයස්කාන්න මුළුයේ ය. බවිටා මදවූහාවක් මනායිතාම ඇගලාන භුන් කළුසම හිටි තැනා ම උනා දැමුවේ ය. කුඩා දරුවෙකු මෙන් ජ්‍යෙ සොවයෙන් පමණක් විළ විසා බුන් හෙමනම මහින්ද වෙන කළුසම පැමවිය.

"දිරු... විස්ස. මා මෙක පෙළේව තැලියන් පෙරනවා මහින්දයා"

"හැබැයි මෙහෙමයි, පරක්කු වෙන්න මෙන්න ප්‍රාලියන් පියවින්න වෙනවා බවිටෝ"

බවිටා හිස සොලවා සුවිත්තුවා දෙස බැලීය, සුවිත්තුවා ප්‍රහැරුණ්නමකට බවිටාගේ පිටත තවිටුවක් දැමුවේ ය. මහින්ද

කලිංගම කිහිපි ගත්වා ගෙන ගෙයට ගොජ් රුපියල් විස්සක් රැහෙන්වින් බවටා අත තැබුම් ය.

"මෙකම් මහින්දයා, පොලිය දෙන එක කාරි නෑ. හැඳුදී උම වනාවක් හරි ගමනට බිමනට මයි කලිංගම ඇත්දාන් නෙමු එක සත්‍යාචක් පොලි දෙන් නෑ"

බවටා තිරසාර ලෙස පැවුඟු දෙයට එකාත්ම මෙන් මහින්ද හිස සැලිය. එම පිළිවිධී බැඳීදේ සුවින්තුවා ය.

"යෙක් මූට මය මෙයේ ඇදින්ඩ මින නෑ බවට්. නව වික කාලේකින් මූට මේ ගම් සැල්ලිවලට ගන්ඩ පුරුහන්. නැදු මහින්දයා? මෙකා බලුන්නකා"

මහින්ද කිසිවක් නොපවසා මිනිදුමය සංයමයකින් සිනහ වුයේය. එහින රාත්‍රීය පුරාවටම රුපියල් විස්සේ අයිරීමකටත්වින් බවටා මිකුරන් හා යැණිකෙකු යිය හද පුරා ග්‍රේටා ගත්තේ ය. දින දෙක තුනක් ගකවූ පසු නිවැසියන් නොමැති මොහොතාක් මානා ජපන් ජබරිල් හාද විල මත බවටාමය දෙනෙළ කරණම් ගසම්ත් පුන්නේ ය.

"මේ, මේ මයාට ආසාවෙන් දෙන තැගි මයා කවද ඉදන් ද අභනයා එක්ක බෙදාගන්නෙ. ද්විසක තම්බ මාවත් විකුණායිද දන් නෑ"

"මොකක්ද යෙක් එ කතාව?"

"මේ උපදේ පිළියන්දල් ගියා. මේ තම්බට අරං දුන්හ අර විනා බලිංගම ඇන්න අර මහින්දයා ඇදන් හිටිය. බලං අනපැයි උගේ ගෙම්බර. උෂ ගාව උන්නු සුවින්තුවා මට විරින්නන්නන් ආව. මේ දුක් මහන්සියෙන් හම්බු කරල තම්බට තැගි අරං දෙන්නෙ ජරා සත්තුන්ට දෙන්න නොමෙයි. ආයෝ නා තම්බට මුකුත් මදන් නෑ. රෙද්ද"

බවටාගේ හිස පසුපයින් පොලු පහරක් වැදුණාක් මෙන් විය. ලුපුණට ඉල්ලුවා නා හඳවන පටා ගලවා දෙන මිනිසෙකු වූ බවටාට "පොරාන්දු කඩ කිරීම" දරාගන නොහැකිය.

බවටා සුවින්තුවා ඇසුරු කරනවාට හාමිනා තියි කළලක කැමති වුයේ නැත. මහින්දල් නැදු මොයුරියක හා පෙමි

අසුරන් ඇති බවටාගේ වැඩිලඟල් සහකෝදර ගුණදායට පවා හාමිනා මුහුණට කිසිවක් නොකියේ පෙළ යොම් සඳහා ගුණදාය කන කටයුතු හාමිනා ගොදාකාරවම දැන්නා කියාය. දිනක් බවටා අසාමා පුවුන්තුවා නිවෙකට පැමිණි කළ බවටා වැඩිහිටියේ පිටි බැවින් හාමිනා යුර දිවම සුවුන්තුවාට කියා පිටියේ බවටා නිවෙස නොමැති බවයි. සුවුන්තුවා පිටිව ගිය පසු බවටා, වැඩිහිටිරාජකාරිය හමාර කර ගෙනුලට පිටිය "සුවුන්තුවා ආවා ගෝදුයි" ඇසු එට හාමිනා "මං උඩ ගෙයි නෑ තිබ. මිතුන් ආස්සාලේට නොද උන නොමැයි" කියා බත් හැඳිය පිසින්නට ගියාය. එසැකින් බෙල්ල පැහැදු නාගයෙකු ගේ කිපුණු බවටා "තම යාච්චාට බොරු තිවා" යැයි අමිතාට රඹි ගසා ලිජේ ගොජ දමන බත් හැඳිය දැනිනම මසවා පොලලාවී ගැසි ය. සුවුන්තුවා මෙනුමෙන් පසුව දැන් මෙන්න ඔයාකාරයේ බවටාට මහින්ද ඩා එක්ව සුවුන්තුවා සලකා අස්සන් ජරන් ජකි දැහන කි ආකාරයෙනි. බවටා වෙති නෑ උගාරකු මෙන් සයනයෙන් නැගි පිටියේ ය.

"දැන් මය කොමහද යන්නෙ"

"අරුගේ අම්මට යු..."

උදින රාත්‍රියේ බවටාට තත්පරයක් හෝ නින්ද ඕනෑම නැත. මැටි පොලලාවී එහාට මෙහාට පෙරලි පෙරලි යුත් බවටා උදුසන පුවිද එවනදා මෙන් කධිසරකම් නොපා උකටලි ලිලාමෙන් ගෙයීම පිටියේ ය. බවටාගේ මේ වෙනස දහවල හාමිනා මෙවන් ඉවෙන් අල්ලාගත්තා ය.

"මොනෝ බට්ටෙටා මුණුන් අසනීපයක්වන් ද"

"අශ්‍රාව නොද නෑ"

"මං කොත්තාමල්ලි විකන් තම්බන්නද"

"ඒ මොන මිදුලටද"

හාමිනාට පුර්ඛ බවටා එවර මිදුලට බැංශයේ ය. හාමිනාගේ වින්කේ එල්ලි කුරුනෙනා කුඩා වියන්නිගේ මුව පිටිමදුන්ද ය.

"මිකට කොහිල විකන් තම්බල දැන්න නං භරි"

ඒහු ගෙකුල සිටිනා පිරියාතිගේ ය. අද පිරියාතිට මැයුම පන්නි නිවාසු දිනයකි. බට්ටා පසිලසකට ඇගේ හඩ මාධිං කෙරුවේ නැත.

"මේ අශ්‍රුණු අර සුපිත්තුවදී මොකාද එකාට කියනාව මා පාලර යදි ජරා එහිල කරන්නේපා කියල හටිදී? මියාගේ මැලුකු යාච්චිනා. කොහොම් යන ලුස්පේන්තු කබරුනා මෙය උස්සන හැඳි බලන්න මින නැ"

සිටියාති හි දෙයින් බට්ටාගේ කෝපය තවත් වටයකින් අපුත් වි පණ ගැපුවේය. මලානිකට ඩුන් පැලුයක් වැස්සකින් ප්‍රාණවත් වන්නා සේ බට්ටාගේ අශ්‍රුට පෙර නොවූවිරු ආකාරයේ ධක්කියක් ආලරිපණය විය. ඔහු මුවින් කිසිවක් නොදාඩා ම මාවතාට පිළිසියේය. හිනාමනාම සුපිත්තුවාගේ නිවාස හමුවන මාවත මහජාර කනත්ත වන්නේන් පැන වෙද මාවතට පිළිසියේය. වෙද මාවත මුදුන් පිහිටා තිබා මොටු කළේ අශ්‍රුලට රිංගා ගන්නේ ය.

"මාමම ජල්ල්න්ටියක් දානවිකා"

කොටු කළේ මාමා ජල්ල්න්ටිය සකසන තුරු ඉදිරිපස එල්ලා ඇති පෙනෙන්න කොහොල් ගෙවියක් කඩා කළට දමාගක් බට්ටා පසිලස වු දිවයින පත්තරය අතට ගෙන ප්‍රමු කබලක හිද ගන්නේ ය.

"මෙන් කොල්ලා. ඒත් මේ නේ බිලා සුපිත්තුවයි මෙන්දයයි දැන් ඉදාල ගියා විතරයි"

බට්ටාගේන් සුපිත්තුවාගේන් තුපුකට මිනුන්වය මූල් ගම තුලානේ ම පුපුකට ය. මාමාට පිළිවෙන් තුදුන් බට්ටා එක ඩුස්මට ගෙක හිස් කළේ ය. සාක්ෂ්වත අන දමා මාරු නායියක් ගෙන මාමා අන තැබිය.

"අර කිරිදෙන විකුණන්න උෂවන් එක්කාපු කරගත්ත උඩිල නේදී? මිවිට මහ සහගහන පාප ගොල. කරන මැයුලක් තනියෙන් කොරගතින්. මේ ගම් අනික් අහිංසකයන්වන් නිරෝව දුක්කන් නැඹුව"

සොටු කළඹි මාවාගේ තන අනාගා ජාතිය ඇමුණිලට බවට යිතුණු මහු කාන්තුවර සංයමයකින් මද පිනාවක් පා පිටතට ආවේද. එවිට පාසල් නිමවි නිවස බලා ඇවිද එන බවට මලුකුවන් සිරී මහුව හමුවිය.

"දැන සොහාමද සිරී ඉස්සක්මල වැව"

"වරදක් නැ බවටයියේ"

"පෙනවෙන් අම්මා අප හින්ද නැහෙහ නැඩිල්ල. උග මොදුට ඉමගන ගන්න මිනා. අපුණද"

"ම බවටයිය"

"අපේ ගෙයි ඉන්න ගැනු ඔස්සකාමල ද්‍රව්‍යක පිටව යනව. අමුණුව අපි ආදාළන් බලාගන්න මිනා. තෝරුණා ද"

"ම බවටයිය"

"මං හිටිය නැතා අයියල කළා තොකළා මන් අමුණුගේ බර කරට ගන්නෙනා"

"හා බවටයිය. බවටයිය කවදාවන් නැතුව එකඟුවේ මොන් එවිටා කියන්නා ඇයි"

"නිකං බං. සහන්දරකමට."

අන් කවරදාවන් තොකළ ආකාරයෙන් බොහෝම කුඩාගෙව බවටා සිරිගේ කරට උවින් අන දමාගන්නේ ය. යෝධ මිනිසුන් දෙමදෙනාකු සමඟ වූව තනිවම පොර බැඳිය හැකි කාය යක්ටියක් හිමි තම සහන්දරයා තාමාගේ කර මහ අන තබා ගමන් කරදී සිරිට දැනුමෙන් පුදුමාකාර ආච්මිබරයකි. ආදරයකි. දන්හයකි.

"මං මහින්දාව හමුබලා එන්නං. උම ගයදර පලයන්"

සිරිට සමුද්‍රා බවටා මහින්දාගේ නිවස මානයට ඇවිද ගියේය. අදාර ඉවි යැඹුරු ලා ඇති බැවින් කිසිවේකුත් තොමැනි බැවි මිදුල් දී ම බවටා දුටුවේ ය. මහු හැර සුරි සවුත්තුවාගේ නිවස තම ගමනාන්තය සොටගන්නේ ය. හැර දමා ඇති ජන්ලයක ඇරු අනරින් බවටා එනු දුටු සවුත්තුවා සිය පියා අමතා "තමා ගෙයි නැති බව" බවටා සියන්නට කියා කාමරයට වැදුමෙන් ය.

"මාමම ගක් සවුත්තුව"

"මිනුන් ගෙවිල් වල ඉන්න ජාතිය නොමෙයිනේ බැ. බලපෑ. මය ගකායි ගකායි හරි ඇති"

මාමා පැවසුවේ අන්තර් යැයි පිතා බවට හැරෙන්නට යදිදීම සවුත්තුවාගේ සෞරෝපු කුවිටම බවටාගේ ඇස ගැලුණි. භාළුපාන මෙන් සවුත්තුවාට ඇති එකම සෞරෝපු පුහුල මය බව බවට ගොඳාකාරවම දනි. බවට නැවත සවුත්තුවාගේ පියා දෙස බැලිය.

"මං යන්න මාමේ. පණිවිච්‍යක් තියෙනවා. සවුත්තුව ආවම කියන් ඒක මහින්දයට කියන්ව කියලා."

"මොකක්ද බැ."

"හැංගි හැංගි වෙස් බැත්දෙට නටන්න වෙන්න රුපිපට කියල"

සවුත්තුවාගේ පියාගේ මූල්‍ය එසැකින් සවුත්තුව ගියේය. බවට නට මොහොතක් හෝ එහි නොයේ තැබුරුම බලා ගමන් කළේය.

වැවල එලිසාගේ රා තැබුරුම යනු ටෙනිජායික උරුමයක් හැටියට ගැමියන් ඇදෙනු තැහැකි. ජනප්‍රාදයන්ට අනුව පිතාවක රාජ්‍යීය රේඛ්‍යරුවේ මේ ප්‍රදේශයට පිවිසි ද්නානය ගකාට ගෙදී පිළි ඇතළා ගන් බැවින් එතැන් "පිළි අන්ද" නම් ලද්දාහ. පසු කාලීනව "පිළියන්දල" බවට රුපාත්තරණය වි ඇත්තන් එම ද්රානයයි. රජු පිළි ඇද වස්නායරණයන් සැරයි දෙශ්ලාව පිට යමින් දෙශ්ලාවේ නෘවාගෙන ආ කුමරියක සමඟ රති ප්‍රව විද ඇත්තන් වැවර පිට සෙවණකයි. වැවර පසු කාලීනව වැවල තු බව ගැමියන්ගේ මනයයි. එපමණක් නොවා අද එලිසාගේ රා තැබුරුම පවතින තැන පොරුණික නිධානයක් තිබු බවන් "භාළුලන් මේ ලංකාලේ මොන මොන ජගත මැතිසි උන්නත් යකළයි" රාජික මිය ලියේ අපේ ගම් එළ ගොල්ලක්" කියා ගුණ එපණනා කරනා වැඩිහිටියන් නිරතරු ගැවෙසනා තැහැක් විමත් තියා එය ගම් කෙළුදුය මෙන් විය. ඇත්ත වශයෙන්ම රට් රාජික මිය ලියා එ මස්මය පැන නැගි නානාවිධ ප්‍රය්‍ය දරාගත නොහැකිව බෙහෙන්පෙනි ඇයි මානුවක් පානය කර

සියදුම් හානි කරගත් ‘ඇානන්ද පමරෙකාරී’ මැටිසුන් උපත ලද පමරෙකාරී වලඹිව වැවල උරුමයයි.

“එලිස් අයිල් තව වටියක් හැඳුනා”

“දෑ බවටටේ බොලා යුවුන්නුව එසේ මොක්කාවේ පරාජය ප්‍රිණාද”

“ඒ මොලකා”

“හැ නික්මට. ගොඩ දෙන්න හැටිවයි ප්‍රකාපි වශයෙන් සිටියේ. එකඟුව දෙන්න පෙන වටහම බින්න බැඩින්නේ මොලකා බැහුව්”

“මං උ බලන්ව ගියා. ගෙයි ඉදි නෑ කිවි. අභ්‍යන් මන්ද”

“බොලා මැරිවට සාන්නා ලියෝනිසා පන්සල් හාන්දුරුවන්ට එකා සිල්වන්න මිනිජේස් බං. එකකත් සිටියහම ඇති පරපුරම ක්‍රිඩා. දැන් උත් අය පිළි එකා උක්සට වියලා පුදු ග්‍රහනවැළු නේ. එවිට බං බොලා අමුමා හාමිනා.”

“කටුද තොට ඒ වින්නියක් සිළවී? නෑ”

“වෙන කටුද ඉතින් තොටේ මින්නරයා ම ක්‍රමයි”

එලිසාගේ අවනුවුව තව දුරටත් ඉවිධිය තොගැකි තැනා මට්ටමින් පුන් බවටා රා විධිය කෝපයෙන් පොලුවේ ගසා තැබුරුමෙන් පිටව සිශේය. ඒ යන අතරතුර තැබුරුම පාඨර දී පුවාරපාල මේද්‍යකයා බවටාව මූණුගැසිණි.

“මං මෙ වටියක් හැඳුගන්න යන ගමන්. ආයේ හැරුම් බවටටේ”

“මං බිල ඉවරයි. මින්දයා හමුවුණා ද උත්ට”

“යම්න් ගමන් යන්න මිනා බං උ මට පොඩි මල් බිජ්ජාස් එකක් සැටි තොලා. මින්දයා එල තොල්ලා බං”

“උට පණ්ඩිවියක් වියපං මේද්‍යකයා මං ක්‍රිව කියලු”

“මොකක්ද බං”

“උ තව වැඩි ද්‍රව්‍යක් පුස්ම ගන් නෑ කියලු”

මෙරදකයාගේ දැස මෙරදකයක් මෙන් ගැලී ගැන්වී හියේය. බටචා එවිටත් ගමනින් නිවස බලා ගමන් කළේ ය. එලිසාගේ කැබුරුමට යුම පශේකලා මෙරදකයා මහින්ද සොයා හියේය. එක දෙක කොට දෙවරක් දදක හතැලිස් හතරහි කිමට පටා සහජ හැකියාවක් ඇති මෙරදකයා බටචා කි දේ සිතුහි පරිදි විශේෂය යොදා රම්ප කරපිංචා දමා මහින්දට කියේ ය.

"අන්න බටචා කිව උණව මරල බෙල්ල කහල හංදියේ එල්ලල කියල"

එනැන් පටන් මහින්ද නති ගමන් නිමන් බොහෝ සේයින් අඩු කළේ ය. බඩ බැඳෙගත එකට එරි එකට ම සියල්ල කළ සවුන්තුවා ද වෙනතකට වි කළේ යැවිවේ ය. දින සති මාස යෙවි හියේය. දෙදෙනා දෙදෙනාට කිසිදාක සම්මුඛ නොවීම පුදුමයක් නොවූයේ මහින්දගේ ප්‍රවේශම නිකා ය. කුඩා දුෂ්චිර මෙන් බොහෝ විට මේ කාලය ආක්‍රුළත මිහු කළේ යැවිවේ මට පියා භාරකරු සෙවනේ ය. ඉවසිම දිගින් දිගටම ගබඩා කිරීම කොපය බව හොඳින් දන්නා බටචා මේ ගෙවී හිය කාලය ආක්‍රුළත පුපුරුදු පරිදි ගම පුරා නාතිවම කරක් ගැපුවේය. හමුවන බොහෝ කොල්ලන්ට "මහින්දයා අතට අභුඩුණාත් දෙකක් නෑ මරනාව" කියා කිමට බටචා දෙවනාවක් පසුබව වුයේ නැතැ. රා කළයකින් ආත්මය ඔදුවයුතු තැනා "එලිසේ මිකව නා මරන එක මරනාව. යෙක් මං වැවුල බටචා. හැඳුයි සවුන්තුවා කියන්නේ මූලින් මගේ යාච්චා. උජ් මට පිටුපැවන්. අරුව මරන්න කළින් මං මිකව යුරයක් බදාගතන ඉසිනාව" වැනි හාදයාගම කනා බටචාගේ මූලින් පිටාර ගැපුවේය. රා බිජි බටචා එවදනාවෙන් හැඳුවේ ය. මාස තුන හතරක් මවාගත් සංයමයකින් පුතුව නිදහස් ගෙවී හියේය.

"මොලක් අම්මම හදිස්සියෙ ගෙයි කුපුම පුවිවන්නා"

"ගමටම කුපුම පුවිව පුවිව යන මට ගෙයි කුපුමක් තදන්න බැරිද බං? හ් ලනා හෙට ගෙදර එනවා කියල ආරියා කිව. උජ් ලිපුම කරදහියක් එවල. කොවිවර ද්වසකින් ද බං මයේ ලොකු එකි ගෙදර එන්නේ. අන් මයේ වස්තුව"

"සල්ලි කුවටියක් අනුට එන වැඩක්. මගින්දයා ගාවට නොයා මා උම ගාවට ආවේ වියවාසෙට. යමා"

"පොඩිඩක් හිටපා"

දර පැලීම තැවතා දැඹු බවටා පිට දිගේ ගලා ආ දහවිය බිඳු දැඩුනින් පිහා රෙදී වැල අසලට ගොස් කමිසයක් ඇගලා ගත්තේ ය.

"පුටි උම මික තදුල තියන්න නෘතියේ. මා පටස ගාල එන්න."

යන තැනක් එන වෙලාවක් කිහිවක් ම නොකියා බවටා එසැඹින් මෝදුකයා සමග පිටවිය. ඔදුනු නොලින්ම ගමන් කෙරුවේ පෙදු මාවත් සොටු කැබි දිහාට ය. නමුත් මේ හදිසි ගමන ගැන බවටාට තවමත් පැහැදිමක් නැත.

"කාව හමුවෙන්නද යන්නෙ බං"

"මියාම බලාගතින්කෝ"

සොටු කැබි අභුලට පිටිසි මෝදුකයා කැබි මාමා ඇමුතිය. බවටා කබල් පුවුවේ හිදු ගත්තේය.

"මාමේ තේ දෙකක් දාහන්"

"උම බිපන් මට එපා. නෘතිව හදන්න කියල ආවේ"

"න්නෙ බං සොව්වර බිවන් වැඩි බවනවයැ. වරෙන් අරුණ් එනකල් දුමක් දාමු"

"මොක්කුද බං"

එසැඹින් කැබි අභුලන සැගව පුන් මගින්ද ඉදිරියට ආවේය. මහු බවටාට සම්මුඛ විය.

"මොකක්ද නොට මාත්තෙකක්ක තියන ප්‍රශ්නෙ. අද රේස් වූ ජේස් විසඳුගමු."

නොයිතු මොහොතාක කැබි තුළ සිට මගින්දගේ ආගමනය බවටාට රිස්සුවේ නැත. බවටා වහා නැගි සිටියේ ය.

"මාත් තෝ හමුවෙනකල් තමයි හිටියේ. ජඩ බල්ලා"

බටචාට කියාගන හැකි වූයේ එපමණකි. ගැයේ හතලේ යෝඛ පෙනුමක් ගත් කවත් මිනිසුන් තිබේනෙක් බටචා වට කර ගත්තේය. මේ වනවිට මේ ගනුදෙනුව ඇඟ මෝදුකයා පෙනෙන්නට නොයිටියේ ය. නමු වට කරගත් පිටි දෙනාගෙන් දෙදෙනෙකු මේ ගම්මීම උන් බව බටචා හඳුනාගත්තේ ය. එකකු මිනින්ද ය. අභ්‍යන්තා මහින්දගේ නැයෙකි. ඉතිරි දෙදෙනා ම පිටග මිකාරගත් බැවි බටචාට දැනීමි. සපුරුෂාවාගේ අස්ථාවකුදු අවට නොහිතුණු අතර මෙදින මහු පෙම්වතිය හා නුවර දළඳා මාලිගය වදින්නට ගොස් ඇති බැවි බටචාට එන මගදී කියේ මෝදුකයා ය. බටචා පහරකුමට පෙර විවිධ පහරදීම ඇරුණුවේය. නොවු කළයි මේස පුවු පියා යනු කළයි මාමා දුටුවේය.

"නොපි මෙතන නැතුව වෙන මින කැනක මකබැවියල්ල යකුනේ"

මාමා කු ගැසුවා පමණි. බටචාගේ පහරකින් එකකු කළයි විදුරු පලාගෙන ඇදවුටුවෙය. මිනින්ද සහ කවත් එකකු පැන බටචා මෙල්ල කිරීමට පොලිස් ගැටය දමා මහුගේ බෙල්ල බින්නියට තබා තද කළේය. වහා ක්‍රියාත්මක වූ බටචා සිය දකුණු පාදයෙන් පහරක් ගසා දෙදෙනාට සට සට ගා නොඅවේය. අභ්‍යන්ත් පයින් මහුවූ පිටගම්කරුවෙකු කුවුවක් යෙගෙන බටචා ඉදිරියට පිවිසියේය. එන පොට ඇශාව ගුණ නැති බව දැනුණු බටචා, බළුරියක් ගසා වහා කළයින් මාවනට දිව ආවේය. දැන් බටචාගේ රේකාන්තා අරමුණ මේ සටනෙන් තාවකාලිකව පසුබැසිමයි. ප්‍රකිවාදින් පිටිදෙනා බටචාගේ නරම හඳුනන බැවින් අද මේ සටන අත් හැරියොත් බටචා දෙන රිටන් එක හාදින් දන්නා නිසා කිසිලස්ස්ම සටන අත් හැරිමට සුදානම් වූයේ නැතැ.

"යම් මිනව එන්නමු"

මිනින්ද සටනේ පෙරමුණ ගත්තේ ය. අභ්‍යන් තිබේනා ද පාරව බැඳ මහු යන මග අනුගමනය කළේ ය. වෙද මාවතින් පිළියන්දාල අදසට නොහැරුණු බටචා කනත්ත පැනත්තට දිව ගියේය. බටචා විදුලි වේගයෙන් විදුලි බල මණ්ඩල හුමියද පසු කරමින් තව නවත් ඉදිරියටම දිවිවේය. වහාන්තරයේ සටනකු හඳා යන ද්‍රව්‍යක්කරුවන් පිටි දෙනෙක් මෙන් වූ මිනින්ද අනුල

පිරිස බට්ටා ලැය පිටගයෙන් හඩා ආවේද. ගෙයි පැත්තට ගමන හරවින්නට සිඝුණන් එහි ප්‍රියය යිය අවිහිංසන නැගීකිය යුති පමණක් බව සිභිරත් මූලික බව බැව්වා ඒ පැත්තට ද නොහැරි කෙළින්ම පුවාරපාල පැත්තට දිව ගියේය. මාවත දෙපස මිනිසුන් ගැහැනුන් මේ අවධාරාවේ තනි මිනිසකු සිටි දෙනෙකු විසින් සඩුවා ද අමත්‍යාජන පත්තාජන යන ආකාරය බිජ්‍යෙක්ස් දුරශනායක් මෙන් රු විදිමින් සිටියේ ය.

ඉක්සාග්‍රීයන් මුසුප්ප්‍රේ බට්ටා පසුපස හඩා යන මහින්ද දුව දුවා නම සයයන්ට උපදෙස දීම සිදු කෙරුවේය.

“අද එක්සේ උං. එක්සේක් අපි. සොඳහාමහරි මිකව අල්ලගතිල්ල. නැත්තා විස්තර හමුවන් නැ මේ ගමේ. දන්නවන් මිකා සරුපයා. අඩිය තව ඉත්මන් කරලා පත්තාගැල්ල ”

ප්‍රතිචාරීන් සොඳමණ විගයෙන් තමා හඩා ආවේද ඒ යා සමාන දෙගුණයක් විගයෙන් බට්ටා දිව ගියේය. කුරුය පාරෙන් පුවාරපාල වෙත පිවිසි බට්ටාව පුවාරපාල ගෙවීය වන්න සිභියේ. බෝධිය වත්තනන් එහා පස මිටිව ය. මිටිවට පැන සියා නං රහස්‍ය පොලියිය ආවේද තමා ආරක්ෂිත බව බට්ටා දන්නේය. එබැවින් කුරුයය අද්දරින් බෝධිය වත්තනට හෙතෙම ගමනාන්තය වර්න් කළේය. එසැකින් බට්ටා පසුපස හඩා ආ ප්‍රතිමල්ලවියන් බට්ටා බෝධිය වත්තනට පිවිසකු ලැය ලැය දුටුවේය. මදක් ඉහළට නම්බි වැටක් ගසා වසා නිවු බෝධිය වත්තන් ඒ බාධිකය දැකු, කඩුදු පතින ගුරුයෙකු ලස් බට්ටා නම්වියට ඉහළින් එකවර පැන්නන්ය. එන් උත්සාහයේදී බට්ටාගේ කකුලක් නම්බි වැටු පැවැලි ගියේය. එසැකින් ස්කියාස්ථමක පු නමුව අතින් ගන් තැනැන්නා ඉදිරියට පැන බට්ටාගේ කඩා ඉලක්ක කර කෙටුවේය. මේ වනවිට සැහෙන්න දුරක් එක බුද්ධමට දිව්ලින් නිවුණු බට්ටාගේ දකුණු කකුලල් විශ්‍රාන්ත ම කුම් පෙර වැශ්‍යෙන් ය. එසැකින් වර වර ගා ලේ පැටි විදින්නට වූ යෙයන් බට්ටාගේ ගමන පැහැදිලිවම අඩාල විය. එනමුත් ඉත් මස් කෑ ගැනීමිය ප්‍රාග්ධන් මසවා ගන් බට්ටා නොස් හෝ මිටිවට පැන ගැනීමට තනි කකුලෙන් උත්සාහ දැරුමේය. ඉදිරියට අයුරෙන් ය. මේ වනවිට මහින්ද ඇතුළු පිරිස බෝධිය වත්තනට ඇතුළු වි සිටි අතර මුවුනු බට්ටා වට කළේය. බට්ටාගේ අනන් කකුලට ගැසු

කඩු පහර විළක්වාගත් බටචා කුමුව අතින් ගත් තැනැප්තාගේ මෙල්ලඟ් තද නොව අල්වා ගත්තේ ය. බටචාගේ දැය රක්ෂානු සම්දායකින් එපෙන ගැන්වී හිමුණු අතර මූල්‍ය බෙල්ල තව තවත් තදෙකාටගෙන සිටියේය. අමතක් පසින් පැමිණි මහින්ද දැයි පෙළු පහරක් බටචාගේ හිසට එල්ල මකරුවේය. බටචා බිම ආදිවුණු අතර එසැකින් ක්‍රියාත්මක වූ ප්‍රතිච්චින් කඩුව ගෙන බටචාගේ දැන දෙදා සට සට ගා කප කප දැමුවේය. මේ මරණිය දැන්වීයන් බෙරි යාම සඳහා තමා දන්නා සියලු ගිල්ප දැමුවා බටචාගේ කායික ගක්නිය සේම මානයික ගක්නිය ද එන්න එන්න ම අඩාල පුදේය. සහරතින් වදින කඩු පහරවල මැද සියාලුතම මල් ගගුලාවක ශිල්‍ය යදි බටචා තමාට පහර පිට පහර දෙන තැනැප්තාන්ගේ මුහුණු හොඳුන් සිඟ තබාගත්තේ ය. දැන දෙදා පසුව ඉලක්ක නොව ඇති වෙනතුරු කෝපය සහ මෙවරය පිට හැන තැනැප්තාන් බටචාගේ දැය පසු මූල්‍ය මැරුණා යැයි සිනා මෝධිය වන්නන් පලා සියේය.

මම වනවිට සුවාරපොල ම මෙනැනට රැස්ව සිටි බැවින් මේ මාරාන්තික ආරංචිය කැස්බැව ආසනය පුරාම වෙශයෙන් පැහිර සියේය. මුළු වැවල ගම්මානයම සුවාරපොල බෝධිය වත්තාට දිව එමින් සිටි අතර එක්තරා ගැමි කහක් "තොපේ අයියට අන්න කුමුවන් නොවල" හි ආරංචිය කන වැකි හැඳු කදුලින් මුවි වහා බටචා සම්පූර්ණ පැමිණ සිටියා ය. 'මත් හදාපන් නාගියේ ම. එන්න' නියා නිව්‍යසන් පිටව ආ බටචා ලේ ගෙස් මත වැනිලෝනින් ජ්‍යෙෂ්ඨත් මරණයන් අතර මාරාන්තික සටනන පසුවනු මුවි දැකින් ම උවුවා ය. මේ අපරාධය දරාගැනීමට නොහැකිව ඇ කු ගසා හැඳුවාය. ඇ හඩුනු මුව බටචා අමාරුවෙන් මොන මොනවා ද සිමට උත්සාහ දැරුවේය.

"මු මුවි නාගි දේ ම ම මට වනුර උ ගරක් දිප්ප අ අමාරුයි මුවි"

මරණ දාරවුව අදාර පුන් බටචා තමන්ට දැනුණු දැයි පිවාසය නිසා දිය පොදුක් ඉල්ලදි මුවි වහා නැගිට දිව ගොස් වනුර කෝපේයක් රැගෙන ආවාය. නමුත් මුවිගේ ගමන මැටිගිටියක් ඉදිරියට පැමිණ හරස් කළුය.

සිය වැඩිමහල් දියකීය පිළිගැනීමට ඇ කැමතිම සොයුන් කැපුම් සැදිම භාමිතාවේ පරම පූරියයි. කෙල් භාවිතියෙන් පත්තර සොයු මහට රැනිතා උණු උණු කැපුමක් බවටා අන දමා ගෙන රසැකින් එය කට්ට දමාගත්තේ ය.

“හා භා බලාගෙන, කට පිවිවෙයි”

රැසක පිට පූරින්, සුඩා විසන්නින් භාමිතා මනරම්ව කැපුම් සාදනාපුරු බලා සිටි. සංයුතිය පරි භාවනාවක් කරන්නා යේ අම්මා කැපුම්ක සොයුන් මතු තරගන්නා ආකාරය බලා අන්පුවි තැදිම මේ දියකීයන්ට ඉමහත් සැකුවකි. විසන්නිට ආනන්දයකි. මානෙල්ට පූගතියකි.

“අන්න අන්න සොයුන් අව. දැක්කද”

කෙදිනාක හෝ ලලාකු කෙල්ලක වි තමා ද කැපුම් පුවිවා ගැහැනියක එය පූකු බව පූටි ඉටා ගත්තා ය.

දහවිල එසේ ගෙවී සටස් යාමය උදාවිය. මේ වනවිට නිවෙස් පිටියේ බවටාන් පූටින් පමණි. භාමිතා නිවෙස් කැපුම් මධ්‍යරයක් බාර දීමට ගොඩින් සිටියාය. විසන්නි ඇශේ රෙදුමද එල්ලි සියාය. දිගු නින්දකට පසු නැගී සිටි බවටා මිශ්‍රව පිටියියේය.

“ලංචට මික සොරන්න බෑ. මං පලන්නා. එතකළ් වැඩි සිනි ජෙල්න්ටියක් හදුන්න නෘතියේ”

පූටි තමාගේ තරමට විඩා බරින් පූකු පොරුෂ කළයක් ඔසවාන දර පැලිමට පූදානාම්ව සිටියා ය. සහෝදර පෙමින් එය වලක්වාද බවටා, පොරුව සියනට ගෙන වහ වහා දර පැලිම් නිරන විය. මවනදාට කෙල්ලෙ, පූටි සියා තමා ආමන්තුණය කරන බවටියා සට පුරා නෘතියේ සිම පූටිට අමුකුම ආසවාදයකි. ඇ මද සිනාවක් මුහුණේ පුරවාගෙන සිය ප්‍රාණසම සොයුරාට තේ විස්කිරීමට සියාය. මොජානක් ගෙවිණි. නිවෙස් කඩුල්ල අසලින් හොල්මනක් එසේ මෝදකයා ඇවිද එනු බවටා දුටුවේය.

“බවටෝ විජහට ඇදුමක් දාගනින් ගමනක් යන්ට”

“මේ හදිස්සිය සොඟය බ්‍රාංඡය බ්‍රාංඡය බ්‍රාංඡය”

"එතා විකුර දෙන්මතාපා. විකුර බිපු ගමන් පණ යයි."

බටචා අන් කවරාදිවන් වතා අවිහිංසක දැයින් වූටි දදය බලනු වූටි දුට්ටා ය. බට්චිය වත්තව රෝච්චන සිය ගණනක් මිනිසුන් ගැහැනුන් ලුමුන් අතරින් එක්වරම මහා අඛ්‍යනාවක් දෙමින් හාමිනා දිව ආවාය.

"අන් මයේ රත්තරන්. බට්චිය. මයේ පුනේ..."

නම කුමසන් උපන් රත්තරං පුනුයා වැටි ඩුන් ලේ ගග මැදට හාමිනා පැන්නාය. සියොලුග කැපුම් සිය ගණනක් යොත්තව ඩුන් බට්චාගේ හිස සිය උකුල මත තබා ගැන්නාය. අවසාන පණ ගැස්ම ගැළෙහින් ඩුන් බටචා අම්මා දදය බලා දැය විශාල සොරුලවිය.

"මහාමම අල්ල්ලගෙන හිටපන් හාමිනාක්සේ. වාහනයක් මහ එනවා"

ගැමීමයක් එසේ කිවිදු හාමිනාට දැන් කිසිවික් අඹයන්නේ නැතා. පෙනෙනාන්නේ නැතා. දැනෙනාන්නේ නැතා. අමෙග් මූල් ආත්මයම අධිපණව ගොස් ඇත. තමාගේ පණ දී බටචා බෙරාගෙන ගැනී තුමයක් තිබේදැයි හාමිනා පිහිපත් කළා ය. කිසිවික් නොයිනු ආකාරයෙන් බටචා එකවර කනා කිරීමට පටන් ගත්තේය.

"අම්මම මෙක උන් කමල් අම්මම"

එවර පෙර නොයු හයියක් හත්තියක් හාමිනාට ආරෝපණය විය.

"කටුද කියරං පුනේ කටුද බොට මේ අපරාධේ කමල් බට්චිය"

"මහින්දය උගේ නැඳු විමල, අනික් උන් දෙන්නා පිටගංකාරයා"

බටචා අපරාධකරුවන්ගේ නම දත් අපුරින් හාමිනාට පැවැසුවේය. එක්වරම සිය දැක සිනළව යනු හාමිනාට දැනුමි. එපමණකි.

බටචා දැය හැරගෙනම ලේ විල මත සිය මව කුරුමේ මියලගාස් තිබුණි.

බටහාය

"අැ... න්... අැ... න්... ආන් ඇත්... අැ... න්... පික්... පිත්..."

ගෙමිදුල පුරාවට ලොකු ප්‍රතාමග ප්‍රහරණාත්මක හඩ ඇශේයයි. මූළු දැන ඉදිරියට දමාගෙන දදපා තාලයකට වලනය කරමින් පස්ස සොලවමින් කාරයක අනුරුවික් ආංගික අභිනායන් වින්නයේ මවමින් වත්ත විටි දිවියයි. ඇඩා ගෙමිදුල මොජාතකාට ව්‍යුහන තඳබදායකින් යුතු මහා මාර්ගයක් බවට පත්වේයි. මොජාතකින් චුරික් උපිටිස් යුට්ටිවා සේ හෙතෙම මනස් කාරය භාවනයි. නවත් මොජාතකින් ආච්චිතයෙන් යුතුව මුව හඩ නෘවාගෙන ගමන් අරඹයි. නවත් තැනෙකදී පාර මාරුවන කොනෙක් දැක හිතාමනාම මුක් ගසයි. එවිට ඩුස්ම කිහිපයක් එකවර බිමට වැටෙයි. නව ජවයක් ගෙන ඇඩා පපුංචන් විසළේ හිරිංග ඩුස්මක් ගෙන හැවත වත්ත පුරා පිස්සෙක් වගේ පිස්සෙක් වගේ දිවියයි.

"මේ ලමයට නා කියන කට හොඳයි මෙන්න මේ බිත්තිය උලාගන්නවා. අනට අභුවුමණාන් අද නා... දැන් පැය කියක්ද හඩිවා වගේ නවත්ත අරං. මොඟ ඉන්නවා. ලොකු..."

ඒ මාමග ප්‍රිය ඩීඩේ ය. ඇ ඇන් ය. ගෙහි ඇති ටේලොද අභින්ශත් ඇන් ඇ...න් ඇ...න් කිය කියා දිව් යන ලොකු ප්‍රතා පසුපස හඡාලයි.

"බලන්නකා විශේ මේ ලමය මාවත් සෙල්ලමකට ගත්තනේ. ලොකු ම්. මේ අන්තිම සැපේට හොඳින් කියන්නත්."

දැන් පත්දම් පාලිය නටත්තාට තත්ත්තා බව ඇගේ වාචික අභිනයෙන් දැනශගන්නා ලොකු පුහා සිය ආංගික අභිනය තටිතා ඇත්මගේ දෙපාමුල මෙශ ගසයි. ලොකු පුහාගේ මූළුණත පුරා දැන් පිරෙන්නේ සාහෝතික අභිනයම් පමණි. එවිට ඇත් ඔහුගේ අතකින් තදින් අල්වාගනී.

"සෙල්ලං ක්‍රාට කමන් නෑ. සිමාවක් තියාගන්නවා. නැත්තා ලොකු වෙවිට කාලෙක කාලරක් ගන්නවා තියා අර මොකාද විශේ ඉන්න වෙයි ගැනී තම්බ තම්බ දෙන බන් ගිල පොත් පත්තර බල බල. එනවා යන්න ඇය නොදැන්න."

ආලින්දයේ පුවුවකට පිට දී ගාරයියා මාලක්ස්ජේ "සියක් වසක් පවිත්තා පුදෙකළාව" කියවීන් සිටි මා දෙය ලොකු පුහා හොයින් බලයි. ඇත් ඔහු ඇතින් ඇද ගෙනුලට ගෙන යයි. ඇත්ගේ වාචික වෙඩිල්ලෙන් පත්තු වූ මාගේ මද්දල මනස සියක් වසක් පුදෙකළා වෙයි.

ඒවිනයේ ප්‍රථම පූමය විවාහය දක්වා රැගෙන යන්නේ ඉමහත් පිංකාරයේ ද පටිව ම පවිකාරයේ ද කියා තටම මට අවබෝධයක් නැතා. එය මෙයේ වුව ඇත් යනු මා පෙම් බැඳී පළමු පුවතියයි. ඉන්පසු මා මුවින් තොකිවද මනයින් පෙම් බැඳී පුවතියන් යේ ම අනා පතා මනයින් නිදි වැදි පුවතියන් ද බොහෝ ය. එනමුත් අවලෝදහම් වක්කරයේ කුරකි කුරකි මේ තාක් දුර මා කුටුව හැබුහින් ම ආයේ ඇත් පමණි. අපේ හැඳුවීම වූයේ හරියටම ඇවුරුදු දාහනලේදී ය. නටිය වසරේ දී ය. රිවිකට අපේ කාන්තාරයක් බදු මිශ්‍ර පාසලට හඳුනියේම වැස්සක් සඩාපනින්නා සේ නොණ්ඩය බියනා කට් කුපු වයසට වචා පිරුණු පපුවකින් යුතු බලල් ඇයේ සහිත දැරිවියක් පැමිණියා ය. තමා ඔයනා කුමරිය බව සිතාගෙන සැබු ඔයනා ලැහවා නොහිතු ආකාරයේ උදුම්මාගන් මලවක් මු සතු බව ද්වා දෙන විට මුළු පාසලටම වැටුනි. කියිදු ලමයෙක් දෙය තිශ්ස්ස්වා නොබලන ඇ පොහටම නෙතු යොමා වෙනත් ග්‍රහලොවක සිට පාටිවියට ආ ඒවියක සේ ගැයිරුණා ය. මට මනක හැටියට මා මුළුන්ම ආසා වූයේ ඇ යනු මේ සාඩිම්බර ගතියටයි. එමතු

නොවී ඇගේ අශේලි තුළු දිග ය. හිති ය. පුදු ය. නිරන්තරයෙන් සිහා මල් විකසින නොවුවින් ඒ මුව මධිල මත උද්ධව්‍යවක්‍රමක රැලි සරලි ගොඩිගසයි. මගේ කුඩා හදුවන ප්‍රෝම්‍යයෙන් බරවේයි. මා එනැන් පටන් සැම දිනෙකම ඉතාම ආසාවෙන් පෙර නොවූ විරු ආකාරයේ ඉමහන් උනන්දුවකින් පාසල් යයි. සෙනපුරාදා සහ ඉරිදා මාගේ අකමැතිම පැය හකළියේ අව බවට පත්වේයි. ඉරිදා රැයේ මට හටිහැටි නින්ද තොයයි. ඇ මාගේ සැම සිභිනයක ම පාහේ නිදා සිටියි. සඳුදා උදුසන පාසල් යන්නට ලැඟැස්කි වි අක්කාගේ ප්‍රවුත්‍ර මල ගෙන ඇග පුරා හළාගන්නා මෙ දිනක් අක්කාට භෞරෙන් අත්තාර සැන් කුපැවිය ගන්නට ගොයේ හදුදයක් ඇසි ගැස්සි හියෙමි. එකෙනෙකි පොගිල අක්තාරගේ අතින් බෝලයක් හිලිභෙන්නා සේ එවිලයන් අත්තාර බෝලය බිම වැටි කුඩාපටිවම වි තාත්තාගේ ඉටි පුජාවට ලක්වේ. රණ මු දැයින් කම්මුල් පොචී කරලගන පාසල් ශියන් ඇ දුටු කළ දුක් අමතක වි මගේ දැය අද්දර සඳ පායයි. විලාභුරු පිහිනයි. දේශීන්න පියාචියි. මට තව් ලැබුණාක් මෙන් අධිමාන්තික ප්‍රිතියක් ආත්මයට දැඟනයි. ඇ මෙතින් කුවරුන් නොව ඇන් ය. ඔවුන් මෙ මාගේ විවාහක බිරිදා ය.

"ඒයි මේ... ඒයි"

අන්ගේ ඒ ආමන්තුණයෙන් නවය වසරේ පිරිමි ලමයා අවුරුදු හිස් අවශ නාය්තෙක් බවට පත්වේයි. මම පොත පෘෂ්ඨක තබා ඇන් දෙය බලමි.

"පුරි නංගි කිරිවා ඇල්වෝ වගේ නා ලාඛපිලු. බටර වගේලු පාරට දැමුමහම. අතික මයයි මායි පුනයි දුවයි විනරයිනේ ඉන්නා. මොකක් මේ ආලයේ ප්‍රාවිෂ් බෙන්ද මිනි යැ අපි හතරදුනාට යන්නා. රණ පාට එකක් නා තොදුයි නැන්ද ඒයි. අපි මින්ක් ගෙනාවාන් මේ වට්ටිවේ උන්ගේ ඇයේ වහ වලින් ගැලුවන්න වෙනම සාන්ති කරමයක් කරන්න මවයි. මූල්‍ය ගමන කතරගම යා. අනින් මල්ලි දන්න තැන් ප්‍රාගක් තියෙනවා කියල වුරි නංගි කිවිව. ඇන් ඒයි මොනවා හරි කරන්නෙක්."

"මවට ලිස් දාල ගන්න වගේ නොමෙයි ඇන් ගෙවන්න බැරිවුණෙන් බැරිවෙලා හරි උන් ඇවිත් උස්සනවා. මේ මේ

රටට ලදුකා හැම මිනිහටම ව්‍යුහන කියෙනවිද නෑතා. මය පාඨර බස් ත්‍රිවිල් කියෙන්නේ ගමක් යන්න මින්න නා. මුව් නාගි අරය මෙයා කිවිව පැවුරට අපිට දාරාගත්න බැරී අද්වල් කරන්න මිනි නෑ ඇත්. මං කිවිවන් වුවටක් ඉවසල ඉමු. අපිටන් ද්‍රව්‍යනා හරියයි"

"මට මට තමුණසට කියන කට හොඳයි මෙන්න මේ බිත්තිය උලාගත්නවා. හරියයි ද්‍රව්‍යක මැරුණුහම"

අුන් දියෙළු ම ගස්සා මුපුපුපු මුහුණින් යුතුව මා හා ඔරුපුවෙන් ගෙනුලට ගියාය. පොත කියුවීම මතුවට තබා ඒවිනය කියවීම පිණිස මම නැවතන් නවය වසරට පියාඹමි.

එය පොහොය දිනයකට පෙර දිනයති. පාසල් ඩියල්ලන් ම සිල් සමාදන් විම පිණිස පැමිණිය යුතු ය. සුමද්‍ර්‍ය සුදු ඇදුම ඇදුගත් ලමා ලපවින් අතර ලමා සාරියන් සැරයි යුත් ඇන්ගේ සේබාව මට තවමත් මතක ය. කොන්චි කරල් බැදුගත් සම්පූදායික හෙළ බොදු කෙල්ලන්ට වඩා යම සම්මිශ්‍රිත ජානමය නිමුවුමක් වූ "අුන් මේ ප්‍රියදරුගති"ගේ මේ ප්‍රිය දරුගනය ඇසට රසදුනක් බඳු ය. උදාසන පන්සිල් සමාදන් වෙද්දී මා සිටියේ ඇන් පසුපයිනි. ඇන්ව පැති හැඩායෙන් නැරඹීමේ ඒකායන පිශිනමය සමාචියක යුත් මා වෙශරෝගෙන් අස්සා හාමුදුරුවන්ගේ විශේෂ ධ්‍රේම දේශනාවට පෙර ඇන්ගේ දැකුණු පයින් ඇ. ජේන මානයට පැනගතිමි. දැන් මා සිටින්නේ මාගේ සයර දුන කෙළවිර ය. ඇන්ගේ සුමද්‍ර්‍ය සුදු දෙරා තුවු යුති යුති පැහැ යටි පැනුල සේ ම සින් අන්තරය සහ පිරුණු ලැම හස මගේ සංසාර ගමන කළුප කාලයක් දිගු කරයි. අස්සා සිමියන් ඩිගාලෝවාද සුනුය ගෙනහැර පාමින් යුතුකම් ගැන දෙසාගෙන දෙසාගෙන දෙසාගෙන යයි.

"මෙන්න මේ ස්ථි පුරුෂ යුතුකම් රේඛීමට බොහෝම වැදුගත්. අපේ වුද්‍යාමුදුරුවේ මේ දේශනා කරපු දේවල් මය දරුමටා උස් මහක් වටවිටි ද්‍රව්‍යක හොඳුවට මතක නියාගත්ට මින්න. ඇද මෙහෙම සිල් සමාදන් වෙලා ඉන්න මේ ප්‍රාථි උපායක මහස්තුරු ද්‍රව්‍යක ලෙඛු වෙනවා. එදාට හරියට නමන්ගේ

හාර්යාවට සලකන්ව මිතෙ. එහෙම වුණොත් නිරයට ගමන් කරන්නේ නැ. කාම මිට්‍ර්‍යාචාරයට හෙම ලොල් වුණොත් පිද්ධ ටෙන්ත ප්‍රාථිවන් දරුණු විපාක දැන්ම තියා බොලා දැනගන්ව එක නොදා"

"අං... වි..."

"මෙන්න මූ ඇන්ගේ ප්‍රකට කටයුතුවෙන් ඇන්න. සරතයා"

මම තිශ්‍යේයි හියෙමි. එංච ශිල්ය සමාදන්ව ඩුන් උපාසක මහතුන් අතරින් සරතයා විදුරෝගු ගේ පැන පැන දිවිවෙය. මෙ ඇන් දෙය බැලීමි. ඇ ඉමහත් වේදනාවෙන් මුහුණ බෙරි කොටගතා විසින්නට මන්න මෙන්න මු අහසක් ගේ පුදු මුව කර කොටගතා ය. ඇන්ගේ පසුපසින් සිට පස්සට නවරාත් කටයුතුවෙන් රිදු සරතයා යනු සෙක්සන් ව්‍යුහයා වූ කිමුලාගේ දැනුණුයි. සරතයා රහන්නේ නවය වසරේ සිටියාට දැනුන වසරේ පෙනුමකින් පුණු කිමුලාගේ හඳිය හන්නිය තියා බව මා දිනි. කිමුලාගේ සැබු නම ජයන්ත ය. නමුන් ගළම බෙකිරියේ මුදලාලිගේ පුණා බැවින් කිමුල් බනිස් දහයක් දිනකට මුළු මිලින බව නොරහසයි. එබැවින් කිමුලා යැයි කියයි. කිමුලා මා භා වැයි ඇයි නොදැයියක් නැතැ. ඇන් මෙන් ලැයේරාවෙන් විස්සෙක්පයෙන් එදා මුළු ද්‍රව්‍යම මුණ එල්ලාගතන ඩුන් ආකාරය මා ද්‍රව්‍ය හා කළේය. එදින රාත්‍රියේ මට තින්ද සියේ ම නැතැ. කරුමෙක මහත් ඉන්පසු එලුමෙන්නේ සෙනපුරාදා අන ඉරිදා යි.

සෙනපුරාදා උදෑසන පටන් මගේ එකම අභිජාය සරතයාගත් පලිගැනීමේ එවතනාවයි. ගෙමිදුලේ එහාටත් මෙහාටත් මෙහාටත් එහාටත් රුවන් සක්මන් කරමින් මා දහායන් කළේපනා කරමින් සිටියේ පලිගැනීමේ විෂ්ලවය උදෑසා ගැසිය පුණු දහම් ගැටය කුමක්ද තියා ය. සරතයා දුටු ගැඹුන් ඇගැට කට්‍රා පැන පහර සිට පහර දුන්නාද ඉන්පසු කිමුල් කටට බිලිවන බව මා නොදාකාරවම දිනි. කැජැලු සරතයා භා පැටලි දෙශකන් එකක් ගෙරා ගන හැකි පුවන් මේර්සුමන පන්නයේ කිමුලාගෙන් දෙශකන් එකක් තියා කාලක්වන් ඉතුරු නොවන කිමුලාගෙන් දෙශකන් එකක් තියා වියා කාලක්වන් ඉතුරු නොවන බව පුද්ධියෙකුගේ සිරුරක් හිමි මගේ කුඩා මොලය දිනි. මේ

උහනක් ලෙස ගැවැලුව සියලු විහාර ප්‍රශ්න පත්‍ර විල්ව විඩා අමාරු ය. අපහසුවේන් හිත තදාගැනීමට සිතුවද ඇත් ට විඩා සර්තයාගේ කට්‍යාවනු පත්‍රින් දරුණු කුවාල පැබුම් මගේ හදවන ය. ඇමෙන් අමාරු සහිතයේ මෙහෙත් සුව වුවත් හින් අමාරු කළුප කාලයක් ගතවුවත් සුව වන්නේ නැත.

"විශේ... මමානක් ලුම්භය් මූෂුත් අසනිපයක් ය. අවවි ගිටි... එහා මෙහා යන්නේ. මොල් මොද නැදද? මේ මෙන්න මේ වරකා බැය බෙකුරියේ මාමල් ගෙවැට්ට දිලා විරෝධ මොද ප්‍රකා වෙශ්."

මඩ. බෙකුරියේ මාමා යනු කිසුලාගේ අර්ථාවට ය. රුවන් සක්මන නැවතු මම ජේවිටෙලුක චේගයන් වැළවන් පැන වරකා බැය ද තුරුල් කොටගතා වෙල් ක්‍රේයිඛ දිංග් බෙකුරි වන්නට දිව ගියෙමි.

"අන් අප්පේ පිශේ කොළඹෙන් මේ. බෝම මි. කොල්ලා. අපේ මුදලාලි දෙනුන් දෙළාක් නාමන් අඩ අඩා උන්නේ පැඹි වරකා කුල්ලක් දිව ගැටුන් නෑ සියලු. මිහාම හිටහන් කොළඹෙන්. යන්ට හදියියක් නැඳා. මිටි එකක් බිල ඉස්පත්වියන් කිසුල බනියක් කාල පලයන්. ඉස්සරහින් විරෝධ්."

මට. ඒ කිසුලාගේ අම්මා ගුණවති නැත්දා ය. මම සෙමින් සෙමින් අඩා තබමින් වටවිටාවට මොයේ නාමකවමින් ඉදිරිපස සාලයට පිවිසියෙමි. ගෙයි ප්‍රෝපස කොටසේ ඇති බෙකුරියෙන් මාමා එන සර සර කර ප්‍රගත්තිය පුළුග භා මුසුව නාජ පුවු කඩාගතා යයි. වෙළාවත් කළාවත් නොමැතිව පාන් පිවිවන කිසුල් පියාගේ මේ බෙකුරිය මට මතකැශි කාල් උවන් සුසුවද ය.

"වාචිවියං කොළඹවා. ආ... කිරීමිටි බොනවනේ. මේ උණු උණු මාට් පාන්. කාං."

ගුණවති නැත්දාගේ සන්ගුණවත් සැලකිල්ල පිළිගනිමින් කිරීමිට සහ පාන්පිටි රස බලමින් මම හිස එසවිමි.

"නො නැත්දේ මේ ජයන්න නැ?"

“ඉංගිරියි පත්ති හිං තව ආවච නෑ. විපේ ප්‍රමාද නා පත්තියේ දෙවෙනියා තුන්වෙනියා අතර ඉන්හටු ගන්ද? ද්‍රව්‍යක් මට අම්මා හමිබෙලා කිවි. හොඳු හොඳු. ඒකට අපේ නෘත්‍යාත්මකයා. මය ඉංගිරියි පත්තියට යන්නත් එස්වා විශේ බැං බැං කිය කියා. හොඳ වෙලාවට අපේ මුදලාලිගේ ගරුයක්ගේ දුවෙක් මූ එක්කල යන නිසා මෙකා උන්දුවෙන් දැන් යහවා අන් එ දුරුවට පි. ඩිද්ධ වෙන්න. මන්න ආවද කොහොද. කාහන් කොළඹේ කළබලයක් නෑ.”

මුදලාලි මාමාගේ ආර එක්ස් හන්තුවි සයිකලායේ ගබාය ඇඟි මම පුවුවෙන් නැගිට පිටහට එකුමෙන්ම. ඉන් බැං ඉදිරියට එන කිණුලාගේ පසුපසින් මොනවා! ඇන් ය. මම කරකියාගන දෙයක් නොහැකිව සාන්නදාන්තව පුවුවේ හිදායනිමි.

“මෙන්න මම විපේ කොළඹා පැනි වරකා කොට්ඨජ් ගෙනාව. එයේ පෙරදුන් මින් මතක් කොළාන්න් වරක.”

මුදලාලි මාමා මගෙය බලා මද ඩිනාවක් පැවා පමණි. කිණුලා සත පහකට මා ගණන් නොගෙන රෙන්න බරක් දුරන්නාක් සේ ගෙනුවට දිවිවිය. බිම බලාගෙන ඉදිරියට ආ ඇන් මා ඇසල නැවතුණි. මොනවා!

“මෙ ප්‍රගා ගෙවල්.”

ඇන්ගේ කටහඩ මෙගේ කන් බෙර මත වයලින හඩුන්නා සේ ය. මම කිරී ගැවුණු දෙනොල ඇංගිල්ලයින් පිසදා ඇයේ කොශ්ඨ කඩ ඇන්දුයි අනෙක් අනින් බලා ප්‍රකිරී ඩිනාවක් පැවෙමි.

“ම්. වෙළෙන් එගොඩානු.”

“විපේ අන් එමහනා. මයා හමුවා එක හොඳයි. මං දෙවෙනි වාරෙන් මේ ඉයේකෝලලට ආපු හින්දා පළුවෙනි වාරෙ මට මග හැරුණ පාචම පුහක් තියෙනවා. මං ද්‍රව්‍යක් දැක්ක මයාගේ සිංහල පොනා. ඇකුරු හරියට ගැනු ප්‍රමෙක්ගේ විශේ නේදා. අන් මට මයාගේ පොන් වික දෙනවදී? මං පරිස්සම කරලා ආයෙ දෙන්නා.”

"මෙමානවා! පොත් විනරුවේ අනාමෙයි මගේ මුළු සරුවාංශගම වූසන් දෙන්නා.."

ඊ මගේ පිටතට හඩු නොනැගෙන යින් ය. මේ මගේ පිටතට එන කට ය.

"මයා කුමිනි නා. මෙහෙමම අපේ අහ ඕහිං පොවිවික ගුළු. ඒක අනාමෙයි ඇුණ් රුයෙ අර ලේදනාව තාම තිබෙනවද"

"විශේෂ...මෙමානවද මනුස්සයෝ අහස පොලදාව ගැටුලන්න වගේ කළුපනා කරන්නා. මේ එයි අහන්නකා අන්තිම අංක දෙකන් කියනාවිකා අද ජයමල්ල මිස් පුළෙන්. ඉංග්‍රීසි අකුර හරියට හටි. රී! ඒ ස්විච් කාරුය නා. නො උත් උත් විශේෂ. හෙටන් ගන්න මිනි. මේ ඔහු ඇල්ලුවේ අමුමා මතක් කර. ඇයේ පියාමගනා."

එදා යිටියේ මේ මෙදා යිටිනා ඇුන් ම ද කියා මට තාවමත් ඇත්තෙන් විමතියකි. එබැවින් මම එය නොයිනාමි.

"දැන් නිදාගන්න. නිදාගන්න ආප් විකුවන් ජාමල්ලයි අර මල්ලයි."

"මයාට සොහයද ඉතිං මේවයේ ගාස්ස්. අසු ගාලන් ස්විච් එකක් හටි ඇදුනා නා. සොකන්වි හැන්වි තරකක් හටි අපේ පරාගන්න තිබිමි. තමුළසට මිනා ගැමදාම අර දුරක බලුණා විශේෂ මින්න මය යුතුලන් කහ කහ යිටිනි බජ්සයක් වැවට තිනිල්ලා කොට්ටිය රැල්ල්ලා ගෙදර එන්න. ඇත්තාටම විශේෂ අනික්ෂා භාවෙක්ම දියුණු වෙන්නයි අපිට මෙහෙම වෙන්නයි මොකක්ද ප්‍රශ්නනා? ඇ. තමුළසයෙන් මෙවා අහන කට මොදුයි ඕහිං අන්න අර තින්තිය උලාගන්නවා."

ඇත් සම්මින් වෙල් ක්‍රේඩිය දිගේ යාම පවා පෙර පිනායැයි මම එකල යිතුවෙමි. මම නොසුලනා ස්ථුතියෙන්ට ගණ දෙවියන්ට සේම සරස්වති දෙවියට ද පි. දුන්නෙනාමි. "දේමයට අධිපති දෙවියකු" කටිරදාවන් මුණ නොගැසුණුත් රී කුඩා පමා පු මා එවකට යිනා පුන්නේ යැම මොදු දෙයක්ම දෙවියන් විසින් දෙනු ලබන ත්‍යාගයක් බවන් සැම නපුරක් නරකක් යනු පෙර පටික් තිසා යිදු වින්නක් බවන් ය. ආපරික විෂම

වතුමය මකුජ්‍යමය වේදනාවක් තියා උපන් දා පටන් රාජ්‍යයෙන් ආණ්ඩුවෙන් ආගමෙන් සමාජ කුමයෙන් පුරාකුමෙන් සිරිමටන් ලක්වන පන්ති සේදයක ජායා මානුයක්වන් ඒ කුවා දරුවාට අදාළ ප්‍රියේ ම නැත.

"මොනෝ සදුදයක් නැත්තෙ...හා"

"අයි ඉස්සේර්ලංදී මාන් එක්ක කනා නැත්තෙ"

"ලැංජ්‍යවට. බයට"

"ඒ මොනෝ"

"ජයන්ත හිතාන ඉන්නා මං එයාගේ මනමාලි කියල. ගොනා! ඇග විනරයි මොලේ බිංදුවක් නැ. මං මෙළවෙන් හිට් උඩ පහින්න සිවිත් කරන්න හදුයි. නා"

"ප්‍රයෝ මට හරියට දුක හිතුණ"

"අයි"

"සරනාය මයාට ක්‍රිඩ්ටිවෙන් ඇහෙපු එකට"

"මට නා යාණක්වන් නැ. ඒ වෙළේ වුවිටක් පිළුණ. මයාට මොකද දුක හිතුණෙ, නා"

"අන් මංද. මට ඔකව අභ්‍යවිජ්‍යාත් ඉතුරු කරන් නැ. බලාගමුනො සන්දාට"

"හපෝ හපෝ මේ හයිරන්කං වලට ආස ගැනු ඇති බයිජ්සේකෝප් වල. මං ආස පොත් පත් කියේන මිනිස්පුන්ට. නැතුව අර කිහුල් ජයන්ත වශේ උන්ට නොමේ. උන් මෝබයෝ"

"අුන්තට! මේ ඇන්... මට... මයාට... කියන්න දෙයක්... කියෙනව"

"කියන්නෙපා. මං දන්නාව."

කියවිම මිනිසා සම්පූර්ණ කරයි යන පුරාණ පඩි විදනට ඇන් එසේ නියම අර්ථයක් ලබා දුන්නා ය. එනැත් පටන් පොත්ම පෙරලු මම මිලෙවල් පත්තිය තෙක්ම ඇන් සමග පොත් අස්සේ ලිපුම් නුවමාරු කර ගත්තෙමි. කරුමෙක මහත.

සියලු පිළයන් රේ සාමාර්ප්‍රයන්ගේ විරෝධුකාරී තැබූ ඇතුළුම් ලෙසුම් කාන්තා පාසලට පිහානා ගියා ය. එහැන් පටන් නැවැන් අපේ මිශ්‍ර පාසල සහාරා කාන්තාරය බිඳු විය. කිණුලාක් සර්තායාන් මිලදිවල් අසමන්වී එවිනය සම්බුද්ධීය රැකියාවන් සඳහා පිටවී ගියේ ය. ඩිජ්ලේ ගණිතයන් සමාන ත්‍යාචාරයන් ඉහළින්ම සමන් වූ මම රාක්ෂික පිළයන් සම්ග කාන්තාරයේ තනිවිමි. ප්‍රමිද්ධීය පෙම් තොතර සන්නායුලුලෙන් වස්සාන දිනිනායන්, අයිත්මාතරියෙන් ගුරු ගිනායන්, ශේෂාරුලෙන් කාවිලයන්, ධර්මජ්ජා පතිරාජුලෙන් ඩිනාමාතටින්, හැඩාටි රංජිත්මල් වෙලි කතාවිජ්ජාලන් මින් ආභුත් ප්‍රවුල් කැවෙමු. ආවේද්ද පය දාස් විටි නිය සියා තිනාන් මුළුණ මුම්කා ඇත්තා ඇත් බැලිමට සහියට සිහිප විකාව්‍යම මම වුවමට ගැවුවෙමි. දියුලුන්නෙල් කැයවී පටයක් ගෙන දේ එම්බෙනුරු රුප මවින් සිහින සාම්බැ මිශ්‍රමනී, නිමිදී කිමිදී මර්ටු නැඹුවෙමි. තනියම ගිනුමිමි. හැඳුවෙමි. පුසුම් හෙළිමි. නැතුම් නැටිමි. රැහුමින් කාලයක්!

“මෙ එයි හෙට මමාකද කරන්නනා”

“හෙටි? ඇයි?”

“ඇයි අහන්නනා ඇයි අමනකද හෙට ලෙසු පුතාගේ උපන්දිලන්.”

අන්විත දෑ මතක භාවා ගැනීමට ඇවැයි තිසා ඒවිනයේ ඇවිශ්චම දෑ අමනකට යන පරම්පරාවක ඇපි සාක්ෂිකරුවේ වෙමු. පෙම් කරන සමයේ ඉක්මනින් විවාහ වි වාහනයක් ගෙන දේ මල්ලන් ලබා උනුන්ට හොඳින් උගන්ටා යහාන් තොනා මහන්තුරුන් සොට වියසට ගොස් තිවි හැනකිල්ලේ මිය යාමට ඩින සිනා සිටියත් සැබු ලෙසම වන්නේ මිය යොන් තේරින් විටට සිදුවිමියි. නැවත ආරපු මෙන්නක් නැති තිසා ඉදිවියට යාම පමණි තේවිනය. නැම්න් මග හැරි ඇත්තේ ද ආපසු හැරි බලන විට තේවිනය!

රජයේ සාමාන්‍ය කාර්යාල සේවකයෙකු බැවින් මාස්පතා ලෙන සොට්ටම දිනපතා මට සොට්ටවාක් කරයි. ලෙසු පුතාගේ උපන් දිනය යනු මිට විසර ගණනාවකට පෙර මට ඉමහත්

අභිමානයක් දැනුණු. මට බොහෝ විට මහ කැරුණු මගේ නාත්තාගේ එවිනාකම යළි ඩිජි කැදුව අසිරිමත් දිනයයි. අද ඒ දිනයම ඉහ මහ වියල් කළ ගලක් මෙන් මගේ දියෝලයටම වධ වේදානා දෙයි.

"විශේ මොක්ස් බං මුකුත් අවුලක් ද? බොකා බැන්නද? මං බලාගෙන තෝ මේ පැය බාගෙට සිගරවී තුනකට වඩා බිව, මොක්ස් ඇ?"

"නෑ බං මුකුත් නෑ."

"ඇත්ත කියපා.. මොක්ස් බං ගෙදර ප්‍රශ්නයක් ද? ගැනී මොකස්හරි"

"නෑ බං එගෙම රෙදූක් නොමෙයි. මේ මට පුරුවන් නං උදවුවක් කරන්නාක්"

"පුරුවන් නං කරන්නා.. කියපා.."

"මට රුපියල් පන්දාහක් දිපා මවා.. පඩි වැටුණ මෙන් අනික් අහට අදන්නා.. ලෙඛු උදවුවක් බං"

"හරි හරි මන්න මය සිගරවී බාගේ මට දියන්. පඩි ගන්න මෙන් දියන් ඇ. දන්නවෙන් මොකා නොදුටම කළත් මේ රටට නොදුටම ගොලලා තියෙන්නා අපිට නොගැ ආ යනි.."

කාර්යාලිය මිහුරු වසන්තාගේ පන්දාහට එම පිළු වන්නට උපන් දින කේක් ගෙධිය ආච්චිතරයෙන් රැගෙන තැශ්ගක් ගැනීම පිළිස මම සහර අත දිව ගියෙමි. කතා පොතක් රැගෙන ගෙදර හියෙනාත් ලෙඛු ප්‍රතාගේ මුහුණ කොස් වන්මන් ද යන්න ගිය වසරේ මම අත් දුටුවෙමි.

"නිරවාන්ගේ නාත්තා අයි පැඩි එකක් එයාගේ එර්ක් ගෙ එකට දිල තියෙන්නෙ. රයින්නට හමිබෙලා තිබුණෙ පවිත් ගේම සෙට් එකක්. ඇමෙරිකාවේ ඉන්න නාත්තා එවල. තව අර මාවල් එක් දුපර ගිරෝස්ලා ඉන්න අදුම්මයි එයා අදින්නා. තාත්තාගේ මේ කටල් තැශ්ග තාත්තාම තියාගන්නා. මට මේ පොතන් ටැබික් නෑ. පොත් කියේ කියේ ඉදල මොකාටද හරිගියේ කියලා අම්මා ගැමදාම අහනවා නේද? තාත්තාට එස්සු, මං නිදියන්න යනවා."

සැබෑ පෙනුම පිසේපු හැඳුණා නා මිට වචා සැඟැල්ල රීඛිතයක් ගෙවීමට හිඹුණි. පිසේපු තොයුදී පිසේපුකු විම රට වචා දැයි පිසේපුවකි. ටෝදනාවකි. අමුණු ම උපින උමතුවකි. මම පිටපෙශාවුවේ කුමර විදියේ ඇතට අවිධ ගොස් යෙල්ලං බසු කෙටිහට ගොඩවි.

"මොනාදු හියෙන ට්‍යාහා"

"අායේ ඉතිනි. මහත්තාය ජේල්න් නා. ජේල්න් නැඩි නා. නැවි සඩමුරින් නා. සඩමුරින් බිජින් නා. බයිජින්. මොනාදු මිනා"

"කාර් හියෙනවද"

"අායේ අහල. මෙන්න. ක්‍රිඩි වොයියා. වරාමයන් බාපු ගමන්. බලන්න මහත්තාය මෙක ආලුත්ම මූශ්‍යයි එකක්. ක්‍රිඩි ගාල රේස් කරන්නන් පුරුහන්. රිමෙක්ටි එකකන් මහපාරක මුණන් කැඳ නැතුවි යවන්න පුරුහන්. අ...න්...කොළඹාවද හාංස්ලඩි"

"මේ මේ අයිවම් එක මොකක්ද"

"හයියෝ මහත්තාය රේනා නා. සොල්ලං නැ. වයිලෝවි ඩිල්ලඩා එකක්. නොනාට ද බැගුලවි?"

"නැ මේ මේ නිල් පාට කාරෙක දෙන්න"

"ලේක...ලේක...ලේක මහත්තාය දෙදාහැයි. එකකි අවසියකට දාල දෙන්නා. මික්"

"එක්දාය පන්සියක් දෙන්න."

"පිසේපුද මහත්තාය. ඉතුරු ඇන්සිය බාජපද දෙන්නා. ගන්නට නා ගන්න. නැත්තා යන්න."

නිල පහැ කාරය මිවින් ගෙන ලෙංකා පුතාගේ පිනා ලුපුලෙක ගිලි යාමට දැයි ආසාවකින් කොට්ටියෙන් බැඳ හංදියෙන් තිවිලයක නැග මම නිඩස බලා යම්. තිවිලය අශ්‍යාලන රජ මගුල් ඩිරි ය. ජෝනිපාල ඒවමාන ය. විඩාපන් හදවන ජෝනිමන්ව පියාපන් ලද්දාය මෙනිනි.

"දෙශීන් දෙශීනයි ඒමටන ඒමටය
 ජය මංගල හඩි දෙයි
 කුරුණු කුරුණු කුරුණු කුරුණු කුරුණු කුරුණු
 ලෝකම පුවිදයි ඒ පෙම පුවිදෙන් මංගල මල් පිනිමදයි
 කුරුණු කුරුණු කුරුණු කුරුණු කුරුණු කුරුණු."

අැන්ගෙන් මගෙන් විවාහ දිනයේදී අප දෙදෙනාම අත් අල්ලාගෙන නැවුමේ මේ ගිනියට ය. ඒ මලවිල් විභාගය ගණිත අංශයෙන් දෙවනාවක් ම කළ අැන් ඉන් අනුරුධි උස්සාහය අන්තුරු දමා මැහුම් ගෙනුම් කරන්න පටන්ගන්නා ය. යන්නමට උසස් පෙළ සමන් වූ මම රජයේ රැකියා සිජිනයෙන් ඒවිනයේ ඉනිමං තැනා තැනා තැනුමෙම්. ඔන්න මය කාලයේ ගමට ටුවමට ගෙදර දොරට අපි දෙදෙනාගේ ප්‍රේමය තව දුරටත් පොනක් අස්සේ පුවමාරුවන ලිපුමකින් සැතවීමට අපට හැකි නොවුණි. අප හොරෙන් සිනමා ගාලා වලට රිංගා සරුවත් බේ අවවාරු කා නැවු නුරුති නාමිගම් සොකරි සෙක්ලම් බොහෝ අය දැන ප්‍රාන්තනා ය. මේ කාලය වහාට කිමුල් ජයන්න සිටියේ වුබායි රාජ්‍යයේ ය. සරනා මොන දිපන්කලරේ සිටියා ද මා දන්නේ නැත. අම්මා දිනක් අනාරාධිතව මගේ කාමරයට පැමිණ ඇද මත තිද ගන්නා ය.

"පිළි, උම් මොකක්ද කොරන්ට හිතන් ඉන්නා? ගමුව කියන කතා අහා ඉදෑල මට දැන් ඇතිවේලා. තෝ තිසා අභිජන කේල්ලක් බව ප්‍රාණ කියල අහන්ව වුණෙන් දෙපියන්පල්ලා මං බෙල්ල වැළ දාගන්නට"

"පිස්සුද අම්මට. අපි අපිට ආදරේ, එවිටයි"

"ආදමර ප්‍රාන් ආරංඩිසි මට. භාලි අඩු කුලේ බචිඩක් ප්‍ර තේද්. තෝ මතක තියාගනින් අපි හොඳ බොඳ ගොලි. අප් පරම්පරාවල් වල කළවම් ජාති බඩු නෑ"

"මට ලොඟ මනුස්සකම. කොහොම්මල් ජාතිය ජන්ම නොමෙයි"

"අපේරද අඩාල. මත් එමද? සොට පුන් මය මංගල්ල කොරෝන්හාටි හා කොරෝන්ට වෙන්නේ මේ අම්මගේ මළකකු උඩින්. අන්න රේක මහා සියාගහින් විශේ."

ඉන් මසකට පමණ පසු සාට් ආම්වක යෙක මගේ නෙළුමයට සඳ පැයුවේය. ආනුත් මමන් හොර රාමස් පැන සියෙමු. පසුවදා මිකුරන් කිහිප දෙනෙකුට ආරාධනා කොට මහුල් පෙරු රහිතව ජය මංගල ගාරා තැබිව කන බොහෝ පාටියක් දමා පිවාහ උත්සවය පැවිත්වීමු. අම්මා ආන්ගේ මූල්‍ය සිප "මය පුතා පරිස්සලින් බලාගන් දෙවි" සිවා මට මහකය. ආන්ගේ තැයියන් ඇ පරපුරට නිගා කළ කුවෙන්කාවක් සේ සලකා පිටුවහැල් හෙළිය. විවාහයෙන් වසරක් ගතවීමටත් පෙර මගේ අම්මා මිය ගියේ විකුණු රෝගයකිනි. මට මා මහා ම මිහා පටිකාරයෙකු බව දැනෙන්නේ අම්මා මා වෙනුවෙන් කළ දී දැම්දක දැනුමයකින්වන් මට ඇ වෙනුවෙන් කළ නොහැකි වූ බැවිති. එවිනය යනු පසුතැවීම රෝපිලේද බහුතරයකින් ප්‍රසැදි පොනක් බව මට හරිහැටි තේරුම් ගියේ අම්මාගේ මළගලීන් පසුවිය. මට කට්ටින් එය සිහිනයකි. අම්මා තැනි ලෙස්කයම මරණයකි.

"එන්න එන්න අදන් ඉතින් පරක්කුයි. මේ ලුමයි පෙන් ඉදන් බලා ඉන්නේ තෙක් කපන්න. කො ගන්න."

හිටි හිටි රුහු පැහැ කමිසයක් හැද ලොකු පුතා සකුටු සිනා පුරවාගෙන තක්ක ගෙධිය වචිනතුරු බලා සිටියි. අරපරිස්සමට ඇන් ඉතිරි කර තැබූ යම් මුදලකින් මේ අදුන් කමිසය මිලදිගෙන ඇති බවක් මට භැඳෙයි. පැකින් කර යෙගෙන ආ උපත්දින තත්ත්‍යය මුළුවට හඩා සේක් ගෙධිය දේ ගිනිම ගෙන ලොකු පුතා ඉදිරියේ තතා ඇන්ගේ පුමේ එල්ලි උපන් දින සංදර්භනය නරඹන කුඩා දියණියගේ කමිමුලක් මම සේකින් මිරියිම්. ලොක්කාගේ යහා සෙහෙලියන් හත් අට දෙනෙක් මෙහි රස්වී සිටි. ලොකු පුතා ඇන් කවරදාවන් විඛා ස්නේහාන්මක බැලුමක් මා වෙන හෙළිය. තාන්තෙකු විමේ ප්‍රිති ආත්ලාදය මගේ ආත්මය සේශනාලිකා දිගේ ගලාගෙන ගලාගෙන යන්නාස් බදු ය.

"හරි එනෙනා කියමු. ප්‍රතාල පටන් ගන්න, හා. එකයි දෙකයි තුනයි." ඒ ඇන් ය.

"හැමි බර්න්දේ වූ යු හැමි බර්න්දේ වූ යු
හැමි බර්න්දේ දියර දිව්‍යන් හැමි බර්න්දේ වූ යු."

අන්තපාලයන් වරුසාව මැදුරු ලොකු ප්‍රතා කේක් කැල්ලක් කපා යැමට කවා තැවින මා දෙය ප්‍රවාහනාවන් ම බැලිය. මහු මේ නාසා අසන්නේ කුමක්ද යන්න පැහැදිලිය. මිනු සමාගම ඉදිරියේ පිය ප්‍රතා ජේමයේ තරම පෙන්වීමට හොඳම සාක්ෂිය උපන් දින තැශ්‍ර බව ප්‍රතා දනි. මා මහුගේ ලෝකයේ සිරින මාවල් සුපර් හිරෝවරයෙකු බදු යැයි මට සිලනයි. මාගේ කෙටිවු සිරුරට හළුක්මය ආකාරයෙන් බාහු බල ලැබයි. මාගේ ගැඩිවිල්මය ඒවිනය ස්ථානයෙහි ප්‍රතිඵලියෙන් අභිමානයන් බිජි පුරා ව්‍යව යමන් යෙදෙයි. මාගේ මධ්‍යම පාන්තික සාමාන්‍ය ජැවිනය සුපර් මැන්මය ආකාරයෙන් සුපිරි පිටි තත්ත්වයට විශාලනය වේයි. මම ලොකු ප්‍රතා දෙය ආදරණිය සිහාවක් පා ආචිම්බරයෙන් පුකුව "ලේ අයිරිමන් තැශ්‍ර" ගෙන මහු ටෙන පුදම්. මිනුරු මිනුරියන් ඉමහත් නොඹුවයිල්ලන් එදෙය බලා සිටියි. ලොක්කා පැකින් කඩා ඉමහත් තුටින් මේ පුදුමය කුමක්ද යන්න විවර කරයි. මගේ පිනාමය ආචිම්බරය පෙරලී කරණා ගසයි. මව! මේ දැන් නිල් පැහැනි කාරය ලොකු ප්‍රතාගේ අන මන විරාජමානව වැශ්‍යෙනයි.

"මේ මොකදේද"

"ප්‍රතා ආසයි නොදු? ලහදී ලංකාවට ඇමින් තියෙන්නා"

"රීසා මේ මොන ජරාවක් ද"

"ප්‍රතා හරි ආසයින් කාර වලට. මං බොහෝම අමාරුවන් මිත හොයාගත්තෙනා"

"මං ආස මේ ජරා සෙල්ලං බඩු වලට නොමෙයි. ඇත්ත කාර එනෙකට. මේ ජරාව කාන්තම තියාගත්තා. මට එපා. මලජරාව."

මම නිරුත්තර විමි. සුපිරි මිනිසාගේ අභිමානය රෙදු කඩාගෙන ඇන්ට ඇන්ට ඇන්ට පියාමා යන්නාක් සේ ය.

පුතාල් යහැවින් මෙදය බලුමින් කාරය අත්‍යන්තර ගාලීන් සංස්කෘත තායි. ආන් මෙදය බලා ලැබේරාවින් ඉති ඩිජි හෙළයි. දියභිය බියපත්ව උඩ බිම බලයි. මිනුරු මිනුරිවන් කාරය රෝ මෙහා යටයි. මුව්‍යමට හිනැළුයි. හිනැළි හිනැළි මුව්‍යම සාරයි.

“අංශ් අජ්පරිවි මට මේ විශේ එකක් දුන්නේ මොන්ටීසේට් යන කාලු. දැන් අජ්පරිවි පදින්නේ තමිලුවින් එකක්.”

“දිව්‍යාන් හෙට ඉදන් මේනෙ ඉස්කෝල්ල එන්නාමය, විමිල නොමෙයි අන්, හිනි.”

“මේ විශේ පාවිච්චි කරලා අධින් කරපු සෙල්ල. බසු අජ් ඔගුර මිනි තරු. හියෙනවා, මිට විභා ගොඩික් ලුස්සනයි ඒවා”

“හම් හට දැන් අපි පැපන් ඩිම් විනක් විලා ඉමිළු. මින හිකා. තැන්ගත්තෙන්, හා, තාත්තා ලත්දිම ලෙළාකු පුතාට අන්තම තාරෙකක් ගෙනාවන්නේ. නොදු විශේ.” ආන් මිද සිනාවක් පා මෙදය බලයි.

“ගෙනෙයි ගෙනෙයි. පොන් කියෙකාලා බන් ගිල ගිල ඉදාල කාටද හටිගියේ. අම්මමන් හියන්දන, නාත්තා එත්ත ම. තරහයි. අප්පාටම තරහයි. තරහම තරහයි. මැල්තරාවි.”

මෙය ඉව්‍යිම නිව්‍යාස් උප්‍යාසෙන් පැන බිජි දිගේ ප්‍රාග්‍යාල්පින් දෙය ලයිටරෙකින් ගිනි ඇවිලුවාක් මෙන් විය. ම. ඉදිරියට පැන ලෙළාකු පුතාගේ වෙල්ලෙන් ඇල්ලාගනිමි. පහර පිට පහර දිගෙන දිගෙන ගියෙමි. වටවිටාවේ නියිවික් නොඡපනුණු ගොඩුවුණු අවකාශයක මේ තාක් මේ වෙදනිය එවිනයේ වෙදනාවර ඉව්‍යිම කොෂපයක් ලෙස ලෙළාකු පුතාගේ පිට පුරා අනුණු ගේ මානින් පන්තු විය. බොහෝම පුවේසම්න් යෙහෙ ආ නිලමය කාර්යාලයේ වෙල්ල මුදින් ඇල්ලා පොමළාවෙහි ගැසු ගදු තාලයේ තැන තැන එහි කැබලික්නොෂ අවිරුග්‍ය වූ. එකෙනෙහි තාව තාව වෙදනාවෙන් තැ මොර දෙන ලෙළාකු පුතා වෙරුගැනීමට ආන් මැදුදට පන්නා ය. මා අන පුරා ඇන්තේ කන තරහා දැන් එවිනයේ ප්‍රථම ක්‍රිලුල් පහරන් සමඟ ඇ විසිනි විසිනි සියාය. ඉදින් මම වියට ඩි ලැබේමි. මට මතක එපමණ ය.

මුළු රෝ මා තොත් අසලට තින්දේ හියන්නාවන් ආයේ නැත. නිවසම මූලගමකි. ඇන් සාදා තිශ්‍රී උපන්දින කාබන පිළිණු වෙමින් ලිප මත සුසුම් ගෙලනු ඇශේයකි. ලොකු ප්‍රතා ප්‍රිටි දුව ලේම ඇන් ට ද මා පරාජීතයෙකි. පාදචියෙකි, විචිකියෙකි, සහුමරකි, මෙවරක්කාරයෙකි, දුබලයෙකි, මෙශ අන අයුම් කයි. ශින රිදුම දෙයි. ඇයේ කදුලින් පිරියි. මම ගෙතුදට තොමගායින් රඩියක ශිදු පාන්දර වන්නුරු හිස් අභාස දෙස බල්මින් සිටිම්. ඇන් කරවරා

පසුදා වෙනදාට වධා වේලාසනින් රැකියාවට යාම සඳහා ඇශාපන සේවදාගත් මම අල්මාවියෙන් තොරාගත් පොඩි වි ගිය කළීයයක් සහ මා සතු එකම කළීයම් දෙකකත් එකක් තොරාගතා ලැකිලියේ ඇශාපන ගතිවි. ඇද අයුම් පිළිවෙළට මද දීමට ඇන් ඉදිරිපත් වුයේ නැත. "බොනටා නා බිජා" වැනි හැඟිලකින් කොට් කොළඹය කාමරයේ මේසය අසල ඇතු ඇ නැවත ගොස් සයනායේ වැකිරුණි. මට මහා සංසාර තහිකමක් ආත්මය පුරාවට දැනුණි.

"මෙ... ඒ... උම විශේ ගෙදු... මහකද මාව."

ස්වේඡමට ඇවිදුමෙන යන මග නවනාදු සුබෝපහෝගි වාහනයකින් මෙවැව දැමු හයේ හතාර් මිනිසේක් මා අමතයි. මම ඇය හිනිකොට මහු දෙස ව්‍යුහ ව්‍යුහමනාවෙන් බැලිවි.

"කිහිපා ගෙදු? මෙ මෙ ජයන්ත ගෙ"

"හේ හේ හේ කිහිපා හියනවා අහන්නන් ආසපි බං. දැන් නැමෙවම මං ජයන්ත මහන්නය. නැගහන්. මං කොළඹ යන්නේ. ඇද කොට්ටි උට්ටියක් එකක්. නැගහන් මවා."

කිහිපා භාවිකු මෙන් පැහැජන්ව ඇත. මොණරකු මෙන් පිළිවෙළ වි ඇත. කොට්ටියකු මෙන් ප්‍රතාපවත් වි ඇත. මුවකු මෙන් යහපත්ව ඇත. ඒන් මම!

"තොමහාමද බං ඇන්? බොලා? කාලයක් ඇන් මෙශ එත්තේ එකක් හිටිය. වැටුන් කළා. ඇපේ බො ආස නෑ මං ගැනු එකක් වැටි කරනවට"

“බව නිරිඹා”

“මගේ විධිජරු... හෙළුහෙත්”

සිංහලාජේ අතක රන් මුදු තුනකි. කළ පිශ්චරකු මෙන් භාලයයි. අනෙක් අන් හින් ලොස්ලටයයි.

“ජයන්ත දුබායි ඉදන් කවදා ආවා”

“අපෝ දැන් මාස දෙක හමුරක් විශේ බං. මං මේ හදිස්සියේ ගමු ආවා අපේ ඉඩම බලන්න. උඟ දන්නපලන් තාත්ත්ව මලාව පස්ස වෙනතිය වැළුණන්. මං බැඳුමට බං මතන ගේ ග්ලැට් කරලා අක්සර ගාන් පොයි අපාරටම්න්ට රික්කා ගෙන්න. මං දැන් කන්ටුක් කරන්නන්. ආක්ෂ්පිලට් ගොවික් ඇමතිලිගේ ගෙවල් දොරවල් හදන්නන් මගේ මිනිසු තමා. වෙළුවික විරෝද්‍යා අපේ අභ්‍ය. කක්ෂිවෙල ඉන්නනා.”

“ජයන්තගේ දරුමා”

“හතරයි. හෙහෙහෙත්.. සකල්ල ලෙඛ්සි. අනික් තුනම ගොල්ලයා. අන් කරදුරයක් නෑ බං. උන් මක්කොම ඉන්ටරනැජනල් දැමීම. අපි කර නොගත්තාව උන් ඉගෙනිම කරගත්ත මිනෙන්. උඟ නා ගොදුට ඉගෙන ගත්තන්. දැන් ගොහොද වැඩි”

“රෝම් මගිස් එහෙකා”

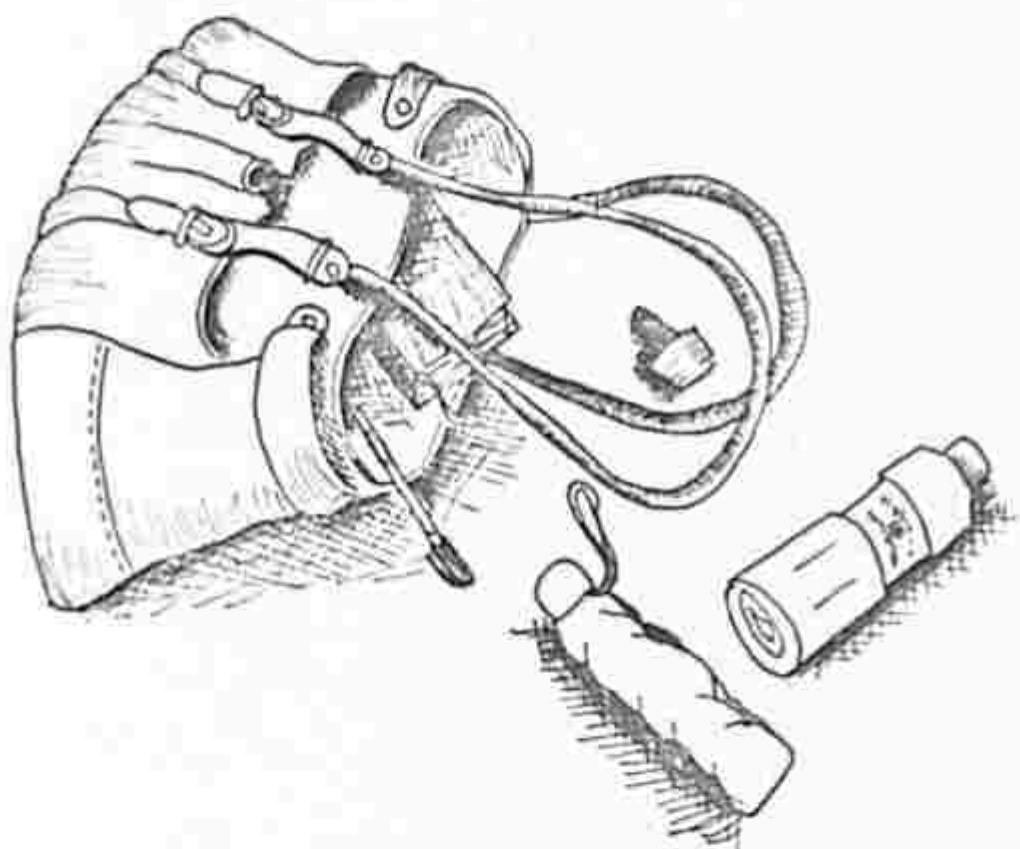
“එහෙනා ගොදු ගාකන් හමුවෙනවා ඇයි”

“විස්සක්වන් නෑ ජයන්ත”

“මොනවා? ඒකනෙ බං මේ රටවල් හැමදාම සංවර්ධනය පවතීන පවතින රටවල් ලෙවා සියෙන්නනා. මේ තමුළුස මෙහෙම කරනවි. මං මගේ කාඩ් එකක් දෙන්නා. මේකට ගක්ක්ල් එකක් දෙනවා. මගේ මැළෙන්ඡේ ආන්සර කරයි. උට කියනවා මගේ යාච්චෙක් සියලු. තමුළුසට මගේ සයිටි එහෙකා ජ්‍යෙෂ්ඨක් දෙන්නා. යෙක්මං ගාව ඉන්න සම්බුද්ධියා ද්‍රව්‍යයක් ගන්නවා දැනායක්. උඟ ඇදිල මිනි. බං. මොක්ක් ප්‍රෝන ද? ඇන් ව දකින්නන් ආසයි

බං. උඩ මෙහෙමගාලුවරි උකිව ම බැජ්දා මේ. ඒ අනින් හා උග්
මාර ලුවෙක් බං. රැස්ලපත්ව ආ."

පිටපකාවුවෙන් බැයගත් පසු බෝ ගා ඉදිරියෙන් පාර
මාරුවන තැන මම නිසාල්මහ්ව සිටුණිමේ. විවිධ විවිධ පන්නාලයේ
රථ වාහන මා පසු කරමින් විදුලි වේශයෙන් එහා මෙහා මෙහා
එහා යයි. ඒදී හිරණය විරයන් වූ "විශේ" ලා කාර මෙහා පමණ පැදු
අදේදී? දැබූ ඊටිනයේ කාර තැකි මා වැනි විශේලා තව අදේදී?
ඒ විශේලාන් මේ විශේලාන් තැර තවත් විශේලා අදේදී? මේ
සියලු විශේලා අනින් පටවම පි. කාරයන් කුවුරුන් ද අපනම
පටිකාරයන් කුවුරුන් ද යන්න මට තවම පැහැදිලි අවබෝධයක්
තැන.

ජ්‍යෙෂ්ඨ මිල්ටනුයි

අැතිවෙන්න පටිච ගෙපු පෙන්න කට්ටක් බාල බඩිභක් ද කොහොද - කට්ටේ පර්ස්‍යෝනික් - අධිකිත්තී කාබිඩිකායි - අනු හතැරේ ඉපදිවිච කෙල්ලෙක් - ප්‍රිනි කොජ්ච්චම පැකට්ටිවෙකාක් - ඒ... සුදු පාට පෙනි දෙහෙතුන් තියෙනාටා පිටිවන් ද මංදා නෑ පොස්ටයි නෑ පොය ටි නො පොය්ටිනෝ මොකක්ද මූලක් එය මෙහෙම එකක් මිට තැලින් දැඟල තැන මිය මොහොකට හපල කන පෙන්නක් ද මංද ඇය...

අන්නායි ගැට කනාවට වැඩිය මේව බොන එක යයයි. මං අනාගෙන සපිම ද්‍රව්‍යක් තියනාට දැන් ඉරිවිච එවිච් මහනාවයි කියල ලක්ශමසටද කියටද ලක්ශමතිය තැනක. වාත්තු කොලා වගේ පෙට්ටිය හයි කොරනාවිලු. අපේ කාලේ කොනිද මේව. නැඹුණාන් කැඹුණ. දුන්නාන් දුන්න. ඇරියෙන් ඇරිය.

යියයි පන්සියයි විස්සයි දෙකයි පහයි දෙනය කායියයි - ගැහ් ද්‍රව්‍යම අප්පායයි.

මය බැග්ගෙක අස්සට හොඳට බැහැරන් මොන මොනාහරි හට්ටෙයි.

හිස් විතුර බෝතලයක් - ඩිස්ත්‍රික් පැකට්ටෙහෙකින් බාහෙන් තියෙනාටා මාරි මූල පෙහිල වැශ් - කොජ්ච බුලයි - තොලේ ගාන රෝස පාට ලිස්ටික් එකක් තිමයනාට - රතු කිවිටෙක්ස් බෝතලයක් - මොන මොනාද සහතික විගයක් දාපු පයිල්ලෙකක් - රස්සාවක් හොයාන ගිය එකියක් විගේ - මේ

අනිභාසු යා මානස් ටෙල්වත් ද මානස් අමිවූ මාල සැප් ඇඟිටුවක්.

ගුරුත්වා පේන්න මේ අල්ලට ටෙල්වත් ගහපා... හමිඳී... ප්‍රවීද... තුශ්චිත්.

පිටපත් මා මරුදා,

මේ පේන්න මේ සැප් ඇඟිටුව එම අකට හටුවෙනා තැඹාහිත් සියලු තර කිවිටියෝදේ මොන්තුලයක් මිහිම කිවි මේන්න රේ ගැනීන්නායි, මාන් මා මේ අශ්‍රිලි දායා පිදිංජලයාප් පේන්න මින් උද්‍යාත්. මොනස්දා යෙක් හිඳියියා. කළම්ලයක් නැඹුවා ගාහ්න්නායි වියේ.

මා එදින්නා පටි පොවිඩ් ව්‍යාහාහිත් තුශ්චියෝ මෙම හටුයෙන් ගොන්න්නායිනා...

මේ... උකා ඔහාටි, උන් මොනදු තිවාන්නායි මිල්ලටියේ ආ උන් අරහත් ගොලා දී ඇ...

මොනා. ගොල්ල ඇර් මිල්ලින් වින් උකිව එශ්‍රිජායිය තාම්ල පෙරුලෙන්න විතරුවි ගැනී වැශ්‍රින්නාත් වින් වැශ්‍රෙපන්න යායා. දා මීම මීම හැඳුනා වියාගතන උකිව තුළ ගැවිව. පුදු ඇටිපි.

බිඳුන්නායි. හත් හත් හත්... උකි වින් බැ වියාගතනා උරුංවි ඔහාටි මා ඇර් හරහ් වින් පිටිලින් ඉන්නායි. හත් හත් මේ මේන්න මේ සාක්ෂි දෙදෙන් ගාහ්නා මිල්ලටි ගොදුයෙනා වියේ.

උකි මේ රු තිවිටෙන්ස් ගාලා මොනක් මේ අවලම් යොනා වියලයේ. මටි පර්ස්සු වුණා තුශ්චින්, තව වටයක් දෙකක් පැරුණිලා උන්නා... මේ උකි උදේ බෙන් බිවිදා?

උ උකි මේ මින්න ගොරනාන්ල් අම්නක වුණා වියාන්නායි. මාන් අල්ලට හලු පැලයන් මිල්ලටි උකි එදි මා මොදුදා හැඳි ගාල වියන්නා... සැයිම සාලයා ව්‍යෙයක් ගෙහාත් මන්නෙනාහෙන් මිවින. වැශ්‍රුවිද නැදු මිනක නැ. බලාන්නායි.

නියෙනව මහුලක්. මේ එදැනු සුටියා හිඳුලේ ඒ වික වෙන්නැති, මේ ඉන්නේ දපන් අන් බව පුම්බන් නිදාගතනා.

වේස පුහු

රුසුමින් ජුසුමින්... ඒයි ජුසුමියා... මියි...

හැ... ආ... උඩ ආවද? නින්දක් ගියා බං මොකක්ද හිනයක් දැක්ක මොකක්ද මන්ද.

මෙ නැගිටෙන්. මේ රෝඩිචිගේ කැබින් රයිස්සේකක් ගෙනාව. විකන් අන්ති මෙන්න සයින්. කමු. කොළඹ අරුහන්.

මය විලි පේදවී කියෙනව නා හොඳට දාල අනාන්. ඒ කාල බං අපේ නෑ කෙනෙක් හිටිය විලි තොරා කියල හයිද රෝස පාට ගැනී ඇත පය පිමිබිල පුන විතරක් කොරලවැල්ල සයින්. අන්ති සතේ නැතා ගැනී විල්ලෙලක් ඉන්නේ. කොල්ලා කුරුවිටෝ ගැනු මිනිස්සු මක්සකාන්ටම මෙහි විල් තොරා. පයිසේන් පසු විල් විලි වෙලා. මොරපුසුරේ උස්සවයක් නිව්බන් දානයක් නිව්බන් මරණයක් නිව්බන් මොන මහුල නිව්බන් විලි තොරා මූල් තැලෙන්. ඒ කාල මැරයයක් හිටිය පුහා කියල. මේ දැන්තින්න සයේපාඩියා වියේ තොරී. නොම්මර එකයි. මොරපුවේ පුහා කිවම මරදානා වොප්ප උනත් මින් නෑ. තව හොඳට අනාන් යෙක්. වතුරයි බඩුයි ගිලිනවා වියේ රෙදු.

හරි හරි කනාව කියනුකො එට පස්සෙ?

පුහා තොම්මර එකක් මැරය වියේම නමා, තොම්මරේක් බසු කාරය. කොල්ලාන් ගැහුවද මංද. යේපුද වහන්සේ ලග උනත් දිනින් තොවැටන පුහා විලි තොනයේ පුන පස්ස වැළුණ. විලි තොරා හැමොන්ටම පපුව දෙන ගැනී තෙවි හෙන ගෙමබරි. එකිව පුහා තොරී පුවාමුතුමා ආව කිවත් බෙල්ල ගලෝල ගනිඩ මවිවයි. පුහා සැහෙන ද්වියක් සයවල හල හලා විලි තොරා පස්ස පන්නල නිව්බ. ගැනී හෙන රැස්පෙරි දා උඩ මගුරිය. මන්න මය කාල ලැයිය කියල ලන්සියක්

විද්‍යුල්පරිභාව බැස්ස. අර ඒ කාල නාට්‍යව්‍යක් උන්නත් බං දැඳේසා එකේ පුදු උය. ඇරුපු අනක් නෑ අන්න උං වියේ. දිග අන පය ආල්ඩ්විත් සැපයි හිමිතාන ජාතිය හැඩි. මිකායෙක්ක විලි තොතා සැවිටුණු. ඉන්පස්සෙයි ගේම පටන්ගත්තා. මන්න මසි විභූරුක ගනිං. පපුව දා එනව.

මේ වික පුටියට දාන්නං. ආ අන තොදුගතින්.

මේ විකත් ආලම පලයා. මේ...ලැයිය විලි තොතායෙක්ක හැලිලනානවය කියල විවිධ පිළිව උන් කඩ කනත්දර කියන්ට ගත්ත. මොන මුරය උනත් පිටිං ආපු උන්යියෙක්ට් ඇමුරුණය කියල ජ්‍යුච්ච මිනාවන්ට ගත්ත. උංට ඔක දරාගන්ට බැරියුණු. මූ ලැයියගෙන් මූණට මූණ ගේම ඉල්පුව. ද්‍රියක කුටුෂ්දෙදේ දෙන්න මුලිවිම් යුණු. එදා බං මයේ කොටඹාල්ව කිවිටිටි ද්‍රිය.

ඉ අවුරුදු කියෙන් ද ලෙඛ යුතෙන්?

ඒ සවිදුමෙන් බොට වැඩික් නෑ. මේක අහං මිල්ටෝ. කොටඹාල් මුණුලට එන්ට රනව රනත් අදාන් උන්නු ටිලි තොතාව කුටුෂ්දෙදේ වෙයි කියල කියල ගෙයි යේවල උන්නු මක්සෙක්ම උන් දුරින්ට ගත්ත. අමම පස්සන් මාන් එල්ලිලා යියා. මිනි තුනයි පේශීයට. ජ්‍යුච්ච උංගරක් වෙත පත බැවිල ලැයිය අනන් පැන්නෙන් මතබැවිල උන් දෙන්න මැදුදේ විලි තොතා ලේ පෙරාගෙන මැරිල කිවිය.

මොකක්ද යෙක් ඒ තරුපේ ඇ උන් තුන් දෙනාම මැරුණ නං මොනාද මැරුවේ?

විලි තොතා අව්‍යව කළේ ගුතියෙක් වෙත කැටුයම් එවිට උන්දා පිටිමියෙක් කියල මැරිවිව තැන උන්නු ගමුම් දැනගත්ත. හිනපල්ලකා මැරිවිව සරිරෝක පවා අභවල් තැනට ඇමුල්ල ගහන උන් එදන් උන්න. බිලිං ගෙවියක් වියේ එකක් එල්ලි එල්ලි තිවිල. විලි තොතාවයි ලැයියවයි මරපු ජ්‍යුච්ච අන්තිමේ උංටත් වෙයි කියාගත්තායි. ජ්‍යුච්ච බොක්කෙන්ම එකිට ආදාපේ කොලා කියල ඒ කාල තාත්ත්ත්වී අමමට කියනව මං ආගෙන. ජ්‍යුචිග

පපුවට පැත්තක විලි නොතා කියල කොටපු පවිචයක් තිබුණු. හැඳුනු මූල්‍ය මය යන්ට ද යන්නේ.

මං එනකල් මේ බෙත් පෙනී දෙක බිල නින්දක් දාහා. හ්ම.

* * *

මං ඉතුවට උරු තව රේ වටයි කියල. සයිම ඇටින් අන්න අර පෙන්නෙක අරා දෙදාක් දිල තියා. මෙන්. රට බිජ් කොත්තුවක් කමු ගල් බාගයක් ගහල. පැයකින් වශේ පලයා බාර් වහන්න කළියෙන්.

මේ බැංශ බුනක් පැන්තුව. එහෙක නන කැඩිවිටි කුචියක් විනරදි බං තිබුණේ. රෙදා. මං එක අන්නායි පුම්යට දිල අන්නායි කැඳි පහක් ඇන්න ආව. රහද බලහා. මිරිස් හලල තින්නා.

හමමේ ඉස්ම. සතිපදි බං. කොයි අනික් බැං දෙක?

ගෙනාව.

අරපිය ඉනිං.

හිටහළු පොඩියක් ඩුජ්ස් බමර බිජ්ස පැලෙන්ව වශේ.

මේ ඇපුණද අන්න අර උදේ ගෙනාපු බැංසක් ඩියරියක්ද මොකක්ද තිබුණ කිව නේ. කියවපල්ලකෝ මිල්ලටෝ. මං පොඩි එකි කාලේ ඉදෑන්ම කොලේ බං අම්ම පාත්ත එපා කියපු දේවිල්. හෙස්හෙස්හෙස්. අනුන්ග ලියු. කරදි කඩන්නයි ඩියරි කියවන්නයි ගෙදරින් මට තහනා. කොරල තිබුණේ. අනේ කියාහාන්කො මිල්ලටෝ.

කොහද බං ඒ බැං මැයුල තිබුණේ. මතකත් නෑ. ආත්ත හරි හරි නෑ බං මේ පෙරේදා ගෙනාපු අර මූ ගද ගහපු රෙදා. ආ මේ තියෙන්නා බාන්මධ වැටිල. ඩියරියක් කිවට ජැස්මියෝ ඩියරියක් ම නොවෙයි බං. තැනින් තැන කුරුවූ ගාල තියෙන්නා.

හරි බොල එවිට ඒම තමා. මොකෝ හැම පිටුවම කොහනහන්න නවකතාවක් යැ. තැනින් තැන එව පිළියෙලකට

කියාහන්. මික අයිති ගැනීන් විලි නොහා වගේ එකියක් ද දන් නැංහා. ගොජෙහොජෙ...

එයාට මිං ගොඩාරියක් ආදාරේ කළා. එයා තරමේ වටිනා වස්තුවක් මේ තුන් ලෝකම නැති තරම්. අන් දෙවියන් මේ මනුස්සය නැතුව් මං ගොහොමද ණවත් වෙන්න. මට දැන් දවස තුනක් නිස්සය නින්දක් නෑ. සන්න පිටියක් නෑ. මේ මේදනාව කියන්න ගොනෙක් නෑ. මං ගොහොමද මේ ප්‍රෝනොට උත්තරයක් නොයාගන්නේ. මුද්‍රණවුදුලා පල්ලා මට මූරෙන්න හිතිලා කියෙන්නේ. පාන්දර හහරයි නිස් තුනයි. ඒ පිටුවේ එවිවරයි.

පරි බං. ගොල්ල බුවිටෙක කියන්නැති. රේඛිගේ ප්‍රත්තු. එළු කැල්ල කියා..

අද උදෑම කැලි පන්සල් ගියා. බාරයක් මුණා. පොඩි වෙලාවිකට හරි හිතට නිදහසක් දැනුණ. ඒන් එක සැලර් මයා වගේ ගොනෙක් වුටි බැබෙන් වචාගෙන විභාර ගෙට යනව දැක්ෂ. පපුව පැමෙන්න තරං මේදනාවක් ආව. මං ඉක්මනාට බස් එශෙක නැගෙල ගෙදර ආව. මාව මුරිලා යනව නං එකක් රන්තරන්. මයා විනාරක් හිටුපු මට මේ දුන මං වටිනා කාට කියල කියන්නද අප්පා.

පරි බං. පුදු මිටි ගොන්දේ දිග කෙල්ලලක් ද? මික අහනානොට මට එශෙම රුපයක් මුළුවක්.

මං ගැනීගේ භැඩ බල බල වැශේ කරනව කියල උකි හිතුවදී ඒ අන්නායි පුමිය. මේ මම. ඉතුරු විකත් කියවන්නද?

හා.

අද හරි සහුවූ දවසක්. ඇත්තටම මං හිතුවෙන් නෑ මයා මට ගොල්ල තරයි කියල. මාව හරියට මනක් වෙනව කිවිව. ඒ වෙලාවිට ඇත් පියාගෙන වගේ හිතාව ඔවාගන්හාවා කිවිවා. මට පරිස්සමෙන් ඉන්න කිවිවා; ඉක්මනින් දකින්න මින කිවිවා. මුද සරණයි වගේ රන්තරන්.

අන් ගොදුයි බං. ඒ මුණාට පිටිම් විස්වාස ගොරන්ට බැ මිල්ලටෙ. නදුද?

උවිවා මේ දැන් නෑ. පිළුත කැල්ලට යන්නයි?

හා හා. උම් ඕස්ක ගොල කෙල විශින් නාවල නෑ නේ. මොන ජරාවද දැන් නෑ. හෙමිට පෙරලාජ්. මොනාහට මැරුරුහොත් අපරාමද.

හටියටම සහි දෙහෙකට පස්ස ඇද මියාට දැකින්න ලැබුණ. අන් මගේ රැක්තරු හොඳවම ඇදිල ගිහිල්ල. රුවුලන් වැට්ටු තත්ත්වල් පර්පා විශේ. අපෝ නෑ ම. මිස්ස් විශේ උස්සන නැදුද කියලා මිය හිනාවටට ආශ්‍රාව. ඒ මොකාද බං මිස්ස් ආ?

මොකා වූණාම මොක්කේ බං. කියයෝරා.

වැඩිවෙලා ඉන්න බැඩිවූකාට ඒ හිටපු විනාඩි ගාණ මට කළුපයක් විශේ මගේ රැක්තරමන්. ම. ගිහිල්ලා එන්නා. බය නැඹුව වෙලාවට තෙරුවන් ගුණ ඩිජි කරලා පරිස්සමන් ඉන්න මින කියල නළඳධි කම්මුලධි ඉඩිල ම. ගෙදර ආවා. ගොහොමහට සල්ලි හොයනවා කියලා ම. එන ගමන් ඉස්සිරවම හිනාගත්කා.

ඒ මොනහෙකටද බං සල්ලියක්? මේ මන්න මත්තින් තවත්තල ගාහි. ගල් බාගයයි කොන්තුවයි ඇන්න වර. දැන් නා බඩ බුඩ බුඩ ගාහාව. මේ මික අස්සට මොකක් හරි ආල පල. නැත්තා තවත්තපු තැන හොයන්න පැය ගාණක් යයි. මේ...මිල්ලටෝ...අන් බං හොඳයකා විශේ බේඛී මිටියකුන් ගෙනන් සල්ලි ඉතුරු වූණාන්. ඉතුරු නැත්තා ණයට ගෙනන් හෙට අදුමු.

• • •

මේ හොඳේද මිනන්නෙපැයි බං බිජ් කැල්ලක් හොයන්ට.

ආ ආ කට ඇරහා. රේකන් කට්ටක් බං. පුජ්පු කරහා රහයි.

උම දැන්නවද මිල්ලටෝ තේවින් කියන්නා මොකක්ද කියල ඇ?

ඒක දැනා උන්න නා ම. මෙහෙම ඉන්නවද බං. උම මැගුලක් කියනාව. කමන් නෑ. කියපාංකෝ මොකක්ද?

මුහුද. මහ මුහුද.

විකාර.

නෑ බෂ සහ්තයි.

විකාර ගොඩියා මෙන්න මේ අස්සික විදුරුව හළාගනින් එක උගුරට. ආ මන්න මිම් ඉන්නෝනා. උතු හැඩ එනමකාට රුස්සියෝ. රුළු කිවිවෙක්ද ලඟ්සනයි හද එලියට.

මේ අභ්‍යන්තරයෙහි නොදුට ඇඟුන්කා දියා මිල්ලටේ. උතු ඇඟුනාටද රේල්ලක් එනවා ගොළ සොළ ගාල මේ පැත්තට.

මඩ පඩ බෂ මලෝ කන්දෙක කාම ගොදුට ඇඟුනාවා.

මන්න මෙහාම එන රේල්ල විදෙනාලකාට රේ පස්සන් තව රේල්ලක් එනවා.

දූතිං

අන්න රේ දෙවනි රේල්ල එන්න කලින් ගොදුට අභ්‍යන්තරයා මෙයි වෙළාවක් හා ප්‍රාවක් කැති ඉවත් කියෙනවා. අන්න රේ තමයි එවින්. වියරස්!

ජාව දෙනෙන් උතුව වැදිලි කොජද රුස්සියෝ. මේ මොංකා කියන්නා ඇල්ලමුද නොමිමරයක්.

ආයේ අභ්‍යලු! අන්න බෂ ගොදුයෙකා විශේ මිල්වන්නයියගේ නොමිමරයක් කියාන්නා මිල්ලටේ.

අපර් මුට්ට කාපුවා. නවලෝක මුදලාලිගේ දුවට කියපුව. මිං ආස නෑ.

ර්විවා නොමේයි බුරුවේවා. කාට කිවන් එවිවා මසුරා. රේ මිල්වන් නෙවි මිල්ලටේ අනෙක් මිල්වන්නයියගේ එකත් කියපා. ආ ඇල්ලපා. යිහින දෙවිදුමේ.

“වන්දන දියෙන් දදාචාලා මය නළුලේ අන කියාලා

මම මබ ලුයයි කියාලා අදම් ලේ වලින ලියාලා...

යිහින දෙවිදුමේ මබට ඉන් ලෙළාමේ

ර්කම නමයි මා දන්නේ රේ නම ආදරේ

සමදහි ලප වියේ මලලකි කටු විය
ලපමා නෑ සයදුන්නේ
මබ නම ආදරේ..."

හම්මම් පපුවට පැත්තක් මොකක්ද වෙනාර් බං. උඩ දැන්නවද ඒ කාලේ මාව කාපන්න කැල්ලක් හිටියේ නෑ ගැඹිජසට වෙනතා. කොටඨරුවින් පස්ස ගෙදර උන් මාව තාවත් ගෙට කළා. එහෙම ගෙට වෙලා ඉන්න ඉන්න මං තව පාට උනා. හැඳ උනා. හැඟීහැඟීහැඟී නිකාමටවත් එහියට බැංශසාන් නාකිලෝයාන් මෝල් කියලා මං දැන්නව. උන්ගේ ඇයේ ප්‍රමක්. කන් තනේ. හැඟීහැඟී

අනේ මං නා. බොලාට කැමි වනවරකමකට හෙම නොමි. අවිංත ආදරේ ජැයිමියේ. අමුම්ප.

හරි හරි මේ ආපන්කෝ. සැරයක් අදුලාන් අවුරුදු උස්සවයක් තිබේ. මට දායකයක් දායනාක් ඇති. කොඩාඩා මේ ගාණට දිග කාලේ. ගෙවල් ලහ උන් වශයක් එක්කල ගෙදවීම හොරා මං මික බලන්ව ගියා. අවුරුදු කුමාරි තරගට උන්නු සක්කුලා දැක්ක නා. උඩට ප්‍රමකන් ගිනා යයි මිල්ලටේ. අහක බල් දාපු ඩින්තර ආර්ථ විශේ උන්. ගිනාට මෙහෙ බොල්ලැව් මෙහෙ. මාත්තනක්ක ගියපු රුවුවට පෙරෙන්නට කෝම්බාක්කොකට විශේ මාක් නැග්ග තරගට. ආමයේ මොනාද අදුලාන් අවුරුදු කුමාරි ජැයිමින් ප්‍රහාන්දු.

නෑ ගහපා. පහක්. මරුගෙන්. මොනාද බං හම්බුලෙන්. තැයි?

හොදුවයෙන් පිට ප්‍රපුරන්න හම්බුණා ගෙදර ආවාම නාත්තනයේගෙන් හැඟීහැඟීහැඟී නැඩි හම්බුණ විදුරු සැවිටෙක සාලේ මැදුරේද පොල් ගැවිව. මං අචා නිදාගත්ත. එමන් කාලයක්. මේ ගනිං තව ගොටුවෙකක්.

අන්තිම ව්‍යිය බං. ප්‍රෙන්සිජ්පෙකක් හෙමු. මින්.

හම්මම්...කුස්...මේ ආපන්කෝ මිල්ලටේ බොලා දැන්නවද මෙයේ ගිනායක් තිබා බං ද්වසන නිලියක් මවන්ව. මදයියන් වහන්සේ පල්ල මේ කරජේට කාවචිත් කියල නා.

නෑ බැරිපෙළා හරි ජැයිගියේ උඩ නිලියක් වුණා නා අර මාලිනිට ගිහාට ඇඟ නැගිවෙනව්. අපරාද්. මොසක් තුළන්?

වෙළාව තමා බ්. බඩා මොවෙල නෑ. මට කෙටුවට කපුවටා. භත්ත්ත්ත්ත්ත්ත්. මින්න මය නිවියක් පත්තු සොරල ගනිං.

ං. අභ්‍යන්තරමයි උත්තන් බ්. කාලක ඉදන්. මම බොට මොළඝාමිද ශිජ්ටෝපරය සැටුවුන්?

ජාපපටි.

ඒම තොවුවයි බ්. කියාන්තො. ආ ප්‍රාවිතම අදින්තොතා ගැමීමක් නෑ ගොරට යොන බිඩි. මරදද.

විස්ස පසින්න කළුයෙන් ඉදන් මට එස්ක යේජනා ආව. ලි බුඩු අයිතිතාරයන්තා ප්‍රස්තු ගොට්ල් කාරයන්තා ප්‍රස්තු හමුදාවට පොලියිය ලෙළුත්තො. උත් මුත්තොම මට පෙටින් ප්‍රදාස්ල වියේ බ්. සල්ලිකාරයා වුණාට ගොන පරිකාර මූණු උත්ත හිටුවෙ.

ඉත් පස්සෙ?

මට විස්සක් විතර කාල තේ ගාව ඇලියට කට්ටියක් ආව. අන්න එකන උත්ත මොල්ලෙස් දෙවා දා මුණක් තිබුවෙ හමුමේ දුෂ්චර් ඇති භාෂ්‍ය භාෂ්‍ය. ණ්‍යේපා මිට මදා පොල් මොළයක් රත්තු මොරල බිව නා. මල ජරාට. මෙන්.

කියපල්ලො.

උග් නම් දැන් මතක නෑ පොඩිචිස් ඉදින් සේන ජේන. දුර්මැස්න. පුවි බෝල් පිස්සක්. ද්‍රව්‍යම පිටිවතියේ. මිනිහ අයිස් රැකට් පෙරේතය. ද්‍රව්‍යක් දෙකක් කටයි ගාව ආහැ දැමීමම කළද විටුණ. ලිපු. ලිව. ඉමිබ. බදාගත්ත. තොල් උරිවිට මොලා. සිති පැටිවා. හමුමේ අන්න ද්‍රව්‍ය. මහ ද්‍රව්‍යල් හද පායනව්. මහ යට ඉර පෙනාට. පිස්සු පිකුදු. හෙළෙහේහේන්

විශේෂන තොදා කතාව කියහල්ලොක්. වැස්සක් එන්ට දන්න්. ඉක්මන් මොරාන්.

සැරයක් උව ලිව පිළුමක් අම්මට හවුමෙනු. අම්මතාත්තාණයිට දුන්න. මං උව එක්ක ගියාත් සේවියට පැමිනවයි කියල තිනිහ පළු ගැඹුව. ඉන්පස්ස මං උව මගැරිය. මාසයක් දෙකක් ශි. උන් ගෙවල් මාරු කරල ගියා. අන් අහිංසකය දැන් කොඩ් ඉන්නවද දත් නා.

අයි උව ගෙදර උන් අකමැති වුණේ?

උව මුද්දාගංකාරය.

එම මං අහපු දේට උත්තපේ කිමේ නැන්. අපේ කිස්ටේපරයට බොලා අනුවුණේ මකාලභාමද?

දුරමස්න ගමෙන් ගියාට පස්ස මාසයක් යන්ට කළියන් අම්මට අන්සබාගේ හැඳුන. පහියෙක් ආචන් මාව බන්දන සහිත්සකේ තාත්ත උන්නේ. උව ඒ වෙදින් මොරටුවටම තය වට්ලා අම්මට බෙන් කොරන්න. කිස්ටේ ආච්චී මන්න මය කාලේ ක්‍රිස්කෝ බිස්කට් පෙවියෙන් ඇත්තාගෙන මාව ඉල්ලන්න. තාත්තා එක පයින් කැමති වුණු. උගේ කයිප්පූ බිස්නස්සක නැගල යන කාලේ හින්දී. මාව දත් දුන්න බොලාගේ නසරාති අයියට. දවසයි දෙකයි බොලා ප්‍රාන්තීන් දදා හිටුපූ උව ප්‍රාධිඛිත බැරිවෙදි පටිට ප්‍රාන්තී කියල පටන්ගත්ත. සහියන් දෙකන් ගුරී ප්‍රතාව. එට පස්ස උව ගාව කන්දෙක අල්ල. උඩ පයින්මෙරින්. බැරි තැන තමයි බං මං පොල්ලකාවුවිවත්ත නිමල් මල්ල එක්කල පැනල ගිය. ඉතුරු වික බොලා දන්නවෙන්. මූල්‍ය පැහැන නයා වගේ උන්නු කිස්ටේපරය කොස්පැලෙන පාලම ලෙ මහ ද්වාල් මට ඇසිඩි ගැවිව. උව වහ නේවිව. මයේ ලස්සන මූණ කට අනාපය සමතාලා වුණු. ඇයේ පොටිට වුණු. අපුරුදු ගාණක් විදේශා විමද්දාලා මොකක්දේ කරුමෙකට නොමැරි බෙරුණු. එන් බලපා. මයේ ඇටි. මට සමාවියන් මිල්ලටේ බොලා කරගැවිවේ අංගරිකල රුක්ඩියක්. මට සමාවියන්.

අමන් බං නාඩා ඉදින්. පිස්පුද රුස්මියේ බොලා කර. ලස්සන ගැනියෙක් බයිබල්ලන් නා. දෙධියන් වහන්සේ පල්ලා!!

* * *

පුදම් වැශ්‍යත්වයේ බ්‍රාහ්මණ ඉදත් එක දිගට වහිනවා විභිනාවා ඉවුරුස්‍යක් නෑ.

සහිපෙට නින්ද මියා බ්‍රාහ්මණයින් කොරපු ඉතැද ටෙන්ටැඩි. උත් හිජටද ඇයේ ඇටියේද?

මිංදා බ්‍රාහ්මණ අරුපු ටෙලුවට ඉදල තෙන මාන්‍ය කරනවා. ම්‍ය බැඳී උත්තෙන විකරු දෙක පුළුගට යයි තියල. තෙව්වර තිල් තිබූන් සමඟ නෑ බ්‍රාහ්මණ මිකත් පුළුගට හියෙක් නාභයි.

සයින් ආවද?

ආව ආව හටුනට එන්නා සිට අයිපෙන් ද ඔමාක්ස් මගුලක් හොයනවා වාසියක් කියල. ඇපල් ගෙවියේ ලකුණ හියෙන පෙන්නෙක් ගේ කෘෂික් දැන්නාලු. බලන්ට මින ඇද. තිබූබාන් වාසනාව ජුදමියේ.

මෙම කොට්ඨෙක් භාජනකා හොඳයෙනා වෙළේ.

හිටින්. බොලා නැගිටිනාකල් ම්‍ය නොහැදු හිටියයේ.

මෙම මිල්ලටේ අන් බ්‍රාහ්මණයින් කනාව අර ඔයරියේ කනාව අම්තක වුණ බොලා. මික තදන මින් පටන් ගතිල්ලක් නව්ච්චපු තැනින්.

විතුර වික උණු වෙනත්තේ කියන්නා. තොළයද බ්‍රාහ්මණයේ මගුල. ආ රේඛන් හිටිකඩට තොළිලා බ්‍රා. ම්‍ය තැන හොයාගන්න ලේඛි වෙන්න බල්පි තට්ට පිවුව අස්ථිය හෙල හිටිය.

නො තාම සිනාල ගහන එක නැවැත්තුවට නැදුදු? ම්‍ය නොව ආයේ හියන් නෑ පරයේ.

හටි හටි දන් නැදුදු ඉදල හිටුලා ගාසට. මික අහපල්ලක්. නව්ච්චපු තැන ඉදන් හටිදා.

අටි අටි හියෙපන්.

ඇද ද්වල් හිං. දොස්තර මහත්තාය හමුවුණා. හටියට වෙළුවට බේන් කෘෂික් මියාව බෙරගන්න පුර්වන් කිවිවා. මයාට භැඳිලා හියෙන පිළිකාව ගොවින් දුර්ලභ එකක් කිවිවා. අතින්

අය අතරේ මයා කොළඹාවත් දුරලුධි කියල මි. කොළඹාමද දූෂ්චර මහත්තායට කියන්නා. මත දිගට රිනක් මි. ඇඩ්විට. බස්සයක් මිනිහෙක් මට ජැක් ගහන්න ආවම දුකටපි කරහටි මක්සාවම කුළුවි කැලේහකන් අව් අඩා උව ගැණුව. උත් පටි. මාත් පටි. අපි හැමම්ම පටි.

පටි.

ආ බලපා. සිනි ගාණද කියල.

වොප්. අනික් පිටුවට පලනා.

හිටි. මිමිම... ආ... මේ මේ පිටුව රකු පැනකින් ලියල තියෙන්නා බං, මෙවුවර වෙලා නිල් පාවින් ලියල හිඛැබ.

පාවින් වැඩින් නෑ. තියෙන දද කියා..

මයා හාදටම ගෙවුම් වෙලා, ගාරුද් කාන්ග විසේ නළලට වැශෙන්න තිවිත සිලි සිලි කොත්තේ නැත්තාවම නැති වෙන්න අරු. පපුව හෝද ගාල තියා. මි. කියල මොනවා කරන්නාද? අම්මා මාව දාල යනානාට මි. සිජාන්ත්‍රී කරලන් නෑ. මට ආයේ නැන්දාලගේ ගෙදර යන්න බැ. මි. ආය නෑ අර මූසල මාමා කියන මිනිහෙග මූණ බලන්න. උව මාව දුෂ්ඨ කළේ මට අවුරුදු පෙන්දී කියල මයා දන්නටා. ඒක කටදාවන් නැවැඳුණෙන් නෑ.

දෙවියන්!

දැන් ඒ දද්වල් වලින් ඇත්තාවම වැඩින් නෑ. මයාට ඉන්නා මි. මට ඉන්නා මයා. අපි ඉන්නටා අපිට. මයාට මි. කොළඹාවහරි රීවත් කරවනවා. හෙට ලටදා බෙහෙක් වලට විපිදාහක් මිනෙදු. ඇන් මගේ යාච්චන්ට තිමාලිට රාකිට හොයල දෙන්න පුර්වත් යුතෙන් භාරදාස දෙසියයි. මට සමාලෙන්න මි. අදුත් රස්සාවකට යියා. මූලින් අමාරුදි නමයි වික වික පුරුදුවෙන්න පුර්වත් කියල රිසස්ථාන් රැක්ස් ඉන්න නොහා කිවිවා. ලලාකු ලලාකු මහත්තුරු ආවම හාදට සාන්ඩු කලෙන් ඉක්මනින් දිපුණු වෙන්න පුර්වත් කිවිවා. මේ තැන අරලිය ස්පා කියල තැනක්. පොලිඩියන් වැනල් වලින් රනින් නෑ. ආණ්ඩුමේ ඇමති කෙනෙක්ට අපිනි

තැනැත්. මෙහේ මට පාමළාස්දාහන් සෙයට දුන්නා මාව ඉල්ලන පාස්ටෝල්ගේන් කරාගත්තාවි හිටිව. සමස් නෑ හෙට අඩහෙන් ඇර. මියාට බලන්න මං රිනවා, දැනුම් වැඩි ඉවිර කරලා ඇවිත් මේ ලිවිලටි. වෙළාව පාන්දර පහයි විස්හයි. මියාට බුදු සරණයි.

පවි බා. අපරාද් උග් එකලිඳු බැංගේක ගල් කොමල්. මින ආයේ ගිහි. දෙන්ට බැයිදී?

ආයේ මෙහි කොහොන් භායන්ටදී? අධිචිත්තේ කාවි රුකන් සහිත අන් යුවිටි හොර ජන්ද දාන උන්ට විකුණහන් කියල. මේ මට පරක්‍රා වුණා. තව ප්‍රුවික් දදක් තියෙනවා. ඇවිල්ල කියන්නා.

අන් මිල්වෝ කියල පලයා. මට ඉවසිල්ලක නෑ. මදුඡයකාමන්.

මිමිම් කොහොද කිවියේ ආ... එක එක රාඩියෝ එක එක වෙවාවට එනාවා. සමහරු පොඩි ලමයි අවුරුදු පහලවක්වන් නෑ. එකෙන් ඇවිත් කියනවා ජ්‍යෙවක් මම් ඇශ්‍රි සං වෙශ් කරමුලු. වයසක මනුස්සයෙන් ඇවිත් කියනවා වූ බොන්න ආසයිලු. අන් මංදා අප්පා මෙහෙමත් ණවින.....මේ ඇත්තාම තහා ද බං?

පණ්ඩිතකෂ. නායුව කියවු ඉවිරයක් සොරපං.

මුන්නේ මස් ගොඩ මිටිකන වාරයක් වාරයක් ගාමන් මට මැලි මැලි පෙන්නා මයාගේ රැක්කර. ඇයේ දෙක. අතාරය කොට්ටිර රිදුණන් මං එක දිගට වැඩි තරහව. මං මේ බියරිය ලියන්නේ හිත නිදහස් සරුගන්න. විපෙක්විස බැලුවම මයාට නොදුක් තියෙනවා කියල හටිය දොස්තර මහන්තිය තිවිවා. මං එනාගමන් බෙල්ලන්විල පන්සලටන් ගිහි. ආව, ඉක්මනින් භාමලදුම හරියයි. වැඩිව යන්න පරක්‍රා වුණා. අද නයිට්ටෙකන් සරන්න මින. මේ...එකත් ඉවිරයි. අන්තිම ප්‍රුව තියෙන්නා.

වුලන් මින නෑ ඉති. කියෝපන්.

මියාට කියන්න බැරිවුණා. මං මෙහෙම ලියන්නේ මං මයාට කළින් මැරුණෙකාන් ද්‍රව්‍යක මයාට කියවන්න. ස්ථා එකට ආව පොඩි කොල්ලෙක් හිටියා. උග් නම ඉපුරු, කොළඹ ප්‍රායිටටි

රත්නාමගේ විද්‍යාතින් මකර දැස් ගිහි පුළුලු පිටතට පැන්නේය.

“අයි නො ද නැඩුකාරයා? මේ අභ්‍යන් කෙලුලේ, මිකා මය අව්‍යුවෙන් ගැලුවෙන්යි අව්‍යු ගාණක් යාචි. ඒම භමා බං සමහර දේ වලක්කන්න උඩ ඉන්න කෙහාවෙන් බෑ. උඩ දැන් උඩ ගැන හිතිල්ල පැන්තකට දාල ඉපදෙන්ව ඉන්ධ දුරුවා ගැන හිතාපා. නාඩා ඉදින් පැංචියෙද දැන්.”

මකරා රෝගී වෙත පැමිණ ඇත්තේ හිස පිටිමැද සෙමින් හිටියි ය.

“අලන් මහත්තායා මට මොකක් හට රස්සාවක් භායාදෙන්ව”

එවර මකර මුව දිලිපුජේ තොරණක දිවෙන බල්බාලෝකය මෙන් බැවි රත්නා භාදින් දුටුවේ ය. නමුන් මහු නිහවිව බිම බලා යිටියෙද ය.

“උඩට රස්සා එකක් නොමේයි පැංචියෙද දායක් පහළවක් හට භායාදෙන්නා. ගොඹිං අයුම් රිකත් ඇත්තාගෙන මෙහේ ඇටින් නැවතියා. මිනිහන් නැති මුඩ්ස්සුවේ බොලා නනියම වෙශන්වේපා. වනවරයා භැංතැනම පැංචියෙද”

මකරා යහපත් එශ්‍යිනිටියෙකු සේ සලකා කි මවදන් අනුව රෝගී භැංතිරුණා ය. භමාවන්, වන්දනේරිවන්, මතු උපදින දියැකියවින් බෙරා ගැනීමට මකරා භැංතැනුකාට වෙනත් සරණක් මෙවෙල් ඇ නුදුවූවා ය.

“බොගේ වන්දනේරිව බෙරගන්ව එක කුමයක් තියෙනවා රෝගීයෙ. මොමක් බොලා කියන්නා. මං ඒ මහත්තායට මුණ්ගස්සන්නා. ද?”

“අලන් වන්දනේරිව වෙනුවෙන් මං කියන ඕනිදෙයක් කරන්නා. මහත්තායා”

“මුන්දෑ නැඩුකාරයෙක්. දන් නැදුද ඉතිං. ඔය ඉදිනිට විනෝදේට විශේ බැඩුකාරයෙක්”

වත්ත සභාතික සහ සභාතික වත්ත

මා එවකට රස්සාව ගෙරුවට සහිපතා නිඹුත්වන විකල්ප පුවත්පතක් වූ "අවශ්‍යතා" හි පිළිගැනීම දියන්නෙකු ලෙසයි. මෙහි සේවයේ හිපුණු අනෙක් අයවුත් අතරින් මා වෙනස් වුයේ කිසිදු දේශපාලන පක්ෂයකට හෝ මෙන්න මෙහෙමයි මෙහි වෙන්න ඕනෑම වැනි දැයි දේශපාලනමය මතටාදයන් හි මා ගිලි නොයිටි බැවිනි. උලත් එකයි පිලත් එකයි රුකාන්නමය නායුයෙන් එදාවෙල සරි කරගැනීමේ අන්වරිත අරගලයක තිරන වූ මා යකියා විරින් උපාධිධාරියෙකු බවට පත්වී නිවැස් නිදා යිටියදී එක් දිනෙක මට ඇමතුමක් ලැබුණි.

"මේ... හැලුළේ... අන්න අර අවශ්‍යතා කියන පත්තරේට අපුනෙන් දියන්නෙය් ගන්නවු. මං මේ දැන් දැක්නෙ ගේස්ට්‍රොක් එක් පෝස්ටට් එකක් පෙයා වෙනවා. ගෙඳදිවට වෙලා නිකං කකා බිඛ මෝල් එක් බොරුවට කුරුවූ ගා ඉන්නන පත්තරේකවත් රස්සාවක් කරනවා. මං ඒකේ ගෝල් කරන්න කියල තිබුණ නොමිලේ දාන්නා. දෙදියන්ගේ පිහිටෙන් මෙකවත් ගොඩ දාන්නාවා. අරයා දැන් එයි. පරිස්සමින් ඉන්න. මුදු සරණයි."

ලේ ආදරය තැවරුණු කරනාත්මක හඩු මගේ පැරණි එක්ස් පෙමවතිය වූ උදාවිගේ ය. අප විශ්ව විද්‍යාල ජීවිතයට සමුදුන් පසු උදාවි රත්නපුරේ මැණික් වෙළෙන්දෙකු හා දිග විවාහයක් කරගත්තා ය. කිරියෙන් කා පැණියෙන් අන සෝදා සිම කිරම පිහින වල දිගැදි දිය වි යා හැකි ජීවිතයක් ඇ; හට උරුමට තිබුණු දෙන දෙයක් කා වෙන දේ බලා සිටි ඇගේ ඉපැරණි පෙමවතා වූ මා නැති ජීවිතයක් උදාවිට තිබුණ් තැන. මැණික්

පුද්ගලික රිඟාට අවශ්‍ය වූ ලබාදාන් පිට ආ මෙත් එපුඩාවූ සයායා බලමින් මිලදන් දෙමින් තරවුවූ කරමින් ආදරේ විදිමින් දුකා සැප විෂිජිතින් කිය කිය හෝ බැංකුගත කරමින් ලා උචිත් ගොරුවාය. කට දුරටත් මේ නීරස එවිතයේ නිමණවි ලොඩිවිය හැඳි බැවින් උදාවිශේ තරවුවූ ඇඩින් මා අවිරෝග ලොකාවට ගොඩ වූයේ රැඹුමිනි.

“මේල්ල, ආං කුම්පසට ගොඩ අයියා කනා සාරනාවා, බලනාවා.”

මා වෙළඳක් උරමින් යිටි රුන්පු සිගරවිටුව පසසකලා පත්‍රභාලරේ උප කුඩාවරයා වූ හානු අයියා වෙන මත්දැයිමිනයක් පා ගොඩ අයියා භුවුමට ඔසුරු තාමරයට පිටිපුඟෙහි, ගොඩ අයියා යනු අවිරෝගාලට ප්‍රධාන කුඩාවරයා ය. දැයි වාමාංශික තිබූහාට අසුවූ දෙකාදේ පටන් උරුමිතම කියන්නා වූ මේ ඇඩා ලිනිසාට පියල්ලන් ම රාජ්‍ය කිවේ ගොඩ අයියා කියා ය. පුළු නැඩ් අතිල් සම්බුද්ධාතර යුවන් ලිපි ලිවිදි කටි ලිවිදි ගොඩ අයියා යන නාමකායෙනි. අවිරෝගාලට සහයන් හා පත් විවිජනය දුම් දම්දී යුවමාරු මකෘදෙන රසඛර සාරනා ගහුලාව ම්‍යුණ්ද ගොඩ අයියා ගැන බොඩා අතින වාම සාරනා යුවමාරු යුවා.

“ලිංල භැංකිම දැන්නවන් ප්‍රින්ස් උදය ප්‍රියන්න. ලිං නා උරි ආයේ පපුවෙන්. ප්‍රින්ස් ද්‍රව්‍යක් මගුල් ගේත ගිනිල්ල. ප්‍රින්ස් තිරිවම ඉතිරි සාරනා බොඩා තැන් වල කොඩාමන් ප්‍රින්ස් ජේ, ප්‍රින්ස්ට් මුවටක් වැටිවෙලා රිඟා පැන්නන් වෙවල් එකේ නැසුදුක් ටෙන්න තිවි සිටුපු කුපුරු මාස්ටර් එක්ක ආමරුවක් ටෙන්න පිහාලු. දෙන්න මැද්දට අම්බුවරුදාන බාලපුරුදිය ගොඩියා පැන්න ගිනිල්ල. ඒ පාර කුපුරු මාස්ටර්ට පැන්නන්න් කියල ප්‍රින්ස් අම්බුවරුනය එක්න හැමිනිලා. මගුල් ගෙයි උන් දැන් තියට පිළිබා වැළැඳු. ප්‍රින්ස් අම්බුවරුනව අන් අරින්නෙම නැලු. පුද්ගල් නා තරගට බොමු මේවුයි තමුසට බැවි වෙශේ හෙන රාර එව්ක් දෙනවුදු. වලිය කොඩාන් නාතරවියිදු කියන බයට බලා ඉන්න බැඳි තැනා අජේ ගොඩ අයියා අවින් මැද්දට උන්නලු.”

“හැ එට පස්සේ...”

“ඉතුරු වින ලොකු අයියගෙන් අහගනින්, මිට වධා රහයි..

ලොකු අයියා ගැන කප්පරක් බතා අනලර් ඔහුන්හා මධ්‍ය සහාලේ අවසානය කුමක්දැයි ලොකු අයියාගෙන් ම අසා දැනගැනීමට මා දින කිහිපයක් තියුණු මූල්‍ය මත බැඳුවේමි. අද ඒ ද්‍රව්‍ය උදා වි නිබේ.

“සම්පත් මල්ලි මේ විශෙෂයෙන් එමක් මොකද කරන්නේ?”

“එහෙමට කියල වැඩිප් හැ ලොකු අයියා.”

“හරි, මං මල්ලිට ලොකු වැඩික් බාරඳුන්නයි යන්නේ. මෙම හරියට කරගත්තොත් රස්කාව ග්‍රැට්‍ර වෙයි.”

මෙය් ඉන් මලක් පිපුණාක් මෙනි. මා අසුන්ගෙන සිටි පුවුවේ තවත් හරියට ගැසී සාවධානව ලොකු අයියා දෙස බලා සිටියෙමි.

“අපේ හිතවක් සහෙයුරුයෙක් ඉන්නට ජැග්තා විල පුන්දරම් කියල. නම වෙශේම තමයි හමිම පුන්දර මිනිහෙක්. හැබැයි මිනිහ අද උදේ සක්ක්ලේ කරලා අසුන්දර සහාවක් මට කිවිට. දෙමළ අමෙමක් රියෙ රු පෙන්වින් ගිනි කියාගෙන මැරිලා. පුද්ගල අන්තිම කාල පුතා අනුරුදුහන් වෙලා. පුතාව හොය හොය ගිහිල්ල ගැම අරගලයක්ම කළාප මේ අවුරුදු ගාණම. අන්තිමේ ගිනි කියාගෙන සිය දිවි හානි කරගෙන. මං පුන්දරම් සහෙයුරුයෙහි නම්බර එක දෙන්නා. සක්ක්ලේ කරලා මේ විශෙෂයෙන් එක් එහෙ ගිහිල්ල ආවිකාල් එකක් ලියනවා ඒ අම්මා ගැන. මං මල්ලි ගැන පුන්දරම් සහෙයුරුයට කියල නියෙන්නා.”

දින් පුන්ස් උදාය පුයන්ත සහ අවබෝධන බාලපුරුෂ ගැන ඇයිම මතුවට තබා පුන්දරම් සහෙයුරුයා සොයා ඒ සහි අන්තරේ මම යාල්‍රානම් වෙන පියුණුවයි.

ලංකා සිතියම මුදුනේ විරාජමානව වැශෙන් යාල්‍රානම් වනාගි තමන්ට අනන් පුළුගක් රස්නයක් සිහිලක් බේමක් ඉමක් සොයක් දරා සිටින නිමස් නැති වෙක් මෙනි යැයි මට මුළුවරට හැඟී ශියේ යාපනයට අවිය තැබු මේ පළමු මෝහාන් ය.

කොමු සිට කට්ටෙන් පමණක් තුළපත වූ පුන්දරම් කාන් කවුරුයේ තන්නායුහන පෙදෙසකට මා දුමිලියෙන් ගොඩබහින්වන් පැය බාගයකට පෙර සිටම එහි පැමිණ හිදු ඇතේ. ලෙඛු අධියා හි එහිදී ම පුන්දරම් පුන්දර මිනිසෙකි. එට වඩාත් බලපෑමේ මුළු හිනැහෙන විට සිනිවින ඇඩා දැස ද, මුහුරි මුහුණ ද, මුලත් රන පිටි දෙමෙනාල් අව්‍යා සිනාහට ද සියා එහා එල්ලාල් බණධිනාය කළ නොහැකිවුහ් මේ සියලුළුන්ගේ ම සංයෝගයක බව මුහුගේ මුහුණ දදය බිලා සිටිනා එනෑම උතෙන් ලයකට වැටුමේ.

“ලෙඛු අධියා විශේෂ සියනැකාව මං හින් සිවිය මිට වැඩිය ලෙඛු ආකාල්ලෙක් හියල. බලං යහාතාව මිශේ පුනාවන් වඩා පොඩි පුනාක්නේ. මෙළක්ද මල්ලි නම්?”

පුන්දරම් අධියා එපරිදි ය. මා මුහුගේ පුනාවන් වඩා ලාභාල නාමුන් මල්ලි ය. බැංචි බන් සේ දෙන් රන සේ පුන්දරම් නඩ අව්‍යා ය.

“මං අධියා සම්පත්. සම්පත් පෙක්දාගොට්.”

“තන්පත් මල්ලි මෙහෙමම අජේ ගෙයි මිනි. නාල නාල මහන්මිය නිවාගතන ආව වැඩිව යා.”

“පුන්දරම් අධියා කොජාමද ඔවුන් සිංහල කතා සරන්නේ?”

මා අසුරේ ඉතාම ප්‍රාථමික මිශේෂීය ගෝනික ප්‍රශ්නයක් දැයි දැනුණේ එය ඇසු පසු ය. මුලත් රන පිටි දසන් පා හිනැහුණු පුන්දරම් අධියා මුලත් තෙල පාරක් දේ දෙබාස්කාවෙන් පැන්තකට විදු ලුණු විද්‍යා ඇමිල්ලක නවරුම් මුදද බැඳී ය. මිට කාන්තා සිහිවිය. මෙවැනි සන්සුජ් බැලුමක් මා මිට පෙර දැක ඇත්තේ කාන්තාගෙන් පමණි.

“මෙගේ උරන්ගම මල්ලි මරණ. මෙගේ අජ්පා අවුලදාම කළේ. මරණ අජ්පාට කඩි තුන හතාරක් නිවුණා. පොඩි කාලේ ඉදන් මං හැදි වැඩිගෙ සිංහල සමාජේ. වෙළේ දිවිලේ මෙං පැන්නේ නිමල්ලා ගරන්ලා කමල්ලා එක්ක. ඒ විනරක් යැ වයි සන්ධියේ නෙවුම් කියල ගැල්ලමෙකට තමයි මං දෙයියම්ප ආදරේ කළේ. සිංහල සමාජේ පුදුම හොඳුයි මල්ලි. අමට ආදාරයි. අපු සුමන්

සලබල වෙළාවේ අට යාපන්ට පැහැල ආව. ආව ආචමයි. අප්පගේ කඩ ගේරෝම ගිනි කියල. මං අදටත් විශ්වාස කරන් නෑ. මල්ලී ඒක කෙරුවේ ශිංගල සහෝදරයා කියල. ඒම අමුණුත්ත. වෙන්න පුත්‍රන් ගනුන්ට විතරයි මල්ලී. නිමල්ල කමල්ලා ලොඳු අයියල දැන් බලන්න ගන්පත් මල්ලී මුණ්‍යන් රිහෙම නෑ. මූණ කට දිගේ ආදාර දෙශීර ගලනවා. කකාවත් කතාව අපි ගෙදරටම ආව. මේ මල්ලී මලගේ ගෙදරී"

විනාඩි කිහිපයකින් සිංහල ද්‍රීම්ල සහෝදරත්වය පිළිබඳව සුන්දරම් කියාදුන් වෙදනාබර පාචම මා මසවා පොල්ල ගැසුවාත් මෙන් විය. ලි කුවුල්ල පැහැල්ලුර කොට්ඨල ජේන මානයේ වූ කුඩා සුන්දර නිවස තැපුව මම සුන්දරම් පසුපස පිටිසුංසුම්. පඩි තැනක් තැග ඇතුළට පිටිසි තැන කුඩා මැද මියුලක් සහිතව ප්‍රූදකලා ගතියකින් මුහුණ බර කරගත් නිවයකි. නිවියේ තැන තැන තැන තැබා ඇති ඇත්තේ පත්නයේ බඩු මුවටු කිහිපයකි. හදුන්කුරු පුවැන්ත් මුසුව එන පුළුගක් ගෙනෙන පුළුන්ධියකි.

"මේ තමයි මල්ලී මල්ලීගේ කාමරේ. කලින් මලගේ පුනා හිටියේ."

"දැන් කොළ අපියය පුනා,

"මේ... මේ විශේෂ ගෙදර නෑ. මල්ලී මල්ලීගේ ගෙදර වගේ නිදහසේ ඉන්න. එමිය පයිත්පෙන් හරි ඇතුළු තැනෙන් හරි ඇගපත හෝදගන්න. මං කැම වික ලැයිනි කරන්නා."

සුන්දරම් පිටව හිස පසු කාමරයට පිටිසි මම ගමන් මල්ල පසස්කින් තැබා සයනයේ හිද සපන්තු දෙන ගලවා දැමීමි. ඒ අතරතුර කුඩා මේසයක් මත ඇති යමක් මලගේ නෙන ගැටුණි. සුන්දරම් කියේ සැබුවකි. මලගේ සමවයස් පෙනුමින් මුහු මොහුගේ පුනා යැයි විශ්වාස කළ හැකි තරුණයා දයන් පා හිනැහෙන රාමු කළ පින්තුරයකි. මහු අන ගිවාරයක් ඇති අතර බලු බල්මට හෙනෙම ද්‍රීම්ල නාල විකුමට සමාන දිගැනි මුහුණක් සහ උෂ්ණකාර ඩිනාහවක් ඇති ගැටවරයෙකි. අනෙක් පස හැර බලු කළ සයනය අසල බිත්තියේ සංගිතවේදි ඉලෙයරාජාගේ පෝද්ටරයකි. මම පිටත නාන කරාමයෙන් ඇගපත සෝදාගෙන

පැමිණ සාලයට පිවිසෙන තැල්හි පූජ්‍යරම් දිවා ආහාරය මේසයට කැදවා අවසන් ය.

“ඇතා ඉපු මල්ලි. රූ නා ගොහොමද දැන් නෑ.”

“පූජ්‍යරම් අධික එකාත්‍යාචාව තහියෙන් ද ගුන්නෙ”

“මොන තහියක් ද දැන් මල්ලි ගුන්නවෙන්”

දැන් දා පට ගයෝගාගහන ඩිවින පූජ්‍යරම් දයන් පා හිනැහුණි. මම ඇවා කැම මේසයෙයි හිදුගැනීම්.

“අැති තරඟක් පෙදාගාගහන පත්තා මල්ලි”

“පූජ්‍යරම් අධික කන් නැදු”

“බඩින්නක් නෑ මල්ලි. උදේට කැවෙ දවල් වෙලා. මල්ලි පත්තාවයා”

පූජ්‍යරමිගේ ඇඩා කැම මේසය මිනැවෙන් වඩා පූජ්‍යර ය. මා මිට පෙර තුම්පුල්ල ලු විභාර හෝටලයෙන් පමණක් බුක්හි විද අැති මේ දුම්ල රස දැන් නැදුගෙක් සේ මට අනවනයි. මම එම රස ගුලාවේ කිමිදුම්. මොහොතාකින් නැවතාත් පූජ්‍යරම් කැම මේසය අසලට පිවිසෙයි.

“කරපිංචා පුරි වික අමතන ව්‍යුතා”

“හට රසයි පූජ්‍යරම් අධියෙ. කැබැයි කියන්න ලැයේකය මේ කිසි කැමක නම මේ දැන් නෑ”

“මේ මල්ලි පුලියානම් නොදු, දිය කිරෙන් ගදන්නෙ. මේ තවා වෙන්වික්කයි කර කුලුම්බු. බැවික්කා සිවිවම දැන්නවෙන්. මේ මිගේ තොත්තා ආසම කැම තත්කාඩි. තගිලි කියලත් කියනවා. තත්කාඩි රස දිව ගැහුණා කියන්නා ගන්පත් මල්ලි ඇමදාම වුණත් ඉල්ලයි.”

“තොත්තා ශෝ අධියෙ.”

පූජ්‍යරම් මා ඇසු දේ නැපුණා සේ පිටතට ගියේය. මේ සකලාවකාශයෙයි මා තොත්තා එකටිට අල්ලාගහන තොහැකි මොකක්දේ ගුර්නමය යම්ප් සැශ්‍රව ඇති බවත් මට සිනුණු.

මම අදවිනාවක්ම බත් බවදාගෙන බව පුරෝගනිමි. සැබුවින්ම තක්කඩී නාත්තකඩී නැතු. රසයෙන් මුදු බොක්කන් සේ අවශ්‍ය ය.

මිට දින කිහිපයකට ඉහතදී පිය යිරුරට ගිහි තත්ත්ගෙන ද්‍රිමතාර කරගත් කාන්තාවෙන් නිවසට අප යන මිට සැන්දුව රැලැසි තිබුණි. පුන්දරම මා එහි කැදිවාගෙන ගියේ ඔහුගේ පාපදියෙනි. යාල්පානම යනු පාපදිකරුවින්ගේ නගරය බවත් කාප දාහකට වඩා ගුව් සයිනාලය වටිනා බවත් පුන්දරම කිවි පරිජ්‍යමට මාවත් අතරින් මා පිසවාගෙන යළිනි.

“මල්ලි එහොමම ඉන්න. මං ගිහි කතා කරා එන්න.”

පුන්දරමගේ නිවහින් කිලෝ මිටර තුන භතරක පමණ දුරින් පිශිවා ඇති ගුරු පැහැ ගුලිබායෙකට අපි ඇතුල් වි උපිශ්‍යම්. මම දැකින් භාත්පස පිටින්සිම්. පෙළ ටයුනාක් මෙන් කරවී මැදින් නැවී ගිය තල් ගෙක් දෙකක් පෙනෙනා මානායේ සුඩා ව්‍යාපෘති. මධුවක් දැක්නට තිබේ. එහි නිවෙසක හැඩියක් නොහැරේම නැත්ත් මිනිස් රාසයක් කියා විශ්වාස කිරීමට යිදු වුයේ ඒ සුඩා මුළුව තුළින් කෙසඟ යිරුරුකට ගිමිකම් කියන්නා වූ ගැහැනියක් පුන්දරම පසුපස මිදුලට ඔපැලිනි. පුන්දරම ගුද්ධ දුම්ල බසින් ඇ භට මොන මොනවාද කියයි. ඒ දෙවස් යියලු උර්ජන්නය අනුව යිංහල මට අන්දකීජපු මෙනි. පුන්දරම ම දෙස බලයි.

“එහා ගෙයෙන් පුවුවක් ගෙන්න යො. පොඩිවත් ඉමු මල්ලි.”

අසන්නට ප්‍රශ්න පෝලිමක් ඇතෙන් ඒ කිසිවක් හඩ නැගුමට පළමුවෙන් අර පෙර කි ගැහැනිය ගෙකාකුල දැකින් මොනහානකින් මකුවෙයි. ඇ දැනිනම ජ්ලාස්ටික් පුවුවක් රෙනෙවින් මිදුමෙන් නොයි.

“වාඩිවෙන්න මල්ලි.”

ඒ විධානය පුන්දරමගේ ය. එට අවනාව මම පුවුවට බරවෙමි. නැවතත් පුන්දරම කෙසඟ ගැහැනිය දෙස බලා ආංගික ඉරියට හාවිනා කර මා පෙන්වෙමින් මොන මොනවාද පවිත්‍රයි. ඇ හිස යලා ගෝ බර දැකින් මෙදය බලයි. වහා අර

මඩුව ටෙක ගමන්හර ටිපුලිජ පත්තනයේ බැගයක් ගෙනැවීත් තමා සැක එකම වස්තුවි සේ එකුලින් ප්‍රශ්නයම් උයකියටිලි සිඟිරයක් සහ ලැමින්ට් කර දැකි මිංතුරයක් පිටතට ගෙන දුටිලි තිබේ. එමෙදියි.

“මලුලි අභ්‍යන්තර සිජයන හැමදේම අභ්‍යන්තර, මෙයාට යිංගල බැ. මේ ජේරුන් කරලා දෙන්නා..”

මම ජ්‍යෙෂ්ඨ දුරකථනය අන්ව ගෙන එහි රෝක්ස්පින් සොලුව් ස්‍රියාත්මක කර ගැහැනීය දෙසත් පූජ්‍යදරම් දෙසත් බැලීමි. ගකාභන්ස් පරර පූජානම්ප් නොවැකිව පැමිණියන් මේ විනාඩි සිජිරය ඇල මගේ මිත්‍රිව පැමිණි ආහක් ප්‍රශ්න මම එම ගැහැනු දුමින් පිමසන්නට යිනුවේ. මා අසන දැ සාචිවනාව අභා විභා දීමිල පියට හරඹා එම ගැහැනීයට පවසන පූජ්‍යදරම් ඇ හෙමින් තත්ත්වීන් ඉවුමිමෙන් දෙන දීමිල උත්තර මා දෙස බලා පැහැදිලි යිංහලෙන් පවසයි. ද්‍රිහාසා යාතරන පූජ්‍යදරම් සැබුවීන් ම පූජ්‍යදර නොවන්නේ දැ? මේ එම් සෙකසා ගැහැනීයගේ භාද්‍ය සාක්ෂියයි.

“මිය අභ්‍යන්තරීවාදා මේ ගෙයි පිටිපස්සේ මිනි තියාගෙන මැරුණේ මිශ්‍රේ එක සැස උපන් අක්‍රා, එයාගේ නම් ප්‍රශ්නපාම්බලම්. වියස අවුරුදු හැට දෙකයි. පියදිවී භානි පරෙගන කියල තමයි පොලියියය ආම් රෙක් අය කිවේ. මේ රිදා ගෙයි පිටියෙ නැ නොඩින්වී මිනි. පිටියෙ රෙක්හැන් වෙලා අසනීපෙන් ඉන්න නැයෙන් බලන්න. රිඹු ද්‍රිස්සේ ආවම තමයි මේ අපරාධී දැනැන්නේ. (ගැහැනීය වැළැඳයි. කදුර් පිසලුම්න් නැවත පාහාවි පිටිසයි) ප්‍රශ්නපාම්බලම් අක්‍රාව මිටුපු රිකම ප්‍රතා තමා විෂය බාස්කාර. පුද්ධී අන්තිම ද්‍රිස්ස මිලකිව වල විවුවාහල් වලදී බාස්කාර ප්‍රතාවියි තවන් සොල්ලා තිහ හතුවානුයි අන්තිවිංගුවිට ගන්න. රිට පැස්ස ඒ ක්‍රාන්කේබස් වල නැත්තෙන්න. ඇඟ් දරුවන්ගෙන් ප්‍රශ්න කරලා ආයේ ගෙදර එවනවා තියල සිටි. (දැස කදුලින් පිළෙයි. මොහොතුක් නිහා වේයි) මාසයන් යියා. මාස භයක් යියා. අවුරුදුක් කිටුවු වෙන්න යියා. බාස්කාර ප්‍රතා ආවේ නැ. තවන් බලා ඉන්න බැරි තැන අන්තයි මායි ඡදුවිරෙන් රැලියට බැංස. අප 2009 ඉදින් මිටියෙ සෙවිකුලම්

යෝන්බේර් අනුප කදුවීරේ. එහියට ඇවිල්ල අක්ක මූලින්ම කළේ ICRC හිං. පැමිණිල්ලක් දාපු රා. මට දැන් අංශෙ නා මතක නෑ. හැඳුයි එනන කිවුපු මහත්තුරු කොමිෂුවේ වෙත් කරලා සිව් එහෙම සියි කොනොක් ලියාපදිංචි වෙලා නෑ කියල. (ගැහැනියෙන් දෙකම්මුල් යම් කොරයකින් බරවෙයි. දැඟ යෝකය කොරයක් බවට පත්වෙයි) රට පස්ස 2010 අප්‍රේල්දෙන් පෙබරවාරි 4 වෙනිදා විවිධාලි ජේස්සර කදුවීරේ ලියාපදිංචි ව්‍යුතා. එහෙදී අපිට ගොවික් කරදර විදින්හා ව්‍යුතා. කදුවීරේ ඉදි සිදුයෙන් එනක් මහත්තුරු වශයක් ඇවිල්ල ප්‍රතාවෙන් උර්පැන්හා සහතික්, ජන්ද තාව් එක, ප්‍රාලේ විස්තර ලියපු ලිපුමක්, ග්‍රාම සේවක අත්සන් කරපු ලිපුමක් එකකා දුටුරුම් ප්‍රකාශෙකුන් අපෙන් ඉල්ලගත්තා. අට මානව හිමිකම් පියාවක් ලියාපදිංචි ව්‍යුතා. රට පස්ස කාලයක් හිමිල්ල කොළඹ සිදුයෙන් එනක් අක්කට කහා කරලා කියල තිබෙන විෂය බාස්කර ප්‍රතා මැරිලා, ඇවිල්ල මරණ සහතික් අරං යන්හා කියල. අපේ ප්‍රතාව විතරක් නොමෙයි මේ ගම් ගොවික් ගෙවිල් වල දරුවන්ට ව්‍යුතා විය. මරණ සහතිකා අරං යන්හා කියල විද්‍යෙනාවා හැඳුයි විනියක්වන් භෞයාන්හා නෑ. අනික අපි කොළඹමන් අපේ දරුවෙකා මැරිලා කියලා විශ්වාස කරන් නෑ. අපෙන් ගෙනියනාකාව හොඳව පණපිටින් කිවුපු අපේ ලමයි එහෙ සියාම ඉඩි මැරෙනවද... ආ! ඉවසල ඉවසල දුරාගන්හා බැරි නැහා භාවයි මගේ අක්කා ප්‍රශ්නමබලම සිනි කියාගෙන මැරෙන්ට ඇත්තේ. තමන්ගේ කුසෙන් විදාහ්ම දරු කැක්කුම ගැන අම්මා තරං දන්හා කොනොක් මේ ලෝක තවත් නෑ. අයියේ... (ගැහැනිය දෙවියන් යදිලින් නෑ ගසා භවියි. කොටුව ප්‍රාවිත ගසා ගනිලින් ඇතට දී යයි)

කිසිවක් ලියාගතා නොහැකිව කියාගතා නොහැකිව මම තිරුන්නර විමි. මා අසලින් සිහින් ඉකිනේදුම් හඩක් ඇඟයි. මම භැරි බැලීමි. අපේ අපේ ප්‍රත්දරම් කුඩා දරුවෙකු මෙන් හඩා වැළැරයි. මම වහා ප්‍රාවිවෙන් නැගී සිටියෙමි. ප්‍රත්දරම් සිය කදුල්මය මුහුණ මාගෙන් සකවාලන්නට උත්සාහ දරන බව පෙනෙයි. නමුත් මහුගේ දැඟ නලියන කරලිකාරී කුදා සට සට ගා දෙකම්මුල් මතට පතියි.

"මගේ ප්‍රතාන් තාම ගෙදර ආවේ නෑ මල්ල."

අවශ්‍යරා පුව්‍යෝගීන් මා විසින් ලියන ලද “මරණ සහිත සහ සහිත මරණ” ලිපිය කරණාකාචාරෙන ලැබූ ‘වසර් තරුණ ජනමාධ්‍යමලිදියා’ ට හිමි සම්මානය දැන් මා අත් හිමි. මා ගේස්ට්‍රොක් ගත නළ මාගේ සම්මාන පින්තුරය බලා පිටියදී ලැබූ කෙටින්ට හාට වාටි රියෙක්ෂන් වැඩ්පහව නැතු වී පැයක් වැනි කාලයක් අභ්‍යුත්‍ය වන් කේ විශිෂ්ට විටි යනු පෙනෙයි. සහළ සුභාගිංචන අනර “Proud of you Sam” හියා උදාහි දැඳු කාමෙන්ටුව මගේ හද මත බල්‍යී ගසයි.

“මෙහා මල්ලි විපරස්.”

රේ ලෙඟු අයියාගේ හඩියි. බොල්ගොඩ් ගා පෙනෙන මානයේ “සං රිසෝට්ටි” හෝටල් පරිග්‍රයේ අයි දෙදෙනා මුණුකට මුහුණ බලා යල් බෙක්තලයක් කඩා විපරස් කෙළුවේ.

“මන්න මකයි කියන්නා මල්ලි මහනයි වුණෙක් රරක්ෂා වෙලා හරි ප්‍රතිඵල ලැබනවා කියල. ඉතිං සම්පත් මල්ලි කව මොනවා හරි දැනාතන්න කියෙනවදී?.”

“ලෙඟු අයියේ මේ අර ප්‍රින්ස් උදය ප්‍රියන්නගෙයි අවධිවරියෙන බාලපූරියෙයි වෙඩින් විලියට මොකෝ වුණේ.”

කාලයක් කිස්සේ පුල පුලා බලා සිටි ප්‍රේනය මම සැහැල්ල දුම් වලාවකින් ලෙඟු අයියා වෙන රා කළම්. ලෙඟු අයියාගේ මුණුණ මන්දුස්ථිත විදුරුවකින් පිටි යයි.

“අප්පටියි එහදී? පුරුවිකාව කනින් කොනින් අහල ඇතින්, ප්‍රින්ස් අවධිවරියෙන් කොලර් එකක් අල්ලන්න යදි මල්ලි මං මැදුදට පැන්නා. දෙන්නම මගේ මුදු ගැයේ. මං කෑ ගෙල කිවිටේ මෙවිවයි. නොපි දෙන්නම අංගවිකලයි. පටි. නොපි අංගවිකලයි.”

“දැයු... රේ මොකෝ ලෙඟු අයියේ.”

“මත මහාමම උන් දෙන්නන් අභ්‍යුව. මං දෙන්නව දෙපැන්නට කරලා මැදුදන් පුව්‍යෝගී කියල වාචිවුණා. පස්සය මෙහෙම කිවිවාදැන් බලපන් ප්‍රින්ස් උඩට කියෙන්නා යෙක් නම් කුනක්. ප්‍රින්ස් උදය ප්‍රියන්න. බොට යෙක් වාසගමක් නෑ.

දැන් බලපත් අමඟ තොට හියෙන්තේ යෙක් වාසගම් දෙකක්, අමෙව්රධන බාලපූරිය, බොට නම්ක් නෑ, ඉතින් බ් උම මුගෙන් නම්ක් ඉල්ලගනීන්, ප්‍රින්ස් මල්ලි උම මුගෙන් වාසගම්ක් ඉල්ලග නින්, වැළඳී ඉවරයින් තොට එට පස්ස සම්පූර්ණ මිනිස්සු සියලු, හස්හ්‍යෝජා... මික ප්‍රිංක් මෙයේ වෙවින් එක ද්‍රව්‍ය මල්ලි."

ලෙංකා අධියා කදුල් පතිතා තරු, වෙශෙන් හඩ නායා හිනැහෙයි, බොල්ලගාධ ගංගාර නින්ද්ව යාමට මත්තෙන් හිස පිරා රැලි සයැලි නාවියි. මැතින් ආශේෂන යෙළුමියන්ගේ හඩත්, ආැතින් ආශේෂන ඉමෙයරාජාගේ තහැවික දීමිල නි හඩත් මා යාල්පානම වෙන යෙශෙන යයි. ලෙංකා අධියා ඉදිරියේ පිනායිමට යන්න දරන මෙයේ දැන් පුන්දරම අධියාත්, විශ්වමෙන් හැඩිය න් මුළුවෙන් පුන්‍යාත්, තෙකුත සිරුරක් හිමි දීමිල ගැහැනියන්, ප්‍රාථමාම්බලම් අම්මාත්, විජය බාස්කර සහෝදරයාත් මැවි මැවි දැව් බොද්ධ යයි.

මධ්‍ය

"කට"

එක කිරිවා විතරයි, අධ්‍යක්ෂකවරයගේ රලි රලි නළඹලන් දිය ඇල්ලක් කඩාගෙන වැළවන්න පටන්ගත්ත. යුද්ධයක් දින්නා වගේ සතුටතින් අත්පුරියකුන් සදුදෙට ගහල මිනිහ හිනාපූජා. එ හිනාවෙන් මුළු සැවිටෙකම දැනගත්ත මිනිහ වැඩි ගැන පුල් සැටිස් කියල.

මන්න මය අතර මේ බයිස්කෝප්පෙක් ප්‍රධාන නිලිය වෙවිව මධුරි පැන්තකට හිඹි. රතු පාට සිගරවිටෙකක් එන්තු කළා. අර් පාට දුම් වළුලු සිරුවට පපු කැඩුන්ත පුරාවට උරාගෙන උරාගෙන යන්නැති. එන්නාට මේ බයිස්කෝප් එක්ස් විරයා වෙවිව, මධුරි ගිල්චිබිඩිකට එන කාලේ එයාට රට රට හරි ඇණයක් වෙවිව මධුරිගේ එක්ස් පෙමිවකා වෙවිව මධුර මෙතැනට තමු ගහ ගහ ආවේ. මනුස්සය කට ශොෂකින් හිනාවෙන්න මිනෙ හින්දා හිනාවෙනාවා වගේ හිනා නොවී මධුරි දිනා බලුව්.

"පරණ පුරුද්ද නාම අත් ඇරුලා නෑ ලෙ"

"හන්.. සිගරට බොහා එකද"

"නෑ"

"එමහනා"

"මිනිසුපුන්ගේ ලේ උරාගෙන බොහා එක"

අන්ත උකට නා මුදුවේ හෝදටම හරහ ගියා. මුදුරි
චිප්පිත දූලාචි ගැන්ගේ ගිල්ල්මෙන් ප්‍රති විව්‍ලා දිහා බලන
විජ්‍යාච්‍යා බැඳීම තමන්ට ආරුද්‍ර කරගතා ඇත් ඒ සැලැස් මුදුර දිහා
බැඳුවී. මුදුර එකාම්ම බයවුණු.

“මිං විනිර්වත් අනේ පැලේ. කොහොමද උවින්”

“වරදක් නෑ”

“දැන් සැලෙන්න වැඩ විල ඉන්භාපින්. ඒ කියන්නා
සැලෙන්න හමුව පාරනාව ඇති”

“හැඳුව බැඳා. මේ ස්ට්‍රේන් එක හැමදාම තියෙන් නැඳා.
අවශ්‍ය කියන විව්‍ලාවේ පරදිද එව්‍ල ගන්න මින්.”

මුදුර මුණුන්ම නොකිය මෙන්න එකසැලේ ද්‍රව්‍ය පහම
යන මෙහා නාවිධිය ඉන්න බොලද පෙම්වතෙක්ගේ වෙත්
මුණුක් අරං මුණුව දායන්න. කට්ඨාවිත් පට්ට ලේ කරගන්න. නමු
හඹුලයන්න.

“මිං උවන මාස් බදිනටා. හෝද නැඹත් ද්‍රව්‍ය දෙක
අුනක්ම කියනාව තියල අම්ම සිරිව. නාම මිමියාවිල කටුරුන්
දන් නෑ. මට කිනුණා මුලින්ම මියාට සියන්න මුදුරි”

“හාජ්...! මඟ නන්ග්‍රුප්‍රලේඛනයි. කාව බැඳීන් පරිස්සයෙන්
හැවැශි. බදින එක මියාගේ අධිකිය. ලිඛන එකත් මියාගේ අධිකිය.
ගැනී පවි”

“එයා අව්‍යාන්ත් විවිර සෙළනක්. කාඩ්. හැඩියි. සෙකස්පි.
ස්ට්‍රේන් තෙල්ල කාඳු වශේ. එයා කියනාව මගේ කොළුයේ
බුඩි බුඩි හිංදා මිං හර්බට් විශේෂ. ඒ මුණුට අපේ අම්මා එයාට
පැලින්ම කියල මිං ධර්මසිටි වශේ සියලු. නාලෙක් හිංදා.”

එංහම කියෝගෙන කියෝගෙන ගිඟි. ගිනි හිනි ගාල මුදුර
මුදුරි දිහා බැඳ්‍යෙනාවන් නැඳුව රුම්මෙක දිහාට
පියාභිල ගියා. අශේනාවම මුදුරට යුවමනාව තිබෙන ඒ ආරංවිය

“සිරව එක ඉවිරයි. මිං යනවි”

මුදුරි මුදුර දිහා බලන්නාවන් නැඳුව රුම්මෙක දිහාට
පියාභිල ගියා. අශේනාවම මුදුරට යුවමනාව තිබෙන ඒ ආරංවිය

මහුරිගේ කන් දෙකට ඇශ්‍රුකම ඒ බෝල ඇස් දෙක සොළාමාමද බලන්න. මිණි ඇස් අන්ධයි විශේ මහුරි පියාමිල යියය. එසැකීන් මහුරිගේ ගඟුලගත්ත නවු දිගැරල මහුරිගේ පස්සෙන් පැන්නුව.

“පියාට දුන තැදිද මහුරි”

“දැන් මේ ලිඟ ඒ සයන්ස් එක නෑ”

“පියා ජ්‍රීරූප විශේ පුණුව පියා දුන්නව මේ ආස ගැටිනාග රාට අයට කියලු. මට පියාට අම්තක කරන්න බැං මහුරි.”

මහුර බෞලන්ම විශේ මහුරිගේ අතින් ඇදල ඇ එ ඉඩිලයන ඉඩිලගන ගියා. මහුරි අකමැත්තන් විශේ වුණක් කැමැත්තන් මහුරගේ භාල් දෙකට ඉඩිලයන්න. මහුරිගේ දිග් දිගට තියෙන පුදු බෙල්ල දිජේ මහුර රහු පිපුම් පහරවිල් දේශීනාක් ඇත්ද. කිවි කිවියේ ප්‍රපුරන්න මන්න මෙන්න කිවි ඇදිවිව දුන්නක් විශේ චවචිව මහුරිගේ ඉත පුහ නිහා මහුර තහි අනට මිරිකගත්න. බදාගත්න. වඩාගත්න. හඳාගත්න. රෝබින් යුති විශේ දුන්න ඇදල එකාල් විදුෂ නැති වික විනාර්ථි අනාක් භැං විජේලවයක් ම කළා. මන්න මය අනරේ පටස් ගාල වටස් ගාල සටස් ගාල විවිධාවන් ගොටේ පහ හයක් වැඹුණ. බින්නි විලට කන් තියෙනවා කිවිම ඉශ්සර. දැන් බින්නි විලට ඇපුත් තියෙනව.

මහුරවත් මහුරිවක් හිනුවේ නෑ. එක රයින් ඒ පින්තුර වයිරල් වෙයි කියල. ඉන්සට්‍රුමි, ගේස්ටුන්, විවිධ ඒ මදිවට විවිධාශී ස්ට්‍රීට්‍රේස් විල පටා සොළුලා සොළුලන්ගේ පෙළුංම තොපික් එක පුණු මේ දෙන්නග මන් සයට භැඩිනිලි ලින්ක් එක. ඒ ගැන පැමිණිලි කරන්න කෙනනක් නැතුව මහුරි මුළු රුම ලේඛනා වින්ද. කාගෙවත් ලේ ගොඩ මුළු රුම උකටලි වෙලා උන්න. වොෂ් රුම් රිනක් සොම්බිඩ්‍රේක උඩ ඉදන් අන්තිම සිගරවී සොළට් වෙනකං උරල උරල මහුරට කෝල් එකක් ගත්ත.

“නමුසෙට දැන් සහුවු ද? ගනිපෙට නින්ද යනවද”

“මට අම්තන ග්‍රාන්තයා මේ මොහොත් කාරයබුලය. නරුණුකර පසුව අම්තන්න. උංගල්...”

රේ පැමි මුද්‍රිට උජරු ප්‍රවීත් නැත්. පිස්සුවෙන් එගේ මුදුරා ආදුරු කරන්න පටන් ගත්ත කාල ආපු ගියපු හිටපු තැන් පෙරහැරස් විශේ ඇස් ඉස්සරන මැලෙන්න ගත්ත. මුදුරි අධින්න රටන් ගත්ත. මුදුර වෙනුවෙන් රට රට බිජු පොකිරීන් පෙනි පෙරේමට ඇවිච් මුදුරි නොකිරාක් කරන්ව මුදුරි දැක්ක. අන් දෙනෙන්ම මූණ විභාගනා පළුවෙන් හැංගිලා ඉන්න සුමයයා ශිශුවින් පට නොකිරා සුවරිනාදියා ගානා ගල් විශ්ම්‍යලට් ටිබා උයටි කිහිල මුදුරි දැනෙන්ත. ලෙසා පුද්‍රමක් පිමුණ දෙනෙන්නේ උයට අරු විවිධ අකුරල මුදුරි හිටෙන්ත.

පිටිවෙන් පෙනි කාවි රිනක් අල්ලට හළාගෙන විකුර විදුරධික් කටට හළාගෙන්ත. පිටිවෙන් වික කට අකුලට යන්න ඔන්න මෙන්න ශියල අන්න ගොන් එක රිංග වෙනවි. සේව කරල නැති නොමිමපේකින් මුදුරි නොලේ එකක්. මුදුරි පිටිවෙන් එට අල්ල ගැලී කරගෙන සියුර වෙන නොමිමපේකින් ගන්නාව ඇති තිනා ගොන්මනාකා සාන් හියාගෙන්ත.

“මෙමාදා? දැන් ද මාව එනක් වුණේ”

“හල් මුදුරි. මා විදුර අන්නනායන. මේ වෙළාවට කතා කරන්න පුරුවන් ද”

මුදුරිගේ ඇස් බෝල උව ගිය. පිටිවෙන් අනුර බෙහෙන් පෙවියියට වැළැක. විකුර උරුර ඇ රිකසාලේ ගිල්ල.

“සෑ. අන් සොරි සර. මා වෙන මූඩි රිහෙක හිටිය. දැන් අපුලක් නා. කියන්න සෑ”

විදුරගේ සංයමයිලි කට්ඨති ඇගිලිව ගමන් මුදුරි වින්නාලුම්හන ප්‍රිතියෙන් පිනාගිය. විදුර අන්නනායන ශියන්ලන වයයින් තර්ජක මුහුණුරා ගියපු පහැදිය පනස් ජාතක පොලන් කතා සරින් භාගයේම දිනවාවට තාගපු මුදුරිගේ කාලල ජාතික විරෝධයා. තරුණ සොලු ඇරුවිටෙවා දා කාල කාල දුක් සේයින් ගොව දාගත්ත සින්නපටි අපුරුදු ගණන් පැලිම වල ගල්වෙලා පල්ලටදි හැම අවුරුදුදෙම මොකක් කළන් එහෙ බලදි මෙහෙ දාල සම්මාන ගන්න ප්‍රමිණයෙක් ත්‍යාග මේ විදුර. රේ කුසල කරම ඩින්දම පිළිච්චෙන් ගොචින් අය හිටිවට විදුර උවසක නිවන්

දැකින්නේ ගිල්ම එකක් හදන මෙන්මයි කියල. මහුස්සය ඒ තරං පිංචිතායි කියල මධුරක් ද්‍රව්‍යක් මධුරිගේ කනට කරල කියල නිවැඩ. මධුරිට මේ හැමදේම මතක් වෙලා පුදුම තරං පුරුහිය හැඳිලක් දැනුණ.

"මෙකයි මධුරි. මං කාලක ඉදාන් මියාට මෝමට නියං කිවිය මෙයේ වැඩිහි මේන් රෝල් එකට. වැඩි කියන්නේ ඒ වැශිය ලියන්න ගත්ත වෙමෙල් තැදෙල මෙන් මෝමට ආවෝම මියාට මධුරි. කැරුක්ටර එක අභුවෙන් මියා පුදුම වෙයි."

"අනේ සරට සොයාම තැන්ක් කරන්නද කියල මට හිතාගන්න බැ. මේ තරං විවින ආරංචියක් මෙයේ මේ රාගන නීතින්ටම මං අභුවෙනි විදුර සර. මොකක්ද සර, ඒ කැරුක්ටර එක"

"කිසාගෙතැම්"

මධුරිට උජ් හිටි තැන් අමතක වූණා. ගසාරගුහ මේඛිලදේම තමින්ගේ මෝමට වෙටි කුරුමකනාට වෙත් සරකයිය සනුවක් සරපිලාකාරා මධුරිගේ හදවනට දැනුණ. ඇ පුදුම තරං ප්‍රහර්පයකින් කම්මුල් පුම්බගන්න.

"අනේ මොන තරං දෙයක් ද සර. කිසාගෙතැම් කියන්නෙ විලන් කැරුක්ටර එකක් වූණාට මං හරිම ආසයි සර ඒ එම්බනට. පොඩි කාලල දහම පාසලදී කිසාගෙතැම් වූණාමුදුරුවන්ට දාපු පාවි ගැනී අහදි මට මාර මිදිහට තරහ මියා. කාටද අනේ ප්‍රාතිඵලි දර මිටියකුන් බැඳි බැදුන් වූණාමුදුරුවේ ඉස්සරහට ඇටින් දරුවෙක් ලැබන්න ඉන්නවා වෙත් රහපාන්න. සර මට දෙන මුදලන් වැඩික් නැ. මං කිසාගෙතැම්ගේ කැරුක්ටරේ රියාටන් වඩා හොඳට ජ්‍යෙල් කරන්න."

"මේ මේ නැ නැ දරුවෙනා. මියා පටලවගෙන. ඒ දර මිටියක් බැඳි බැදුන් කිවියෙ කිසා ගෙතැම් නොමෙයි. ඒ විංචි මානවිකාව. මං ඒ සිල්ම එක කළින් කළාන් මධුරි. මේ කිසාගෙතැම් කියන්නෙ බොහෝම අහිංසක සෙනනක්. මැටිවිට දරුවෙකුන් ඇන්නගෙන ගෙයක් ගාන් අඛ මිටක හොයන් ගියපු අම්මා කෙනනක්."

"අභන් හට නැරී. මට දැන් හරියටම මතක් වුණා සර්. මේ... අපි කවදා වශයේ සර් ගිල්මිමෙක් වැඩි පටන්ගන්නේ?"

"ලබන මාසය වුණාන් වැඩි පටන් ගන්න එක් ගැටලුවක් නෑ. ඒ වුණාට මයාගේ කැයක්ටර් එක ගැන පොඩි පරිජ්‍යා තියෙනවා මුදුවි"

"අභන් ඒ ඇදි සර්? සර් කියන මින විදිහතට මං මගේ කැයක්ටර් එක ඒල්ලේ කරන්නා. සොට්ට්‍රූ වෙන්න මිනා නා කොට්ටු වෙන්නා. මහන් වෙන්න මිනා නා. මහන් වෙන්නා. මෙස්ට්‍රි එකයි බස්ට්‍රි එකයි තව ඇඩු කරගන්න ඕනෑම නා. එකන් කරන්නා. බයලුගේ රේද ගණන් නිබෙන දැනුවට එක් විදිහටම අකුරක් නැර පාඩිම් කරගන්නා. මං මගේ උපරිමය කරන්නා විදුර සර්."

"එහෙම නෙමෙයි දරුවා. මයා මං කියන දේ හරියට සේරුම් ගන්නේ නෑ. මං මේකට මයාට කළින් කනා නොකළට දැන් අවුරුදුකෙටත් වැඩිහිටි මං මෙක මයාට ඕනෑම මෙවල් තියං ලියන්න අරං. එකට මුදුරි මේ ගිල්චිමේක් මයාට නිවුණ ඉමෙන්ස් එක පුගක් බලපෑව. ඒ වුණාට මුදුරි දැන් මයාගේ ඉමෙන්ස් එක බැඳෙන්ස් වෙලානා දරුවා. ඇදි අප්පා තරුණ වයසය ගැනු ලෙමක් හැරියට තමන්ගේ වරිනා ගැන මධිට වඩා තින්න් නැත්තේ. මට කනාතාවුයි මුදුරි. බොහෝම කනාතාවුයි. මං කවදාවන් හිතුවේ නෑ. ඔහු දරුවා මවිච ශිල්ලර තිළියක් කියල."

මුදුරි තවත් තින්න්න තරං දෙයක් ඉකුරු වෙලා නිවුණෙක් නෑ. ඇ තමන්ගේ පුදු පාට මෙනිනිපු නිය තුළික් කළවා දිගේ තෙරපන ගමන් විදුරට බැගැපන් වුණා.

"අභන් මට සමාවන්න සර්. සර් මය කියන්නේ අර මගයි මධුරගෙයි විඩියෝ එක ගැන නා ඒ ගැන මං භාන්කලියක්වත් දැන් නෑ සර්. අතික එයා මගේ එක්ස්. එවිවරයි. දැන් මං එයා එක්ක ධිඛි සම්බන්ධයක් නෑ. අතින් එක විදුර සර් ඒ මගේ පර්සනල් ලයින්ගෙක. එක මගේ ආප්පා ලයින් එකට අදාළ නෑ ගෙදු යුදු?"

“මන්න එකයි මධුරි දැන් හැදෙන තත් නිලියා ගොඩිකාගේ අවුල. මේක ඉන්න කාට්ටින් පර්සනල් ලයින් ආරචි ලයින් කියල දෙකක් මේ රටවල් වල නෑ දුරුවා, මස්තෙකාම එකයි. මව්වරපි. කරන්න දෙයක් නෑ මධුරි. මය දරුවට මේ වාන්ස් එක අනිමි වෙනාව කියන්නයි මා කනා කලේ. ඉස්සරහට මගේ අදහසක කියෙනව අම්බපාලි කනා වස්තුව කරන්න. එහෙම වූතෙන් එනෙකාට මා මය දරුවට කනා කරන්නමිනා. ගොඳේ. මිසේ ගුවි නයිට. මුදු සරණයි මධුරි.”

මධුරි හිටි තැනම ඉත්සුණා. මිදුර කෝල් එක කට් කළා. කිසි සරණක් නැති මධුරි දෙපාර්ත් තුන් පාරන් උඩ බිම බැලුවී. අන්න එනෙකාටයි ඇ දැක්කෙන තවු ගහ ගහ එකතුන කුරෙනෙන ඇගේ මළවිට උඩින් තිබිව විදුලි පංකාව. කලින් කියන්න අමතන වූණාල්න්. මධුරි කියන්නෙ ඒ ලෙවිල් අධිලන්වි රන්ත් එකත් දාපු මුදිවෙක්. ලෝයර කෙනෙක් වෙන්න මන්න මෙන්න තියල මත්ස නොදි ප්‍රවින් ගියපු තක්ල්ලක්. මේ වෙනෙකාට මධුරිගේ අමිමයි කාන්තයි සහෝදරයි හැමෝම ඇ එක්ක ව්‍යවහාරක් කනා කරල නෑ අපුරුද්දකින් විතර. ඒ තරං ඇට ප්‍රවුලන් දුරස් කරලයි තිබිබේ. ලෝකටයි ප්‍රවුලටයි කුද ගහගන්න කියල හිනාන ඕනෑ දෙයක් එකඟුවේ කරපු ද්‍රව්‍ය ගැනියෙක් මේ මධුරි. මන්නෙහාමයි අනිහෙ.

කකුල් වල කියුවෙක්ස් ගානෙනාට ලැඟට ගන්න පොඩි බංකුව අරං ඇ ඒක උඩිට නැගේ. ඇද රෙදුද අරං බෙල්ල වටේ මතාගත්ත. උඩ තවු ගහන පංකාටට රෙදුද දාලා බෙල්ල මුලින් හිර කරගත්ත. දැන් මධුරිගේ එකම එක ප්‍රාස්ථනාව මටි ඒක තමයි.

මධුරිට හින් දායීය දාන්න පටන්ගත්ත. අම්මා හිනාවෙන හැරි, අඩන හැරි, කාන්තගේ කශර් නැගුල පොඩි කාලේ එශ්‍යු සය්ලම කරපු හැරි ඇට මතක් වූණා. මේ අන්තිම හිනාට කියල හිනාගෙන ගැලෙට පොඩිවක් ලුස් කරල මධුරි හඩියෙන් හිනාවූණා. ආයේ නිහවුණා. පංකාව මේ මුණුන් දන් නෑ විගේ සට ගාල තව දුරටත් කුරෙනෙන්න ගත්ත. මධුරි ඇස් පියාගත්ත. ගැලෙට තද කරගත්ත.

“පුහාන් රාජ් ඩිල් පුත් නා ජාත්‍යා තුම් මට් ආවාගේ”

මුදුවීග ගෝන් එක නාදු වේනාට. මැලරන්නාටන් නිදහස්සා නැංහා හිටු ද්‍රැවිභාශණ ඇ; ගැලටි ලිභා පාලට පැන්න. මොජාවී රාජීග කට විකළ ගෝන් රික කඩ් හිඟාගේන්.

“මුළු... අභ්‍යන් ආර්ථි ද”

මුදුවී නිල්පි එකට ආපු පැලැටිනි වැළවිදී යම්පෙලා මේ වේනාපල් අතනා මෙනානා වේන හැම මිපුරයයෝම මුදුවීග ගඹන් හිඟා ගොනා තාවකි පිය, එයන් නිලියක්. එයාග භාත්තා ඉස්සර ප්‍රධිපුදර සොනාස්. අමිමා ගැයිකාවක්. දැන් එයාග නාංගින් නැඟී එන නිලියක්. මෙයා මිපුරය සොරිවියක්. ඒ පාලල මෙයා ඉපදිලා හිටිය නා මොජාවී දායාලියි වෙන්න හිටිය හැම ආවිවිශ්ච්‍රා එක්සම මෙයාග දැක්ක රීවියක් හිසිබ, එගාග නම විභුරි. දැන් එයා ගැනා ඇති.

“මොඨකද වැඩු... උඩ හිජානෙ මෙගෙයි අරුගෙයි ලික වට්ටිව එක ගැනා නා අභ්‍යන් මට පාමුවෙම් ඉන්න දිය.”

“අභ්‍යන් පිස්සුද මුදුවී. ඒ මූලක් ගොමෙයි. උඩට ආර්ථි නැදුද්? මුදුර මැරිලා”

“මොඨවා?”

මුදුවීග පැවත පිවිවන්න ගස්ක. ගෝන් රික බැටිර නැතුව් එසැකින් මින් වුකා. මුදුවී දුවල දුවල හිහි. රිමෙක්ව එක අරා විවි එක දැමුම්. මෙකින් නිලියක්.

“මිට රැය හිනිපයකට ටමු සිදු මි ඇති මේ අනතුරන් දරුණු අලස සුවාල ලඩා ඇති මුදුර රෝකළට යන අනරතුර ත්‍රිනාස්ථයට පත් මි හිවේ. මුදුගේ මරණය සැකසහිත බවන් එට සේතුව මිහු සහ ජනප්‍රිය නිලියක් සම්බන්ධයෙන් මේ වහාවිට සමාජ මාධ්‍ය මේශේ බොහෝ සෙයින් සංසරණය වන අසැවී විධියේවක් බව අනාවරණය පෙමින් පවතින බවන් මේ පමිඛන්වීව කඩිනාලින් පුලුල් විලරුනයක් සිදු කරන බවන් පොලිස් මාධ්‍ය ප්‍රකාශන සියිර මහනා අප හමුවෙම් ප්‍රකාශ කර සිටියා.”

මයුරිග ඇඟිල් සූඩ් හිටිවුමෙන්න ගත්ත. සභාල් පක්‍රාති වුණා. දැ මොහොත්ක් මෙත් බලාගෙන උත්ත. මය අතරේ පෙන්සුන්ක් විල කරී හිටිදියා, රේවින විලට අවසාන තින්දු දෙන විනිපුරුවරු, විස්තර විවාරකයා, පකාරුග කළී කතා ලියන්න පටන් අරං නිපුබ. මයුරි වෙළාවට එපා දැක්සේ නැත්ත. නෑ මා හිටිවේ මිශ්‍ර වෙළාව ගෝන්නෙක මන් කරන්න ඇට හිඩි පුවම්නාවක් නිවිධේ නෑ.

“මයුරි පරවිටි තිංදා අනිංසක සොල්ලක් රටට නැතිවුණා”

“නිවින් පුව මවා. අරකිට භෞද්‍යක් නා වෙන්නාපා. අපේ රාකාව කුවා”

“මෙත් දුජා අනිංසකයි. අර ගැනි නමයි මේ හැමදේටම වහ හිපන්න මිනි. එකිනේ රිචින් භෞද නෑ. ගෙදරිනුන් අයින් තරල දාල තියෙන්නා.”

“අමි දැනාගත්ත භාවාගෙන එද්දීම. භෞද වැඩි. හිනාගෙන ඉන්නා රීලඟ මාලිනි හියල. පුක”

“සම්මානයක් දෙකක් අනුග්‍රහ විනින්නා මෙස්සාම සිටි උන් එකක ප්‍රධියන්න රාකාව හියල. මූටන් භෞද වැඩි විනින්නාප්‍රකාශ හැමිනාන්න ගියාව.”

“ලුහුදේ නැවි ගියාට පායල් හිවින් නෑනා බෝ. අපරාදේ ඩේනිනා.”

“මා නා රේකිට ආසයි. හිඩි වන ලුවන ඉහ පුග යන හැකි ඩේනිනා නියි ප්‍රාලුජාල පියසකපුරු ඉතුරු විභ මනක නෑ. RIP මවා.”

“හට සහියකින් බලපා. මය මයුරි ජෝන් එකට තව උකෙක්ගේ ඇශේෂ එලුලෙයි. ලැයේනාව නැති නිලියා. මූන්ට යහන්න මහ යට ඇදුම් ගලෝලා ප්‍රවිල්ලන්. නෑ මා හිටිවේ BDSM ගැන නොමෙයි. හි හි හි.”

“මේකිට එවිස් ඇති. මහක නැදිද අමු හෙල්වෙන් සිලම් හියන හිවියද? මා දැක්ක දවසක් මකි හිත්සා ඇවින් පොයිනට

උකක් ගහනට. තින්දර නැතුව දපෙන් ඉල්ලව. පේයින්ට ගහන වියියේ. එවි බා අර සකාල්ලා."

මුළු ද්‍රියක් දදකත් යනත් ගෙයින් එමුදටත් බැංශයේ නෑ. ගෝන් මත් කළුන් නෑ. කටුවුරු කනා කළා ද මෙහෙවා පුණාද ඒ මූළුන් දැන්හෙන් නෑ. පිස් එක් තිබු තිබිවා අන්තිම විස් කාලේන් ඉවිර පුණාම මුළු රිවි එක දැමීම. මෙන්න වැඩියේ. ඒ තිකට මුළු ගෙයි මුළු ගෙයි කනාව මිපුයිත් වියියේ එකක් කරල. ඒ කරල තියෙන්නා මුළු. මුළු කිසෙන්නා කන්කා බෙටිටත් පුණා බේරුතර එකක් කරලා යැරයිල්ලක් දාල විකුණ්න්න දැන්න සුවිපුම් එක් මෙ කාල පොර. බලාගෙන ගියාම මෙ වියියේ එස් මුළු රාජ්‍යාන්නා වැඩුරි. මව මව අර මුදුර වැඩුරි නමයි. සිංහාවේ නම "අන්තිම කුම්ජ්‍යා." මුළු හිනාමතාම විවෘතාකට දදකතට අභ්‍යුතිකන් දැන්න.

"මුදාක ඉපදුමෙන් අපි අප වේලා

පි. පිද්ධ වෙයි යන්න මට ගස්සලා"

මුළු හැඳිමක් දැනීමක් නැතුව රිවි එක උස්සල පොලෙලාවේ ගැහුව. ඇදුම් ගෙල්ල පාමට බැංශය. ඩ්ව කුම්ජ්‍යාන්නා මැරෙන්න හිනාගෙන ඇතාව ඇතාව ඇතාව පියාමිල පියාමිල ගියා. අන්න එනැසාට ඇ දැය්කා කොටඩි එකක් උඩ මිනිමහක් සිගරට එකක් බොනට. මුළු මේ ලෝජක ආසම සුවිද සිගරට දුම කියල නැඹුන් තියන්න බැරිපුණා. ඇ මේ මිනිහ ලැයට අමු හෙරේවෙන් ඇරිත් හෙරේවෙන් හිටපු ඒ මුළුස්සය ගෙ මිට අතුරුව. සහිපෙට පෙනුව රුටුල ආව මුළු මිනිහගේ අතින් අල්ලගෙන්න. ඇඟ්‍යාදක හිනි පරල මේ නන්නාදුනන මුළුස්සය එක්ක හිනාවුණා. මුට්ටක් කොන්නිනල බැලුව මිනිහ කොමහාම මිනිහක්ද කියල. මේ මුළුස්සයට මුළු ගැඹුව බල බල දැන්න වෙලාවක් තිබියෙන් නෑ. මින්ස් යන්න හානිවම පරත්තු වෙලා. ඒ අස්සය වහින් ටොජ්‍රුම් එක් දෙළුරට ගහනට. මිනිහ කළබල පුණා. මුළු අතින් අල්ලගෙන් විතරයි මුළු මුළු ගැඹුවේ කන හරහා පාරක් ගැහුව.

"වටායා"

මයුරිය කැරකිලා කැරකිලා ගිහිං සොමධි එකට වැටුණ. මෙහි හිතක් පපුවික් නැති එනකක් වෙත් සොමධි එක ජේල් බලා.

මයුරට මතු ආත්මකදිවන් මූණට මූණ හමුබන්නෙපා හියල මයුරි අන්තිම විතාවට හිතාගත්ත.

ප.ලි

මෙය පුළුල්ක්ම පරිකළුපතයක් පමණක් වන දතර ඔබ අනුල් පහරකින් මිය යන මදුරු මදුරියන්ගේ ලෝකයේ ඩියු ප්‍රිසනා ඩියුවීම දාමයක් විය හැකි බව කරුණාවන් සලකන්න.

ජොලොවෙන් මතුවන ත්‍රිතිකාච්‍ර ඇටකටු

පළමු ද්‍රව්‍ය

“මට පිස්සු නෑ යෙක් මට පිස්සු නෑ. නොවීම නමා පිස්සු. වේවිම් පිනාය දැකළ ඇර මොකුන්ද විශේ උඩබලියාපෙන හිටපු නොවීමි පිස්සු. මට පිස්සු නෑ යෙක්නේ. මට පිස්සු නෑ”

මානයික රෝහල් වාචුවෙහි බිජිනි ඇද්වල් මූඛ දෙදරුම කැව්. බිජිනියක් දිගේ බඩිගෙයා හිටපු පත ප්‍රාන්තයේ වරාස් ගාල බිමට වැටුණු. ඉර උඩිවි මින් කරල නින්දට හියා. රේ කළවරන්මතනක්කළ හාද ව්‍යුණා. මගදර ගිහිං එන - ඇවින් යන - ආයෙ එන - දිගටම ඉන්න - ආයෙන් යන - ආයෙන් එන එක්ක ජාතිය අභනිපකාරයා මේ පිස්සු ප්‍රායා දිහා විසේසේන් බැඳුම්ව නෑ. එන “හදු පත්වීම” හමුබෙලා නමෝශ් විජිනියෙන් රාජකාරීයට ආව හැඩකාර “සවනි මිසි” මේ මතුස්සය දිහා ලැඟටම ගිහිං බැඳුවී.

“මයාව කළින් දැකළ නෑ. බලාගෙන බලාගෙන පින්න මන්න මනා. මින්”

සවනි මිසි ගැස්සිල හියා. මේ මතුස්සය එකසැලේ දෙකට ඇනට බිමට නැමිල - පොලුව කකින්න සැරසෙන - පුරා විද්‍යා මහාචාර්යවරයක් විශේ - නළල රැලි ගහන් - බැරුම් බැඳුමක් පැව්. හිස තැන තැන කැඹුව. පොලුවට කන තිබේ. ද්‍රැයුහිල්ල නොල උඩින් හියාගන්න. නිෂ්චිව කන්දුන්නා. එකසැලේ දන් ඇන්ද විරින්නල සවනිට යේවී.

“දත් පොලොවින් මකුවෙනවා. එස් තටුපු කඩාගෙන, පිමෙන්ති වසිල් කොන්ට්‍රිට ඇඩුපට්ට් කරන් මකුවෙනවා. උත් මකුවෙනවා එස්, මිනි. භැංගන්න”

“මොභුන්ද?”

මුනක මානයික රෝගී වාචිටුවට ගෙනත් දාපු ඇටිකිට් පෙනුම්තින් භාද්‍ය ඉස්සරහට පැනැල සිරියස් විදිහට දැඟුව.

“තොටි රිජාඩු වේලා පොලොව යට හාජපු කොල්ලා කොල්ලන්මෙ දිරාපු රිටි මාස. ඇටිකුට්”

ඇටිකිට්ව ගෙමිට පසුබැයු. සවති එස් භාමන් ඇස් උපුවලදී පයිස් කරගෙන පිස්සු ප්‍රසා දිහා බලාන උන්න. උන්නාජේ මහා හයියෙන් සිනාවෙන්න ගෙන්න. සිනාවෙලා සිනාවෙලා සිනා ඉවරයක් වෙන තැන දාන සිනාවෙන ලිලාවෙන් අවින්න ගෙන්න. අඩු අඩු ඉන්න ගමන් සරිජරට මොකක්ෂණය් ප්‍රිණා විශේ අත් මිට මොලෝල බිත්තියට ගෙනගෙන ගෙනගෙන ගියා. මන්න එනාගාව ඇලෙන්ඩන් කොල්ලා දදන්නෙක් දුවිල ඇටින් පැනැල දෙපැන්තන් පිස්සු ප්‍රසාව අල්ලන්න. මනුස්සය දැඟුව. දෙල දෙල අගර දෙර පැට්. දෙන්නා මිනිහව උස්සල ඇදුකාව හියල ගැටුගැවුව. මිනිහ දැඟුව. ගැට දිහුව. ගැට සඩාගෙන දුනින් පපුවට ගෙනගෙන ගෙනගෙන ගියා. වෙනයේ ම විදිහ භවිතින් සභාකරන්න ගෙන්න.

“මට අමිවි දුනින්නාගෙන. අමිමා භාම වැට ගාව වුව පාන හියල බලා ඇති. මං ගෙදර එනකල්. තොටි ඇපුණද යෙුළනා? මං යන්නාගෙන”

ඊ පරාජීන කටුන් සවතිගේ පපුවට කටුන්වෙකින් අනිනව විශේ ඇට දැනුණ. පිස්සු ප්‍රසා අවුරුදු පහළමේ දහසයේ ගැටුවරයක් විශේ නළලට වැටුවිට කෙනෙරල් අතකින් එහාට මෙහාට සලා. වට්ටිට බැඳුව. සවති දිහාට බයාද බැල්මක් දික් කරල දැය වුටි සලා.

“අක්කට මෙන් අමිමා හමුබුණෙන් පභිවිතයක් හියන්න පුරුවන්ද?”

“මොකද්ද” සවති අමිමා කොනෙක් විශේ ආදෙරන් ඇපුව.

“මුන් මට අවබාහක් වහ දුන්න කියල. මේ. බලන්න මගේ පිටපොත්තා. මේ දැක්කදී? ඉස්තිරික්ෂකන් පිටපුව. ඉටුපන්දී. දියර වැක්ෂකරුව. මට ප්‍රහාක් රිදුකා අක්කෙ. එක්කෙකා මෙව අම්මට කියන්නෙහා. තොපි එකතු වෙලා අම්මට රිමධ්පු කරු ඇති. කවන් රිදුන්නෙහා. ඇයි තොපි මාව මැරුවෙ? මරල ඉටර වෙලා පොලුව යට හැංගුවේ? මොකක්ද ම. තොපිට කරපු වරද? මොකක්ද යකුන් මිනිහන් නැති මගේ අභිජන ආම්මා තොපිට කරපු වරද? තැන තැන ඇලි වැඩ කරල මාව පන්නිය පළවෙනිය කරපු එක දී?”

එන්න එන්න මහුජ්සයගේ ගැටවර සදුන්ද උස් සේවර පරාස අනාපන ගැවී. මහුජ්සය තමන්ගේ අන්දයකන් ආයම පපුවට ගෙවෙන ගහගෙන ගියා. මූණට මුන් බිලාන උන්න ඇශටන්ඩින් කොල්ලා දෙන්න ආයෙන් දෙපැන්තන් මහුජ්සයට කිරී කිරීය අල්ලන්ත. කලබිලකාරී ගමනින් බෝක්ටිස ඒවක කරුණාරන්න වාටුවට දුවශේන ආව. ගලිවර සයින් ඉන්ජේක්සන් කට්ටක පිස්සු පුයාය ඇශැපන් හැඳුප්පා. මහුජ්සය නිස්සද්ද වුණා. නින්දට වුප්පා. මුළු රම සයනි මිසිට නින්ද ගියේ ම නෑ.

දෙවැනි ද්‍රවය

නම	- හෙටිටි හේට්ටේ දාන් විමල් ගාන්න
වයස	- අවුරුදු හැට දෙකපි
ස්ථිර පදිංචිය	- පූරියකන්ද, ඇක්සිලිපිටිය
ඛුරුවරයෙකු ලෙස සේවයේ ගෙදී ඇතා	
රෝගය	- Schizophrenia , Dissociative Identity Disorder

මිට පෙර සය විකාවක් රෝගලදී ප්‍රතිකාර ලබා ඇතා

කළහකාරීව කිහිප සැරයන් හැඳිරි ඇතා

හාරකරු - නියුතිනා හාරකරුවෙන් නැතා

සවනි මිසි ගයිල්ලෙක වැශුව. කම්මුල් මිසි මුසිකමය කරගන්ත විමල් ගාන්න සවනි දිහා බලන් උන්නෙ ගිලින්න වෙගේ. ඒ බැල්ලම මෙලල් ගාන්තකමන් නෑ. සවනි ගයිල්ලෙක

පැන්තකින් තියල සැර බැඳුමක් මට්ටත්තේ. පත්‍රිම හමුබෙලා හේද සේවිට රින්න කළින්, ඉස්සර සිස්ටර කොනෝක් වෙවිට ඇශේෂ ලොකු අම්මා සවනිට දුන්න මටදාක් මතක බිත්ති අස්සෙන් එමියට පැන්න.

“දැනුකම්පාවට පිස්සෙන්නෙකුක වැඩ කරන්ට ගියා වගේ නොමෙයි පුදු මැඹිසේ, මේ රටට අවාරුම තැන මිතන. නිකමට හිතන්න විදුරුවක් කඩල ඒකකන් ඇන්න, කොටුව, කැපුව, කාට කියන්න ද? කොයිවෙල් හට මෙහෙම ඇවිධින් බදාත්ත්ත, තව මොන මොනවි වෙන්ට බැඳි ද? මොනක් හට කරදරයක් නරකක් ප්‍රිණෙන් මොකක් මේ නවු දාන්නයා! පිස්සන්ට විරුද්ධව මානව හිමිකම් යන්නයා! ප්‍රවේශමින් පුදු මැඹිසේ”

සවනි ලොකු අම්මගේ ගට ඇශේෂ අරං විමල් ගාන්ත දිනා දැඟෙන් බැඳුවී.

“දැන් බෙහෙන දෙන වෙලාව, මං අනික් මියිල වගේ නොමෙයි. ඇත්තටම සැරයි. මානෙනෙකුක ලේඛි නැ. සක් යන්න”

විමල් ගාන්ත සමවිච්ඡල්ට වගේ වැඩි ගැව. පැන්තක නිව්ව පුපු ඇන්දක ටාඩිවෙලා කිසි ගාසක් නැතුව අන්දක නිහිල ගෙගත්ත. ඇපුරුද දාහුන් දහාවේ ප්‍රේමවන්නයෙක්ගේ ලාමක හඩින් හැතුම්බර ප්‍රිණා.

“මට පිස්සු නැ. කෙල්ලේ. මයාට පිතරයි මාව ජේරු ගන්ව පුරුවන්”

සවනි ඒ සැලැස් පුදුම ප්‍රිණා. මිට පෙර කොයි මොහොතාත්වන් නොනිවුණ ආකාර හැඳිමක් මේ මුළුස්සය ගැන සවනිට දැනුණ.

“ජේරුණාද පිස්සු ලමයො මට පිස්සු නැ. පිස්සු නැ. මං මෙහෙ රින් නැ. පොලාව සටට වෙලාම ඉන්නවි. මට පිස්සු නැ. කෙල්ලේ”

සවනි මූව කරක්ල වටපිට බැඳුවී. එක එක රෝගින් නම තම ලෝකවල වැඩි. කොනෝක් තණෙකාල ගෙල්නවි. කොනෝක් තණෙකාලයක් රෝල් කරල සිගරවිටුවක් වගේ කළට තියල ඒක අනින් පන්තු කරනවි. කොනෝක් බිත්තියකට

පේන්තුවිස් දාන් නොදට තිදි. උස මහත තලංගුනා හාදයෙක් පිළිමයක් එළඟ එකතැන කෙලින් ගළුගැහිල. මිනිහා මෙහෙම ඉන්න කළින් ආ යේ ඉදන්. ලඳුවකම නොයන්සුන් වුණන් මේ පිළිම මිනිහ සන්සුන්. මිනිහ ඇත්තාවම සිතාන ඉන්න තමුන් සෙලින් නොලප පිළිමයක් කියල, ඇටුකිවී කොළඹ මේ පුස්ම ගන්න පිළිමේ වෙටි කුරුකි කුරුකි පිළිම මාවත කාක්කා දාප බෙටි අයින් කරනාට. පිළිමේ නා හෙල්ලුන්නාවන් නා.

“මයා විතරයි මගේ එකම විශ්වාසය. රේක බිඳීන්නොපා. හටදා ගෙවි පොරුන්දුවිස්. මයා ඉෂ්ට කරනාට නොදා? මට පිස්ස නා නා කෙල්ලෝ”

සවනිට දැන් විමල් ගාන්තට ඇත්තාවම ඉන්වරයින්. ඩිජ්විප ජ්වක හරි, ඩිජ්විප ජානකි හරි ඒවිද කියල හොරාට දැන බලපු ආ අව්‍යා ඇගෙන් විමල් ගාන්ත දිනා බැලුවී.

“මොකද්ද පොරුන්දුව?”

“පුලින් මෙක කියන්න, මං කියන්නෙ ඇත්තමයි කියල විශ්වාසයි නොදා? කාවචිත මාව විශ්වාස නා ගෙල්ලෝ. මට පිස්ස නා, මං කියන්නෙ වෙටිව දේවල් වල හැටියට පිස්ස හැදෙන්න මින නමයි. රේන් මං පිස්සයක් නොවේයි කෙල්ලෝ”

“කියන දෙයක් ඉක්මනින් කියන්න අන්. මට මයාට විශ්වාස නා නා”

“එහෙම නමයි ලෝක හැටි. ඇත්ත විශ්වාස නා, බොරුව විශ්වාසයි”

විමල් ගාන්ත කියන ඒවයේ හැටියට ඇත්තාවම මේ වෙදිදි සවනිගෙ හින් මිනිහ ගැන යම විශ්වාසයක් උනන්දුවිස් ඇතිවෙලා තිබුණා.

“මොකද්ද අර කියාගෙන ආපු පොරුන්දුව?” සවනි අහුව.

වෛමිට ගොදුන් බලපු විමල් ගාන්ත හෙමිට මුමුණන්න ගන්න.

“පුවිකට ඇස් පියාගන්න කෙල්ලෝ”

“අපෝ මට බැ” බයවෙචිව සවනි තදින් කිවිව.

“අනුත්‍යව්ව වෙළාවකට ඇස් පියන් මං කියන දේ අහන්නකා”

“පිස්සුද අන්” සවනිට ඉඩිවම කියවුණා.

“මට පිස්සු නෑ යෙකා. ඇස් වහලා අහගතින් කියන දේ”

විමල් ගාන්ත තේත්තියන් කෑ ගැහුව. සවනි බොරුවට විශේෂ ඇස් වහගත්ත.

“ප්‍රේ, කියන්න ඉතින්”

විනාසියකට මධා නිඟතිව සිටපු විමල් ගාන්ත ඇස් පියාගෙන තරුණ හඩකින් පතා තරුව, භෞරට බාගතට ඇස්ව්‍යන් උන්නු සවනි දැක්ක.

“සදාදර නිශ්චි, මට ඇවසාන ඉරණම අත්පූණා, හමුදාවට බැඳුණ මගේ යාල්ලවක් මයාට ලුපුමක් රැවයි. යාල්ලා සැහෙන උන්සහ කළා මාව උන්ගෙන් බෙරගන්න, බැහැයි කිවුල්. මං යාල්ලට කිරිවා නිශ්චි මයාට භාරගත්ත කියලා. ඒක පොරුන්දුවක්. දෙසුරයක් සින්න්නෙපා. කුම්ති වෙන්න. මට සමාවන්න නිශ්චි. මේ උදෙස් සඳහටම ආදාරයි මයාට”

විමල් ගාන්ත ඉතින් ගැහුව. වික වෙළාවකින් සවනි ඇස් ඇරුලා බැඳුවී.

“මේ එකිනීම් මයා ඕහිල්ල එයාට කියනව නේද කෙල්ලේ?”

“කාවදා?”

“නිශ්චි ට. මගේ නිශ්චි ට. නිශ්චි දෙන් නෑ උන් මාව මැරුවා කියලා. මරුලා පොලුව යට හැඳුව කියලා. පවි අහිංසකි තාව අධ්‍යාපන බලන් ඇති”

තුන්වැනි ද්‍රව්‍ය

බාක්ට්‍රේ ජීවක කරුණාරන්නගෙන් විමල් ගාන්තගේ “අමුතා අසනීපෙ” ගැන වැඩිදුර දැනගත්තෙකිනි කියල සවනි ගෙදර ගිහිං අම්මට කිරිව. “නමුත් පැඹෙන් නැතුව මය පිස්සොත්තෙක් වැශිය කියවන් නැතුව රාජකාරිය කරල

පරිස්‍යමට ගෙදර එන්ට” කියල අම්මා සවනිට කිවිට. ඒ ගැන හිත ගානී වැඩුම්පේට වාචුවට යනෙකාට විමල් ගාන්ත පොතක් කියවනාට සවනි දැක්ක. ඇන්තම කියවනාට ද පොත දිගුරල ඒ දියා බලා ඉන්නට ද කියන සැමක් ඇ තුළ තිබුණ, ඇ මුළු ස්ථිරව ගියා.

“මොනාද කියවන්නේ” සවනි හෙමින් විමල් ගාන්තගේ අහුව.

“මං කියවන්නේ නාහාම කරපු පොත”

පොත පැන්තකට කරල මිනින ඇහැක් ගෙල, මිනිනග නොවන තරුණ කොල්ලෙක්ගේ හඩින් සවනිට කිවිට.

“ඉතිං එවා කියවලා මයා මොනාවද කරන්න යන්නේ?”

“සවනි මියිටත තියෙන ප්‍රශ්න අම්පා” එහෙම හිතුණේ මේ කතාබහ අහගෙන විමල් ගාන්තග ඇද යට තැංකිල කිටපු ඇවිකිවිට. ඇවිකිවිට, මියියා එහෙක කුමරුකාරයක් විශේ - ඉනා ගොටුන් - දෙන්නගේ කතාබහ අඟා උන්න. විමල් ගාන්ත රිකපාර ඇඳෙන් බැඳේක. සවනි වැට්ටි හිඳව ම වටයක් කුරුණ. තව වටයක් කුරුණ. තවත් වට හාගයක් කුරුකිල නැවතුණ.

“මං පොත කියවල ඉගෙනගෙන පස්ස එවා අනික් අයට උගන්නනට”

විමල් ගාන්ත තරුණ මද්‍යයන් ස්ථිරසාරව කිවිට. හමු හෙමින් සවනිගේ අතින් අල්ලගන්තා, මොකක්දා ගේතුවකට අන ගයා දාන්න සවනිට හිතුණේ නෑ. ඇ යෝවන හඩින්, පස්චින කතා කියන වියසක තමුන් ඉගුණුරු ඇඟ දිනා බලාන උන්න. ඇඟ ඇඟ අතර මොනානක් ගොජුණා.

“මොනාද අනික් අයට මයා උගන්නන්නේ?” සවනි අහුව.

සවනිගේ අල්ල පිරිමැදිල්ල අල්ලල දාපු විමල් ගාන්ත විදුලියක් විශේ ඇද ගාවට ගිහිං අර කියෝ කියෝ කිටපු පොත අර පිටුවක් පෙරලගන්තා.

“අඟේ ඒවිනය මෙනාරම දුක්ඛර ඇයි ද යන්න අප දැනාගත පුණුදි. තන්මූම ගන යුතුදි...”

සවති ඒ කතාව ගැඹුරින් හිතන්න ගන්න. විමල් ගාන්ත පොත වැශ්‍යව. වහළ පිටකවලෝ හට ආදරෙන් පිටමැදිද.

“මයා දැන්නව ද අපි මේ කතා කරපු හැම දෙබසක් ම මේ පොත් එංජමිම ලියාවිලා තියෙනවා. ඒ විදිහවම. මේ පොත් නම ‘අමුලා’ තියෙනවද මයා?

“හෙ, හැබැයි දෙබස මකක නෑ. කාලකට කලින් තියෙවිවට”

එක ඇගිපිව විමල් ගාන්තගේ මදනොල නාදාල හැඩ මන්දහාසයක් මෙයුම්කා. මල්සර තුඩිගින් ගිලිපුණ කරුණ අනාග හි සරයක් වාග විමල් ගාන්ත සවතිගේ ඇස් අස්සට එක එල්මල් එකුණ.

“කිහුම් බලන්න ලේක පූරීන අම්මා ලිවිවේ කුවුද කියල”

“අපෝ එක නොදුන්මන කුවුද! යන්නස්ගෙනො!”

විමල් ගාන්ත කවධාවන් නැති නරං හයියෙන් අද්‍යේකාර නැගෙන්න නරං හිනාවිලා, එළුග විනාඩිලයදී ඉතාම දරුණු විදිහව උගුර යටින් කුලමාර දුන්නා.

“මේ අම්මා පොත ලිවිවේ යෙහුණේ ගෙස්කි. සෞචියට රුයියාවේ ම්‍යුහිම් ගෝස්කි”

ඒ සදුමදට කළබල වෙලා ද්‍රිජ්‍යාල ඉස්සෙන්න හිය ඇටිකිවිගේ මිශ්‍යම ඇද පොල්ලක වැශ්‍ය. ලැයේෂකාර ඇටිකිවිව භෙලිදරව් වෙවිව හොර මූණ දැනින් ම වහගෙන එසැඹින් එලියට දුවිලා ගියා.

“මං කියවන්න ආසාවන් හිරිය රුයියානු පරිවර්තන පොත්. ඒවාය කියෙන කතා හින පතුලට කා වදිනාව. හරියට රිදෙනාව. දැනෙනාව. ඒවින් අඟුමෙනාව. ඒන් උන් ඒවට කිවේ තහනම් පොත් කියල”

“අන් මන්ද. යන්න දැන් බන්කාල මුවිටක් නිදාගන්න. මාන් මිශ්‍යාවන්න ලැයි දැන්. යන්න විමල් ගාන්ත” සවති සෙනොහසින් කිවිව.

“මං විමල් ගාන්ත තොමෙයි. මගේ නම ස්වීටන්. පොත් කියවන ස්වීටන් කිරීම මුද්‍රා ඉස්කෝලෝම දන්නව. මරන්න කර. මං කරපු වරද දන්නවද මියි?”

“මොකක්ද?” සවනි වුවමනාලවන් ම ඇහුව.

“අම්මා, පෙරමු නැවුම් පස, ඇතා කුරුනිනා වෙත් පොත් කියෙයිපු එක! එක මාව මරන්න කර. වරදක් ලු...”

අම්මග කුරුල්ලන් බලන්තාරන් උදුරුගන්න පොඩි එකක්ගේ වෙත් විමල් ගාන්තග කමුලුල් මත්තෙන් කදුල් කුටු සැට පිපිරුණ. ඒ දිනා බලාගෙන ඉන්න බැරිකමට සවනි ආපස්ස නොබලාම හැරිල යන්න යියා.

භතරවැනි දවස

ඩිජ්ටල් ජානකි කාමරේට එනැකාට ඩිජ්ටල් ජීවික වෙනඳ නැති ලෙඛු කළබල්කින් මොනවද හොයනව. පුළු අදිනව. පත්තර පොත් අවුස්සනව. උඩ බලනව. බිම බලනව. දූහන් එහා මෙහා ගැටුලනව.

“මොකක් කළබල්? මොනවද හොයන්නා?”

“කුවුරුහුරි භාවාරක් මෙක අස්සට රිංගල කියෙනව”

“මොකක්? කටයුවන් නැතුව. ඇය මොනවද නැතිවෙලා කියන්නා?”

“එකසුම් හිතාගන්න අමාරුයි. මං පිළිවෙළට අඩුක් කරල නිවිව පොත් බඩු ඕස්කොම අවුස්සල දාල. මොනව හරි අරං ගිගින් වෙගේ.”

“මියා හරි පූසෙක් හරි වෙන්න බැරිද ජීවක...?”

එ ගැන හිතමින් ඩිජ්ටල් ජීවික ජානකි දිනාට හැරන්න යදිම, දොර ගාවට ආව සවනි මිය අවුලිවෙල කාමරේ ඇතුළට පිළිවෙළ බැල්මක් හෝව.

“එස්ස්කිපුස් මි සර්...”

රේඛ මෙටි උසස්ල බැඳුවී. සවතිගෙ අන් තියෙන නම්ත්මග 'අම්මා' පොන දැකළ බොක්ටර් රේඛගෙ ඇයේ උච් උච් ගියා.

"සර මේකද ගෙවිවෙ?"

බොක්ටර් ජාතියි සවතිගෙ අනින් 'අම්මා' පොන ගන්න යදිම බොක්ටර් රේඛ පැනල අම්මව තමා සතුකරගත්ත. මෙමිකල් ගැකල්වී ඉන්නකාට රේඛගෙ ලව කොක්ක වෙවිව අද ඇමෙරිකා එක්සත් ජනපදද රේඛෙවන නිශාමනි නම්පි ගෝඩිගෙ අම්මා පොන එදා රේඛව තැහි කෙරුවේ. 'ඉවාන් පුවුලුපා' පියුව ඇහෙන හැමැවෙල්ම ගකාලු ටිඩ් මාවන් අනිකකාම් ප්‍රෝමාලිංගන මනක රේඛව අමුව අමුව පුවිවනව කියල රේඛ දැනන් උන්න.

"මෙක නොහෙන්ද සවතිව හමුවෙන්?"

"පේන්ට් කොනාක් ගාව තිබුල. පොන් බොක්ටර්ගේ නම ලියල තිශුණු නිසයි මං අරං ආවේ. බොක්ටර් ඒ පේන්ට් ගැන මට බොක්ට්හෙන්ක කතා කරන්නායි"

"මට කියන්න..."

බොක්ටර් රේඛ කුරුකාන පුවුවේ ඉදාගත්ත. සවති මිසි සිවෙන ම උන්න. බොක්ටර් ජාතියි පැන්නක තිබුන අම්මා පොන් පිටුවෙන් පිටුව පෙරදුමීන් තිබිය.

"අර විමල් ගාන්ත කියන පේන්ට් බොක්ටර් අනික් අයට වඩා හට අමුණුයිනේ. ඒ මහුස්සයා ණුගක් වෙළුවට ඉස්සෙක්මේ යන වයසය කොල්ලක් වගේ හැයිරෙන්මනා. මට මහ අමුන්නක දැනෙනව සර"

"විමල් ගාන්ත කිවිවේ අර පූරියකන්ද ගුරා ගන්ද? මහුස්සයා අපු ගණන්වල එහෙ සිවිපු බයෝ සර කෙනෙක්. සවති දන්නවද දන් නෑ, සමහර වෙළුවට මිසි ඒ කාලෙ ඉපදිලත් නැතුවිනි. මය ඇතිලිපිටිය පූරියකන්ද මමයි මරලා අනුරුදුහන් කරපු කතාව. ඒක මනක් කරන්නවත් නොද නැති දරුණු අපරාධයක්. මය විමල් ගාන්ත කියන්නෙන දරුවන්ට ඤුළත් ආදරේ කරපු ගුරුවරයෙක් වෙන්නායි. මහුස්සයාගේ එකම පුහත් ඒ කාලෙ අනුරුදුහන් ඇයිස්නුවෙළු සිටියේ. වයින ඒ වෙදනාව දානන්න බැරුව හාට

අටුවේ රැහෙකින් අත්තා වෙලා. පටි අසරණ මිනිහා කාන් කුවුරුන් නැඹුව් තනිවුණු. දැන් ඩුගක් කල්..."

පස්වැනි ද්‍රව්‍ය

පාන්දින් අහැරිල, ඉර මල් පිනි චිදු උරායන්න හැටි දැකළ. ශිෂ්ට පුලුමෙ අන්තටු සලල, උදේම රාජකාරීයට එන්න තමයි සටනි ආසම කාලේ. රැනැකාව මූල ද්‍රව්‍යම නැඟුම්. හරියට ඇත්ත සොල පාට කැද විදුරුවක් එක්ක සබරගුවු හඳුරු කැල්ලක් දිවේ භැජ්පෙනවාට විශේ. පංකාදු හතයි! සටනි වාචිවුවට එනැකාව මෙන්න හැශම්ම එකපෙළවට වාචි වෙලා. හරියට පෙර්යට ගම්ම පන්සල් උපාසක මහත්තුරු දිල් අරගත්න විලාසන්. මෙහෙම. වාචිවෙලා ඉන්න හැශම්ම ඉදිරියේ අශිෂ යමක් වධාන් යුවමනාමවන් නරඹනාට සටනි පිටිපස්සන් දැක්ක. ඇ; ඉදිරියට අයුණු. ඇදක් උඩ භාපසයයක් විශේ අමිනාව ඉරියටි පාමින් ඉන්න මිල්ල ගාන්ත තමන්ගේ තුනු අනිගය මිනිමි හඩිකින් සිංදුවක් කියන්න පටන්ගත්. ඒ ගි හඩ පරාසයන් මානසික රෝහල් ශේවුවෙනුන් එම්බට ඇදිලා යන තරං රිද්මයානුකූලයි කියල සටනිට දැනුණු. අනික් උමනු සායනත් ඒ ඒ හැඳවීට තාල අල්ලමින් ආංශික අමිනා පාමින් තර්තන ලිලා මුළු කළා. කටමදාවන් නැති අමුණු ම වට්ටිටාවක් සටනි මිසිට දිස්වුණු.

"ඇඟ ඇඟු පොඟු විල් ජලාක පිටි මහ නගර ඉදිවුණා
ඇඟු පිරුඟු පොලුව යට මැරුඟු ශිෂ්ට පටි මුහුඟු මනුවුණා
පය කියා යන්නා හරි රාජස්සමෙන් ඇටකටු ඇහැරයි සොයුරේ
මට කියාදෙන්න මේ පොලුව ගැබට මිනිකැට අපුල ද මිනුරේ...
ඇටකටු ඇහැරයි සොයුරේ... මිනිකැට අපුල ද මිනුරේ..."

සිංදුව කිසළ, තර්තන මාලා රංගන ලිලා පාලා ඉවිරෙවලා පිටිස සහරනට විසිරුණු. සටනි මිසි ඩිනා පිලක් විශේ දිජිතිය සිනිදගෙන විමල් ගාන්තට ලාඩුණා.

"මං මිට කළින් ඒ සිංදුව අහල නෑ. මයාම ද ලිවිවේ?"

"අපෝ නෑ. ඒ ව්‍යවහාර වොයිස්සෙකයි රසින්ගේ. ශිෂ් එමියටි එකක් නා ඉතිං රසිකය තමයි ගායකයා. ඒ දරුවන් මුන් පොලුව යට විල දැමීම. වැඩ ඇරිල ගෙදර යනකාව පරිස්ස."

වෙන්ට මියි. උන්ට තරුණ උඩලට ජේන්හ බැ. උය්සනට වහු දෙනාට මරනාට හාගනාට..."

හයවැනි ද්‍රවය

සවනි ටැබූත්තෙක්ක කොට්ටිවර මියි වුණත් හැම වරුවකම වෙශ විමල් ගාන්තට යම් අවධානයක් දෙන්න අමතක කළේම නෑ. ගැන්දු පරුවික ගේ වෙළුවට පස්සේ පූංස් පූංස් අත් දිග කමිසයක් ඇගලා. පූංස් සරමක් ඇදල විමල් ගාන්ත සවනි මියි ඉස්සරහට ඇවිදුගෙන ආවා.

"මියි මං යන්ට කියල"

"කොහදු? ගෙදර ද?"

"අහිංසකයන්ගේ ආරාමේ නිබිවිල නැහාට. උන් ඒකන් කවා බිඳ දාල මියි. දරුවා මනක් වෙන්ට නිබිවිල එකම නැහාත් අමතක කෙරෙවිට"

"අහිංසකයන්ගේ ආරාමේ කිවිවේ? පන්සලක් ද? කුවුද එහෙ කිවියේ"

"පන්සලක් නොමෙයි. අහිංසක දරුවා විනාරක් ශිවපු තැහාත් දුළුවී"

රාජකාරී ඒවින් පළවෙනි වනාවිව 'දුම්ව' කියන ආමන්ත්‍රණයෙන් සවනිගේ සවන්සක් සැනුපූංස්. පූරියකන්ද සංහාරය ඇතුළුව අතුරුදිහන් වෙවිල දරු දැරියා වෙනුවෙන් හදාපු 'අහිංසකයන්ගේ ආරාමේ' පොලොවිට සමතලා කරල. නගර අලංකරණ ව්‍යාපාරි ඒ මතින් දියන් කළා ය කියල සවනිට තත්තුම් කෙරුවේ බ්‍රිත්වරු ත්වත්.

"දියන කියන්ලන මොන තරං කැන නැහාක් ද" කියල සවනි මියි රී ගෝස්ටුක් එක් ගෝටිට් එකක් දැමුමේ ඇට දැනිවිල ඒ අවංක තරහ නිසාමයි. ඒ කියමනට සවනි එක්ක එන බි එකක් එල්ලිවිට. ඇට බැහැන, 'පිස්සි' කිව පුත දෙනෙක් අහිංසකයන්ගේ ආරාමේ තියා ඒ අහිංසකයා ගැනවන් දශමෙන් දශමයක් දන්නෙ නෑ.

භාෂාවැනි දච්ච

මානයික රෝහල් ගේට්ටුවෙන් ඇකුලට වේගන් ආපු තීරෙන්ද රෘයකින් මැදිවියේ ගැහැනියක් එක්ක ගැටවරයෙක් පිටතට බැඳෙ. ඒ දෙන්නට මැදිවෙලා උන්නා ගෙවින කොටබ්ලිල මල් පෙන්නන් වැනි තරුණික ඔහු කළුපහාවක නිම්නව උන්න. මැදිවියේ මිය ප්‍රාග්‍රසම දුටිකිය වින්නාම් කොටගත්ත. මානයික රෝහල් කාන්තා රෝහි අංශයට හෙම් හෙමින් අධික හිත්ත. අම්මග අන එකඟාරම අකුරල දාපු මේ ද්‍රව්‍යිකර යුතිකිය යුතු ගිනියක් ගාව නැවතිල එකඟාලේ ඩීම් නැවිල පොලොවට කන හිසල ද්‍රව්‍යිකිල්ල දෙන්නාලින් හියාගත්ත. ඇයේදෙක පියාගත්ත.

“උන් මජාලොවෙන් මනුවෙනවා. පස් තටුව කඩාගතා, සිමෙන්ති වයිල් කොන්ශ්‍රීව කුඩාපරිවා. කරන් මනුවෙනවා. උන් මනුවෙනව අම්මා. මයාලා හිතිං හැඳුගත්ත. මන්න මන්න පෙර්ලිමට කට්ටිය එනවා. එව් අම්මා”

අම්මා දියණිය දිනා බල බලා ලේදනා කුදාල පැන් බිඩි බොක්ටර් රාභාකි විකුමරත්න හොයාගතා මේගත් ඉදිවියට ඇවිද්ද.

පැය හිහිපයක් අතිනය තරම වේගන් ගෙවිලා ගියා. දියණියගේ රෝහි තොරතුරු ඇකුලන් ලිපිගොනුව පසෙක මේසයක් උඩිව වැළැකා. එක එකම ඉරියටිවෙන් සැහැන වෙලාවක් පොලොවට කන්දෙමින් හිමි දියණිය දැක්කවත් නෑ. රෝහි සින සිප සිප හමන ප්‍රාග්‍රස ඇවිදිල්ල, ගොනුවට ප්‍රාග්‍රස පිටුව මේ ආකාරට සමාජට නිරාවරණය කරල පෙන්නාව. මාන් දැක්කෙ රේකා

නම	- ගම්හේවාගේ සවති නිමිනාදී පෙරේරා
වියස	- අවුරුදු විසි පහයි
ස්විර පදිංචිය	- මහරගම
රෝගය	- Schizophrenia
ව්‍යෙනිය	- හෙදියක් ලෙස කොටකාලින සේවයේ යෙදී ඇතා

රෝගයේ මූල් අධියාර් පසුවේ.

හින් මැණිකේ කතා ව්‍යුහ

"මෙවිවර වෙලා එළඹිව හිජ්පෙෂංද රිකසුලේ මෙගිවන් වුණා. ඇතා අයිතිය විදුලියක් කොට්ඨාවා බාගෝට ඇරුලා තිබිවිට ජ්‍යෙෂ්ඨ අයිතියන් හින් මැණිකෙට පෙනුණා. ඒ ඇඩිල්ලේම ඇශේෂ දෙදා සමඟාහනය කර කර හිටපු පොඩි මහත්තායා ඇශේෂ වම් කකුලේ මහපටුරිල්ල උගුරටම දාන්තායා. හින් මැණිකෙගේ ඇත් දිගේ පහළට හින් විදුලියක් ගලාගෙන යනවා වෙශ් මැණිකෙට දැනුණා. ඇ කිවි තිබිය ඇස්සදා පියාග්‍රාහ්‍යා. පියදාය නේ වන්නේ ඉදාල ගෙදර එන වෙලාට හිටපු වුණ්න් වැඩ්ස නිසා පර්ක්‍රූ වෙනවා තියල පොඩි මහත්තායා දන්නවා. පොඩි මහත්තායා යටෙන් පහත් ගේවකයෙක් වෙශ් බයාදු ඇස්සදෙකන් හින් මැණිකෙගේ පුපුරු ගහන ඇස්ස දිනා බැඳුවා.

"අමාරු නැඟී මැධිම"

"නව ගොඳට උරපං බල්ලලු"

හින් මැණිකෙගේ විධානන් ඇශේෂ යටිපතුල් නායුයන් පූවද බල බල හිටපු පොඩි මහත්තායාගේ දිව වෙශිවන් වුණා. හින් මැණිකෙට දැනුමෙන් වැඩ්සය තොමෙනවාට වඩා සනිප සිනලක්. ඇ භැවිට කර ඇස්සයන් එලියට පනින්න පිම්බිලා ඇහැ අරින වම් තන් අන ගා පොඩි මහත්තායාගේ කම්මුල් උඩ කකුල් සේල්ලම පටන්ග්‍රාහ්‍යා. මහත්තායා පොඩි බුදු ඇත්තෙකක් වෙශ් මැණිකෙගේ පූදු කකුල් ආසාවන් ලෙවිකුවා."

"මොනවද බොලා වට්ටෙලා කරන්නෙ?"

රු හඩ ආපුණු ඇසිල්ලේ මමඟක් බෙලා කාමකානා වැදගේ නොමි තොමි ඩුන් තොලඩ දුම්බිඹි විද්‍යාලයේ දහස් හි පන්තිය මොඩොනාතකට තිසොල්මන් විය. රෝතනපිටියේ පදම හිමි අනාභාන් "කෙන් මසිලා" ලෙස පාසල පුරා සුපුකට ජ්‍යාමින් වහන්සේ වට්ටි සිටි සිසු රුවුව මැදට වැඩියාය.

"මොලා තරක පත්තර බලනවා හාමුදුරුවින්."

හිරුලුපන් සුඩි කැල් පදිංචිව සිවි ශ්‍යාවික වූ යෙසෙකිරා මොඩොන් ටිංචි මානවිකාවක වි කොලෝන් රංඩුව එසේ පාවා දුන්නා ද. පදම හාමුදුරුවින්ගේ මුහුණ පදම සෙක්සයකින් බර වි ශිය බවක් රැලි ගැන්වි ශිය නළලනෙන් කොලෝන්ට පෙනුවෙය ය. මේතැන් සිට ඉදිරියට පැමිලෙන්නේ බුද්ධ ධර්මය නොව බුද්ධ රිවිරය පිටුපස උන්නාන්සේ දහවාගෙන සිටින මේවැල් සෙක්ටට බව දුන්නා කොලෝන් එකිනෙකා දෙස බෙලා සිටියා පමණි, සියල්ලෝම මුනිවන රැක්කාහ. කාමකානාවේ ඩුන් හින්මැණියේ මේ වනවිට හින් සිරුවේ කොලෝන් අතරින් පලා ගොස් සිටියාය. පදම හිමි මේස ලැල්ලක් මත නැලියමින් තිබෙන බිඳු පත්තර තැබැල්ල අතකින් මගන මොලෝන් පෙරලාගෙන සිටි පිටුව දෙස බැලිය. කොලෝන් රංඩුවේ ඩුන් ඇඟාවි කාරණ දදහා සුපුකට අනුරුද්ධ නම සිසුවා දැඩි මුළු බරකින් පෙළෙන්නට විය. මෙහි හාමුදුරුවින් දෙස නොබෙලා - බෙලා හොමින් වෙන ගැලීය.

"හාමුදුරුවින්...මම...ලොයිලට එකට හිමි එන්නද?"

"අුයි නොව අර වැශේ කරන්නද."

හාමුදුරුවින්ට සියාගෙන හැකි වූයේ එපමණකි. මුළු පන්තියම සිනා සයුරක ගිලි ශිශේය. වැලු පත්තර පරමානන්දයේ හිමිදී ඩුන් පෙසු සිජ්‍යයන් ද අනුරුද්ධ දෙස බෙලා රු හඩ නොනාගා සිනා තැබිය. පදම හිමි මේවැල් එපසකාලා දැඩුණු කන් පෙන්නේ මිසට වැට් ඇති නම් මයිල් වනය ඇගිල්ලකින් පිරා සිසුන් දෙස බෙලා මද සිනහරික් පැය ය.

"අද පාඩම ආසාව සහ අන්තුරීම."

හින් මැණියේ සියදාසට කසාද බැහැදේ ගොච්ච් අපු වියසෙන්. එතැනුව හින් මැණියෙන් හරියටම දහසය පැසු

පුණු විනරයි. වියයින් ගත්තහම පියදාස හින් මැඹිලකට වචා දෙගුණයක් වැඩිමල්. පෙනුමෙන් ගත්තහම පියදාස කළයි කොට්ඨ කැනයි. හින් මැඹිලක් රතුයි උසයි උසසනයි. පස්ස පැත්ත විනරක් ජම්බෝල ගෙවි භතරක් විනර සයියි. පියදාසට හින් මැඹිලක් බදින්න එකම සේනුව පියදාස එකමින් හින් මැඹිලකට කරපු ආදරේ. ගම් ගොඩිස් අය පියදාසගේ මූණටම කියනව "ගැනී පබාවිසි වගේ නො ඇස රේඛුරුවන්ට අන්තරි" කියලා. පියදාස ඒ හැමවෙමල්ම කළේ කට කොළඹින් හිනාවේලා කරවාගත්ත එක. පියදාස කොට්ඨර ආදරේ කළත් ගැනියෙක්ට මිනි රහම දේ ආදරේ නොමෙයි කියලා හින් මැඹිලක දැනගත තුදු ගොඩිස් කල්. මොකද හින් මැඹිලක් ලොකු මෙයක් වෙන්නත් කළින් තමයි හින් මැඹිලකගේ දුර නැශයක් වෙන සලමන් මාමා මැඹිලක්ට උකුල උඩ තියාගතා අස්ස ගුඩින් පද්දල කිවිටේ. ඒ හින්දා අස්සයා ගෝන් වුක් වුක් සෙල්ලමේ ක්‍රිඩා රිහි ඔක්කොම වෙන් හින් මැඹිලක් කාලන් කාලට දැනගතනා. පහළ ගෙක මළගෙදරකට හිය වෙල්ල යාච්චෙටිවි සුදු අයියා "අලුත් සෙල්ලමක් තියෙනවා කරමුද" කියලා අහදී අවුරුදු දැහැන්වන් නැති හින් මැඹිලක් ආසාවෙන් "හා" කිවිටා. සෙල්ලමේ ඉවර පුණුට පස්ස හති දාන සුදු අයිඩගත් හින් මැඹිලක් සෙල්ලම් නම ඇහුවා. "ගල ඇමිල්ල" අයියා කිවිටා. මින්න මහාම පොටී පොටී සෙල්ලං වලට ඩුරු වෙමි හිටපු හින් මැඹිලකට ජම්බු ගමහන් වැවුණ ගමන් එක එක යෝජනා භතර විවෙන් එන්න පටන්ගතනා. වයසට වචා පෙනුමක් තිවුණ හින්දා හින් මැඹිලකන් හිටිය හරි උරාරුවෙන්. පස්සන් පන්න පන්න ආපු කොපු ඇරුවෙන්ට වචා වයයින් වැඩිමහල් යමක් කමක් කිවි ගෙයක් දොරක් කිවි ගෙ වන්නක ස්ලාක් රස්සාවක් කරපු පියදාස ඉස්සර පුණු. "මං හින් මැඹිලකට කරකාරේ ගන්න මනාපයි. මං මැරෙනකල් මයේ දෙපාල ඉඩකඩම් ආදරේ කොට්ඨම කියනව නා මයේ උවිලත් හින් මැඹිලකට බාරයි" කියලා උන්දා හින් මැඹිලකගේ අම්මය තාත්ත්ත්ව ඉස්සරහ පි.සේන්පූ පුණු. රට පස්ස දෙන්නා බැන්දා. පියදාසට මැඹිලකක් ලැබුණා වෙන් සන්නේසෙන් හින් මැඹිලකට පරිස්සමන් ගෙදර අරං ගියා. කොට්ඨර පරිස්සං කළා ද කියනවා නා ඇද උඩ ඉදි පියදාසගේ පිට දිගේ හින්මැඹිලකගේ නියලපාත්නක්

දෙකක් විදුල් මියදාසට ඉත්තේ ගුණාලු පිටපුණා. අවුරුදු දහයක් පුරා හැමදාම වුශේ මවිච් මවිච්. මියදාස හරිම සතුවින්. හින් මැණිනේ බොහෝම දුෂ්කන්. මත්තා මය අනැරයි කොළඹ රෝස්ල් එකක් ඉගෙනගත්ත වින්තේ පොඩි මහත්තාකා ඒලෙවල් වලින් පස්සය යම්ට ආව්. හරියටම කියනාට නා. පැහැම ඇරපු අනක් නා. විජය කුමාරතුෂු වශේ. බොභුවූ කොන්ට්‍රි, හිනි ඇස්, තකුලින් උස, භැඩි ගමනා. අදින්නෙන් විජය කුමාරු විෂුපටියේ ඇත්දා වශේ බෙල්බොටම්. ඒ අස්සය සපන්තුන් දාලා. වින්තේ මහත්තායට දකිනා භැම තිස්සයම වශේ හින් මැණිනෙග යටි බඩා හරියෙන් මොකක්දේ අපුරුෂ භැඩිමක් නැලියනාටා දැනුණා. කොළඹ නොදා අභාද සස්ලේ දාපු විත්තන් මහත්තායා ද්‍රිස්ජ් යන්න කැඳින් සහාවී අදුරුණ්නා. මත්තා මහාමයි මියදාසට පොටි එක දිලා වින්තා පොඩි මහත්තායා හින් මැණිනෙග පුරහලා වුශේ.

"එක නා. මාර ඉන්වරස්ට්‍රින් අන්. කියන්නාකා එට පස්සය..."

"දැන් මේ මගුල් වැල කානා කිය තිය ඉන්නද අය රැඹ ආව්."

ලුම්බිඹු විද්‍යාලයේ ඉගෙනිම ලැබූ පෙකරාවික අනුරුදු මේ වනාවිට සිටියේ කොළඹ විශ්ව විද්‍යාලයේ ගාස්තු පියියේ දෙවන වසර ඉගෙනුම ලබමිනි. අනුරුදු දැන් පෙරට වචා මවාගත් සංයමයකින් දේශපාලනික මනස්‍යින් යම් යම් දෑ අනාපන ගැඹුම් ආසාවකින් හැඩියාවකින් යුත්තාව සිටියේ ය. අනුරුදු කිහිපවනාවක් ම සරසවියේ තින යන යන සමවියස් කෙල්ලන්ගෙන් සේම ලාභාල නෘතිලාගෙන් කැමුත්තා අසා මවන් අකමුති වූ ගෙයින් "අැංපති" නම් කාධිපතින් අන්පරාව යුත්තෙන්ය. අවසානයේ ගෙනනම එල්ලය අනාක් අනට හරවා ගත්තන් ය. තමන්ට වචා වසර දෙකක් වැඩිමහල් මේ වනාවිට අවසන් වසර සිංහාවක වූ වෙන්නරපුවේ සිට සරසවි පැමිණ සිටි "නිපුති" අක්කා ගෙවන් "රතු යුති" වෙත අනුරුදු මල්සර නෙන් ගෙවිය. හියර එල්ලය ගොඩියියේය. සරසවි උප සංස්කාජික ව්‍යවහාරය අනුව අනුරුදු "ලැමිවට කොස්කන්" ගකා පෙමිවනෙන් බවට පත්විය. ඒ තමන්ට වචා වයසින් එඩිමහල් අක්කාවය ප්‍රෝමයක ආදරකර මල්ලියා වූ බැවිනි.

එතැන් පටන් මේ ලැම්බට උතුමාණන් සහ රුහුනී නම් දේශීය ඉඩ ලද යුතු අවස්ථාවකම පාඨෙන මිටින් හල කුරුපු ජෝඩ්වක සේ කුටින් පියා ගියේ තුළින් ගෙන් "ප්‍රිනි" කොන්ට්‍රො ද කුටුව සරසටි බිම "ඇමුල්" හෝ "කෝලම්" වෙත ය. ඇමුල සහ කෝලම යනු කොළඹ විෂ්ව විද්‍යාලයේ රාස්තු පියායේ ඇති සවය යාමයේ සහ රාජී කාලයේ බොමඟ් පෙම ප්‍රසුම් උස් ඉවහට්, බොහෝ හා හෙළුම් යටි ප්‍රාලාභීත් මුසුවන නිදහස් බිමකඩිනි. ආනැමිට්ට මෙහි ගැටුවයන සහෝදර ජෝඩ් වැඩි බැටින් නිදහස් රේ සුව විදිමට අනුරුදු සහ නිපුත් නිනි පියායේ ඩිරිපාලදී නම් පධිපෙළ මුදුනට පියායිය. කාලයක් යදි ඩිරිපා කරුණාව කෝලම් බැලීමට විඛා පිය වූ බැටින් මේ දෙදෙනා විටින්ට්ට එහි ගාටන්නට ගත්තේ ය. ඩිරිපාදය වන්දනා නඩියන්ගත් පිරි ඇත්නා පමණක් ප්‍රාදේශකාලයේ කුන්වන තව්‍යුලටි ඇති "පැරණි නඩු පෙළාන්" සහිත කාමරයේ මේ දෙදෙනා විසින් සොයාගත්නා ලද විශ්වාස තැනක පෙළාන් සිහිපයක් බිම නාං ඒ මත නිපුත්ට නාංවා ඇ නා ප්‍රාග්ධාන් වාත්ස්සායන ඉටියටි පැමට අනුරුදු බාඩා කළේය. එමස මාස කිහිපයක් තිස්සේ විශ්ව විද්‍යාලයිය ප්‍රාදේශකාලය වෙත ගාටමින් මේ දෙදෙනා කියුවූ "නාම ප්‍රාන්ත" විසා දමන්නට ප්‍රාන්ත හඳුනීයේම සරසටි පාලනාධිකාරීය විසින් ප්‍රාදේශකාලයේ යුතු තැනකම පාඨෙන් පිශිවිටි කුමරා සහි කරන ලද නිසා ය. අහෝ දුකති ඉරකි තිතකි. නිනි පියායේ ඩිරිපා ගමන තෙලවරක් වුයේ ඒ ගොඩනැගිල්ල පැසක අනෙක් වැට්ටි ඉදිකර ඇති හමුදා සෙබල බැරුක්කයේ සෙබල බලමුව මේ දෙදෙනාගේ රේ කෙළු බලමින් සිය තුවක්කු බඳ අනාතානා බවක් දෙදෙනාම දැන ඇති බැවිනි. අවසානයේ ගල්කිස්සේ බෙවිට්ටිට පදිංචිට සිටි "ජේ.ඩී" අයියා නා මිනුරෙකුගත් ගල්කිස්ස හඳුයේ අමු මුදලට වැඩි සේවයක් සහයන රුම්මෙකක් අනුරුදු සොයාගත්තේ ය. දැන් ගල්කිස්ස නවාත්‍රීනා මේ ජෝඩ්වට කොළඹ සරසටියට විඛා ලෙන්ගතු ය. පමිච ය. සහිත ය.

තසාද බැදාලා ඇවුරුදු ගායක් ගෙවිලා ගියන් දරුමටක් නැති දුකා, මිනිහාගත් හට ගැඹන් නොලැබෙන දුකා හිංදා හින් මැකිංසක් සිටියේ මාර හින් වෙදනාවෙන්. හැඳුවී වෙත ගැනු දුක් ප්‍රිණාම නොකා නොවී දෘජාවිල් වුණාට හින් මැකිංසේ එන්න

රන්න ම එහි ජම්බු පෙධිය වශේ උස්සන වුණු. හැඩපුණු. බෝල වුණු. දැක්කම් පයින් ගෙල උඩ අල්ලගෙන්න හිතෙන සයින් රැස් ගුව බෝල වශේ ප්‍රක තොටෝලා ඇවිදා. ආ එම නැලවිල්ලක් පාහ්න දාහට කොට්ඨක් මට්ටුයි පත උස්සන් හිතිවිට වොර යේකවත් බැ. මොන මොන සයක්ද ඇටියස් තිබුණන හින් මැකියක් මේ ගම්මාන් වැජුවුන් ලෝක පලුවනි අනුත්තිනියෙන් දුව්වත් විභා උඩින් කිවුවාත් හට. මැකියක් සියනවත් ටිඩා මැකියක් ආස කළේ මැචිම හියල සියනවට. ඒක පොයි මහත්තායේ කටින් ඇශෙනකාට මැකියකට මාර වුන්. පොයි මහත්තායා තුන් හතර වතාවේ හින් මැකියක් එස්සල සෙල්ලං පාල පාල මැකියකට හොඳවම පිසු වට්ටලයි තිබුණු. කොළඹ හිඹි. ගමට එන හැම සැරුරකට පොයි මහත්තායා මැකියකට අපුන් අපුන් තැඟි බෝග අයිවමිස් අරං ආවා. පුවිද ගෙන සෙන්ට කඩලද් ගාන හුම සිනිල්ලට දාන පුරුඩර තොලද් ගාන ලිපියටින් අන් ගාන කිපුවක්ද උස්සට ගාන ජේල් එක එක විරගෙන් හින් මැකියකගේ ලාවුපුවේ උඩ පැන්නා. සැරුයක් "පිටරට ඉදෑන් ආපු යාච්චියක් ගෙනාවේ මේන් මේක මං කොළඹ හිඹි. එනකළේ එන වෙළාවක ඇශෙළවම ආහන්ට" කියලා පුරුජලිංයෙක හැඩයක් ගන්න රඛර පොල්ලක් පොයි මහත්තායා හමාරකින් වශේ ආයේ ගමට ආචමයි දැන්න, දැන් හින් මැකියකට රඛර පොල්ල නැඹුවම බැ. පොයි මහත්තායා ඉස්සරහින් නා. රඛර මහත්තායා උස්සන්. රඛර මහත්තායා ඉස්සරහින් නා. පොයි මහත්තායා උස්සන්. සමහර වෙළාවට පොයි මහත්තායා කඩලද්. රඛර මහත්තායා කමට. කට්ට වෙළාවට රඛර මහත්තායා බුරියේ. පොයි මහත්තායා කළට. දැන් නා පොයි මහත්තායා තැහැන් කමක් නැ රඛර මහත්තායෙක් දෙන්නෙක් කට හිටිය නා. කියල මැකියකට හිනුණ වාර අන්තමී. හැඩයි ඉල්ලන්න ලැයේයි. කාලයක් යනකාට හින් මැකියකගේයි පොයි මහත්තායෙක් එකි එකි සෙල්ලම ගම හැමතැනම පැතිරුණා. ගමම ගුණු කට තැව රහමසුවූ අඩිනමාවේ සය්ස විරු එනතු කරලා ඒ කටකතා රසකතා කළා.

“මහි වැඩි ගකුරේන්න පියදාසයන් දැනුවත්වල. ගැනී නොදුන්නොත් වින්නේ රස්සාට ගහළ යන මින්දු මිකා කට පියාන ඉන්න. අන් කාලේ වින් වාසේ. මෙහෙමත් පොන්න පිටිමි.”

“මං දැනාගහන උන්නා මිකි පත්තිනි අම්මා වින් උන්නට වල බෝම්බ කියල. මින් මැණිකේ නොමෙමි භත් මං කිවිවය කියල මිනායනින්. ගොද මින්”

“බොලාට කියන්න සුමාරියේ ද්‍රව්‍යක් අපේ පොඩි එකාගේ සරුගලේ මින් මිනිලා වන්නට කඩාපාත් වෙලා. කොල්ලා ඒක පස්ස පන්නගෙන ගොහිල්ල ඒ සැල්ස මුන්ගේ ජන්ලයක් ඇරඹා කිවිලා අපේ එකා මළව දාලා. පිවරන් දෙදි භාජ්දුරුවන් පල්ලා කියන්ට ලැක්සයි බං මොකක්දේ බික්රක් වින් මර පොල්ලක් අරං මෙකි රෙදූද අස්සේ ගහගන්නවුලු. කොල්ලා ඇවින් මික නාමිගේ පුනාට කියල. නාමිගේ පුනා අක්කගේ දුවට කියල. අක්කගේ දුව නාමිට කියල. නාමි මට ඇතිල්ල කිවි. මෙවා නා මිනිහට පවා කියන්නන් ලැක්සයි බොලටි.

මන්න මහොම කාලයක් ගෙවිලා ගියා. වන්නේ පොඩි මහන්තයා සැරුයක් ආයේ එන්න. කියලා කොළඹ ගිය පාර මාස දෙකක් ගෙවිල ගියන් ආයේ ගමට ආවේ නෑ. මින් මැණිකේ තව නව ලැස්සනා පෙවි පොඩි මහන්තයා මොකක්හාටි අරං දුවගෙන එයි කියලා හැමදාම මග බලු. ගිවියා. ද්‍රව්‍ය ගිය ඒක විනාරේ ප්‍රිංසේ ආපු පොඩි මහන්තයෙන් නා නෑ. ද්‍රව්‍යක් හටුකන පියදාස වෙනදට වධා කළබලෙන් ගෙදර ආවි.

“වෙන රස්සාටක් නොයාගන්ට වෙයි බං. වන්නේ අයිතිකාර කොළඹ මලාකු මහන්තයා තේ වන්න වෙන්දේයියට දාලු. මේ මාසයන් පස්ස අපට රස්සාට නෑ කියන්නේ.”

“එනකාට පොඩි මහන්තයා”

මින් මැණිලක ඒක අහගෙනාම එලියට දුවගෙන ගියා. පියදාස මැණිකේ පස්සයන් පැන්තුව. මැණිකේ එක දිගට වමන් කළා. කෙල ගහුවා. කෙල ගගන වමන් කළා. වමන් කර කර පිට කොන්ද අල්ලන්න. පියදාස ආදරන් මළව අනශුවි.

"පොඩි මහත්තාගා අමුරිකාවට රදිනියට ගොනිංඥ. පුද්දියෙක් බැඳුලා කියන්නා."

"මට අමාරුදි පියදාය. කළන්නට වශේ. එය යේ හිනයක් දැක්ක. දරු පැවියෙක්."

නිපුණි හෝත් රඟු ඩුනි සිනමන් හෝවලයේ සැපවත් කාමරයක හතිමුන් රාත්‍රිය ගත කරමින් සිමියා ය. ඇ පුරුංගනා කනාවත් ජප කරන්නාක් මෙන් සිය කසාද උවාම් පුරුෂයා වූ දිවයින් පුපුකට ඇඩු ව්‍යාපාරික නිජාල් මුණුන්ත්‍රිගේ තැඹි බඩි මන සිය තබාගෙන කනාව කියාගෙන කියාගෙන සියා ය. ඇතුළුය කරනම් ගසනා තැනින් කනාව කන්විනිව කර ඩුස්මක් නොවා ය.

"මහන්සියි අමේ. ජේයින්ට් එකක් ගෙල ඉමු. මේ මතන්නා."

"මට ඉවසිල්ලක් නෑ ඉතුරු වික දැනාගන්නකා. කියන්නකෝ යටති."

"චෑ. ඉවසන්න,"

නිජාල්ගේ මහෝදරයෙන් හිස මහෝගත් නිපුණි පසසක මෙසය මත තබා ඇති කුඩ් පැකටුවුව හැර එහි පුවිද තොදින් විද ගාක ගොවයි තිරුවට පේරරය මත තබා විහිදා බන්හිල්මය සිහරවුවක් දෙකට මැදින් කඩා දෙක එක්කාට පියාමින කුඩ් කුරුල්ලා තැවිට කරකවා අනට ගත්තා ය. එවි ගෙවාරාගේ මුහුණෙන් තැබිවි පසසක අත් වනනා පිළුව් ලයිටරයෙන් කුරුල්ලා දැක්වා දෙනොල් තබාගන්තා ය. පියාසුපිරිය කුරුදුවන්ත පසුකර අවශ්‍යයෙන් ආකාසගත වන්නට විය. මෙමනක් වූ නිහැවියාව බිඳ නිජාල් නිපුණිගේ ඇගිලි තුළු පිටිමදිමින් නොදුවසිලිමත් ව ඇ දෙක බැලිය.

"ඡට පස්ස මොකද පුළුණ් කියන්නකෝ."

"ආ මේ බලන්නකෝ. මයාටන් ගින් මැණිකෙට හිත තියාදා? ඇ බල්ලයේ."

නිපුණිගේ ම්‍යාර්ස හිනා ණඩ සිනමන් හෝවල් සින්හ පුපුරුවා හැරීමට තරම් වෙශයෙන් දසන මුද්‍යකාර තැනිය.

නිහාල් නිරුපතින් නැගිට බලන්නේ තාරයන් නිපුණි අත පූ ඇස් කුරුල්ලා සිය ගාරයට ගෙන ඇතේ ගක්හවිල්ලන් අල්ලා පරතවා බිත්තියට තෙත්තු සොට තාද කෙලේය. නිපුණි මුව දෙහා මෙන් ගල් ගැසි ශිධාය. නිහාල් ඇමේ පිටුපතින් ටෙරයන් ඉහළ නෘතිනා සිය අංගත්‍යානය නිපුණියේ ගෙරයට තව තවත් ලං පාලේය. අසල මේසය ටෙරයන් සොලවීන්නට විය. කුරුල්ලා ආතාසයයේ විළාභ්‍ය මත නිදානයේ හිදා ගෝන් ය.

“නියරං බැලේලි හින් මැණිකෙගේ දරුවට මොඳා මුණේ”

“ආ... රිදුනවා බො, අන්, ආ... මොනා ටෙන්නාද දරුවා ඉපදුණා, ආත්, ග්‍යා මි පාලිං, ග්‍යා මි භාඩි, ග්‍යාත්, ආ...”

මොහානකින් නිපුණියේ සෙස්විටිය අත්තිර දැඹු නිහාල් ඇ තල්ලු කර දමා සයනය මන හිදා ගෝන් ය. නිපුණි කිසිවක් ම නොවියා නිහාල්යේ දැස අදය නිශ්චාල්මන්ට බලා සිටියා ය. අනුරුද්‍ය විභා රහන් වි අංගත්‍යානය මුව ඇලට නොවාගෝන්ට සියා ය. නමුන් මොහානකට පෙර එහි වූ දැඩි ප්‍රාග්ධන් බව දැන් එහි නැතු. එය අඹුත උහන් දරුවෙකුගේ මෙන් හැඳිලි මැලුවී ඇඩා වි ගොස් නිවේ.

“මයාට මාව පිළි වෙන් නැදිද නිහාල්... අත්ත ඩියන්න”

“මං අහපු දේට උත්තර දෙනවා.”

“අදි මයාට මං විශේ ගැනීයෙක් පිළිවෙන් නැත්තා? මෙයේ අවුල මොකක්ද?”

“හින් මැණිකෙෂ් ගැන ඩියනවා. එට පස්ස මොනාද මුළුයේ. සවුද මිටි දරුවා?”

නිපුණි විභා නැගි සිටියා ය. සිනමන් හොවිලයටත් වඩා බර ප්‍රාස්ථාන් ප්‍රාග්ධන් ඉහළට මස්සා නිහාල්ගේ මුහුණට දමා ගැසුවාය.

“දරුව තමයි අනුරුද්ධ”

කොඩි මූල්‍යවා

“ම’ බරයක් හිසල තොදුටම පුවරු දී”

“මට සර. මේ අපරාධය චෙනව ඇයේ දෙකන් දැකුපා සාක්ෂිකාරයෙක් ඉන්නවා”

“රන්න සියනවා”

ලේලාව මැදියම ගොඩනයි තිස් එහ හැටියට පොලිස් ස්ථානයේ වූ පතෙලි මරමල්පුමට දිස්විය. පොලිස් ස්ථානාධිපතිවරයා වූ ගාමිණි අතපත්තුවේ කුටිය තුළට පිටත යිට මැදිවිය ඉන්මතු මිනිසෙක් පැමිණ පිටගත්තේ ය. පිරුරෙන් දුබල්මුත් එමියට තෙරා ආ ලක්ශ්‍රම වෙස් මුහුණක ඇයේ දෙකක් බුදු මුහුණක් තිබූ මේ මිනිසා එමියේ කරකවලින් කුටියේ වූ යම් ධම් දැන් දැන් නිරිත්තාන වාරිකාවක නියුතු යේ ය. ස්ථානාධිපතිගේ ප්‍රමියය මත ඇති ජානික ලකායිය සහිත ආධාරනය, මහුව ලැබේ ඇති තරු ලකුණු සහිත සම්මාන පළිහ, පෙසක ඇති මහුවෙන් දිනහළුපු මුහුණ සහිත පවුල් සේයාරුව, ජනාධිපතිවරයා සහිත කුඩා දරුවෙකු මෙන් තුරනාල්ව සම්පත් ගත් සේයාරුව, ගෝල්ඩ් උග්‍ර පැකැටුවුව සහ ගෝල්ඩ් සිංහ මාල්වක් පිනාන විදුරු බෝල වැංකිය මූලු ඇයේ ගෙයි දෙකන් ගිල්ලේ ය.

“නමුන් මොනවද දැක්මක” ඒ ස්ථානාධිපතිගේ තොරතුරු හටති.

“මහත්තාය විනුර උගුරක් ගන්න පුරුහන්ද දට්ටික ගෝදුගත්තා.”

මූලක්වීට ජාතික ආණාරය බවට පත්ව තිබු දැන්ත බොල්ලෑව රු සාක්ෂිකාර මිනිසා රැඳී ඇදිය. උපානාධිපති මොජොනක් හිහිවි මූල්‍ය මේ බලා පිටි අතර ඒ මිලරාජපු බැල්ම මිනිසාගේ ගොජුම් දැය වියෙන් කොම්ලාජිත් කරවන්නාක් මෙන් විය.

"රුදියේ වැඩ් එකක් ඇති. ඇය පේනවනේ"

ඊජ්පානාධිපතිගේ එනා පස පිටිසාජන්වරයාගේ විධානයයි. ගොජුම් දැය එසැකින් පෙනෙනු හරවාගෙන් සාක්ෂිකාරයා වාශ්පව ගිෝයේ. උපානාධිපති කහ සයා කට හැර හඩි නාගා විසඳ් ඇතුළත් හැරියේ ය. අනින් දැය පිසිමින් පොලිස් සාජන් තිලක් වෙන හැරුණේය.

"දෙන්නවම ඇශෙරස්ට් කළා ද"

"ම් සර. නාම ඇතුළට දැමීමෙන් නෑ. ගොල්ල අඩහාවා අඩහාවා ඉවරයක් නෑ"

"තව වික්‍රීත් අඩහා දෙනාවා. අරුව ගෙවාවට එවනාවා"

"මිස් සර"

මෙය මත වූ ගෝල්බ් උග්‍රාහිතුව අනවගන් ගාමිනි අන්තර්තු ගෙවා සාම්රය කරා පිය නැමිය. තිල ඇඹුමට උඩින් හැද පිටින ජේපි අත් දිගට දමා ගන් හෙළෙම පිගරට පැකැටිවුව හැර රන් පෙනුයක් දෙනොලන්ටර් දැල්විය. ඩුන්නාය්පිටිය තාරමේ යුද්‍යමක් ප්‍රසාදවන් අදිදි පිටත පිට සාක්ෂිකරුගේ පැමිණීම සහිතුහන් විය.

"මහත්තාය"

ගාමිනි අන්තර්තු යන්තමට සිස හරවා සාක්ෂිකාරයාට ඇතුළට එන ලෙස සං තර කුඩා යක්ඛ පුද්‍රිව මූල්‍ය වෙන තල්ප භෙදුය.

"මොඩස්ද නම"

"අන් නම් ගම් නෘ දන් නෑ මහත්තාය. වෙවිටි දේ කියන්නා"

"මෘ අශ්‍රුමට තමුන්ගේ නම"

“ලෙප්පුරු තාමිලදායෝ වාසලිස්. ඇල් ඇත් වාසලිස්. උල්ලන වාලි කියල තමයි යුත ටෙලාවට අවබෝන් මාස්ටර්ල දැනී. ගෙවිල් ඉදෑලැස්හින්නේ. හරියටම ඇව්වාම්පෝන් උල්ලම බැහැපු නැත්. වැස්කොටම් කියනාට නා මහත්තාය නිවාසි නිස්ස්හායක් තියෙනාටා පුද්ගින් දාප යුත ප්‍රමිදා. අන්ත ඒ ලුග. ගැනි රැස්කල ප්‍රුන්තන් හිත් අමනාපයක් මින්ද දැනට තාවකාලික රදි විය නැත් තැන්.”

“ඇති ඇති. තමුන් මෙහාටදා කෝට්ටියේදී දැක්වෙනු”

“හැමදීම මහත්තායා”

ගාමිණි, ගාමිණි ගොන්සේකා මිනාමාපටයක පිශරවුව සමාර හොඳර දුම් ගුලාවිස් පසුවේ හොඳාගෙන එක විසි පර දුම්හාය් මෙන් අන්තුර - වාලි හිද සිටින යකඩ ප්‍රවුව ඉදිරිපස ලි මේය මකට පැන්නේය. දුම් රෝමු අවසානයට මූදා හමුදා. වාලි මදක් ගැස්සි යකඩ ප්‍රවුව පොටිඩ් පස්සට පරෙන්නේ ය.

“තමුන් දැකුපුව එකක් නැර කියනාට. වෙන වැළැ වටාරම නොවේයි. දැකුපු දේ”

වාලි ගාන්ත දාන්තව කකුල් දදක එක ලකට ගෙන කෙළ ලිලින් ගබඩාව ලෙස නම් ලද මේ කුටිය පුරා කෝලම් ඇස් පැරනැලිය. එකතුනා කරනුවේ කුරුමකන්නට පටන්ගක් මුලට එනවිට ගාමිණි අතපන්තුයේ පොලිස් කෝලම් දැය නමාව ලිලන්නාය් මෙන් විශාලව තිබෙනු වාලි දුටුවේය. හෙතෙම හිත් ගැස්සි ගාමිණි දෙස බැලිය.

“මහත්තාය පුරුහන් නා මට මෙනහා බිඩියක් පන්තු කරන්ට පුරුහන් ද. මේ මින්ලට පෙනාහාට ගල් ගැහෙයි කියල බයයි.”

ගාමිණි මුවින් කිසිවිත් නොකියා ගිස යලා එට අනුමැතිය පල පැල්දා. නැත නැත් මුලන් ලකුල රා වැටි ඇති ලා නිල පැහැ ත්‍රේස සාක්ෂුවිට අන දමා වාලි තෙක්ර බිඩියක් ගෙන කුවා තබා ගෙන්නේ ය. යකඩ ප්‍රවුවෙන් මදක් ඉස්සි කර කළුයම සාක්ෂුවි අතපන ගා බැලිය. වාලියේ මුහුණ අප්සැවී ය.

“අමනාපයක් නැත්තා මින්දර ප්‍රුන්තක් ලැබෙයිද මහත්තාය. කෝට්ටිය ටෙට්ටි කළබෙල් අස්ස ගිනි පෙට්ටිය වැටිල.”

බාලි ටෙන මදක් නැමුණු ගාලිඹි සිය කහ පැහැ ලඩාවරය
ගෙන බාලිලය මුව දේශාලිය. එතැන් පටන් බිජිය කහා කරන්නට
පටන්ගත්තේ ය.

"මිං ඉඩිං. මහත්තාය එස්ක කාලට එස්ක ජොඩ නමා.
හැබේයි මිහත්තාය මෙශා සොජාම කළත් මගේ ගැනී වගේ
පුදුවෙන් කරන රස්සාව තමා විජි විභිජිල්ල. දච්චට වර්න
පහ හයක් සොරිවියෙන් ගොරිවියට ඇදිනව. නවුද මහත්තායා
අකමිශි රුමට හැමිට කඩාප එළු ආලේලක් දෙකක් එකක
මේරු මීටිස් කරලක් උර උර මෝල විඩ්ස් හඳන්න. නැදුද?"

"වෙවිව දේ කියනවා අයිසය"

"මෙම එතන්ට තමා එන්නේ මහත්තාය. මම රු වර්න් එස්ක
ශොරිවියට නැගේ. විජි බේසම කළර තිං. පෙවිවියෙන්
පෙවිවියට ඇදුද. මින්න මිහාම යදි සොනත්ටි ක්ලාස් පෙවිවියෙ
නමා මෙන්න මේ සොලිය වෙනවා දැක්සේ. සොල්ලටයි
සොල්ලටයි මහත්තායා විසි පහක් විසි හයක් ඇති. සොල්ල
මාව පෙන්නාලා සොල්ලයෙන් ඇහැවිවා විජි කනවද කියල.
සොල්ල බැ තිව. මං උන්ව පහු කරලා එම පෙවිවියට යන්න
ගිහිං ආයේ ආපස්සට ආව."

"ඒ මොඩක්?"

"දන්නාදු මූලා අමාරුව. සිනි."

බාලි තම දක් මොල්ලේව පා ලැයේජාමිලි හිනාවක් පැ ය.
දැන් ගාලිඹිගත් කුතුහලය ඇවිස්සි තිබේ.

"දුන්පස්සය"

"මුන් සිටපු තැනට හිටුවුයි ලැටිවෙන. මං මූලා කරලා
හැරුණෙම සොලිය පටන්ගත්ත. ආ මේ කියන්ට අමතක වූකා
මහත්තාය මං සොරිවිය ලැටිවෙකට යන්ට කළයෙන් තමා
දක්කේ මුන්ගේ සිලිං බිලිං සොල්ලම. බලංවෙපැයි."

"ඒ... ඒ මොකක්ද? සිලිං බිලිං සොල්ලම? ඇ?"

"ඒ තියන්නෙ මහත්තාය කිකිලියක් වගේ සොට ගවුමක්
ඇදෙන් උන්හු සොලි ඇටිසොල්ල සිලපු උගුදුවෙක් වගේ

උන්තු තොල්ලග පිළිබාක්කුවේ පැදි පැදි හිටිය. මේ විසාල ඇයදෙහ පල්ල. දැන් හැමදන එකාලට තොහොතු මහත්තාය ලුත්පාචක බයක්. පිලි. ඩිලි. සයළුලම ගරුවාමට ශියා. මේ ලැබූවෙකාත් එමියට එන විකට දදක ඇත වේලා. කොලිගේ ආය උඩ තවත්තෙකාත්. පිටිම් දෙන්න අර රෙස්ලින් ද මොකක්මදහක විශේ අප්පටටයිට ගාගන්නටිය මහත්තාය වෛන් රෙටෝන් ගාල. අන්න විලි."

මෙසය මතින් බිමට බැයගත් ගාමිණි අත්තා මෙවර රන් පත්‍රයක් දුල්වාලුයේ ගොන්සේකාටය හැඩායන් නොවැ පිශේල් කස්සේමය ලිලායනි; කට පැත්තෙනි. යුම් ව්‍යාචන් දදක ඇතාත් එකට එක පිට කළ ඔවුන් වාලිට නැවත්ත් පමුවුණු විය.

"නුවුරුත් විලිය බෙරන්න හැදුමට නෑ?"

"විකාරදු මහත්තාය මේ රෙටි? විලි බෙරන්න පැන්නොන් අන්න ඒ මැදුදට පයිනෙකාට තමා මහත්තාය දෙපැන්තෙන් ම සම්බුද්ධ හමුවෙන්නේ. පක්කාම උන් හිදී විශේ ඉදන් හිටිය. මේ හිටි හින්දු බලු. හිටිය."

"මය වෙනාකාට කොල්ල මොකක්ද කමල්"

"එක නා හරියකට හිටිවි නෑ මහත්තාය ආ ආ හැබැයි මේ සෙලි බලාන හිටිය. අත්තෙන් මහත්තාය ඉතින් ඒ මෙලි බලාන ඉන් නැතුව් කරාවි ගාගන්තායු. නැදු"

ගාමිණි රන් පත්‍රයේ අට තැනා තැනා කඩා දුම්මන් රුවින් සැන්නා කරන්නාක් මෙන් එහා මෙහා ඇවිද්දේය. වාලි හිස නාරෝ කරෝ ගාමිණි එක් තැනෙක දැන් නපිනියි දැන් නවිනියි හියා ඇතුළු කැටිවිය. වාලි සිනු කියිනැනෙක නොනැවුතුණු ගාමිණි නැවත වාලි ඉදිරියටම පැමිණ නැවති හිස එසේවිවේ ය.

"නුමුස්ස හියන් යනටි. එට පස්ස"

"මේ ලැබූවෙකට යනාකාට විශේ බෙසම් ඔන්න මය බ්බල හිටුපු තැනා බිම තමා මහත්තාය හියල හිටිය. එක දැක්කහම මේ දෙලෝ රන් මුණා. මූන් ගාගනියි. මෙගේ ද්විතේ ඉල්ලම පැහිලා කොලෝනාන් ආයේ මොකක් මේ රන්සලක මේ කැටුයක්

කටුන්නා මහත්තාය. ලමියෙන් ගල් අලුත් කරන්වෙමත්. නෙට මේ මාස් අනුකිම ද්‍රව්‍ය. මට මේ කියන්ට බැඳුවුණා මහත්තාය මගේ දෙවෙනි ප්‍රවූල ප්‍රවිත්තාවා ප්‍රාන්තා ඉන්නවා අමට පත්තියේ. ගල් පිළිකාවික්. ප්‍රාදෑව පවත් කියල දාස්තරලක් කියනා. ප්‍රඹවෙනි ර්ජ්‍යකානාට ලුම්පි නැ. ගේබාංස් ප්‍රස්ථායක්."

“බාලි දෙස එක එල්ලේ බලා දැස් තබ කඩා ගත් ගාමිණි නැවත මේසය මහට පැන්නෙය.

“හරි දැන් විශිෂ්ට යනවා, මට අයිසය වෙන තෙහෙමමල් නැතුව මිනිමැරුම වෙවිව හැඳි කියනවා. මූන්ට උරේ නමුවෙන් උසාවී දැන්න මිනා. මං පැය තුනකටින් නින්දන් දැන්නෙන්න. නෙට ඇමිතිතාමා මෙහෙ දෙවාලෙන තිළුම්ක් මින් කරන්න ර්ජ්‍යවා දැනයට. රේකට යන්නාන් යිනො. කට උඩ බලා ඉන්නන කියනවා අයිසය.”

“ඉතින් මහත්තාය මන්න දැන් තෙකට තෙක විශිෂ්ට. අනා පය එමහ යනවා මෙහෙ යනවා කකුල් උඩ පහළ යනවා ඒ අස්සයේ කෝට්ටිය තෙල්ලනවා.”

“හා ඩා බලාගෙන තමුසය මහාව තෙල්ලිලා ප්‍රවූවෙන් වැටිලා කොන්ද තැකුමනාන් එට පස්සය මිඩියා විලින් කියයි අමි තමුසයගෙන් ප්‍රශ්න කර විධ දිලා කියල. මට දැන්වම එන් ආර් සේස් එකත් යනවා මියි සැකකාරයෙක්ගේ ලාචුවූවට දැමීම කියල. තමුසය බයවූනාදී? කියන් යනවා අයිසය.”

එටර හිකාවතාම පිය දුනුල් කර තැලිසෙමත් ඇටදෙනු තද කරගත් වාලි සෙල බිංදු දෙක තුනක් එකට ගිල දමා ගාමිණි දෙස හරි තෙකුලින් නොබලා කට අවදි කමළේය.

“කොහොමුවරි මහත්තාය අර පිටින් ආප් භාද්‍ය කොල්ලට වෙල්ලෙන් ඇදුලා එහාට ගැන්ත. මං පැනපු ගමින් මෙහේ විවේ බාල්දිය කරට ගත්තා. ඔන්න මය අස්සයේ කෝට්ටිය බිංගයෙක් අස්සයන් ද කොහොද ගියා ප්‍රල් අන්දාස් කරුවූල වූණා. ආය එළිය එනකොට අර භාද්‍යා නැ. තෙල්ල කොල්ලගේ ඇගේ එල්ලිලා අවනවා. මිනිහෙක් කෝට්ටියෙන් වැටුණා වැටුණා කිය කියා කට්ටිය හැ ගැවිව. මහත්තාය මිනිහෙක් නිකා. කෝට්ටියෙන්

බැඳෙන්න මොකක් බෙඩේයැ? මට නා ව්‍යෙශකටම සුවරි මහත්තාය ගෙල්ල තමා උප තලපු තෙල්."

"හැමුදය ඇයි එහෙම සියන්නෙ."

"පිටිමියෙක් මෙල්ල වෙන්නේ ගැහුණායේ දෙකක් ඉස්සරග විකරයි මහත්තාය. ණමියට ඇහැටු ඇහැටු මුද්‍රිවිටි වුණෙන් සිනි තද පරාදයි. ආච් නොමි ගලන්නේ... ලද්."

මොකානාත් නිහවි පුන් යාමිනි අත්‍යත්‍යු නවින් රන් පැඟයක් දෙළනාලනාලේ පුවා වාලිගේ නිහව සියඩින් අල්පා නමාට සම්පූජ්‍ය පර්‍යාග්‍යෙන් ය.

"හැමුදය එතෙකාට හැරියටම මිනිමරුවා තුවා සියලු දැයැලන නෑ."

"මහත්තාය පිටිමි දදන්නෙක් ගැහැන්නව. ගැනියෙක් මැදදද ඉජ්ජවා. එක පිටිමියෙක් විටිලා මැඹරනවා. ඒකට වගකියන්න මිනන තුවා සියලු මින බුරුවෙකට තේරෙනවින්, නැදුද. මේ මහත්තාය මා ප්‍ර්‍රෝජ්‍යෙන් නැමිවිටට කළක් නැදුද?"

"ඇයි?"

"ලැටිවෙකට යන්ව. දැන්නැදු මුණා අමාරව. සිනි"

* * *

"ම' බිරුයක් සියලු තොදටම පුවරු දා."

"මට උන් දදන්නව අශේරස්ථා කළා. තරුණ කපල්ලෙනක්."

"කෙල්ලට ගේන්න."

වෙළාව මැදියම දෙළඟයි කිස් පහ හැටියට පොලිස් ජ්‍යානයේ වූ පැහැලි මරුලෝසුවට දිස්විය. පොලිස් කාන්තාවන් අඟ පුරුහිතියක් බඳු වූ රමිනි සිය රමිනිය බට්ලේස් ලැයි ගෙනකින් නවවා සිය ඇපල්මය දුරකනාය ඉහළට මිසවා සෙල්මියක් ගැසුවා ය. භැඹරන තැපැලන් වට්ටිප්පාට මස්ස් "රෝමියෝ" ලෙස නාමගත වුවෙකු භට එය සෙන්වි කළාය. සැක කටයුතු තරුණිය රමිනි ඉදිරියට පැමිණ මරිනිය බිගකින්

පිටතේන්නා ය. රම්භිජේ දිග අදෙනාල උඩ පොටියන කාල වර්ණ උපන් උපය එක එල්ලේ තරුණිය අදය බැලී ය.

“වාචිවෙන්න.”

රම්භිජේ හඩ විධානය ඔස්සේ තරුණිය ඇ කුදිරිඟය ඇසුන් ගත්තා ය. එයැයිල්ලේ ම රම්භිජේ දුරක්තන විවිධ්ප්‍රව කා ගැඹුමෙන් රම්භිජේ දෙනොලේ හි. මන්දයීමිනයක් නැවිරිණි. රෝසීයේ හැරෙන තැපැලුන් “ඉකින් මසම්” නියා එවා ඇත. නොල උඩ නිසු උපය දුරක්තන නිරය මතට පැන හායුමය එමේරියක් එට පිළිනුරු ලෙස යැවිය. ඇපැලුව් පෙසකට යුතු රම්භිජ දැය මසවා තීම බලාගෙන ඇඟිලි භූමි ආනනියේ පසුවන තරුණිය අදය බැඳුවා ය.

“මුණ උස්සන්න.”

ඇඟිලි බුඩු එකිනෙක පිටියිම මද්දව නැවතු තරුණිය ඉතාම ගස්මින් හිස්ස්සවා රම්භිජේ බසට නතු වුවාය. රම්භිජේ මයිල්මය භාසය නොසක දියුලන රුහුන් පැහැ අවබි මුදුව් මෙවර තරුණියට ඇත වැනිය. මෙවැනි රම්භිජ කාන්තාවන් පොලියිය වැනි තැනෙක සිවිනවාදැයි තරුණිය මිට පෙර ඇසා නැත. දැක නැතු. විද නැතු.

“මොංකාර් කන්න වශේ බලන්නො? ඇත්ත නොකිමෙන් කන විදිහ හිතාගන්නාවන් බැරිවෙයි.”

රම්භිජ දිගු නොල සහා ඇද් සස්සා තරුණියට හි. නහරයක් දැමීමාය. තරුණිය එවර හිතාමතාම රම්භිජ දැය නොබලා මෙකය පෙසක ප්‍රි ඇපල දුරක්තන මූහුණන දැය බලා ගොට්ටෙලි වනින් සිටියා රම්භිජ.

“සම්පූර්ණ නම.”

“සමාඛ්‍ය නයනහංසි පෙරේරා.”

“වයස්.”

“විසි පහසි.”

“මේ මහ රු ලේන්නෙනස් මොකක්ද කෙලු.”

"ගමනාක් යියා."

"කාත්ලනාක්කද,"

"අයිය සොනාක් එක්ක."

"කොල්ලද."

"රෙහම් නැ."

"රෙහනා."

"ඒ විශේ."

ප්‍රශන කිටීම මදුකට නවතාපු රමණිය වධාක් හොඳින් සමාචිලුත තරුණිකයෙන් අයපසන සහ විසින්න ගොට සොඛු ගුවම පුරා අබ්ල දැය යැවිවා ය.

"අයි අහිංසක මිනින්හිස්ව යන මුළුන්නාකන් තලදු ඡෘලද."

"උ අහිංසක නැ. අනික... මි... තලදු ඡෘලත් නැ."

"වෙවිව දේ මූල ඉදත් භරියට කිවිවාස් අට දෙන්නටම සරදරයක් නැ."

"අන්දපුන් අයියට ගහනටද දත් නැ. එයා අහිංසකයෙක්."

"දැන් තමුන් කියන්නා අර ගොන් විශුපටි වැල විශේ හතුරා මැරුණා. අහිංසකයා විරයා මුණා. නාග්ම මෝ තරු අරගන්නේ අවුරුදු ගාසක් පොල් ගාල නොමැයි හලේ. තමුළස්සෙ කන පුපුරන්න දෙකක් දෙන්න කළින් මේ ම'ඩිලර් ගහපු හැටි කියනවා."

රමණිය බේලනාලමිසුයේ මෙන් මෙනෙක් මවිලා ලාලිත්තයෙන් පිටි රමණිය එක්වරම් කාලී මුණිය සේ පරල මුවාය. මින්නොය අකරේ ඇශේ දුරකතන වට්සැර්පුවෙන් රෝමියෝ නැවත මතුවිය. මෙවර රෝමියෝ මේයිය මැඟැර්ලේකක් එවා ඇති බැවින් රමණිය වහා හැඟීමින් ගි ගසා එව කන් දුන්නා ය. සමාධි සියල්ල සමාචිගන දැයින් දකිමින් නිශොල්මන්ව සිටියා ය.

"මේ... මයා ලත හිටිය නා මයාට හිතාගන්න බැරිවෙයි. මෝ කරන්න ගන්නට නවත්තන් නැතුව එක දිගට කරනවා. වන් වූ

ත්‍රි ගායා කිය කිය හන්විරචි වෙනකා: එක දිගට, මයා හටියන්නේ පොලියියම තොමෝඩි බවි, මයා වගේ ගැනීයෙක් එහිවයිම හටියන්නේ ඇදට, මේ ඇශ්‍යනාවද වගේ සදුදේ..."

රමණිගේ දෙනොල් මන මල් හිනාවික් හඩා මැටිං. නොල උඩ උපත්ලරය වල් විමව මත්තන් "වෙක්සට් යු ලේටර්" කියා ඇළ රෝලියෝට් සැහැපුවා ය. මල් හිනාව ආයාසයෙන් මැයිංගෙන මවාගත් සොරයකින් නැඹුත සමාධිගේ සමාධිය බිජ්‍යා ය.

"කට පුක වහා ඉහ්මනා... කහා කරනවා."

"අන් මං හැමදේම මූල ඉදාන් කියන්නා. ජැලිස් ගෙදවිට නා කියන්නෙනා, අර අපිට අරා ආපු සර් කිවිවා සොල් කරනවා කියල ගෙදවිට. අන් මං වදින්නා මැඩම්, අඟේ ගෙදර මිනිසුපු මං මෙමහම ගමනක් ආව කියල දුන්නෙවින් නෑ."

එවිට රමණි රෝග ගතිය මදක් අවාල කර මවාගත් කරුණා ගුණයකට අනුවර්තනය විය.

"කුවුරුන් මූණුන් දැනගත් නෑ. ලේන්සුව අරං මය මූණ පිහුණුන් විස්තර කියන්න, නාගි මාත් ගැනීයෙක්, තාම අන් මැටිවි. හැබැයි නාගි මාව සාම්බන්න පිටිමින්ට පවා අමාරුයි. වෙවිට හැමදේම එකත් නැර කියන්න, බියෙවන්නෙනා."

ඉන් සමාධි මද අස්ථියිල්ලක් ලදා ය. එසැඳින් නැවතන් රෝලියෝ ඇශ්‍යෙක්සවා වට්සැල්පුවෙන් අත පිටතට දැමිය.

"ඉන්න බෑ, බුරිය හටියේ ගොටෝ එකත් දාන්නලක්."

රෝලියෝ එන්න එන්න ම පෝලියෝ වන බව තෙරුමගත් රමණි රිට්ලයි කිවිම පෙසකළා සමාධි හා මුහුණුවා ය.

"ඉනිං කියන්න."

"මං එයාව මූලින්ම අදුරගත්තෙ මිට අවුරුද්දකට වගේ කළින්. එයා ලියපු පොතක් අනුම්බන් බුක් ගොයාප් එළක්දී ගත්තා. ඒ පොත කියෙවිට පස්මස එයා රහ මුහුස්සයෙක් කියල විභුණා, එයා හරි රහට කම් දියනවා."

"කුවුද එයා? එයා මෙයා නැතුව නමින් කියනවා."

“දුයුන් අයියා, දුපුන් එරෙණුලපුවිය, සුභක් අය දැන්මන දේමා තියලු.”

“මොනස්ද මිනින උයුතු පොතා.”

“පලාබර බුරුවා.”

“මොනස්.”

“කම් පොතක්, පලාබර බුරුවා.”

එච් රම්ඩිසේල් දිගු තොල තොකාක නිර්ව්‍යාප ගිනාවක් සරලී නැංවිණි. එය වැඩි වේලාවක් රූ ගැසීමට මත්තොන් නැවතත් ආපලෝ විවිධුපුව් ක්‍රියාත්මක ය.

“මයා ටෙන කාන් එක්ක හරි වැට් ද බෙඩි. ජලිස් ඇවින මේක ගුන්නායා.”

දුමහන් ආයාසයකින් කඩ සපන්ඟු එහා මොනා තර කඡුල් ලංකාරගත් රම්ඩිස් ඩිය ඇශිලි තුළු පට පට ගා ආපල් මුහුණුගත් දිවේවිවා ය.

“පුටිවක් ඉන්නාකාර් අංන්, මේ පලාභ වැවින්. ඉවිසනවා.”

දුරකානාය අංන් තාබාගෙනා ම අද සමාධි ටෙන හැරුණාය, සමාධි දැන් ඩිය සැකුයකින් තොරව රම්ඩිසේල් දැය හා ඇර්පය ය.

“පොත කියෝලා මොනාම ඉන්නාලකාට ද්විසක් මගේ යාර්ථිවක් ශේයා තරපු කවියක් දැන්නා ගොසුවක් එන්. එහ දාල තිබුනේ දුයුන් අයිය. එට පස්ස මේ එයාට පෙන්සි රිස්ටෝස්ට්ටිවිකක් යැවිව. අපි යාර්ථිවා චුණා.”

“එට පස්ස භායි දැමුම. මොනාමිද කැවිද නැවිද අහන්න ගත්ත. ගුඩි මේරිනින් කියන්න ගත්ත. මැණික වස්තුව බ්ලා පැවියා කියන්න ගත්ත. මිස් ලු කියන්න ගත්ත. එක එක ගොඥට් ඉල්ලන්න ගත්ත. හමුවුණා. ආදෙර් කිය කිය සෙක්ස් සරන්න ගත්ත. හරින්. මොනාමනා පුණේ.”

“අංන් නෑ. දුයුන් අයිය එහෙම රිපිකල් මනුස්සයෙක් නොමෙයි.”

රැඹිලේගේ වූපු තෙක් එව්‍යර යම් වෙත පෙන්වීමේ දියුණුය. එසුනින් රෝමියේ නැව්‍ය ආලේ දාන උඩ ය.

“මයාට මේ විභා ලෙඛු වූදේ මොක්කද මෙයි? ආ... මින් රාජා පාර්ජ් නාලා, මේ දෙපෙනි දායර, දැන්නවහන් සහාය හැටි. අනු උස්සල කිහිල්ල ගොඩි රෙක්ස් දාන්නාක්. පරණ එකක් වුණ්නේ තහවුරු නා.”

“මේ පිරිවෙන් නා... පිසු, පිසු යෙකු.”

රැඹිලේ මුවින් නිරායාසයෙන් ම ගලා ආ එවදන් සමාධියේ මදහටුන් ගැටිනි. වහා යම් ලැබේනාවනින් රැඹිල් දුරකානාය පෙසෙනින් නැඳුවාය.

“මය උමයා තියන්නායේ.”

මාස යාණක් කතාවින් කරලා එවින්වම ගස්ව ටයිම තැපි මේ ඇද රු අයියව හමුවුණු.”

“වේන්නෙකට නැශ්‍යෙන් නොහොතුදී.”

“පිටපෙශාවුවන්, රු හාට වෘත්.”

“බුදු යන්නා?”

“අඟන් නා, මිනියේ යන්නා. අයිය දැන්න තැනක් තියෙනාටි කිවිවා ලැසානා. ඇද නිනි. අනිදා සොලුම් යන්න බලා නැශ්‍යෙන්.”

“නැතුන් මොක්ක කරන්නන්? ඉගෙන ගන්නවදී.”

“ප්‍රුදු මැනෙන්මන්ව කළේ. දැන් අවුව. නාම සොන්වියේන් තිබුණු නා.”

මෙනරම් වෙළා මේ පුවිනිය ගකරෙනි නොහිතුවු යම් වූදෙන් හැඟිමන් එවර රැඹිල් නොරෙන් දියුණුය. එය එස් වෙදැයි රෝමියේ මහතා නැවතන් පෙනියෙනු ලද ඉස්සි වට්සැප්පුවෙය.

“නමුදෙස දානවද නැදා නැත්තා. මං පෙන්න හට එන් මොක්ක හටි බලා කරන්න දී. ගැනු මක්සාම එකයි. කමමැලි ගුහාවල්.”

“උවේ අම්මව හටි බලා කරගනි..”

රටිර ගැබු කෝපයෙන් දුරක්තනය පෙසෙනාට විසි කර දැමු රමණි සහිතිව මන් දුන්නා ය.

“මැටිවී කොට්ඨ යෙක ගෙනාවි.”

ඒ ශ්‍රීංකා ය. පොලිස් සංඛයේ අඩු සිනි කොට්ඨ ද වැඩ සිනි නේ ද මියල්ලට අධිපති ශ්‍රීංකා ය. තවමත් රාඛා කොඳනාක් සොයාගාන් තොළුයිපි වියපස්පි සිටින ගෙනෙම අනා හැමවිටම සිංහැලුදේ ම්‍යෙනාලුව් වේනුවිට නේ හැන්ද ය.

“මෙහෙන් හියන්න. තැන්ස් මූ ශ්‍රීංකා.”

“වේල්කම් මැටිවී.”

ශ්‍රීංකා පට්ට ඕන පසු ගොට්ඨ එයක් මෙන් කොළඹල්ලක් කරනවාගත් රමණි ව්‍යාහැදු වනාදේ ගාකමය අම්‍යායයක් ගේ උණු කොට්ඨ උගුරුක රස බැඳුවා ය.

“හම් එට පස්සෙයා.”

“අපි විකට් අර්. ලේන්ඩනාකට නැඩිනෙනාට සිට පුල්. ඉනිං මවාන් රුම් එකට පොවිච් එහායින් බඩු මිශ්‍ය තැනා අයිඛයි මායි නාර වූණා.”

“කුවුරුන් නැති තැනක් මුණාම ලේසියිනෙ නේ.”

“මෙශ්‍යවාදී.”

“නැ ඉනිං විස්සාර වියමස ජේසුවක්නේ. ගස්ට් විසිනිනේ. ඩරි ඩරි එට පස්සෙයා මිය ප්‍රාග්ධන වූනේ කොහොමද.”

රමණි නවත් කොට්ඨ උගුරුක් තොළ ගාන්නට යදිදී රෝමියෝ එට ඉඩ තොදුන්නේ ය. මහු යළින් වටිසුරු වේදිකාල්වා ය.

“හම් ඩරි ඉනිං සොයී. මේ අන්නනෙකා මං මියාට නම් ආදරුයි.”

“අන් යනවා යන්න. කොට්ඨරක් ආදලේ දී.”

මිලුනව යළින් සිටි ආන්මය උණු කොට්ඨ උගුරුක් සමග නැවත එස ගැඳු තිලාපියෙකු ගේ මතු වූ තිසා රමණි සහිත ය. දුරක්තනය අන්මය.

"දැන් මය මැරිවට මිනිහව කොජාවද දැන්නේ."

"දැන් නෑ. මිට කලින් කටදාවත් දැකළ නෑ. අද නමුදු දැක්වෙන් ගස්ව වටිනි."

"යෙකුටී මෙහි මාර විහිරිවක්නේ. තමුන් අර ගකාල්ලව පුලිණ්ම අහැටුව දැක්වෙන්න් අද. මේ මිනිහව දැක්වෙන්න් අද."

"මටි. මැවිමට දැක්වෙන්න් අද නේ."

කොපි කොප්පය රේඛ එක උගුරට හිස් කර දැමු රමණික දිග තියෙන් තොලුණි වූ කොපි බිඳක් ගසා දුමා දුරකානන මුහුණට උසුණා ය. රෝමියෝ මද්‍යක් ප්‍රමාද ය.

"තමුන් කතාව කියන් යනාවා."

"දසුන් අයියයි මායි පාඩුවේ කට්ට කිව කියා කතා කිය කියා තොවික් දුර ආවි."

"මොනාදු කවි? මොනාදු කතා."

"එශක්ක ඒවා. දසුන් අයිය හරි දැස්සයි කට්ට ලියන්න. අනික ඒ කට්ට එක පාරත් දෙපාරන් ආශ්‍රුවම කියයිවිටම මට කට පාචමි."

"කියනාවා බලන්න කටියක්."

"මං එයාමග් ආසම එක එයා මට ලියපු එක. මෙන්න මෙක.

අයි ගස්ස ගස්සාම මා උමතු කරවා
රෝස් වෙවිට හදවාට පිටින් රැන් ඉස්සා
ඉස්සරං ප්‍රේමයෙන් මගේ ලය උස්සා
අන් නුත් හිසරෙන් ආන්මෙට විද්‍යා

"හේ ඒක නෑ. මරු. හරි කියනාවා ලම්භයා මොනාදු දැන් මය අයිය කිය කිය ආවි කතා."

"හිනායන කතා අර ඇමුවිගේ... තව ගොල්මන් කතා එහෙමත් කිවිට. මං ආසාවන් අහා හිටිය. අන්න එතෙකාට භමයි අර මුරු මිනිහ අපේ මැදුදට ආවේ."

"පොඩිඩික් ඉන්න."

රෝමීයේ නැවත පැමිණ ඇතේ. පෙරට විභා ඉනාම ආසාපවත් රම්ඩි මෙවර විවිධුප්පූර් හැරියාය.

"මයාට රජයෙන් හඳුවෙවිව තරු පටි වලට විභා මං මයාට ආදාශයි බැවි. මයා මට සෑවිවිත් ආදාශේ දී?"

රෝමීයේගේ රජයෙන් රම්ඩි මුසරත් ය. ඇ අප්‍රති එකාවහා වූ නාඩිර ගුවිස්සියක සේ ලම්භ උස්සා නිකට ගස්සා සමාධි අදය බැලුවා ය.

"මේ නෘති මයා අර කුලින් හිටිව කටිය හෙමිට වචනන් වචනන් තව පාරත් කියන්නෙක්. ජලිය."

සමාධි රට අවනතව ඇ පෙර කි දුසුන් ලිං "අද් ගස්ස ගස්සාම" කටිය විද්‍යාන් විද්‍යා මිලිණුවා ය. පුහුණු විටිර් යන්න ක්‍රියාකාරීතියක මෙන් දුරකාන මුළුණත මත "හෙළකුරු ගොන්ටුවෙන්" එය කෙටුම්පත් කරන්න් රම්ඩි ලිටින් හළ පරි ධේඛුවා සේ මේ කොටී කටි සංඛ්‍යාය රෝමීයේ වෙත පා සෙරුවා ය. අප්‍රති ප්‍රශ්නකලා සමාධි වෙත දැන් දැල්වුවා ය.

"දෙන්න මදුදුට මිනිහ පැන්න. එට පස්සේ."

"ඒ මනුශසය කුවුද මංදා. මං හිතන්නේ තොදටම බිලා හිටිය. භඩි ගැඩි ප්‍රති. වින වෙලුවක ඉදෑන් ගෝන් උපකන් මාව විවියේ කරනවා විශේ දැකුපු හින්ද දුසුන් අමිය තදින් ඇඟුව අයි කිහිල. ඒ කනාව දුර දිග කියා. උ බලන්ම වගේ අමියගෙ ඇගට ආව. අමිය මුලින් ගැහුවෙම නෑ. පස්සේ ගුරී කන්න බැරි ඇතා අමියන් හෙන්න ගත්තා."

"ප්‍රේන්නෙක් මිනිස්සු කළබල වුණෙ නෑ? එකෙස්වත්."

"අපට් නෑ."

"අප් තරමේ වනුර බෝතල් වෙබි කටිල විකුණන මිනිහෙක්වත්?"

"මං අව අවා හඩි බයෙන් වටපිට බැලුවා. කටුරුන්ම හිටිය නෑ මැඩමි."

සමාධිගේ දැන් ඉලිරිපි ඇති කිය සැකාය මුසු වෙදාව හොඳාකාරවීම රම්ඩිගේ පොලික ඉවට හසුවිය. කටිය කියවා

රෝගීයේගේ ප්‍රතිචාරයක් බලාප්‍රාප්‍රාන්තීයෙන් රමණි ඇරඹු ලැබුණුව එමුණු රෝගීයේ තුවම් නිහා ය. ඉදින් ආ නැවත සඳහා මිටි ඉව් ඇල්පුවා ය.

“විශිෂ්ට දුර දිග යියා. මධ්‍යාගේ කොල්ලා උජව සෞචිච්‍රියෙන් තැඳු කළා.”

“හැ මැඩිම් නැ එහෙම නොමෙයි.”

“එහෙනා කොහොමද.”

“සැරුයක් අයියව මෙත් ඇත උජට තැඳු වුණා. ඔදන්න හොඳවම ගාහන්න, උජ අයියමග ඔවුන් තැදින් හැඳුවුම්. එට පසුයෙක අයියව බෙල්ලෙන් එහාට ඇදුලා ගන්න. මාත් අයියමග ඇශේෂ එල්ලිලා එහාට ඇදිල යියා.”

සංඛ්‍යා අරාධි නිශ්චාල්ලාසයේ රජ කුමරිය මෙන් පිද්ධිය රුප මවින් කියන්නි ය. හිනේ දෙමිනියාවන් සැකයන් අනියම් ජ්‍යෙෂ්ඨයේ ආස්ථාදායක් දරා පිටින්නි; රමණි හිටිහැරියේ ම නිහා වූ රෝගීයේ නියා අවුරුදු සහනා මුළුවෙනි. වට්සැජ්පුව දිගු වෙළුවක් නිහා ය.

“ඉතින්... ඩියාමගනා යන්න.”

“අයියව ඇදුලා අරා අයියට ගාහන අස්සෙන් උජ බලාප්‍රාප්‍රාන්තීයෙන් මිවිය මෙත් ඇදේ දිනා. මට ගෙන්නියි නරභයි දුකයි ලැබේකි මාත් ඇදේ ලෙළුණු කරලා බැඳුව. අයිය උගෙන් ඇත් වෙන්න අතාරය එහා මෙහා කළා. උජ අයියව ආයේ ඇදුලා ගන්න යදි උගේ කකුල ලිජ්සල යියා මැඩිම්. කටුරුහරි කාල විසි පරපු ආහමාදු සෙහෙල් ලෙල්ලක් එහන තිබු මං දැක්ක.”

රමණි මින් පෙර සිටි සියලු ධ්‍යාහායන් බිඳු දම්මින් සිකි සිකි ගා සිනැහෙන්නට ගන්නා ය.

“එනෙකාට මේ ම්චරේ කරල හියෙන්නා ගෙහෙල් ලෙල්ලක්. වෙටි ගනි. හරියට, හරියට අර වෘශ්‍යවියයි මෝල්ගහයි මිනිමරපු සහායිවම් නැඩුව වෙග. හෙට උදේ නිවුස් විලට යයි “ආහමාදු සෙහෙල් ලෙල්ලක් මිනි මරයි” හියල. භාජාජා..වෙටි ගනි.”

රමණි මූත්‍රාවන් දසන් පා සිතැහැන ඇයිල්ලේ එස්චරම මින පිටි පොලිස් සාරන් කිලක් කුරිය වෙත පැමිණියේ ය.

“රමණි මුද්‍රිති.”

“ආ කිලක්. මොංකර් කොළුල මුළුන් කිවිවිද්? මෙයා නා ලෙනා ගති.”

“රෙහ තෙමෙහි මැඩම් මටහා අවුලක්.”

“අයි.”

“මැඩම් දායු මැඹෝත් වියයක් ගාමිනි ස්පෑශේ තෙක්නවී දුළුවෙලා. ස්පෑශේ පිස්ටිල්ලක අරා තෙක්නා වෙති තියාගන්නාවා නිය නියා ගේ විටටි දුවනවදු.”

“හාහානා වට්ටි ගති.”

* * *

“මාචිරයක් කියල නොදුටම පුවරු ද.”

“මංදා, අද්‍යන්නවම ගෙනාව්. එමකත් මිත් නැ..”

“කොළුව් රවනවා.”

වේලාව මැදියම අදාළහයි තිස් පහ හැටියට පොලිස් ජරානයේ වූ පැහැලි මරලෝසුවේ දිස්ටිය. වැඩ බලන පොලිස් සාරන් කිලක් ඇත්තානි බාගෙට බි හමාර සළ තිරි කොටි කොරෝය පසස්කින් තැබිය. පොලිස් ඩේරානාධිපති ඇතුළු තිල බල හිමි බලධිරයන් බොහෝමයක් විපස්ථ මන්ත්‍රිවරයෙක්ගේ අවමණුව සහඟාමී විමව කොළඹ ගොස් ඇති තිසා සාරන් කිලක් ඇද පොලියිය තුළ වැළැමින්නේ තනි අලියා සේ ය. ලින්ටන් සේමගේ පන්නයේ ගරිර කුඩාවකට ගිමිකම් කි සාරන් කිලක්ගේ යාර බැඳුම ජැක්සන් ඇත්තානිමය පන්නයේ ය. තිපුණු ය. දායු ය. නාල්කමට ඔනින්නේ ය. විනාඩියක් ගනවීමටත් පෙර පසසා සිට අදාළ සැක කටයුතු තරුණුයා කිලක් ඉදිරියට ආයෝය. තිරි කොටි කොරෝයේ පතුල කරා ඇමිලයන් හත් අව දෙනෙක් වන්දනාමය ගමනක ය. ඇමිලයන් නාඩිය හිතාමතාම සිටි කොටි ගෘෂල් සිමිඳුන්නට පනින්නේ සිතා ගෘෂල සිභින්නාක්

වැනි ආහාරයෙකිනි. සිටිපතුල මත හිස ගසාගැන්නාක් වැනි ගුද්ධාවකිනි. තිලක් තම දුනුගැනී වැළමිට මත වසා සිටි මදුරු මෙමේ කණ හරහා මරිනිය පහරක් ගසා නිවිත් යවා තරුණයා ඇද බැලිය.

“හොඳටම කුවාලයි නොදු.”

“විහක් අයුත් තහවු.”

“බැංගේක් මොනවදු.”

සෙවුපු සිරුරකට හිමිකම් හි සේල් පේල් සොළුචියකින් මෙම් තරුණයාගේ රුපකාය සරත් මුදුගේ සිත්තර කනාවක පෙමිවනා සිහිකදිවන පුද් ය. තිලක් ආසු බැං ප්‍රශ්නය සමග මිදක් කැඳුම්පු තරුණයා සිසිව්‍යම් මොනවසා බැංගේකා රැඳෙන බිමින් තැබිය.

“මලිලර බර මොනවදු.” තිලක් නැවතක් ප්‍රශ්නයේ ය.

“මේ ගෙනියන්හ ගෙන්හ බඩු වශයෙක්.”

“මොනවදු.”

“අයුම් වශයක් සහන්තු කුවිටමක් වයින බෝතලයක් නව පෙළුහාක්.”

“දදුගන්නා.”

බැංගේන් මිදුම්පු තරුණයා තිලක්ට මුහුණලා හිදාගත්මන්ය. රඟ පැහැ පුදු මිශ්‍ර අන් දිග වෙන් කමියයක් හැද අන් නවා සිවින තරුණයාගේ විවෙන් සොටා ඇති රුපමය වැළුවකි.

“නවුද මය? නාත්නා දු.”

“නවුදු.”

“අමත් ගෙල ඉන්නෙ?”

“හාන් සිං.”

“නැලයක් දු? මොංකක් දු?”

“මතුස්සයයක්. විප්ලවාදීයක්”

ලාංඡස්ය තරුණ අතැත් මත හාරනිය විප්ලවය නිනි සිංහල සහත් ඩි. දූසාර සිවින්නේ ය. වැමු අවධානයෙන් මිදුකු හිලක් තරුණයාගේ යුතුලුන් සුවිරි ව්‍යුහය නොදින් විවෘතවේ ය.

"හම මොකක්ද."

"දුයුත්, දුයුත් වර්ණකුලසුරිය."

"පෙලුලට පන්නාගතන යන ගමන් ද හිටිය."

"හැ, එයා කැමුත්තෙන් ආවේ."

"පැනාල යන්න තැමුත්තෙන් ආවා?"

"පැනාල යන්න නොමෙයි හිමි. එන්න."

උවර කට සොයුනින් හිනාවිස් මවාහන් හිලක් ගෙවලි වසා සිටි තවත් මුදුරුවිස් "මොස්" ගා ඇවරුහස්ථ කළේය.

"මං කුණු අපුරුෂන්න කැමති මිනිහෙක් නොමෙයි. එවා ලේඛයාස්ථල කරයි. මට මෙක කියනාව, උඩ යන සොච්චියෙන් තල්පු තරන්න භරං මොකක්ද හිතිබ තරහ?"

"මං එහෙම දෙයක් කළේ නැ."

"එහෙකාට තමුන් කියන්නෙ මක්ච්චියෙන් ඒ මිනිහ වැමුන් නැ?"

"වැටුණ, මං වැටුවෙට නැ."

උවර හිලක් පෙර නිශ්ච යම් මහන්මා ගතිය පැන්නකින් තබා ජනප්‍රිය පොලිය ඇවරුහය අන්පන් කරගන්නේ ය.

"මල්ල මේ මං උග්‍ර එකා අවුරුදු නත අවක් වැඩිමල්ලැති. උග්‍ර මෙහන බඩා පුකුන් දාන්න ආවෝන් වූ ගද ගහන කුයුවට දානාව ගෙට උදේ එවනකා උඩ බිලා හිටපා.."

"මං කිරීම් ඇශ්‍රී, තැමෙම් ප්‍රෝන අහනටා විනයයි. එවීම දේ තෙරුම් ගන් නැ, අභුම්තන් දෙන් නැ."

"හරි මං තමුශසට පැය බාගයක් දෙනවා, මං ඒක රෙක්ස් සාරනටා, කියනටා."

"සොහන ඉදන් ද."

“කෙල්ලට දායකත නැත ඉදත්.”

සිය ජාතම යුරකානනදේ රෝකොට්ටින් යොමුවේ ක්‍රියාත්මක කළ හිලක් පුවුවට හරිබටි ගැඹී ඇස් පියාගත්තේ ය. දුපුන් සාන්ස්ක්‍රාන්තික මේ අමුණු ක්‍රියා කළුපය දෙස බලාගත් වනාමය.

“ම්‍යෙනිඳී නෑ. තමුසේ සියනවා.”

“සමාධි නා. ගිංචි මායි මුලින්ම අදුරුගත්තේ එළඳ එළකන්. ම්‍යෙනිඳී මිවා, මේවා ලියනවා. සමාධි නොදු වෙශට්ටෙකක් හිඳෙන කෙල්ලලක්.”

“තමුසේ නොදුවම පුවරු ද රේඛි තාම කෙල්ලලක් සියලු.”
හිලක් එසේ ඇස් ඇසුලටි ඇස් පියාගෙන ම ය.

“ම්‍යෙනිඳී නෑ.”

“හරි සියන් යනවා.”

“අප වැටි පළා. නමිවරස් මාරු කරගත්ත, මක්ල් පළා. සලින් හමිවෙන්න ජේලුන් පළාව ඒ හැම එකම මිස වුණා. අද ර සමයි මුලින්ම ඇස්දෙකට ර්‍යාව දැක්වෙකා.”

“තමුසේ රේඛිට ලැබූ ද.”

“මටි.”

“පුවරු ද.”

“මටි.”

“හරි සියනවිලකා රට පස්සෙ.”

භාෂ්පිලියේ වූ ද්‍රිජ්‍ය සටන නිසා තවිස්සි වූ මූහුණින් සිටින දුපුන්ගේ දෙකවිමුල් මේ වනවිට උක හැඳුණු නළලනක් සේ ය : උකු උකු එලවිල රෝටියක් සේ ය. රස්නෙන් අනුත ය. හිලක් තවමත් ඇස් පියාගෙන ම ය. හින් ගෙරවිල්ලක් මහුගේ පුවරු ඇතුළෙන් පිටතට හිස්මෙයි.

“මියි ම්‍යෙනිඳී නැත සියනවා.” නැත. හිලක් තවමත් අවධියෙකි.

“අපි ද්‍රව්‍ය දෙන තුනක වගේ පොඩී ජරනි එකත් ජලැන් යාලා. උගින්දේ. මා දැන්ත ගෙයක් තියෙනවා. යාර්ට්විස්ක් ගෙ යාර්ට්විස්ක්ගේ.”

“ඉතින් කමුසසට මස ගමන කෝච්චිවිය ම යන්න මහි වූණා දී.”

“මටත් විඩා සමාජිවා. එයා සැහෙන ගිල්මිස් බලනව. වැඩිපුර මලයාලම් හින්දී ඒව. මුතක ජලදාසි කියල හින්දී ගිල්මිමෙක් බලල මක්විටි කතාවස්. ඒ ගිල් එක ගන්න මාන්ත්‍රණක්ක ප්‍රේන්නොක් යන්න මෙනා කිවිට.”

“මරුනා මියි එහෙම ගැනු. හැම ගැනී ම ඔහොම නා. මරුනා.”

නිලක් මින් පෙර නොපැවිති උද්‍යෝගයකින් එස් කිවේ දාය හැර දැන දෙපයින් ගිරි කඩිනි.

“ගැනී ගිල්මි බලන හින්දා කමුසස හිරෝ එවන්න හියා.”

“නැ එයා මසාල ගිල්මි වලට ආස නැ.”

“ඒ මොනවිදා.”

“පර මය කියපු ජාතියියි. විරයා දුෂ්චරිත මරල මක්ලව අධිකි කරන්න ඒවා”

“හට හටි රේවයන් වැඩින් නැ. කමුසස වලියට එන්වත පුෂ්‍ර කොහොමදා.”

දුම් නගින්නා ගේ පුපුරු ගසනා කම්මුල් අතින් පිටිමදිදි රිටත් විදි ගිය මැදමිල්ල රිදුම් හනු දැනුණි. මහු ඒ ටේදනාව පසසකළා සිදු වූ දී මතකාවර්ථනය කළේය.

“අපි නගිදි සිටි හිස් නැ. පස්ස පුළුව එන තැනක් බලල සිටිය. පැය දෙන තුනක් යන්නැති. මා එක එක කතා එක එක නටි කිවිට. සමාජී රේඛා ආසාවන් අහං සිටිය.”

“කමුසස මොදා කතා කාරයෙක් වගේ ලෙන්. මොකක්ද පොබිබිකා.”

“හටිපෙයැයි.”

“අභ්‍යාව...”

නිලක් ඇත්තනි එවර ගෙහාර ගානා තිබූ ලියකළේ
ද්‍රිව්‍යභාෂ්‍ය පැහැදිලි පැලම්පිය, දුපුන් පිවි තැනැම පිවි ඉටියටිලව්‍යන්ට
පිවි සායන්භාෂ්‍ය ම නිලක්ගේ දාය දෙස බලුමිනි.

“හටි ලියල භංඩ සාරන්න පුරුවන් ද මියි.”

“පුරුවන්.”

“සැලුලි?”

“ඡා. හිඹි.”

නිලක් නැව්‍යන් හිඹා භැංක භැංක ය. වේදනාව හිඹාලිනාම්
සැලුම් පිදු මිය ඇමුල්ල මදක් මෙය් සුජාවන්දැයි දුපුන් අනාපන
ගා බලුන්න් ය.

“නැවුමස මවිලර කනාකාරය නා. මියි පොතක්වන්
මෙන්මෙනාපැයි.”

“පොතක් මලු.”

“අමිමටුදු මාන් ඉදුල හිටුල පොතක් දෙකක් හිඟෝනාව.
මෙම්මන්ද නැවුමස ලිවිව පොත.”

“නළුබර මුරුවා.”

එවර නා. නිලක් පෙර සේ නිං. ගෙහාර මානා පිටියේ
නැත, දුපුන් රොලිශ පර ඇති පොලිය මීසයට දැනින්ම
රස්කින් හිඹා තැලුවේ ය.

“යෙක් ලෙන නමක් තිබූවෙම නැදු? හාරන ආයියා
දුස්සෙකීප්ප තේරා රුවින පොරව අන්න නම්. මෙම්මන්ද මියි වේ
නම් නළුබර මුරුවා. නැවුමස මාර මුරුවෙක්නේ මියි මල්ලි.”

දුපුන් පෙරලා හිඟෝන් හිඟේ නැතු. විඹානියක් පැවුවන්නුරු
රැකදිගට පිංා භැංවු සායන්මය මුව එක සැලැස්වම නිහඩ වි
දුපුන් දෙස බැලුවේය.

"මල්ල දැනවාද මං අවුරුදු නමයක් ලබ කරපු කෙල්ල නිඟාලි. එයා හින්දා මාත් නාට්‍යතා, මය මගුල් කියවින්න ගන්න. රැකි මාර ආස රෝටිර කොනෙක් ඉන්නවා මෙය තුවුද අර නොවෙමියි මොක්කයි සහා පෙළාතක් උරිවේ."

"උමනම පෙළාතක් නොවී නැංනා. නොවෙමියා?"

"පොවිධික් ඉන්නවා රැකි ඒ කාල ඒ පොත එක්ක ඉන්ස්ට්‍රුමේන්තුවේ ගොවට් එකක් දාල නිවිත. දැන් මාව විශ්වාස් කරල කියෙන්නා බැල්ලි. ඉන්නවා පොවිධික් මං භාව ග්‍රැන්ජ්‍යාව එකක් නිවිත ඒ ගොවට් එක. මේ මං රෙකැස්ඩින් මින් කරනවා. ණැබැයි තමුණු අශේෂම කියනවා හටිද. නැත්තා දැනවීන්."

පෙර නොපූරිති යම් මිශ්‍රයිලිපිලින් තැපුන් පොලිස් උණ මේන්ටෙන්මය කරමින් කිලක් පිය යුරකනායේ වූ පැරණි පින්තුර ගොමුවට දැමිලි ලංචි කොරුවේය.

"මේ ඉන්නා මියි. මේ තමයි නිඟාලි. නිඟාලි මින්දයෙනා. ඒනි ලස්සනයි හෝ මිනාලයදිදි. මේ මාත් එකක් අන්තිමට ගිය චුවිර එක. නුවර පෙරහැර බලන්න. බලනව මූණ හද වියේ."

දුපුන් හා ඩු ස්ම් නොකියා නිස්සාලුමන් ලිලාවන් කිලක්ස්ගේ ප්‍රෝම්ජිය මෙහෙයුවුරුනාය ඇසා යිටියේය. බලා යිටියේය. කිලක් දිනින් දිගටම සේයාරු උමුහුම්ව ය. ප්‍රෝම්ය වැමිරිම්ව ය.

"මේ මල්ල මං එයාගේ බරන් පෙන් එහි එකට අන්තිමට අරං දිප පෙන්වන්වී එක. ලෙඛ ගාණන් නැ. පහළවයි ද කොළඳද. මිනි මෙලෙහට මේක උත්ස තරලා බැඳු එකාට කන්ට දෙනවා ඇති. පරවිටි. පොවිධික් ඉන්නවා මෙන්න මේ පෙන් මියි අර ගොවට් එක නිවිතේ. ආ ආ ආ මේ කියෙන්නා මල්ල නොවෙමිවා නොවෙයි බං සෙන්කොට්ටිං. මස්දැනුල. ඒනි කැමතිම රසිවර මූ. මහින්ද ප්‍රසාද් මස්දැනුල. මේ දැන් තමුණු මෙහෙයු මෙය සමාඩි කැමති රෝටිර කුවුද."

"මම."

ශුරකනාය පෙසකට කළ කිලක් දුපුන් දෙක මොජානක් නිඟාවි බලා යිට නැවත කොකරමය ලිලාවට අනුවරුනාය විය. නිමීජයක් යනාතුරු හැක හැක හැක හැක පමණි.

"තමුණිගෙට පිස්සුදා මියි. ගැනු පටුවියාන් කියන්නේ ටොරු. හරි හරි කියනවිසා දැන් තමුණිගෙ තමි විනරද ඒකිව අර වෙළුවට කිවිවේ."

"අුම්බිගේ කතා දෙක තුන් කිවිවේ. අර ප්‍රශ්න වෙන වෙළුවට නොලේ. කතාපින් කිය කිහා නිවියේ. මං මතිඳේ යහාටා කිරියම අපේ අමිලා කිවිවේ කතාවින්. පොඩි කාමල ආච්චිලු ඒක අම්වට කිවිවේ."

"ඒ මොකදා මියි ඇ."

"මං නා මිවා විශ්වාස කරන් නෑ. නිකං කතාවින්. තනියේවිටි කපල් යාවට විශ්වාස තුළු අරං මිනිහෙන් එනළදු. මිනිහ නගින තැනෙක් බිජින තැනෙක් තුළුරුන් දන් නැලු. විට කන්වූ. දන් බොල්ලුවි දාලා සිනාවෙන්වූ. බිඩියක් තොන්ට පුරුණන් ද කියල අහන්වූ."

එවිට දසුන් යම් සිනාහමය අහිනයන් පැවත් තිලක් හිනෘශුමෙන් නැත. මිනු දාය පිශාල නොවෙගෙන විස්මය සහගත බැඳුමක ය.

"ඉතිං දැන් තමුණිගෙන් උඩ දැක්වා."

"නෑ නෑ වෙළුවට හේ රේ ගෙවිවියට විඛුණන එක මිනිහෙන් නැග්ගේ නෑ. මං වය කතාව රහ කර කිය කිය ඉන්න අස්සේ කම්පි අර යකා විලියට ආවෙ."

"මේ උඩ අර විවේ කාරයා වෙන්න බැරිදා? ඇ."

"නෑ ඒ හොල්මනාක් නොවේයි. උඩ හොඳට පුද්ම ගන්න. අනින මෙකා ගාව වෙශ්වාස මුකුන් නිවිධේ නෑ. නිකං අපි විගේ සාමාන්‍ය මනුස්සයයක්. හැඳුවිය මොනාහරි හොඳට ගහළ නිවියේ. ඒකඩි උඩ හේතුවින් නැතුව් මාත්මනක්ක පැවුලුවෙන්."

දැන් කතාව ලෙහාගත හැකි යම් පොටක් පැදි ඇති බැවින් තිලක්ගේ නිදිමක පොලිජ දොරෝන් පලාගොජ බොහෝ දුර ය. මහු ඇුති මිනුයෙනු සේ දසුන්ට ලෙන්ගතු ය.

"ගහන්න පටන්ගන්ගේ මල්ල ද? උඩ ද."

“දියා පට්ච්චේනා. අමි දෙන්න හිටපු තැනට වික්ක් රිහාමයන් රෝජ් රුම් එක හිටුවේ. මූ ශිර පාර්ස් වෝජ් රුම් සියා. විනාඩි පෙන්න පහත වෙත පැවති පැලේ.”

“ඉතින් එකෙන් මියාලට අවුලක් නැංතු.”

“නැ නාමි සිරිව උග් එනෙරාට හටි නැ. දිව එලියට දානට හියලු.”

“ඉතින් ඉතින්.”

“මිශ ඉවසල ඉවසල බැරීම නැතා ගැබීල අයි හියල ඇඟුවි. මේකා මුකුන් නොකියා මෙත් බෙල්ලන් අල්ලගැනී. මේ ගෙගෙන ගෙගෙන සියා. අත්තටම මින් රූපු කරගන්න ආස නැ. එන් භට්ත් ගුරිකන්න බැරි නැතා ගෙන්න ගන්න. යුග වෙලාවත් ගෙන්න.”

“මැල්ලි එට පස්ස අර වැමිල් මිල්ලීමහෙත වෙත් උට පෙන් පාර්ස් ගැඹුවා වැළෙන්න ඇ. හමින්.”

“නැ සර්. එක තැනකදී මිනිහා මාව මෙල්ලන් අල්ල උග් පැන්නට ඇදුලගන්න. ඇත්තටම මින් කළේ උග් මට ගහන පාවල් විඳින් බෙශර්හන්න අනපය එහා මෙහා කරපු එක විනරයි. උග් මාව ඇදුමද ගදාර පැන්නට. සමාධි හිටිය මෙත් ඇතේ රැලිලා.”

එනසැලැරටම ගොහොමද් යිට පැමිණ හිටපුමස් තිලක්ශේර නාසය අරක්ශන්නේ ය. එය හඩ නාගා හැරි තිලක් දුදුන් වෙත නැව්න නැතු විය.

“මෙ පාන්දර මමාකා මතක් කරනාවද මංද. ඇ. ඉතින් ඉතින්. අම්මටලඩු මැල්ලි ඇද පහළට ජෙද්? මහුලයි මධි හෙට අරකිගේ උපන්දින්. එකිනෙ හිම් මින් මින් ගැන දුවිල්ලක් තරං හැඟීමක් නැති යුණන් මින් එකිට පැවෙන්න ලවි මැල්ලි. පිරාවට.”

“නිමාලිව දී?”

“පිස්සුද මැල්ලි. එකි මාව දාල ශියාට පස්ස මින් පාලයක් පස්ස සෙන් සියා. මාව හැමතැනකින්ම බෙලාත් කළා.

දැන් මෙය බල්ලටත් ඒකී මින නෑ පරවිමි. ම් දැන් මාය ගාංග ඉදන් වේන රැහෙකට වුයි මියි. ප්‍රමි! මේ මා කියහැරිමකා රේකට උපන්දිනෝට දෙන්න මොද තැංශය්. තම්ස පත්‍රාවරයන්. කටියන්.”

“පොතක් දෙනට සරු.”

“එකී පොත් කියෝතා ගැනීයෙක් නොමෙයි මියි. ලෝලක ගොදුම පිටිලිය ආවිත් එකී පොත පෙරලයි ලඟ්සහට. ඇත්තටම මධ්‍ය රික ලේඛියෙන් දායන්න පුරුවන් පාල්ලක් නොමෙයි. ගෙන රස්පා. උග්‍රීන්. ඒ විශේ ගැනු නො රෙයා.”

තිලක් ස්වයංමිය සැහැසුම්වරයකින් එහි පිනවාගෙන මනසිකාරයේ බල්වියක් පසා නැවත දුපුන් ඉදිරියේ පියවි සිභු ලැබුවේය.

“හැඳුවිය අරකාන් නරකම නෑ මියි. පොතක් දෙන එක. මොකදා මියි එවාක්ලට්‍රිවෙකක් දුන්නොත් කාට්‍රා. රීට්‍රා. සේක් වුණන් රැහෙමියි. රත්තරං බඩු දෙන එක දැන් මියි. ඇදුම්ක් දුන්නට වැඩික් නෑ. එකී ලඟ්සන එක ඇදුම්කට විනාරයි. මධ්‍ය පොතක් දෙමු. ම් මැරුණන් පොතක් කට්ඨාවන් මැලරන් නැඳෙ මල්ලි. නේ. හටි තම්සයෙහි කතාව ඉවිර කරනාවියක්. එලිවෙන්න කළින් දෙන්න පොතක් හිතාන්නොත්නා.”

“පස්ස මාව දොර ගාවට ඇදාල ගන්න. සමාධි මලග් පස්ස තිවියේ. මට ගෙන පාසවල් වැඩින් බෙලරන්න ම් අතපය ඉස්සුවි. ම් එහෙම කළේ ඇයේ පියන්. මෙන්න එකසැලේ මිනිස්සු නෑ ගෙනව ඇශ්‍රුණා මිනිහෙක් කොට්ඨාසියන් වැළුණා කිය කිය. ම් ඇයේ ඇරිය. අරු නෑ.”

“හැ යෙක් මල්ලි එක මාර අපෙන්සයක්නේ මියි. උ සොහාමාමිද වැටුවයේ? අර නොල්මන උංට ගැහුවාදා?”

“මොන නොල්මන ද සරු.”

“අර තම්ස කියපු විපේකාරයා.”

ශ්‍රීලංකා නොකි දුපුන් දැන් නොදෙටුම රිදුම දෙන විම අතන මැයියිල්ල ගෙන කට්ටි දමාගෙන ඉරුවේය. දැස් කබ කඩාගන් සාරන් තිලක් දුරකානයේ වෙළාව බැඳුවේය.

“තුනට විස්යයි. මේ රේක තොවෙයි මොකක්ද මියි
ගැනීයෙකට දෙන්න භෞද පෙළාතක් අර මල් සහා නා එපා
භෞතදේ. රේක එහෙම මෙහා නාවිචි බල බල අධින ගැනීයෙක
ඡනවෙයි.”

“කම් පොතක් දෙන්ට සර්.”

“රේක මරු අයියියා එක, ආපරාද් කමුණුගෙ අර බුරුවා
පොතටත් නිමුණ නා දෙන්න නිබිඛ. මෙහෙ මුශ් සාප් විල
චියයි දු.”

“මේ ලත දැන් පොතක් හියෙනවා. මේ තොයිකටත් කියල
යන භැංචු තැනෙම පොතක් අරා සනාවා කියවන කොතොත්
හමුණුනාත් දෙන්ට කියල.”

“අන් මියි මට දෙනාවෙකා, ගාණ කියන්න මල්ලි. මේ
දෙන්නා.”

“සල්ලි එපා සර්, ඉන්ට.”

දුපුන් ඩිවට නැමි බැගය හැර මදක් අතපන යා “කළුබර
බුරුවා” පිටතට ගන්නේ ය. මින් පෙර එකි නම ඇපුණු ඔශ්ඝන්
භෙකර ගා තිලක දැන් පුවහන් තැහිමෙන් එදෙස බලුමින් ය.

“යා කටුවර් මරු මල්ලි. මේ නමුණු මට තට එකම එක
උදවිව් කරන්නේයෙමතා.”

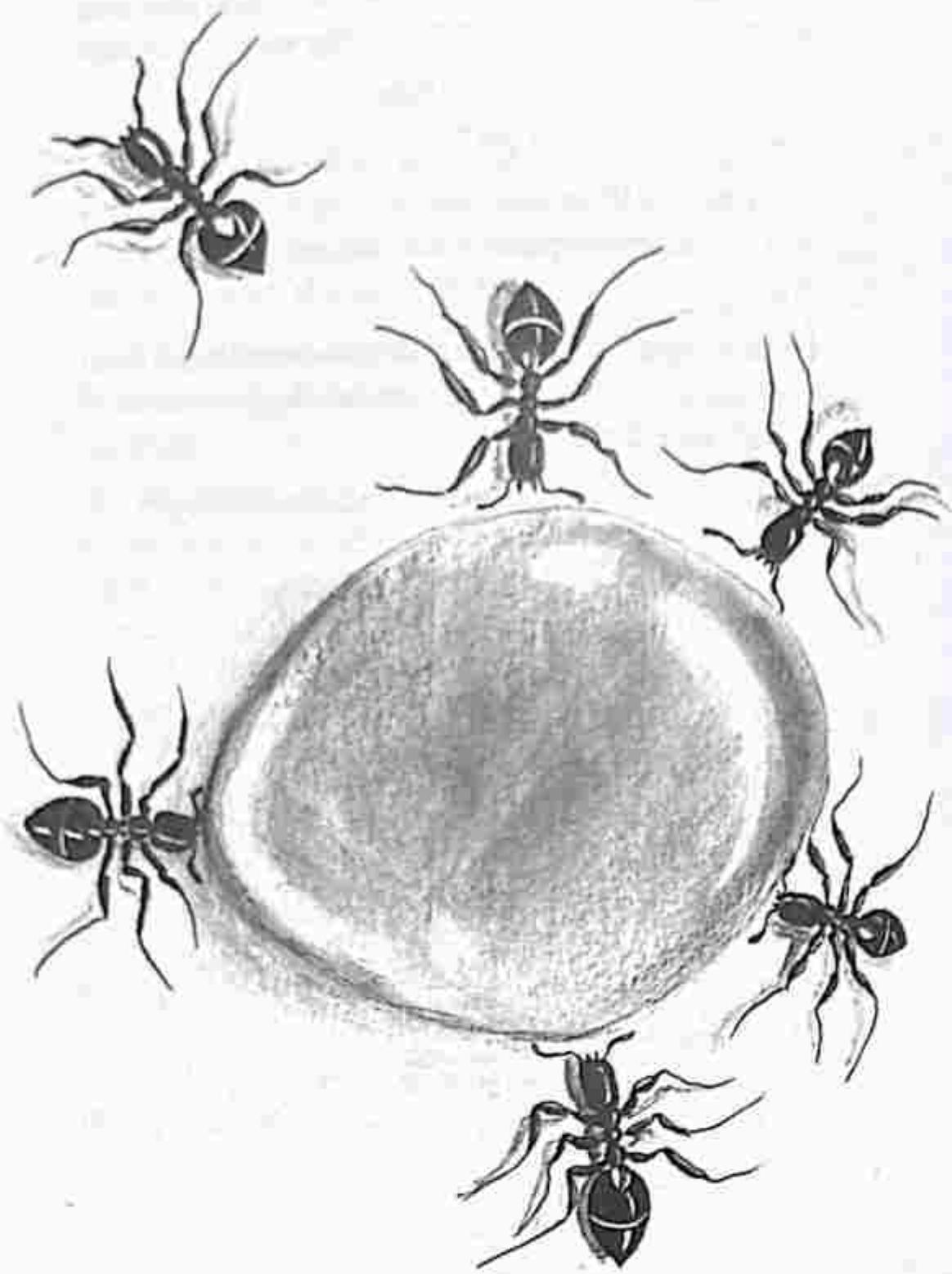
“මොකක්ද.”

“මෙත් අන් අකුරු බලු වටින් නෑ මියි. මෙන්න මේ පැනෙන්
පොත් මුල් පිටුවේ මෙහෙම දියනුවෙක් මල්ලි.”

පසක වූ රුන් පැහැ පැනක් අතට ගන් තිලක් එකි කොපුව
හැර දුපුන් අන තැබේය. කළුබර බුරුවාගේ පළමු පිට මත දැන්
දුපුන් ගේ දකුණු ය.

“කියන්ට සර්.”

“පුම ම පුම උපන් දිනයක් එවිටා රමුණු මැයිම්.”

శీని ల్రెక్షక్య

"పచ్చా న్నా, అంత ఇచ్చుకుండా... పచ్చా న్నా."

సారి క్లిఫ్టరి లిషామ క్లిరిం, రుఢేక్యేల్ యనా పణే పన్గియె గైవియాకేం కైనా తానె ర్మెగొవిల్యు కూపు కొనోంచి క్రీడ్ తాలు బునా ఎలిన్ కిరియ ల్రియనాచించి గైరీల బెట్లు.

"ఎండి."

"ఎండ ఉద్దన్ న్నా."

"ద్వాన్ ద కియనోంహా."

"శెరి కియల బల్మం కిరియ."

గైవియాగె బెల్లెల కుంబుల్ న్నాచి బల్పు ల్రియనాచించి నెక్స్ కొని తండ్రు బియల ధుల పాప్రుచిర మల అరం గైవియాగె ల్లుణ వింపి రుఢేచ, గైవియాగె ల్లుణ బరి న్నా. ర్మాప అంత న్నాక్కిల్ కువిలెక జ్ఞాని న్నా. వింపియె ఉద్దన్ నాక్కాల్చె వింపే కియనాచించి ల్రియనాచించి బిషాక్తియాగే వింపిక్కించే కువిలెక ద్యులు బల్పు గైవియ ర్మా పాప్రుచు కునోమియెన్ నాలినోంగె మార్చి ద్యులు బెట్లు. ల్లోక్, కైనా ర్మాలోక్కామి గైవియాగె అమితిగె ల్లుణ కిరిల ర్మిల శుభీల్ కియ. ల్రియనాచించి గైవియాగె కుల్మిల్కు క్లీర్కుల్.

"మద కియనోంహా తొప్పెలెక్కాలి." గైవియ యింప.

అమిత న్నాక్కిల్, "ధూ ధుచిజు, మామిల బుషి కియనోంచి."

గైవియాగె అమిత ల్రియనాచించి అంతే ద్యుపియక్ లొలుల్ సారి క్లిఫ్టరిం లాక్కియక్ ధుల గైవియలి అరం కియ. గైవియ స్ఫూర్తినే

දෙවින් ආච්‍රේ හැරිලා කට මිරෝක් කරල දිකුලියෝට් නොමයි
දියතාගවාට විවිධ්‍යාව, උග්‍ර මිල් මල!

“අන් ලෙඟා... පස්පට කරදරයක් තැකුව ඇති නේ.”

“තාතා එයට සියි තරදරයක් තා, අටිට තමා හැමදාම කරදෙර.”

“මා කොට්ඨර නා දියනවිද පස්ප අනට ගොජ්ඩෙනක්
දෙන්න හියල අපුවිද නෑ.”

“දැන් මේ හැම මණුලටම පැමි මං ද? ගාරිය සෙරි.”

“බලන්ඩ ශියා, අද නයිටිවෙක උ. මං යන්න මිනිවු
පාකට් කළින් මිටෙවිල හියෙන්නා.”

“උඩ ගෙදර පලයන්, මං භෞයාන එන්නා, කියක් හට
හ්‍යෝඛන්න හියෙන ද්‍රව්‍යටම මොක්ස්හරි කරුමයක් පලදෙනට.
මින්න නා ආශිවෙලා හියෙන්නා මේ කරුමස්කාර ඒවින්.”

ලියනාඡවි එහෙම කියල තැන තැන විමිරිල තිබෙ ගේග
ලතා මණ්ඩිර නොසු දෙනොලන් එක තැනකට වාත්තු බාලා.
සැලුන් දූර විහළ මාරි කිපුරි එක්තම එලියට බැඳ්ද.

“ලේනයියේ මොක්ස් සැලුන්නෙක වහල? මිස්සු නා
පෙලින්නාපා අයියේ”

ලියනාඡවි මොයා ආපු යයේ හනැර කොල්ලන්
සැලුන්නෙක ඉස්සරු පපුවූ ඉස්සරුවට දැමීම.

“හදියියෙක් බං පහට වෙරන්.”

“අන් ලේනයියේ, හෙට මෙග් බැඳීයෙක් කසාද බැඳිනවා.
මං දෙවෙනි මනමාලය අයියේ, තැකුත උදේ නමෙමිට.”

“උඩ මනමාලය පුණ්න තොරත්න දෙයක් නෑ. එහාට
වෙයා මල්ලි.”

ලියනාඡවි කොල්ලව දිමියෙක් වගේ අභක් කරල
ස්කුටරේට තැග්ග. මනමාලි පෝරුව උඩ කළන්නෙ දැමීම
මනමාලයා වගේ කොල්ල තොන්ස්වෙන් බලං උන්න, මාරි කිපුරි
බලන් ම වගේ ස්කුටරේ පස්ස පැන්නන් රේල්ලුණා.

“මාත් එනවා.”

"මිනින පැ යනයි. උතු ගෙදර පල."

"දා මොලට සියා. අනිදි රඟීන."

"ලුවයි දෙන්න."

"දන් පන්ති. පන්ලයින්."

ස්ථූචියේ පාරට පැන්න. දිග් දිගට විහිදෙන ගරු පාර දිග් සොලින් අතට පෙරිඛිඛක් වශේ ඇදිලා සියා.

"අපි දැන් සොළහද යන්නෙන." මාරි කිපුරි ඇහැවිව.

"සේන මාලිලා කැබි බලමු."

"හින ගොද සේන ඩෝට්ස්" ඉස්සරජින් ස්ථූචියේ පෙළුව ගැහැවිවා. ලියනාඡඩ් බැස්ස නොමෙයි එහසුලට පැන්න. හින ගොද සේන ඩෝට්ස් තමයි ගෙම් පරණම කැබි. සේන පරෙලාව නිශිල්ල දැන් අපුරුෂ දූෂණකට වැඩි වුණා පැවති නම් නාම හින ගොද සේන. දැන් කැබි අපිනි සේනගේ එකම ප්‍රතා ගුණව. ඉණ අමු ඇණ කියල මේම් දන්නට වුණාට ගුණාට ඒහා වශේ විශ්‍යා නා. මිනින්ට එවින්නම කියන්නෙ ලාභ ලැබිය හැකි කෙටිල ව්‍යාපාරයක්. ලියනාඡඩ් බහුල ඉස්සරහට එනාසොටම කැපියර් එස්ස් දැන්හු ගුණ නිකට හැඳවිව. වුවටි බංකුවක් උඩ ඉන් ලංභාදිපේ බල බල විව්‍ය හා හා හිටුපු කෙටිවූ ඇගක් සහින කිවි සියා ව්‍යාපාරා දැමීම. මාරි කිපුරි ලියනාඡඩ් ප්‍රයෝග කැබි සිමෙන්ති පඩිය නැගේ.

"ගුණයා අලේ පර්පා එහෙම ආවැශි බැ."

"නැනෙ. දවාලේ ආවිද දන් නැ. මං ව්‍යුන්නනකට ගිහි. දැන් පැයක් ඇඟි ඇවින්, මේ... එයි පර්පා මාම වේ පැන්නා ආවිද."

"නැ රත්තරං."

එ ගුණගේ විසිපෙර. කැබි තුවරුන් නැති ටෙලාවට ගුණාගේ හත්මුණු පර්මිපරාවම මනක් කරල ජාතික ශිය පූජන්නනාන් ගයන විසිපෙර කුවුරුහරි කැබි ඉන්න ටෙලාවට ගුණාගේ ගුණ වියන්නෙ රයන්නන් රහ කරල රත්තරං ගාල.

"ලේනත් එහෙමද, අපි යං." ලියනාඡඩ් යන්වැහැරුනා.

"ඇයි ලේනත් පර්පා මාමා සොළහ ගිහි. ද."

"ඒහා ගොවන්න තමයි මේ ආවට. උදෑ ඉදත් ගෙයි නැහැලු."

"පියයා ආචාර්ය, පත්‍රයේ යන ගමං, බොලා අම්ලවත් තොක්ක කියල සිනි මුරුස්කුත අරං සියේ. මං රේන් හිනාවුණා නැඟිද මුරිලා ඇඟි පෙලේද කියල. මේ පොශන් ගෙ නා පිරිලා ලේඛන්. පර්පා මාතා සිනි මුරුස්කුම අරං සිනි. කියනවා පොවිච් සිටපා... ආ... මූලික... තුන්සිය හනුලියක."

ලියනාමේ ගුණයා දිහා බලනව වේදුවට මාරි කිසුරි දිහා බැඳුව. මාරි කිසුරි අභ්‍යන්තරයා ගුණය දෙන්න දිහාම එකසැර බැඳුව.

"මක්කාම ගාස කියද කියපා.."

"පොවිච් සිටපා. ලේඛන්. මේ රේසි රෝගීරා. මේ ඡැල්ලෙක තොහොදු? බෙඩා මින් අන් තියා ඉදාල තොහො කඩිල ආල ද දත් නෑ. මං භුමදාම කියනවින්"

"බොරුවට කු නොගා ඉන්න රෝගීරා. බො කළට ආල පුරුජන සින්ද මං ගන්න බැඩි තැනැකින් තැංගුව. මෙන්න. බොට අනුවත්ව කියන්නාපා."

ගුණයලේ රෝගීද ඕකිනියයි බෙනිම පෙර්ටසි පිටින විටෝර ගොලෝ ගොලෝ ඇටින් කැල්ලෙක දිල සියා. එයා දිහා බලන්න කිටි සියා භැරිණ හරිල්ලට මනුස්සයලේ සරුවාංශම උපුත් වුණාද මංද. මාරි කිසුරි රේක දැකුපු සින්ද ආන්ම ලැප්තාවට කිටි සියා ලංකාදිපෙන් මූණ විභාගීතා.

"මදදාහයි තුන්දාහයි තුන්සිය හනුලියයි තුන්දාස් තුන්සිය හනුලියයි ලේඛන්."

ලියනාමේ පස්ස පැහැලන් පර්ස්සයක අනට ගත්ත. අවුරුදු ගාණකට කළීන් මැරිවට අම්ම හිනාවින පුංචි ගොවට් එක පර්ස්සයක අරුපු ගමන් මාරි කිසුරි දැක්ක. ලියනාමේ දාන් නොවීටු දෙකක් අනට ගත්ත.

"දිනට මෙක ගති. ඉතුරුව මේ සතිය අන්තිම් දෙන්නා."

"නෑ නෑ බං මින මොකක්ද ලේඛන්. මොකෝ මේ බොලා ගම රට අතුරුලා යනවා කියලයෑ. පුද්වන් ඉන්මනින් දිපංගා. සල්ල නා මොනාද බං. එවිශේයෑ මනුස්සකම්. නැදිද කිටි සියේ."

දැනය රේඛෙම ශියලු දාන්ත් මොල දෙක ද්‍රව්‍ය ගාල අර් පට් ගාල ලාපිවුව අස්සට දැමීම. කිවි සියා පත්තලේ පැත්තකට දාල මාරි කිපුරි දිහා බැඳුවි.

“පස්‍රා මහත්තායා උකිලව හැඳුවට බ්‍රෑජ්‍යා බලාපාරාගරාත්තු තත්ත්ත්වේ ඉස් මූල්‍යෙන් සියාගෙන. හටියකට කාලද ගෙවිල් දෙදාරවිල් තදෙද අන්තිමට ඒ මිනින්ගේ කරුණුමට තැන තැන ලැබින්න වුණා අර මොකාවද විශේ”

“පස්‍රා මිනේ ලග ඉන්නන. තැන තැන නොමියි මාමේ.”

මාරි කිපුරි රේඛෙම ශියලු කිවි සියා දිහා උප්පෙයම බැඳුළුපස දැමීම විතරයි මිනින ආයමත් ලංකාදිපෙන් මුණ වහාන්තා. කිවි සියල සිටියක් තර්වන් ගණන් නොගත්ත ලියනාභිය් පමිය බැංස්‍ය. ලංකාදිපෙව මුවා වෙලා හැඳුම්වම ඇශේන්න කිවි සියා තනියම සියව්‍යන්හා පවත් ගත්තා.

“මට භාම මතකයි ඒ බාල මේ ලමයි බෙදි ගැන පරෝකාරයමේ විරුණාව. ලොකු පුනා ලියනාභිය් බාවින්යි. දෙවෙනියා පුරි ගෙවින්. එට පස්සෙ එකා දිලිජ් කුමාර. බෙනාලාවක් පුජ් පුජ් ගෙ පිඡ පිඡ ගම විවේ රෝන්දේ ගහප කොල්ලා හතරවැනිය තාගේස්. රෝන්ද්‍යනාත් තාගේස්. හෙත් ගෙන් හෙත්. අන්තිමයා මෙන්න මේ කෙකි. මාරි කිපුරි. මේනිනේ පුරුව්ව පවත් මේනිව කුසෙන් වුයුවා විතරයි පර්පලගේ ගැනී මලා. මේනිනේ නම් නා. කියෙනාවා ලෙස්ක පර්පිද්ද මවත්නම. එකකන් හටියකට ඉගෙන ගත්තන නැඹන. පරෝකාරයට අන්තිමම වුශ්‍ය ඉණ් පුළුව් අර බව පුම්බු ගෙම්වට වෙවිටි දේ. මහන් ගෙන්...”

කිවි සියා සියපු අද්ව පුළුවිට නොදුන්න ගුණ හොරාට විශේ සයිකළද් ස්ථාපිත කරන ලියනාභිය් දිහා බැඳුවි. ලියනාභියායි මාරි කිපුරියි කන් ඇශේන් නැති ගාණට ඇස් විතරක් අශ්‍රේගන සයිභාලන් එවෙන් ඇත්තට පියුම්ව. එගෙන්හි හතර කුණුව හඳුයෙන් වමට හරෝපු සයිකළද් ශ්‍රී ටිජයාරාම මහා විහාර ඇතුළට කඩාගෙන සියා.

“මේ මොක්කී.” මාරි කිපුරි කැ ගැවිවි.

“කැ නොගා නිවු. භාමුදුරුවිරු හාවනා කරන වෙලාව.”

විහාර ඩීමට ආකුල් චෙවිච ඇකුටලේ එකසැලේ නැවතුණා. ලියනාධියේ මිට කළුන් ගොනිවිඛ සංයමයක් විශේ එහෙකින් බිමට බැජ්ස. පය ඉක්මන් තරල විහාර ගෙයි පැන්නට අයුන. මාරි කිපුරි කට පියාගෙන ලියනාධියාගේ පස්සන් යුතු.

“අමේ හාමුදුරුවිනෝ...හාමු...”

“ආ මේ ලමයිනෝ. මොකු මේ අවේලාවේ?”

“අමේ පර්තා පත්සල පැන්තා ආවද හාමුදුරුවිනෝ.”

“උපාසක මහත්තාය මේ විශේම හටතාට හටතාට නා ආව. ගොදා ගොදා මෙහෙම හරි මයි ලමයින්ටත් ගෙම් පත්සලක් තියෙනවා සියලු සිනියට ආපු එක. පිටින් තුළක් කාරිය බදින්නද”

“ඒකට වෙන වෙළාවක එන්නා හාමුදුරුවිනෝ. පර්තා ගොයන්න අපි ආවට.” මාරි කිපුරි ඉවයන්න බැරි තැන කිවිට.

“උපාසක මහත්තායා එන්න නා. මෙහෙට ඇටිල්ල. අද තැ. මං එන් මයි දරුවෙවා හමුවූකුම සියන්ටමයි සියල උන්නෝ. පර්තා මහත්තායට මොක්ස්හරි අසනිපයක් හෙම තියෙනවද? මං මෙහෙම කොළුන්ම ආකුල් ලෙන්ගෙනකමට. මං බලාගෙන වැළි මටට ඇමද ඇමද තනියම තියෙනව. අඩනව. හිනාවෙනව. විටින්නනව. බෙහෙන් අරං දුන් නැදිද”

ලියනාධියේ ආකින් ඒනා නිසාග්‍ර්‍යාමන් වැළි මටට දිහා බැඳුව. මාරි කිපුරි මැතින් ඒනා පද්මාසනාරුඩ මුද්‍යහාමුදුරුවෙවා දිහා බැඳුව.

“අපි ශිනි. එන්නා හාමුදුරුවිනෝ.”

එනායි දායක් විතර යනකා දෙන්නට දෙන්න විවෘතක් පතා ඡෘල් තැ. ඇකුටලේ විතරක් කතා කරන සඳුදේ පාර දිගේ දිගින් දිගට රිටිලියා දුන්න. ඉස්සර ඉස්සක්මල ඉටර වෙළා ගෙදර එනෙකාට පුළුවට පමි ද්‍රවයට ප්‍රේරා සිලි බැජ එකක් පිරෙන්න සිනි මුරුක්කු ගේන නැවී මාරි කිපුරිට එකක් මුණා.

“අගාර හදුවනේ දම්ම පුළුයන්ට දුන්න වෙරට. ව්‍යුත් දුවට මං ඒ සන්ධියේ අමේ නොන්න දුන්න සිනි මුරුක්කු. ආදම් අමුල් තැ කොලුල. හරි ආදරේ පැහි රහයි.”

හැම භාම් තැනින්ම පස්පග ගොරුණුවේ කටහඩ මාරි කිපුරිට ආගෙන්න පටන්ගත්ත, තුළං කඩායෙන ඩැකුටපුර ඉස්සරුව ආගෙනාතකාව ඒ තුළං යලේ ගෙමින් යැලේ ටිදෑගත්ත දැව මති මුණා. ඒ අර පොඩි කාල ආපු මිනි මුරුක්ක පුවද ඇස් පිය. ටිදෑගත්ත. මොන්! තුළය වුණත කිසිම පුවදක් නැ කියල මාරි කිපුරිට දැනුණා. ඇ වස්ගාල ඇස් ඇරිය. ආගත්තාදය ඉස්සකෝල ඉස්සරු ලියනාවේ ඩැකුටපුර පැන්තු නැවැත්තුවී.

“දිවයක් පුද්දී කිවා පර්පා තුළ වෙවාවට ඉස්සකෝල දිහා බලාන ගෙවීවුව ගාව ඉන්නවයි කියල. බලමු.”

දෙන්නම් බිමට බැඳීම, සකාලර්නා වසංගතේ හින්ද වැඹුව වැශුවිමයි ඉස්සකෝල මූණ ආයයන් හිනාවෙවාව නැ කියල දෙන්නටම පෙනුණ, ගෙවීවු විභා ඉඩබා දාල, ලොකු නා ගා මිශ් ඉන්නට බිම බලාගතනා. ගොඩනැයිලි පෝලීමට ඇස් අරෙන් නිදි ලියනාවේ තාප්පේ විමට කුරකි කැරකි මට්ට නා ගා නියලෙනු දත්ත පටන්ගත්ත.

“මතක් කළා පිනරයි. අර ඉන්නනා.”

“පර්ප දී? නොයී?”

“නෑ පුද්දී.”

ආගත්තාදය ඉස්සකෝල ඉස්සරු තියෙන තොමිපුනිස්සන් රක බදාව අරං කරන්නා පුද්දී. පුද්දීට පුද්දී කිවිවට පුද්දී දොදොල් පාවයි. පුද්දීගේ කටහඩ කාට වුණත යට තොමදාල. පුද්දී කට පුරා හිනාවිගතනා සට ගාල පාර පැන්නා. ලියනාවායියි මාරි කිපුරියි ගාවට යට ආදරන් ඇදිලා ආව.

“පුණක් ද්‍රව්‍යකින්, පර්පා මාමා රියෙ ද්‍රව්‍ය දැක්ක. මෙතන කුරකි කැරකි කිටිය, මං ලුණට ඇවිත් කතා නොරුව. අමන් මාව අදුරගත්තෙන නෑ.”

“පුද්දී අද කියවහරි පර්ප මෙහෙ ආවට නැදුදී.” ඒ ලියනාවායි.

“ආව නෑ දකිනව ලොකු අධියෙ, ඇයි?”

“පර්පට වෙවිව දෙයක් නෑ පුද්දී අක්නෙ.”

මාරි කිසුරි වේදනාව හාගමගන වේදනාවෙන් පුද්දී දිහා බැඳුව. පුද්දී ගැසි ඉස්සි වටපිට බැඳුව.

“දැනී හෙවිවේ නැදු.”

“දැන් පැයක් හමාරක් තිස්සෙ නොයනව බෂ. ගොඹ ශිං ද මිංද.”

ලියනාධියා ආශයන් නියමයාතු විකෘත්ත ගත්ත. පුද්දී තිරායාසයෙන් ම මාරි කිසුරිවෙ අතින් ඇල්ලගත්ත.

“දැන් ලම්කාත්ද තරන්නා? පොලියිඩ දැනුවුයක්වත් දාමු ද ලෙඛු අපිලය. යා. මූස් රුන්නා. අරඟ ඉන්නාව පෙමි. අවුලක් නෑ.”

“නෑ බෂ. අමි තව විකක් බලන්නා. තව තැහැක් තියෙනවා හිත සියනාවා රානා අැති කියල. යම්.”

ලියනාධියා ස්කුටලර පැන්නට හැරුණ. මාරි කිසුරි තිස්වෙවිව හැඳිමික් වෙතේ දැනීමින් අත අත නැර පුද්දී දිහා කෙකුන් බැඳුව.

“පුද්දී අක්කා තව ලස්සන වේලා. විකක් සෙවුම් මුණා නා. අර නිලියක් ඉන්නා උමාලි. අන්න එයා වෙග්.”

“වැඩ නාගි භාමදාව. අරඟ ඉන්න හින්දී බෙදාගෙන වැචිපු කරනාව. මොන නිලියොද අන්. පොටි උන් තුන්මදනා එක්කල මට්ටු වෙන්න සියාම පැය විසි හනර ඉවරයි. ගොඹාමද නාගි පුහායි දුටුමි?”

“අර්ථ මය ඉන්නා ඉස්සක්ල නැති නිසා මින්ලයින් ස්ලාස් කිය කිය සල්ලි ටියදී කරනාව. සමහර සර ලට මින්ලයින් ම හින්දී යනවා. අන් මැදා පුද්දී අක්කා මදුෂුගේ පිංතුරයන් දැක්කන් පපුව හෝස් ගාල යනවා පුද්දී අක්ක එක්ක උන්නා පාලු මිනක් වේලා.”

“ලිවින් සියන්නා අමි සිහන දේට නොමෙයි නාගි. නොහිතන දේට.”

“මෙ යම්. ඇදිරි වැවිශෙන එනව. ය මුණොන් වෙතේ අහැ හරියට පෙන් නෑ.”

ලියනායකි උකුවලේ ආහැරපිල යන්න. මාරි කිපුරි පුද්ගිණ රෙහිඳෙයේ අත කියල මර්ට වහල සමුශ්‍යන්න. උකුවලේ ආයෝ ඉප්පත්ස්ල හැඳියෙන් වුවම දිහාට දුවන්න පටන්ගන්න. වින දුරක් යනාත්‍යාචාට ගමේ බස් නැවතුම්පොල ප්‍රාග්ධනය. මාරි කිපුරි සැලක්ල ප්‍රිණ.

“මෙ... පුටිටස් තටින්නන්න.”

මාරි කිපුරි බලන්ම විශේ බිමට බැස්ස. ආපස්සට එවිගන් ඇටිදීන් ආව, නැවතුණ, කාස් සැපුරුත් නැති බස් නැවතුම් කුටිය දිහා මොකක්දේ හැඹිලකින් බලාගෙන සිටිය.

“අයි බ්.”

“විනායියක් ඉන්න.”

මාරි කිපුරි පිළිමයක් විශේ ගල් වේලා බස් නැවතුම්පොලේ ඩින් අනාගන්න යන්න. හරියටම මේ කුටිය ආහුම උඩ් ඉදන් මැකි යන හිනාවකින් මාරි කිපුරි දිහා බලා ඉන්න තමන්ගේ මදු අපිය “දිලිජ කුමාර”ට ඇ හිනාවුණා. එන් දිලිජ කුමාර හිනාවුණෙන් නෑ. තැන තැන ඉටිතලල කියෙන විදුරු පිංතුලේ පුද හමුදා ගොජපිය විනරස් පුස කාල නෑ කියල මාරි කිපුරි දැක්ක. භර ගොල් හලුල අදුරුගන්න බැරි වෙන්නම මැකිල කියෙන “මටතිම බෙරාගැනීමේ සටනේදී අප අනරින් සමුශ්‍යන් විරෝධාර රණවිරු දිලිජ කුමාර මහනා සිංහිම පිණිස” ගොටුය ඇ අමාරුවෙන් අමාරුවෙන් අකුලරන් අකුර ගලපගන්න. පුද්ගලට වඩා ලෙඛ පූසමක් අරා බෙරුම්බයක් විශේ පොලුවාට අනුරිය. තැරුණ. උකුවලේ ආයෝ ඉස්සරහට යන්න පටන්ගන්න.

වින් පිටින් ඇත අහස් එහා මෙහා යන ව්‍යුහා වල කිසිම බලාපොරුත්තුවන් නෑ කියල මාරි කිපුරිට හිනුණ. ඇට මදු අපිය සිංහ ගොජිය පොරෝගෙන සිල් නිබිඩ මිනි පෙවිවිය ගෙදර එන්න පැවිත්‍ර අන්තිමට පැහැඩිවින් කියල සිය ව්‍යුහ දෙක තුන මකක් වුණා.

“මේ සැලර් මං ඉදිරිපෙළ. හකුරගේ මුණට මුණ. මෙම මෙම.”

"අභ්‍යන්... ඉස්සරහට යන්නාම මිනෙදී?"

ඒ ඒ වාල මිදුගේ පෙවිච් සුදි. දෙනැන කාමලේ ඉදෑන් නොදාලේ වෙනවි බදාර මරදි ඉස්සරහ් රුවී තාම් මාරි කිසුරි අහගෙන.

"කියන්නානෝ මෙවිවර කාලයක් පසුව හිටිය නා ඇයි තදිස්සියේ ඉස්සරහට යන්න මිනෙදී?"

"වැඩිපුර ගෙවිනවි. මා ආපු ගමන්... කැන්දන් යන්නා රන් මල් මාලා ණාලා... දවස් භතක් මූල්‍ය පානවා පුදුදීයේ. දවස් භතක්. මා මොටි රිකා රිකා බාවහාවා ඩිජු විජු විජු ගාල... නෝ සොළ හිනාවේන්නානෝ"

දවස් භතක් හිනාවේන්නා තිබුපු පුදුදීට ප්‍රිංස් දවස් ඇතාක රිකා දිගට දිලිප්පෙ මූණ පාවත් පේන් නැති බාල ලි පෙරිටියක් බිඳාගෙන ඇවින්නා. මාන් කිසුරිව තෙරුණා හින් වැළි කැට විනිනවා විශේ සට සට ගාල ඇරුලා විල අවිවි කමිමුල් නෙන් වෙනවා.

"මොනෝ උඩ පද්ධයක් නැත්තේ. ඇ."

"මදු අයිය මතක් වුණා."

මාටි කිසුරි නොලේ දෙක තදින් හපාගන්නා. කඹලක ප්‍රේරණ ඇළේ දිවට දැනුණ. ලියනාවේ ස්කු කැලල් පහු කරල ඉස්සරහටම යැකුවලේ පැහැවු. අන්න එකකාට ලියනාවේ විදු මල්ලි අනිමව "ද්‍යාබර ලොකු අයියේ" කියල එවුපු ලිසු. කැලේල මතාකටම ආවා.

ද්‍යාබර ලොකු අයියේ,

කොල්ලා එක එකා මැලෙනවා. නිපුස් විලට ගහන්නා අමු බොරු. මෙමහා න්‍යායේ හට අමාරුයි. දවස් ගාණක් බඩින්නා ඉදල දැන් ගිලින්නා කොලත් නැති තරු. අද වෙලාවට කැජටන් ආව. කැම විනුර හමිපුණා. ප්‍රේරිත කියන්නා සුදුදීගේ අම්මට අජ්ජටිටි සකා කරන්න කියලා. කේන්දුර බලල ලබන මාස හාද දවසක් දාගන්න කියල මූලවි. හැමෝම හාදින් ඇති කියල හිතනවා. මා ගැන වද වෙන්නේපා. සමහර වෙලාවට දුකයි තරහයි ටේඛනාවයි ලොකු අයියේ. මා කටියක් විශේ පද හනරක් බිජ්‍යියක ඇරුවු ගැවා. අපේ කොල්ලා වික නා හිනාවේවි මරු

වං ඇත්තාම උයල සියනාට. පත්තට ඇගුන්න තා කියන්නෙපා. තරහ යයි. අයිය මං උයන විභාර වලට ආස හින්ද මං රේක උයල තැවකින්නා, තෙරුවින් සරණයි.

උය විභාර තරු වලට
මැද විභාර එවී වලට
මෙවී විභාර පොඩී අයිව
තෙවා ගෙල මිදි තෙවිට.

අයි ඉයි මයි නොඡපෙනන පරුවල ලි පෙවිච්චට හූම්දා උත්තාමාවාර ලැසුණට පස්සය දිලිජ් කුමාර ඉතිහාසයට එකඟ චුණා. මිටිම ටෙරගන්න මානුශික මෙහෙපුමල විරයෙක් වුණ හින්ද මුළු ගම්ම දිලිජ් අවසන් සමාවාර දක්ෂින්න ඇවිය. මාස අදා ඇතාක් යදි ගම්ම සොල්ලා විනයි පත්සල් ගෙලාඇ භාවුදුරුවායි ග්‍රාම සේවක නොහැයි ප්‍රාජදිය සහායි මෙශ්ට්‍රිවරු විශේෂයි සහේ සහේ දාල බය් නැවැඳුම්පාල අදුරින් පිළිසකර කළා. දිලිජ් කුමාරගේ තුන් මාසය දානෙ ද්‍රව්‍ය පර්පා අනින්ම රේක පුව මොඩානින් විවාහ කළා. කාලයක් යනහා කිවි කිවියේ බැබලි බැබලි විරෝධාර දේශප්‍රේම දිලිජ් කුමාස හිනාවේලා පණිවින් විශේ එනන හිවිය.

පුද්දේ අවුරුදුක් විශේ පුල්ල පුල්ල ඉදල දිලිජ්මගම යාච්චෙක් වේවිට ගම්ම බැන්වි ගෙපු යිනේ මාලන්ව ත්‍යාද බැන්ද. දෙන්න එකඟ වෙලා ඇශන්දය ඉයේක්මල ඉයේසරහ ප්‍රාව්‍යනිෂ්පෙන් එක බදාට අරු. ජ්‍යිතේ ගැටුගෙහැනා, ලමයි තුන් දෙනෙක් එකා පිට එකා යිනේ ගෙන්නා විශේ පොලිලට වැඳුව. මන්න වය කාලේ උයනායියේ බැදාල හිටපු කාන්ති උයනායියාග සැලුන්නෙමක් අන් උදිවිට හිටපු විමෙල් කියල පොඩී සොල්ලෙක් එක්ක එක රෙක පැහැල හියා. බැදාල අවුරුදු ගාණක් හියාට ලමයි නැති සාමාජික ගැනී නමන්ගෙම ගෝලයා එක්ක පැහැල යියපු ජෙන්ටියපු ගම්මු තැන තැන “ලේනා ගෙන්ට් විශ්වාස” කිය කියා අනුමජ් කියන විද්‍යාවයි දරන්න බැරි තැන උයනායියේ එනිවයිම් පුරාපායි වෙන්න පටන්ගන්න. ඇගුරන්නෙන් ගල් බෙක්කලේ ඇද යට තියං. නින්දට යන්නෙන් ගල් බෙක්කමල් ගාගයක් අවුවෙන් හළාගෙන ඇද උඩන්. ද්‍රව්‍යක්

ගම් ගොවනාරිජ ය පාටියේ කොල්ලා කාණ්ඩා මැදුමද නැත් පිළුව ලියනාත්ති දිලිජ කුමාර ගැන ගතාවස් ඇදිල ආප තැනවදී මදු මල්ලි එවපු අන්තිම උපුම රෝජස්ඩනෙන් එහියට අරං ඉහි ඉති විළෙඛන්න ගත්ත. ඒක කොල්ලා අතින් අනව පාස් වුණා. අන්න එතැනාවියි පූඩ් ගැල් වේදැදි මුද ගමම දැනගත්තෙන දිලිජ කුමාර ලියල තිබේ “ඹ්‍යුජ්‍යත්වාදී කටය” ගැන. ගම් උන්නු රාවණා පරපුඩිර දේශමාවිජ කොළ කුරුවීමටා රිහනින් පස්ස ඇලුණුණා. ද්විසක් යක කටයිය එක්කු පවා තත් මන්ල බාලදියක් ගෙනිහිල්ල බ්‍යා නැවතුම්පාල් දිලිජ කුමාර විර භාමිය තත් තෙල් විළින් ව්‍යාල දැමීම. විරයා පිස්සොම දරාගතා කට ගොජනින් හිජාවේටි යන්න ප්‍රත්තු දිනා බලාන උන්න. කාලය ගෙවුණ. පුද්දිංචි පස්පාග ප්‍රාමල ආයාජ්වයි ඇඟෙන්න ගම්මුන්ට දිලිජ කුමාරට අමතක පවා මියා. මානුෂිය හමුදාව ලෙපෙක දුරුකුම ඹ්‍යුජ්‍යත්වාදී නායකයාග බෙල්ලන් අල්ල විටි ඉස්සරහ මුල්ලන් තිබේ.

ලියනාත්ති ඇස් බෝල දදක ලෙඟ කරල පියවි සිනියට ආව.

ගම් තැනත්තෙන ගේවුවෙන් ඇඟුවට සැකුටපේ පැන්නුව. ඇත අහස තැවැරි වෙශගත රිහනින් මාරි සිපුරි දැක්ක.

“අම්මිනේ විල ගාව බලමු.”

සැකුටපේ ඇට්ටෙවිය ගහක් ගාව අනුරල මලුවින් හිදන ඇදන් අත්තින් අම්ම සැකුපුණ තැන දෙන්න ගොයන්න පටන්ගත්ත. විල වැට්ටිව තිදිකුම්බා ගාල පූඩ් කරන් ඇතාව ඇතාව ඇට්ටින් සිහිං ලියනාත්ති රිහ තැනක නැවතුණ.

“මෙක තැන. තුම් ගේ පේන මාන්න්.”

මාරි සිපුරි රිකසුරේ දිනින් වැළුණ. ව්‍යාපෘති නාමයක් නොපෙනෙන සම්භලා පොලොවිජ ගාල ඇට්ස්සිලා වෙශ් තත් සැකු තැනි තැවැන්ව දෙන්නම දැක්ක. තැන තැන පරණ වෙට්ට ප්‍රස් කාව කැවිවිට සිනි මුරුක්කු පෙළිමට විසිරිල තියෙනව පෙනුණ.

“හට ආදාර පැහි රායි කොල්ල.”

රේඛපගේ කටයුතු සිස් අහස පුරාවට දේශ්‍යකාර දදනාව මාරි සිපුරිට ඇඟුණ. දෙන්න මිශ්‍යෙන් උස්සල වට්ටිව බැඳුව.

ංහාපෙනෙන හොල්මා ඇඳුවූ පේන මේල්ල් හැල හොල්මිනාස් නෑ. ඒත් එකසුලුම නිදිඹුම්බා ගාල සහාගත සභාල් දෙනාස් ඉස්සරහට එනව මාරි කිසුරි දැක්ක. හොල්මිනාස් ද බලන්න ඇහැ ඇමිලි විශිෂ්ට පොටි සාලා.

“හමිව ලේනයිය දැක්ක කළේ.”

නෑ ඒ හොල්මිනාස් තොමෝධි සහන්න මුරහරන ගම් සෙසාහොත්පල්ල බඩා සාන්ත, බඩා සාන්ත අපාමය යම රැස්පුරුවී විශේෂ බඩ්සරහට දාලගත මිත්ව ගස්ස ගස්ස ලියනාවිස් ගාවට ආවි.

“බචා අම්ල පස්පා ආවියි.”

“ආවින්.”

“කියට විශේෂ දී.” මාරි කිසුරි බඩා දිහාට හැරුණ.

“හටුස පහට හයට විශේෂ.”

“රුහෙනා, මේ උග භාහැමි ඇජ්ජ්ඩ්. යම්.” ලියනාවිස් හැරුණ.

“ඒ එමය, අද නා මය දෙන්න ඇඳුවූ බල්ලක්පින් ආවි නෑ.”

බඩා සාන්ත හැක හැක ගො හිනාවුණු, ලියනාවියාගේ අන්ති බලාපොරොත්තුවින් විදුණ. මේ දැලර මාරි කිසුරි හිඛපොතු සහන්න පටින්ගත්ත.

“පස්පට වෙවිටි දෙයක් නෑ බිං. දැන් පැය ගාණක් තිස්සය මායි එමිකියි තොටිය තුනක් නෑ.”

“දැන් සහියක් ඇති. එමය වෙනෙනා හැමදාම මේලෙහ ආවි. අද විභාගී නාවි. මාව හොදට ඇදිරුව. හමිවි මාරි නෘති ඒ කාල ඉස්සෙක්මලදී විං මිකාව මාරි බිස්කට් කියල විනිරු සරල මියා අචිල පස්පා සර මාව හිනි අපිලේ දා ගැස්සුවි පැය ගාණක්. මොනා වුයන් පස්පා සර තොටිවිය නා අටි මේගෙවිවින් මිනිස්සු වෙන් නෑ ලේනයිය. පස්පා සර ඉගුන්නුවේ සිංහල තොමෝධි එවින්.”

ලියනාවියි මාරි කිසුරියි මුණට මූණ බලාගත්ත. බඩා සාන්ත හැක හැක ගාන්න ගත්ත.

“දැන් සොයාගැනීම්ද ලේඛනයින් තාමයෝරයා? බලන්ව යියාදා.”

“වෙශ්‍යාසත් නෑ බැ. සැරුයත් ගොඳ වූකා කියල ගොඳ්හරලා ගෙදුර රවිපින්. මේ යකා දැලි පිහිය අර. මෙය් කස්ටම්ප සොයාගැනීමේ වෙශ්‍යාවට තිබිව. අමි ආයේ අංගොඩි ගෙනිජිං ඇරඳුව. බෙත් බොහෝන් ඉත්තාව. නැති වූකාව පිස්සු නටන්වා.”

“පමි අපේඟා. ගම්බන් ගුස්සර ගුස්සක්ෂේල තාමයෝරයා තරං ගායාමයක් තට්ටු නැඳෙන. මිතා අයිය තින්ද නැඩි යැයේ හියා පිවිල්ලක් කපුවෙන් උලාපනය ප්‍රතා මොනාද අපේඟා අර කියන්නා. මුණ ප්‍රතා”

දුණදායක කපුවෙන් තරං උස පුස්සක් ලියනායි කටින් බිමට දැමුම්. බඩා හැක හැක ගාන්න තලින් උගේ ප්‍රාථි ගොන්නනක තික් කිස් ගාන්න ගේනා. බඩා සාන්න පර සොට කැඳුවමෙන් ගොන්නනක අනට අර. ගොල්ලකට කන් දුන්න. මාරි කිපුරි ඇශ සොයාගැනීම් තැනැකින් පස්පමෙ හින්දුරි සරිර සුඩුව මොන්න උපටිම උස්සාගැනීම ලයුණ.

අන්තාර බඩා සාන්නගේ හැක හැක මූණ ද්‍රව්‍ය ගාල ප්‍රක් වෙනාට ලියනායි දැක්කා. ගොල්ලක කට තරලා බඩා එක එල්ල ලියනායි දිහා බැඳුවා.

“වැඩි ඉටුවර මිනියක් ගොඩ ගෙලුණු.”

බඩාට කියන්න හමුවෙන් එවිච්චී. මාරි කිපුරිගේ මරව විවේ ගොනා පුහුරුන්න ගේනා. ලියනායිගේ ඇශ්ංදෙන් අභ්‍යන්තර සොටන්න ගේනා. තනි පර වෙවිව අභ්‍යන්තර හින් ඉනියක් හෙළුන්නා වෙගේ වැශි ප්‍රාද තිමට වෙවින්න ගේනා. ස්කුටරේ මේ විනාවට ගල් ගොරට වැශි සොට කිහිපා ගොනා වැශි ඉටුර දිහාට වෙශ්‍යා පියායින්න ගේනා. ලියනායිගේ මාරි කිපුරිගේයි නැමිවුල් ගොන්න වැශි මිංදු ද කදුට බිංදු ද කියල අදුරග න්න බැඩි වෙවිමට දෙන්න ගොන බරිය. වෙලා උන්න. මිත ගොයටි පූජාවිනා හැම මූණ්නාහුවුවක් ම මාරි කිපුරිට ප්‍රාද වෙගේ ගේන්න ගේනා. පෙන්පන් හමුවෙන දාට සිනි මුරුක්කා බැංශේගෙකයි, බොත්ලටි අයිස් ස්ට්‍රීම පෙවිටියයි, සොහොල් ඇට්ටියයි ප්‍රාද වරද්දන් තැකුව ගෙදුවීට ගේන හැටි ඇට මතක් වූකා. මහැගයි මැප්පුව උකස් කරල ලුරි ගොටින්ට රට යන්න වැඩි

පලුස්සල ශාවිධ තොළ ගොර මකාවිපැනියකට අහුමවලා රුවුලුව් තැවි කියල දානාත්ත ද්‍රව්‍ය තැබෙන්ම ගොටියට ඇමිල්ල දින් පාල. කාලයන් යදි මින්න පිහින ප්‍රසාද. පස්ථා මුදු පාන කියල අත්දෙන ගසල මසල දාල බොහෝම නිස්සාත්ප්‍රවේ ඇදී ප්‍රවේව් දිගාලවා කියපු ඇද ලියනාම්බාව මේ දැන් මින්න ප්‍රසාද.

“උපදින්නන් හිස් අතින්. විලපල්ලට යන්නන් හිස් අතින්. මා උකිල පස් දෙනාවම මා ප්‍රස්ථින් හරිය කර. දැන් බොලා මූණ මට උරුප් පානන් අභාස පොලොව ගැටුලන් නැඹුව න්‍යා මිංගස් බිල හිනා ටෙයල්ල. අමි මෙහෙම භරි ඉන්නව. මේ තල්පෙන නි දානාත් ඉන්නවද තමන්ග කියල එකකක් නැඹුව. ලේඛනම නැනාත් උසිලට මා ඉන්නව. මට බොලා ඉන්නව. මට්ටමයි.”

වැට් පේන මානව දුන්නකින් හිලිපුණ එහිසක් විමෙන් ස්කුටිල් ඇදිලා ආව. වැද්ස තොත්තිනයක් නැඩි ප්‍රා ප්‍රාන්නක් විමෙන් එක දිගෙ පොලොවට අතුල් පහවල් රේල් කර කර හිටිය. වැට් ඉවුර දිගෙ මේමු කර ඇත් ඉහළ මිටුවෙන් ඉන්නව ලියනාම්බායි මාරි කිසුරියි අනා කිය දැක්ක. ස්කුටිල් අතින් අන් ඇරුණු. දෙන්න ප්‍රසාදන්හිනාව විභා ටෙනෙන් දුවිල සෙනාන අය්සන් ඉස්සරහට පැන්න. මාරි කිසුරි එක සැරේ හිට් අධිමය නැවුමුණ. ලියනාම්බා වැනි මිංද ටෙරෙන ඇහි ශේවි ලෙංඡ කර. ඉස්සරහට ඉස්සරහටම ඇරුණු.

ගම්මු තම තමන්ග මූලු බල බල කපුඩුපු තානව සුවුඩුවු තානව මාරි කිසුරිව ඇශුණු. ඇගේ නන් දෙනා වික් වෙලා යනව ඇට දැඟුණ. වැට් ඉවුර ඉස්සමන්න පොලිස් සෙනාව මැදිදේ ප්‍රාණය තිරුදි දෙනාය පතනුවිල උන්න. පොලිස් රකවල් ආන්ම ගක්කියෙන් අනාත් කරල ලියනාම්බා මිනිය පහවට පාන ව්‍යුණ. ලියනාම්බාගේ සරුවාගමම කෑ ගහල වැළපුණු. මුහුර්සය මිනිය මූණ අතාල බැඳුවි. අන පය අතාල බැඳුවි. මොහොතාක් ගල් වෙලා පර්ථා තරා විසාල වැට් දිකා බලපු ලියනාම්බා පට ගාල හැරුණ. සෙනාන අය්සය හිරුවිලා හැංහිලා උන්නු මාරි කිසුරි ලියනාම්බා ඉස්සරහට පැන්න. ලියනාම්බා එවින් පැලවෙනි විනාවිම ද ගොහොද තමන්ග පුරි හාංහි ; මාරි කිසුරිව හිට් හිටියෙ බදාගන්න. මාරි කිසුරි කෑ ගහල අවන්න පාන්ගන්න. ලියනාම්බා මාරි කිසුරිය කනාකට දංවුණු.

“කෑ ඒ පස්ථා තනමෙයි.”

මුක්‍රාච්චන

පලා පමලා

"පලා පලා මේ දැන් කඩපු පලා... මුහුණුවැන්න ගොටුපෙනා සාරුය තම්පලා පලා ගන්නාවදා...පලා..."

ලංඡලු ඇටයක් පවා ජේනානෙක් මානයක ඉපැදි නොමැති සුදුස් පුදු ගොටුවූ පිරුරකට හිමිකම කියන නාවර දරුමෙනු හින් ම හින් හඩිකින් මාවන පුරා කු ගාමින් යන්නේ ය. දරුවා අපු තරමින් වයස අවුරුදු දහයක් එමකාලුහක් ඇති ය. මුළුගේ දැන් පලා මිටි බරට අශ්‍රී මුදු දෙකකි. එක් එක් වර්ග ජායින්ගෙන් සමන්විත පලා මුදු දෙකේ බරට හින් පුදු ඇඟිලි වාචන්නේ නැති සේයකි. නුමුත් එය පයිසයකට තෝ පිළා නොකරන දරුවා පලා පලා ගාමින් මාවන දිගේ ඇවිද යන්නේය.

"මේ ගකාදුවා තෝ ඉස්සේක්මල යන් නැ?"

දරුවා නැවතුවෙන් ය. මුහුණට මුහුණ හමුව කනක දරුවා වෙන ඇශ්‍රී විපරිය ගොටුවාය.

"නැ නැන්දේ"

"අර මොනක්"

"මං රස්සාවට යනවා"

තැහැනියගේ මුහුණ ගොණවය කැබි හිය කුටුම්ක් මෙන් අපුලුව සියාය. ඇය තවත් දරුවාගේ මුහුණට පාත් වූවාය.

"කුඩා උමේ මහ උන් අම්මා භාන්තා"

දරුවා හින් ප්‍රාග්ධනී විසඳු මුද්‍රණයේ ගෙන පලා මුදු දෙක තැන් අලුවා ගෙන ගැහැනීය දෙස හිත්තු බැලුමයේ හෙළිය.

“අමිතා පදුලිංග භාජ්‍යානයේ නෑ. මට අක්ෂාල ඇන් අදෝනාදුයි නෘමියාදුයි ඉත්තාවි”

“හමයා මේ මෙහෙමත් භාල්‍යානයි”

තැහැනියාගේ භාජ්‍යානයා යුහුවිල්ලය තරම්ධනී පිරුවේ ගා ගොනායේ දරුවා නෑ මහාර ඉදිවියට ම මෙන් මෙරුමේ ය.

“පලා පුදුයේ පලා... සාරණ ගොවුනෙකාල ප්‍රූජාලුවින්හා පලා ගන්න පලා...”

පිතුර උදුරුකුදු ගොලයි උදුර ලේ රසවිනාභයේ සාම්බඳක් සිලුව් මිටර මොරම්භය දෙපායේ යටියෙන් තමා ගමන් යයුණු ද සියා දරුවාට තිවිවියා ගොවුනායි. කැලඹි පාලම උඩි පුළුව්පෙන්මි එහෙනායේ තාවකා රිනි වූ පුහයන් මහ්මුමයෙක් පිටතට හිස පුවා දරුවා ඇළුවිය.

“සියයේ විනිශ්ච්‍යාද”

“සියයේව්ත් නෑ”

“මට අද්‍යන් පිස්සෙකාම්. මෙනා තියෙනවා රුපියල් පන්සියායේ ගන්න”

දරුවා උවර විශේෂජයන් ම මේ දෙවිමය මහන්මයා දෙස ලකාදර බැලුමයේ හෙළිය. මහන්මයා දරුවාගේ හිස පිරිමැදිය.

“මොනය්ද මයාගේ නම”

“ඡමල්”

“මොනය්ද ඉත්තාගා”

“මොටලු”

“දැන් මිය සඳුලි වලින් මොකද කරන්නෙ?”

“හාල් පොල් ගන්නවා. අම්වට වෙන් ගන්නවා. ගොක්කිට පොන් ගන්නවා. දෙවිනිට වොනාලට ගන්නවා. මදුට ලිප්සටික් ගන්නවා. පොවිඩිට පිටිපිට ගන්නවා”

පලා මුදු දෙක දැනින් ගිලිකිමත් සමග දරුවාගේ අන් දෙක පියාපතාය මෙන් පහැල්පුවක් ලදී ය.

ගැනු තමලා

මොත්මයා දුන් පන්දියේ නොවුවුවත් සාක්ෂුවේ දමාගෙන භානි ඩනිස් දරුවා පය ඉක්මන් කළදේය. නොවුලත කළේමාවත්හාට හැඳුරන ව්‍යාපන්ධියේ දී මේ දරුවාට විභා අවුරුදු පහ ගයකින් පමණ වැඩිමිහළේ කොපු රූපුවක් දරුවා විටතර ගන්නේ ය.

"විරෝධ අය එක්ක සම්බෝල කොටන්න"

කිස් කන රෙප බෙක්ලයක් අනුගිව යිටි රූපුවේ උස ම කොපුවා එස් හි ය. දරුවා කිසිත් නොකියා අවිභිජන බැල්මකින් මුහුණ ප්‍රයෝගන්තා පමණි.

"මු කොල්ලෙක් බං. ඩුර්ක කරන්නන වාචිවෙලා ගන්ද"

රූපුවේ යිටි නවත් නසරාති ඇකාපුවෙක් එස් හි ය. එව පිවළ්ලෙක්ම මහා භයියෙන් හිනා නැගුවෙක් ය.

"මට වැඩ තියෙනවා. මටන ද්‍රිසභ එන්න."

දරුවා නොමින් එස් කියා එට්ට යන්නට සැරපුණේ ය. එවිට මුහුගේ මූල්‍ය හරස් තැංක තවත් ආවිටරයෙකු දරුවාගේ උරඹිය මත අන් නැති ය.

"දැකිව තියෙන්න ගැනු එකක් ද"

ලැංඡාවන් බිජන ලේදනාවන් අඛණ්ඩවත් එකමිවින් දුරාගෙන තුන් දරුවා බිම බැලිය. රූපුවේ දෙදෙනෙක් දරුවාගේ දැන දෙපහින් තරමය අල්වාගත් අනර නසරාතියා දරුවාගේ කළුසම පිටිමදින්නට ගන්නේ ය. මේ අනවරයෙන් මැදිමට දරුවා චේර යොදා දෙලන්නට ගෙන් අනර කළුසම් සාක්ෂුවෙන් රුපියල් පන්දියේ නොවුව බිම වැටින්. එය දුටු ආවිටරයා මහා නොවුවූ අනවගෙන තියක වේගයෙන් නොපෙනි ගියේය.

"අන් මගේ සල්ලි කොමල්"

දරුවා කැ ගසලින් භවන්නට පටන්ගත්නේ ය. එවිට රූපුවේ යිටිමදෙනෙක් දරුවාට සෙල්ලමට ගෙන මුහුගේ තුඩා රහස්‍ය මිටිකන්නටත් මුහුට පහරදෙන්නටත් පටන්ගත්නේ ය. විනාඩි පහකට ආසන්න කාලයක් පමණ කොපු රූපුව හා

පොරබඳි දරුවා අවසානයේ තැලුම් සූචාල සහිතව නොර ගසන කෙකුලින් පුතුව රු පැහැ දුමින් හිත් අතින් නිවසට රිංගුමට ය.

“මේ කියලු නියෝගවීන් පුදු මිකුන් එක්කලා අරියාදුවට යන්න එපයි කියලු”

“මේ මෙත් පාඨුවෙමෙන් නිවියේ”

“දැන් මින්න පුවිට් විනර පිශියි. සොල භෞද්‍යම සූචාල වෙලා”

“ආ... එ...”

දරුවාට විභාග් කිවිටුවන්න මුළුවේ සූචාලින් අජ්ජනායිය මදුදු සූචාල ලද තැන් තැවිවා ය. මේ පාඨුවේ තම සූචන්දරන්වය ගැන විභාග් ම තැකිවින් තරුණින් මදුදු ය. තවමින් අවුරුදු දාහුනා කෙල්ලක් වන ඇ උසස් පෙළ විභාගයට තෙලා අංශයෙන් උගෙන ගන්නි ය.

“මදුදු මේ ආසයි නියපොතු විවින්න”

“ලේවා කරන්නෙ ගැනු”

“මේ ආසයි”

“නව්”

“නියපොතු විවළා පාට ගාන්න”

“නව්”

“රතු ලිජ්ස්ටික් ගාන්න”

“නව් මොනාවද ආස”

“අම්මා ඉක්මනින් සනිප වෙනවට”

රාජිය උදා වි කිවුණි. ආහාරයට ගන්නා සියලු දී වමනයට හැරිමේ හඳුනානොගන් අසනීපයකින් මාසයකට කිවිටු කාලයක් ඇදත් මත පුන් දරුවාගේ අම්මා; පදුමිණි නින්දට ගොසිනි. බාහිරින් විභාගය ලියා නිති විද්‍යාලයට යාම් දිගිනයක පසුවන ලෙප්කි දිනියරු නොවිස් විශයක් බලමිනි. පොද්ගලික බැංකුවින් තේ සාදන්නියක් අස්ථා කරන්නියක් ලෙස සේවය තැන පැණිරසට ම ආස දෙවිනි සිය මුරකාර පෙමවතා දුන් පෙම් හසුනක් කියවිමිනි. තවමින් බිඳීදියක වූ පොඩිඩිට ගෙයි

විෂ සිංහලට හිත්ද ගොඩිනි. මදු නාන කරාමය අසැල ජ්‍යාහාය කරමින් බැවි දැදූලයන් දින්නා කඟාහායක දරුවා ගොලරන් ම මදුමල් සාම්‍ර සොටයට රිශ්‍යුලවි ය. වහා සිය සලියම ගලවා තිරුවන් වූ දරුවා මදුමල් මූල් ආස ම වුවම අනට ගෙන පිටිමැද එය ඇගලා ගේංස් ය. පැණුරු ගැලවී හැලෙන සුඩා සහ්නාවි මේසය මින වූ රුජා සොල් ආම්ල්පහය ගෙන සුවාල ලද පදනොමල් ගලවා ගේංස් ය. පුවිත් මලෙන් දෙනම්පුල් කිහිකවා ගේංස්ය. සැලෙන්කින් ටෝටිට බලා පෙනෙකුති, මදුට ඇ පස්සෙන් එන ගැටුවරයෙක් තැයි ද හිසු සුඩා එස්ථියෝට පණ ගැනුවුයේය. ඉන් ආකා බොන්දලේන් මොහොම්බි රාජින් එලියට ආවිශ්‍ය.

“පුරා උයා ජේ තුමින් ගො දිල් කොළ

නස් නඩි පුරානා යනාමි...”

විදුලිය නැති තිවිසේ සුඩා කාමර සොටයේ දැල්වන රිලින් ආම්පු ආම්ල්පයෙන් දරුවාලය් නාලානුරුවි නැර්නහය දිස්විය. සිනත් අම්මාන්ට පවා අමිලයේගාන්මක ආකාරයෙන් දැන දෙරා රු දක්වා ඇගිලි තුඩු ලෙලවා දරුවා උමුවුවන් මෙන් දිගින් දිගටම නාවුවේ ය. හිත්ද තිරජ් ලමිස්සියාකාර පෙමිවකියක් එස වුවුණේ සුරක්ල ඉංගින් මැටිවේ ය. මේ රුහුම් සියල්ල දොර රෙදා ගොනිට මැස් කර මදු බලා සිටියා ය.

පොන්න කමලා

“දින්දුවන්න”

විය ඇප්පුරුදු හැටක හැටපහක පමණ ‘කාන්ති’ සියුම තේදාස්මින්යක් පා එසේ කිවා ය. කාන්ති කොට්ම් කර පැහැ සිරුරකට සිමිකම් කිසු තිරන්තරයෙන් ඇයට කිටී සිටියේ සිර හැටුවයක් සහ විසිනුරු සාරියක් ඇදි සංස්කාන්ති ලිංගිකයයි. කාන්තිගේ ඇරුපුමෙන් සිරුර වැළඳීමින් එවතින ඇප්පුදු පහලෙනෑවේ පමණ කොනෙකුන් ඉදිරියට පියනුයිය. පුදු රෙදාන් පමණක් ඇද සිටී ඒ කොනා පිටුපස මුහුගේ සමාගම්මයේ දෙපු සංහැරුර ‘පුපෙම්’ සිටියාය. පුවද හඳුන්කුරු දුමාරය පැතිරෙන කාමරයේ පිටියිදු පැහැනි විදුරු බොන්ලයක් උඩ නැඩුම් පැඹා

දෙනි ගෙවියක් තබා තිබුණි. සුදු රෝදු ඇදි නාමිරයා ඒ මත පැය හොටා ඉන්ද්‍රියා ලැබිය. මද වේලාවකින් දෙනි ගෙවිය මුළුගේ ආකෘත්‍යාචාරී ගොඩින් ලේ විදු හැඳුනු යේතු ප්‍රූතිනාම්‍ය දුටු. මුළුගේ ප්‍රූතිනාම්‍ය අවශ්‍ය මුළුණු මත ආව්‍යාපිතයක් මුදු ප්‍රිතියක් කැරුණ ගැඹිය. වැඩිවිධාන පත් නාමිරයාගේ පිහාව මෙලුව ඇති ප්‍රිතිමත් ම පිහාවියාගේ එකත් බැවි එකිස අකර ඇතින් ඩුන් කම්ල් දිවිය.

“මෙකට නමා දෙනි ගෙවි මංගල්‍ය කියන්න. ප්‍රාග්‍රාම එන්න උඟි”

කම්ල් අම්‍යා එස් සියේ මේ විනාවිට නිවිධින් පැනවිත පාල්‍ය නාමිකාලිකාව නැවති ඩුන් නවානුගැනී නිමිත්තු ‘මාලිනි’ය. කම්ල් රදින රු මාලිනිගේ නවානුනාට සඳහටම ආපුබෙක්වන් සියා පැන ගියේය.

කාලයට විඛා චේඛයෙන් දිවියන බාවිජායෙකු මලිමිපිස් දූනිහාසය විසින්වන් බිජිකරන ලද ගොලුමිනි නිසා දින යනි මාස වේගයෙන් දිවියේ ය. මුහුණු දැඩි රුම් දැඩි වන්නට පටන්ගත සමයේ දැන් ඩුන් කම්ල් හටුබි ගැඹි තිද පිටියේ අනු භයේ ලෝක ඇසලානයේ අවසන් මහා තරගය නරඹිනි. සහන් ජයසුරියගේ අවාසනාවන්හා දැඩියාවන් සමඟ මුළුවැඩු කාමරයේ ඩුන් පෙන්වා බොම්න් පිටි බිජි බේරාලය පොම්ලාමටි ගැසුලටිය.

“අම්මට... වැඩින් නැ ව්‍යාපාර අපන් මින. මැවිච් පරාදුයි”

පෙන්වාලයාගේ දූවයිල්ලක් නැති කාලබලය ගැන දන් මෙහි ඩුන් අනෙක් සහයෝ එස් නොකළහ. මුවින් බිර බොම්න් මමිලටි තැමින් ගංරා උරම්න් අරවින්ද ද මිල්වා ගැන කංසාවිටන් වඩා වැඩි විශ්වාසයන් තැබේය. අරවින්ද මිස්මෙවුලියානු ප්‍රේදුන්ගේ ලදදර බොලයට වඩාගතන නොලදා පිටියෙන් එහාපස තබා තිබු අභ්‍යන්තර වර්ගයේ කාරයක් අරවින්ද හා සිනැහැනු ප්‍රේක්ෂකාතාරය දිවිය. කම්ල් බිජිර ගොඩී කංසා ගොලරා බින්තරයෙන් කැල්ලක් කඩා කළට දමා ගන්නේ ය.

“හෙට උදෙම බඩු වියයක් යවන්නෙන්හි පානදුරට. කිවා උග කම්ලා එක්ක පලයන්. උග පැලියගොඩින් ඒ වින අරං කම්ලා අන් පානදුරට යවියන්”

ගැනුරු හඩින් එසේ අනු දුන්නේ මොරිස් ය. මොරිස් මේ වනවිට ආණුප්‍රියෝ ප්‍රධාන කැබිනට් ඇම්පිටරයෙකුගේ සූප්‍රකට කුඩා බෙදාහැවින්නා ලෙස තටුපුතු කළේය. ලදසන ම දේ කිහිදාක කුඩා දැක නොමැති මොරිස්ගේ ප්‍රධානම ආදායම මාස්තය එක ම විම ය.

“කම්මලා මින් ඉට ඉවිර වේලා කාමලේට විරෝද්‍යා ඇතුම භාවිතයාවා,”

මොරිස් පිටව ගියේය. අර්ථන රූහුණ පිටියට පිටියේ ය.

ලෝක කුසලාන ජයග්‍රහණය මූල්‍ය ලැංකාවට ශ්‍රී ලංකාවේ සමඟ පානාලය ද ඒ සතුට සැමුරුණුවි ය. පසුදා පැලියගොඩින් බඩු ගෙන ව්‍යුරේදී රුපයකින් පානාදුරට ගොස් භාම විගයිල ඉටුකළ කමල් ගැන දිනෙන් දින මොරිස්ගේ අන් සහයෝගේ ආදරය හා විශ්වාසය දුනු දැමිය. සමරිසි ආසුර කරමිල ම සම සහෝදර ප්‍රේමයෙන් මටුපු ඇලි ගැලී ගියේය.

නිවයින් පැනවින් කාලාන්තරයක් ගනවි තිබුණ ද කමල් හැකි හැමවිට ම භාම සහෝදරියන්ගෙන් දැක් ඉටිනට නොගන්නේ ය. පොවිලි මේ වනවිට කැලුණියේ බාලිකා පාසලක ඉගෙනුම ලැබුම් සිටින්හි, ලෙස්ක්කිගේ නිනිලවිදී සිහිනය බොද් වි ආ තුළායි රෙට් ගාහැස්වයට ගොසින් සිටියා ය. පෙමින් බැඳි පිටි බැංකුමේ මුරකරු කසාද් බැඳි පිටි මදෙවනි පිශිනි දියණියක් ලදාදා ය. කමල්ට විඛාන් ආලවන්න වූ ලෙන්ගනු වූ මදු අක්කා ගොසින් ගෙට ගොසින් රුපලාවණ කටපුතු කරමින් උරතින් කැඳ ගැහැනුන් ඇඟේ දැනින් ලදසන කරමින් උන්නා ය.

“මේ සැරේ ඉලෙක්ෂනන්නෙකුදී අපේ ඇම් ඇම්කිනුමාට අපි මේ ආසන් පිටින් පිහුස් ලයේකි කරන්නායින. කම්ලා උඩ යට ලයේකි වෙයන් මාන්නෙක්ක ඇම්කිනුමා හමුබෙන්ට යන්ව.”

මොරිස්ගේ විධානය පිළිපැදිමෙන් කමල් මෙනෙක් නොදු සිහිනමය ලෙවින දෙශරුව මිහුට විවර විය. සන් ලෙල් පාසාදයක් වන් ඇම්කි යාහැයේ ඉහළම නවපුළුවිදී රාජි මුණගැසීම සිදුවිය. මෙවිවර්ණ රට ඩිම, වයින් විරුද, සකල මාංග විරුද, පලුඹරු විරුද තිබු රජ් පැහැ මෙසයේ යකඩ අසුනක කමල් හිද සිටියේ ය.

"සර මේ කමලා. මගේ දෙශීලු අත විශේ ඉන්න කොල්ලා. මින දෙනවට ඔවුනුයි. හින ගොදායෙකා. අනික්විත් ඒමයි"

මොරිස් මූලුගේ දැන්න මාලාව එළියට ආ හිනැහැමින් එසේ පැවති ය.

"බොහෝම ගොදායි. අපටත් අවශ්‍ය මේ විශේ කොල්ලෙලා තමයි"

අුමිනිවරයා කමල්ගේ තිශේ පිට දෙපතුල තෙක් බලා කි ය.

"සර කිසිදෙනුකට බෝලවන්ටෙපා. මේ පාරත් සර කොළඹින් ගයට"

"මන්දා මොරිස්. ඇතුළු මොකක්දේ ඇමන්තුණයක් බෙහා බව මට ගෙවිලා තියෙන්නේ. බලමුණක් උන් සරපයා නා අපි කොට්ඨාසි. උන් කොට්ඨාසි නා අපි ඩිංජායා. උන් ඩිංජායා නා අපි ඩිංජාඩුලා"

"සර හදියියෙවින් මං වැඩිකට කොළඹින් පිට ගිහින් හිටියෙක් මේ කම්ලට කනා සරන්න. මූ සරට මින දෙයක් මින හැටියකට සරලා දෙයි"

"මං ආසයි අයිසය මුගේ පාටට, විදිහට, නමට. මං ආස ම නාවිත් කමල්. මේ... අද්දරඟාරවිවි"

උතුන් පටන් මොරිස් ලංකා ඩිනියලම් මැද ඉන්නාවිටන්, උඩ ඉන්නාවිටන්, දෙශීලු ඉන්නාවිටන් ඇමුණිනුමා තකුලින් ම ඇමුණුවේ කමල් ව ය. ඇමිනිගේ ඇපුකට මත්දුව්‍ය බෙදාහැරීමේ පිට ගැඹුකා තිවාප සහ රානී සමාජ ගාලා පවත්වාගෙන යාම දැක්වා ම කමල්ගේ මෙහෙය පිදුවිය. කොළඹ පුපුකට සමාජ ගාලා පහාකට ම පෙනෙන මත්දුව්‍ය බෙදාහැරීමේ තොතිල නියෝජිතයා වුයේ කමලා ය. පෙරදා ඇදි බොටම් කළිසම වෙනුවට ගෙනිම් කළිසමන්, අත් දිග පරණ කමිසය වෙනුවට ඇතට ඇළුණු මුළුවිවි රි ගේටයන්, සුදු පැහැ සපන්තු ඇවිටමන්, අත් මරලෝපුවන් කමල්ගේ මුහුර්ම පෙනුම තවත් හැඩ කෙරුවේ ය. මෙකල පාකිස්ථානයේ සරවිටි තුවර පිට මුහුදෙන් හාර රහස්‍ය පැමිලෙන ඇඩු තැවක ලාංසේය ගාරකරු වි පිටියේ මොරිස්ගේ ඇමුණිනුමා ය. රට මැද ඇඩු ප්‍රවාරණයට යොමුවි

ඩුන් මොරිස් අභ්‍යාචිර රදුලේ සහියට විනාවත් දද්ධාවක් බැවින් ඇඩු නැව් හාරුගැනීමේ මෙහෙයුම් ද ඇමිනි පවතා තිබුණේ කම්පුව ය. ඒ බැවි මොරිස් දැන උන්නත් නැතැ. නම්ල් සිංහි ද නැතැ. දන්වා තිබු දිනයේ දන්වා තිබු වේලාව පැය පහතින් හම්බකින් ප්‍රමාද කර නමුත් සුදු නැව් ආයෝග. ගෝලයන් රෝප්තාත් නැතැ නැතැ ආපුධ සහිතව රදුවා පරිස්සම් බැවි මුදාගෙන තම වශයිම අකුරට ම ඉටුකළ කම්ල්ට එකැන් පටන් ඇමිනිවරයා මව්‍ය කියනා තත්ත්වයට පැමිණියේ ය. නැව් ඇඩු ගැඹුපද්‍යුම් ලාභයෙන් කම්ල් නොයිතු ආකාරයක පුවිගාල මුදලක් මිහුව ලැබුණේ ය. මහු ඒ බැවි මොරිස්ට සිවේ නැත්ත් ඇමිනින්මා මොරිස්ට සිවේය. මොරිස් කොළඹ පැමිණියේ ය.

“කම්ලා මෙහෙ වර”

“අයිය”

“උම් කාගෙන් අභලද ඇමිනින්මා එක්ක මට නොරා ඩිල් කරන්නා”

“අයියමෙනා කිවිවේ අයියා නැති දාට මට යන්වයි කියල”

“ගතින් ඒ සල්ලි කෝ ලක්ෂයක් අරං අතික් මික්කාම ගෙනෙන්”

“පරිස්සමට බැංකුවට දැමිමා. මෙට ගේන්නා අයිය”

“උම් මිනා තියාගනින් කම්ලෝ මම මොරිස්. මෙකා රජා මම. යකෝ මම පිටිමියෙක්. කෝ පොන්නයෙක්.”

“අන් මං දන්නාවා අයියය. අයිය මට කරපු දද්ධාල් ඇම්මක පටන්න මං මැරිල දූපදීලා නැ”

මොරිස්ගේ කෝරය පහව ගියාක් වැන්න. කම්ල් තම සිනිද හින් දැමිලි තුවතින් මොරිස්ගේ කාල කම්මුලක් පිටිමැදැද් ය. ඒ අන් ඒ ආකාරයෙන් ම මොරිස්ගේ පිරිර පහළට රුරා වැවුණු අතර දෙදෙනා නාතර වුවයේ කිසිවෙන් හෝ නොමැති සිවියේ භාමර සයනයේ ය. ණයියෙන් පුෂ්ම ගනිමින් පුන් මොරිස්ගේ කළුසම් ගලවා දැඩි කම්ල් සිය මුව ඔහුගේ කකුල් මැදින් ඉහළට එසවිය. උවරු රාජ්‍යයට පිය නැගිමේ අනවතා

ආසාඇවින් කැරලි ගසමින් යුත් මොරිස් දැය් පියාගත්තේ ය. විභාඩි පැහැවා පමණ පසු එහු දැය් තැබියේ මුළුමේ පුරුෂ ලිඛුව එහි තැලුයකින් තැවි යන ටේද්‍යාව දැනීමින් සම්භය. මුව පුරුෂෙන් ලද වැඩුරුවාගෙන කම්ල් නැගි සිටියේ ය. පණ අදිමින් පුද්ගල යැවින් යුත් මොරිස් කම්ල් දෙස බැඳී ය.

“මට මිශ්‍ය පොන්නපෙන් තමයි බවි. අද ඉදාන් මෙක පිටියා පොන්න කම්ලා”

කම්ල් සර

“උප්පේකුපුද් මි සර. සරට ඇතුළට එන්න හිටිවා”

“නැත්තියා”

කම්ල් පැලිණ සිටියේ අභ්‍යුවර එරාලියියටයි. කම්ල්ගේ ගෝලයන් දෙදෙනෙකු පෙරදා රාජීයේ පොලියියට හසුව ඇත්තේ බුඩුන් සමඟ ය. උසාඩි දීමන්නට පෙර කම්ල් එහි ගොස් නිළුවෙන් තහිවම ය. ස්ථානාධිරියාගෙන් කාමරයට කම්ල් ඇතුළුවිමින් සමඟ මහු යුතු ය්‍යානාධිරි අපුනින් නැගි සිටියේ ය.

“සර. කොළු එකත් දුන්නා නම් ඉවරයිනා. මේ තකහනියා ම ආවේ”

කම්ල් විසිවක් නොවියා මද පිනාවක් පා ස්ථානාධිරි රුදී අපුනින් හිඳුගත්තේ ය.

“මයාගේ කොළුලා වශයක් මගේ කොළුලා දෙන්නෙක්ව මෙහෙ ගෙනල්ලා. නිත්. පදුරන් නෑ විශේෂ අර්ථ. ආශය වෙන්න බැව්. කොළුලා හඳුන්න මහන්තයා. නැත්ත්. මට භදුන්න වෙනවා”

“අධියෝ සර දත්තයේදී අත් වැඩැමූ වෙනවමනා. ඒක නොමෙයි සරට බොන්න මොනවහි...”

“මයාගේ ලෙඛ ප්‍රතා ද කොළඹද රෝයල් නේද යන්නා. කොළුලා ආසයි නේද ඒප් වලට. මේ පොලිස් ඒප් වෙත ආණ්ඩුවේ ලදරු වලට නොමෙයි හයි ගයි ඒප් වලට.”

“නැභුරි ඩ් මොජ්ජාටිඳ රුවරිර දදයක් දැන්තා”

“මයාට ගෙවී ගෙදරට තුළේපක් ආගෙවි. උරුවල ඒවාන් හැමදාම ඉස්සෙකළ ගෙනියන්න. උරුවින්ගේ ආසාවල් ඉස්ව පාරන්න මේ මොවලු කම්ල් තම් ආසයි. එහි දදයක්, අර කරු මහන්න ආය මොල්ලා පික හැඟන්න. ආය මිස්මටිස්ස් වෙන්න බැ. එමෙහි පුළුණුන් තරු සෙකම්වෙනාත් එට එකාලට ඉර පෙන්නන්න ඇවතාරා”

තමල් පිටත මිශ්‍ය ය. මෝලයන් දදමෙනාට සිරකුදුමටින් කිදාහ ලැබුණි. පොලිස් මානුෂුව ඇදාර දී පුරපුරුදු රුවක් කම්ල්හේ අය ගැවුණි.

“දදවෙනි...”

තමල්ගේ දදවෙනි අස්ථා මිය මොන්ටෙස්ට් වියයේ දියණියන් ඇත්තාමෙනා ප්‍රාලිඛියට පැමිණ යිවියා ය. දියණියයේ හිස පිවිතිදී කම්ල් දදය නොකිදු දදවෙනි ලැක්කාවෙන් හිම බලාගත්තා ය. අම හැඩුම් ආයයි. කම්ල් ඇ අසලින් බංඡුවෙන් කිදායන්ගේ ය. කම්ල් එනැඟරු පමසන බලාපිටින ගෝලයන් දදය මැදු කම්ල් ගත් අවදි කම්ලය.

“මයාලා මිනි, මොනාවා භරි කන්න. මං එන්න.”

ගෝලයන් පිටත මිය පසු කම්ල් දදවෙනිගේ අනින් උල්වාගත්තේ ය.

“අයි බා දදවෙනි?”

“අර යාමා හැමදාම ගහනට ගහනට ඉවරයෙක් නෑ පූජු. මට ඔම විදේ කවන් නා දරාගත්තා බැ. ගෙදර කුලි සිරවෙලා උන් මොවීමෙන් හරි අපිට එමියට ඇදලා දානවා. මේ අහිංසනිට මායි මොජ් යන්නාදා”

දදවෙනි අස්ථා මිය බාල ම මලේෂුවන් ඉදිරියේ අවනුපුව නියාමෙනා තියාගෙන යියා ය.

“මය තිල් වෙලා තිශයන්ගේ ගහපුව දී”

“මම මොදුයි.”

අදාවේතින් තැකැල වැඩි විය. ස්ථාම් පුරුෂයා විසින් ඇශෙන් පිට පුරිවා හිටුණි. කළුල් නැඟි සිරියේ ය.

“විරෝධීකා යන්න”

“මං එම් ආවේ ඇජ්ඩුයන් දාන්න බං උඩ පලයා”

“ඒකට තමයි යුතුකො?”

“පොලියිය නැතුව වෙන සොං් ඇජ්ඩු දාන්න ද”

“විරෝධීකා”

කළුල්ලෙන් කිරී කිරී කාරණය ඉදිරිය අපුන් හිදිගත් සුඩා දියණිය මේ ඇලුත් සිහාල ලේඛය ඇම්ප්‍රේමි කියා නොදින් බැලුවා ය. කළුල් දියණියෙන් දුස්මර මූළු අදස බැලුවා ය. ඇශෙන් ඉරි ශිය ගුවම දැක මුළුව පුහුවක් එවටිය.

“සොල්ල මේ උගේ මාමා, මෙය මල්ල. උඩ උස්සන ටෙලා පුදුවේ”

“ඇටි ඉස්සර කැනයි ද”

කළුල් හිනැහෙමින් දෙවේනි දෙය බැලිය.

“ඇටි මේ සොහද යන්නෙන පුදු”

“යමංලකා”

කළුල් වුව්නැහුල් හි පිහිටි මෙවිල් පුද්රුණාගාරය වෙන පිය නැගිය. මෙවැනි දෙවිලාවිවල් ගදුයෙන සොලුන් මැද කිංබනවාදුයි යන හැඳුමින් දෙවේනි විස්මියයන් වෙවිට බැලුවාය. පුවද ගසන අලුත් ම ඇලුත් ගුවම ගෙනාවන් තමා ම තොරු දියණියට ණරං දුන් කළුල් මාමා තම අප්පායේ දෙවේනි අදස බැලිය.

“උඩ ආය අදුම් මට තොරුන්ට බැ. නිවාඩුවෙ කැමකි පැහැඩින් පැමැති දෙයයා මෙකන් ගනින්”

කළුල් රුපියන් විසින්දාහස් දෙවේනි අන නැවිය.

“දෙවේනිට කනා කරයි මගේ සොල්ලප්. ගෙවන්න තියෙන ඇලිය සොවිවරස්ද කියල උවට කියපා. උව ඒ සේරම ගෙවයි. මට බැවැහිනියි බං. යමං.”

එච් කමල් නැවතුවක් මැලේස්ට්‍රික් සිටි යේ ය. කිහිදා ගොනු තු පාම් විස්ත තා ඩීම විස්ත වි බ්‍රිප්‍රජ්‍යාගත් කුඩා දියණියෙන් සඳහා කමල් නිශ්චිතය කළේය.

“උඩි පාලට නෑජා පුදුවා” දෙවෙනි ආයිය.

“උකිලා තුවිහම මග බහි පිරෝනවා” කමල් සිටෙ ය.

දූස් ගණනාධ ඩිලක් ගෙවා පුරෝධීය ලේඛ්‍රවී පාර්සලයක් ද ලිලි දෙවෙනිට යුත් කමල්ගේ සහභාග ඉදිරියේ ඇත්තා විශ්වීතා ය.

“උස්ට තාමන් මිත්‍යය බං ම් පැණිරන පත්ත ආයට සියලු”

“මේ මෙහෙන මාරි දුන්න උන් ඉන්නවා. අඩ්න්නාපා බං, උස්ස්පි”

දෙවෙනි කුදා පිසඳුගත්තා ය. කමල් භාජනන සියිලවික් රැකැන සිටියේ නැතු. දෙවෙනිගේ දූස් පාදුලැලි දැකිවෙත කමල් පැමි වුළදේ නැතු.

දෙවෙනිගේ දියණියන් ප්‍රවිත්තේ කුඩා නිවිස අදාරට ම ගෙන ආ කමල් තම ඉත්තාස්ථිය දෙස ආදරයෙන් බැලිය.

“පුදු විරෝන් අශ්‍රුඹට. උකිට විගේ සැර සම්පත් න් නෑ. අර තාලකන්තියා මේලුහකටත්”

දෙවෙනිට වියාගත ගැකි වුළදේ එහම්‍යකි. ඇගේ මුරකාර සැමියා විනා කමල්ගේ තාර්ය අසලට දිව ආවේය.

“මට සමාජවිත්ත යුතු. අන් මට සමාජවිත්ත. මේකි නිහම්විත් සියලු නෑජා මේකි කමල් සර්ග එක කුස්ස් උපන්ත අත්තා තියලා. අන් සරු ආය කවදාවන් මග අනින්...”

කමල් සියිවික් සිටෙ නැතු. කමල්ට පෙර කමල්ගේ සම්බිජ්‍රිත් දෙවෙනිගේ සැමියාගේ කටට පිස්තෝලයක් පත්, මූළ වි මෙහිරි සියිලත්කාව තිබුණි. කමල් සියිවික් නොදුන්නාතාරයෙන් දියණියෙන් හිස අතාගා පිළිමේ පිටා සියේය.

සහිතවට පමණ පසු පොඩිඩි ඉගෙනුම ලැබූ රජයේ පාසලන් ඇ අස්ථරගත් කමල් දිවයින් ඇති ප්‍රමුඛතා ම අන්තර්ජාලික පාසලකට පොඩිඩිව ආත්‍යත් කළදේය. කමල්ගේ පිශිනය ප්‍රියෝ පොඩිඩි ඉගෙනිමෙන් අභ්‍ය උසට යුර පියාධනවා දැකිම ය. එහු ඇ ටෙනුවෙන් බැංකු ගිණුමක් අරණා මාස්පතා ජ්‍යෙ මුදල් බැර කරන්නට ද පටන්ගත්තේ ය.

ලිවිනය දෙය අනිනය දෙය කාජපරයකටත් හැරි බලන්නට තොගැනී තරමින් ම කමල් කාජපරහුල වූයේ මහ මැතිවරණය ලත ලත රමින් පැවති බැවිනි. එලැයෙන වෙසක් මාසයෙන් පසු ප්‍රුලි මාසයේ දිනෙක එය පවත්වන බව දන්වා තිබුණි. තොටුපූර අභ්‍ය දැක් දැනිල යන පැක්සිලයකු පටා මෙකල කමල්ගේ අනුහය ගැන තොදින් දැන පුන්මන් ය. නමාට හෝ නමාගේ කාට හෝ පියුම් අසාධාරණයකට විරැදුවල සම්හර මිනිපුන් ගැහැනුන් පොලියි තොගායින් කමල් කර ආවේද. ඒ ඔහුගේන් යුත්තිය නිවැරදි භැවියටම ලැබෙන බැවි විශ්වාස කරමිනි. අභනක් අනට පුරවිය රජයමින් කුඩා දේවතාවා හැවියට ප්‍රකටව පුන් කමල්ට සාප කළ දෙය දුන් කුමුවලට ඇබැහු වූ අනිසකයන්ගේ මුළුන් පියවරුන් බොහෝ විය. කමල්ට රැඳිවි පොල් ගැයිම පටා මුළුන් කළ බැවි දන්නා කමල් පතියකට වතාවක් අනිවාරයයෙන් ම මුහුදේ නැම පියු කළදේය. මුහුදු විශුරේ ගිලි නැමෙන් තියිදු සාපයක් තොටින බැවි ඇමතිතුමා කමල්ට කියා තිබුණි.

වෙසක් පොඩානාය දා තොටුපූර ඉතිහාසගත විශාලම බන් දන්දැල දීමට කමල් ප්‍රමුඛත්වය ගන්නේ ය. ගෙයින් ගෙට යමින් ගැහැනුන් හැඩ කළ මද්ද අක්තාව ඇඟේ ම සැලුනයක් කැලුණුයේ දමා දුන් කමල් එට "සැලුණ් නාරි" යනුවෙන් නමක් ලබා ගන්නේ මෙරට පුවිණ ගින රවකයක්ගෙනි. වෙසක් දා බන් දන්දැලේ අයිරිය ඇතින් සිට නරඹුමින් පුන් කමල් අසලට රෝන් පැමිණියේ ය. රෝන් යනු මුහුදේ නැමට සින්කුමුවේ ගිහින් සිටියදී කමල්ට මුණගැසුණු පෙම්වතකි. රෝන් උපතින් ඉංග්‍රීසි ජාතිකයයෙකු වූ අනර කමල්ට ඉංග්‍රීසි බැරි තිසා රෝන් කැඩිවිව පිංහල උගෙන ගනිමින් පුන්නේ ය.

"කන් නේ නැදුදු" රෝන් සෙමින් ඇඟිය.

"කවනට නා කුතාවා" කමල් සියේ ය.

තෝලයෙකු විසින් බෑන් පිගාහස් බෙදාගෙන කමල් අසලට පැමිණියේය. කමල්ගේ පුවිපහසු කාරය ආක්‍රුණුව එය රැගෙන හිය ජෝන් කමල්ට කවන්ට පටන්ගත්තේ ය.

"මුඛාඥුවැන්න වැඩිඇයන් දාන්න"

"අයි මේ පලා මියාට ගෙවිවී"

"මුඛාඥුවැන්න මං විශේ. බලන්න මේ බෑන් පිගාහන මාර් පරිප්පු මේපු සලාද ආකිරෝලා මික්ස්කාම ආමතිවරු විශේ. උන් නමා ගෙළාස්සා. බොරු පමි. මුඛාඥුවැන්න හියෙන්නෙන රේවා රැක්ක අනාගෙන රුවට කන්න. පිගාහ පැත්තකින් හියාගන්න. හැබේ පලා ගුණයි අව්‍යක්ති ජෝන්"

"මින්න මින්න කට්ට..ට...වහන් කන්න ස්ටිටි"

රුධි මහමැතිවරණයෙන් ආමතිතුමා ඉතිහාසගත පරාජයක් ලැබූමේය. තොටුපූරු බුජතරයක් ආමතිට විරුද්ධ පාරුණුවයට මිනාප දී හිටුණි. ඔවුන් පැහැදු සර්පලයකු සේ කිසුරු කමල් පසුදා තිවිසින් විවහට නොගොස් ද්‍රව්‍ය ම හිදාගෙන ලුන්නේ ය. ජෝන් සහි දෙකකට ර්‍යාලන්නයට ගොයින් සිටියේ ය. කමල්ගේ දුරක්තනය නාද පිළි.

"සර අමේ ලෙවියක් මරදානෙදී අල්ලලා. සොවිවියා සොල්ලන්ට බල්ලන්ට විශේ ගෙන අරං හියින් හියෙන්නෙන"

කමල් ඇද සිටි සරම විවින් ම කාරය පණ යන්වාගෙන අනුවර පොලියිට් හියේය. චේනදා කමල් දුටු සැකින් හිය නාවා ආව්‍යා කරනා කිහිවෙන් ඇද එසේ තොකුල් ය. මෙය කමල්ට ඇතුළුනාක්, අමුණු බියන් සේ දැනෙන්නට ගන්න ද මුළු එය සහභාගෙන ස්ථානාධිපතිගේ කාමරයට අනාරාධිතව ම ආක්‍රුල් විය.

එසැකින් පැමිණි මන්දුව්‍ය වැට්ලිම් රේකක්දේ ඉහළ පොලිස් නිලධාරීන් පිරිසන් කමල්ට තරගයේ අල්වාගෙන මුහුරුගේ දැනුව බෙලන් ම මාංපු දැමිය. කිහිදු කළබෙලයකින් තොරව නිලධාරීන්ට සින් සේ ඉඩුන් කමල් මුළුන් දෙස බලා ඉසිපුම් මන්දුස්මිතයක් පැවේ ය.

අන්දේශීය ආරච්චලාගේ දෙනෘ කමල් ප්‍රාථමික
“වැරුණු ස්ථානීය”

කමන්ට විරුද්ධි පාඨ නිසු පියලු එව්දනා ගරු උසාවියේදී පිළිගත් කමල් මෙකල එහියේ පිටිමට වතා පිරිනත්ව ඇදුම් පිටිම යහපත් බැවි පිහුමේය. බන්ධනාතාර බස් රෝගන් හැස්දුමේ වැළිඳා බන්ධනාතාරයට දායාවනාවට කමල්ට සැංස්කිතීය ගොස් නිවුති.

“නැගිටපත්, පෙරුම්මට වැරන්”

බන්ධනාතාර තිලඩාරි නියයායට ඇතුව පෙරුම්මට පියලු පරීක්ෂාවන් දියුණුව තමල් ඇතුළු නිනියෙන් වැරුණුවෙන් ඇතුළට පියනායුතා. කමල් දුටු සැකින් කාමර පාටි තැනැස්නා තුවින් පැමිලිය.

“හම්මට පිශ්චනාවා, පොන්න කමලා ඇටිල්ලා.”

කමල් පිය අංකගත කාමරයට පිටියියේ ය. එහියේ එකට පියේන් බල, භාෂ්‍යන් හි එකට හි ගැසු, වලුවලදී එකට පරාන මූ, භාවුහිතව එස්මී ගැසු සහවරයින් ගණනාවක් ම තැන තැන පිටිනු කමල් දුටුවේ ය. ඒ අතරින් රුම්ප්‍රාන් කර පුසාර කමල් අසලට ඇටිද ආවේ ය.

“කමල්ලයියා රිනවා කියලා ආර්ථි වුණා, ගැනි හෙට විසිව එකට රිනවා, ඒකි මරු රුම මුකුණුවැන්න මැල්ප්‍රාන් හදනවා, මං කිරිවා ගේන්න කියලා”

“හොඳුයි අන්න, සොංඡාමද ඔයාගේ දුටුව පුසා”

“මෙහි ගැනීගෙයි පිහිටෙන් හොඳුන් සැපෙන් ඉන්නවා කමල්ලයියා, අපේ දරුවන්ට මොන දෙයියන්ගේ පිහිටක් ද”

කමල් කිහිපි හොඳියා පුසාරන් පිටට කටුවුවක් දමා පෙසකින් ගොස් බින්තියකට බර දී තිදුත්මන් ය. පුසාර සායන් දෙස බැලිය.

“අවෝ දන්න උන් නොදන්න උන් මක්කාම දැනාගතියට මේ හොටුග කමල්ලයියා, පොන්න කමලා ගැන අභා අභිනා, අයියා අපේ දෙයියා”

දැනුම් ඩුන් එක් එක් වයස්වල කොළඹෙන්ට, නමු මිරාන වූ මරද පටා අම්හක වයස්ගේ මහඳ පිරකරුවෙන්ට හමුවේ ආප්‍රම්‍ය යම් සැඟුවක්, විශ්වාසයක්, ස්වියක් ගෙන දුන්හාත වැනි විය. එනමුන් කම්ල් හිටියේ දැඩි අවිශ්වාසයන් ටරිදානාවීන් පරාජයන් තෝපයන් සියල්ල එකට එකැමිවට ඉවසා විදාරාගනීමිනි.

ඇමන ඇලයට තැරුණත් නින්ද අයේ අකිස්සට කිසිඳේන් ම නොපැවිණි. හෙයින් කම්ල් කාමර ගාලාවේ පුදෙකළා තැනකට ඇටිද ගියේය. එටිට ගැටුවර වියේ තරුණායෙනු වැඩිකිලි ගොජ පැමිණෙනු යිහුවෙන් ලනා ගැටුණි.

“මල්ලි” කම්ල් සෙමින් තරුණයා ඇළුණි ය.

සුසාරගේ නාමකරණයෙන් නිම්ල් යනු කුවුරුන් ද දැනගත් තරුණයා කිසින් නොකියා කම්ල් දෙය බැහුවා පමණි.

“නොහැද ඔයා? මොකක්ද මල්ලිගේ නම”

“විදු. මේ උකුවන්කන්දේ අයිය”

“සරදියල් නැයා ද”

“ම්‍රිවල් අම්වග පැන්මතන් නැයාලු”

“මොකක්ද සේස්ස්සෙක”

“ම්‍රිචිරයක් අයියය”

තරුණයා පිටව යාමට සැරසුණත් කම්ල්ගේ දැයින් රට ඉව ලැබුණේ නැත. කම්ල් තරුණයාගේ අන සෙමින් අල්වාගත්තේය.

“මට ව්‍යාගෙන් ලෙඛ උදවිවක් මිනි මල්ලි...”

රාජිය ගෙවි ගියේ තවත් වයස ගෙන්නාවන් ගෙවි යන්නා වූ හැඳිමියිනි. ගැඩියකිනි. මැනිවරණ පරාජයන් සමග ඇම්මතිතුමා විදේශගත වි පිටියේය. කම්ල්ගේ ගෝලබාලයන් තවත් අයවලුන් සමග සම්මුතිගත වි “නායකත්ව සුමිකාව” නොමැති විමෙන් ඇයාලයේ තැන තැන පියා සල්මින් පුන්නේ ය. බොහෝපුන්ට පියාපත් අන්නටු අගිලිලි තිබුණ්යේ. මද්ද අක්කා නොවුරදී ම සුදු ලේඛි බැලිමට මාසයකට තුන් හතර වනාවක් පේල් විසිවෙක

දැඩිවා ය. ඔදෙවිනි දින්තාසාද වි දියණය යකබලා ගැන්මට උවයා රැකියාවන් හැටියට මැහුම් ගෙවුම් කළා ය. ඉංග්‍රීසි ප්‍රේන් ගැන එනැමික හෝට්ට්වාවන් හෝ ලැබුමෙන් නැත.

සිරගහව් පිටියදී බහ්ධිකාගාර කළා උපුලු, බිත් දන්දැලු. පාන් ඇඩු තරගය පියලුල් වාසිකාව් පැවැත්වීමට මූලික අනුග්‍රහය ලබා දුන්නේ කම්ල් විසිනි. කම්ල් බොහෝ විට භුද්ධකාලී ඔහෙන් කාල්පනා පර්‍යින් පිටි වරු ගණන් බොහෝ වූ අතර සාංකාචිත පාර්ටි තනිනම් මහා ගැන්වීම් මේන් මුහු යම්වීමටක පුසා පසායා ආමවිය.

"පුසා කියන්නනෙනා දිංදුවික්"

රිවිව පුසා ආයාසයකින් තොරව ම කපුලේ වැළද ගන්නෙන් ය.

"අවාලද්‍ය සංසාලර් අවාලද්‍ය සංසාලර්

මා භා බැඳී සැමදා යාම් මාගේ සකවිනැල්ල සේ

"අවාලද්‍ය සංසාලර්..."

දුටු හිස්සේ ගෙයි කාර්යයන් පදනා මැරි මැරි පෙනෙන්වරකම් කරන, පොම් උන් සිවි දෙනෙන් ඇශේලදක සේ බලාගන්නා යුතුයි හි ලෙළුස්කි නින්දව යාමට මන්තනන් ජංගම දුරකථනය අනුව ගන්නා ය. මදුගෙන් 'නොස්ල් මි' ලෙස මැලඹ්ප් ගණනාවක් හිමෙනු ඇ දුටුවේ පැය ගණනාවකට පසු එමවිමල් ය. ලෙළුස්කි වහා මදුදුට ඇමුණුමක් ගන්නාය.

"අන් ලෙළුස්කි"

"අයි බා"

"අපේ පුදුවා..."

මදුදුට කියාගන හැකිවුදේ එපමණකි. ලෙළුස්කි වහා පුරිසුමය පිටිත්පුවා ය.

"බහ්ධිකාගාර තිලුධාරීන් සහ සිරකරුවීන් අතර පිදු වූ මේ සන්නද්ධ ගැලුමෙන් මිය මිය ගණන මේ වනවිට විස්සක් වන බව අපට දැනගන්නට ලැබි තිබෙනවා. මියමිය සිරකරුවීන් අතර ගණනාවෙනු තුළු පුහු ජාවාරම් නිරන වූ අන්දය්සේ ආරචිලාගේ පදාන් කම්ල් ප්‍රෝපකුමාර හෙවත් පොන්න කම්ල් යන අයදු..."

ලෙප්පිටි වෙළ ගිලුවන් නැත. අයේ සයලුවූවන් නැත. හාදුද්පත්දහා භැගුණන් නැත. ඩුබායි හි කාන්තාර විදුලිවා විසිනුවීමින් තවමුවේ යිටින අයට එකමේක දෙයක් පමණක් ඇපුණි. ලංකාවේති. නොවුලුණිනි.

“ලෙප්පිටි ලෙප්පිටි මා ඕසාට් පොත්ස් ගෙනාට්, මේ එනම්ත දෙපිඩින් එස්ත්‍යා, මෝකක්ද මේක නම ලෙප්පිටි. මේ අඹරු බැහෙ අන් තියවින්නෙක්...”

කම්ලුව මරණයන් පසු අපුරුදු පහක් පමණ ගෙවුණු තැන දිනත් මදුෂේ යැයුනුයට අවුත්තෙක් පැමිණියේ ය.

“මදු අක්සක්”

තිපිදා දැක නැති අයෙක් මදු අක්සකා කියනු යුතු මදු නරජස් කිෂැයි හියාය.

“මෝකක්ද උවම්නාව”

“මා කම්ලුලුධියගේ යාච්චෙක්”

“ඉතිං”

“අක්සක්ට පොඩි දෙයක් දෙන්න ආවෝ”

මදු අසලට පැමිණි තාරුණ්‍යා නම බැශයෙන් ගන් පොත්ස් මදු අත තැබේය.

“අයියා තිරේ ඉන්නාකල් හැමදාම මේ වියරිය ලිපිවා”

“රික නා කවදාවත් වෙන්න බැ. එය ඉස්සක්කළ නොමිනිල්ලා රස්සා කරලා අයිව ඉගැන්නුවා. සුදුට අභුරු බැ”

“අයියට ලිඛන්න බැරි තිසා අයියා කියනාටා. මා ලියනටා. මේ මෙළ අභුරු අක්සකා. හැබුයි අයියගේ කතාව”

මදු ගල් ගැයි හියාය. අශ්‍රේග සර්වාංගයේම හිරිගැඩු පිළෙනු ඇට දැනුණි.

“මෝකක්ද මල්ලිගේ නම කිවිවෝ”

“කියන්න බැරි වුණාහා මා විද්‍යා උතුවන්කන්මද විද්‍යා”

බ්‍යු මාලා

විරය සූමාර,
අරුණල පිටිය,
තෙක්ස්ට්‍රෝගම,
සොයුන්

ඡපාචි පුළුන්,

අභ්‍යට උත්ත්‍රේ හා තියලා සිභාගනී. මා එක්ක දැව්‍යාපන් පුදුරන්වෙයා. ලකෝට හිඹාවෙලා හිටප්ල්ලා අනින් දරුවෙන් එක්කලා. උමිලා ඔය පොකක්ද, හටන ඉවරලවිටි දාය යිය සොලින් එක්කලා මේ ම්‍යාපෙට විරෝද්ලා. මධ්‍ය ආස්ථු පෙරුන්නේ පරිජයම් දරුවෙයා. මටිවයේ තිලනාල දරන මහ රිවෙන්ට හිත්පින් නෑ. මරදිදී මරන්නේ එකපෙදවී. දරුවෙයා මුරුණම රේ දුක අම්මලා තාත්කලට විහාරයි. අනින් උත්ට හන් ද්‍රිය, සුන් මාසය. ඇවුරුදිද යදිදී තොලා අමිතානයි.

හාරි නෑ පුනේ මේක කියෝලා මට බැහැන්. උන් මාව වියවාස තරපන්.

ම් කියාගෙන යදිදී මේ ලිපුම් කරදියිය ලිවේ අන්කගේ ලොකු දු නොතුකි. ලොත්තිට ඉයෙකාලේ රව්නා ලියලා දැනෙන් දැයයි. අංුරු උමේ වශේ මුතු තැට් පරාදයි. පරණ කෝන්නර

අමුනා සොයුලා අන් දුරුවිට් මට පහා කරපන්. අභ්‍යන්තරා
ප්‍රාන්... අරහට මෙන් උත්තැරේ හා, මොලා සේසෙන්ට ම මිදු
යරයයි.

අමුනා.

තායු ශ්‍රීපිංදාර දාගධාන යුදී. රෝ වෙනාදට වඩා
ආලිතාත්‍යාචාරී නැවුමුණා. විනා මක්කරස් විශේ ඇත්ත විශිද්ධු
විලාභූත හැඩාකළ අපුරුෂිට අභ්‍යන්තරා නැවුමුණා. 'මගේ ප්‍රාන්තීයාම්'ට
මේ දැන් ප්‍රාන්ත එම 'පුදුවිනි ලිපුව්' අතින් අත යමින් නිවුණා.
විසි හිස්ජේජාප් සියලුවිටිට පස්සය ලිපුවම හැඩා හිමිකාරයා
වෙට්ටි 'විජය කුමාර' එම විජාම පැඹුවිටිය ඇයේජේජාප් දැක්කා.
සැකුවයි යුතුයි දියුල් අවපාරුවිස් විශේ එකට එක තාලුකු හින්දුම
ද මන්දා මේ ප්‍රාන්තය එකඟුවේ අත්තවු ප්‍රානුණ විශේ ඇඩාරම්
අස්සෙන් වේගෙන් පිශුවාවා. නිල් පැහැ ඇඩාරම්ප් ඇඳුවෙල මිට
විජ වේලාවිකට පැලින් නාලා එනෙම ඇවිත් හැඩා වරුලය ගසල
මසල දා හැඩා බල බල උන්නු 'මහිනා' එකඟුවේ ගැස්පුණා.
විජය ඇඩාරම් ඇඳුවෙල අනාවිසරයෙන් ම ඊංගුවා.

"අමුනා හා කිරිවා, අමුනා හා කිරිවා, අමුනා හා කිරිවා"

විජය 'හා' ඉස්සෙලුල්ල යන තරු නෑ ගැහුවා. මත්තා
සංඛෝතය පැවිත්තා විජයගේ ප්‍රාප්‍රිට බරපුණා සිපගත්තා
බදාහන්තා නාලුකුණා. එම ද්‍රිස උදාවුණේ ගාවුණ නෑම
ද්‍රිසකට ම වඩා නැඩුම් ප්‍රාබෝධනයින් සියලා මේ රෝසීයෙක්ටයි,
දුලිභවිටයි රේක්සු සියා.

"අසට අසට එනෙමනා අරගලටීම් පැඳවුනි වෙයිම
හින්දුයි"

සොයුම් තෙල් ගාලා පැන්තට පිරපු, තද රුනු පාට
ඡැමිසයා ඇයේගත්තා, රුවුල මිංදල් තස්සෙනුගේ විශේ අපිලිවේලට
විවුපු, තලුනා මිනිසෙක් සිය දාසත් මිල්ගෙයි අස්සෙන් ඉස්සිලා
එනෙම කිරිවා. වට්ටිටාවේ උන්නු මුලතාලා, ගාලිකලා, වසිමලා,
රිනොද්දලා හැඳුම්මේ අත්පුවි තලප්න පටන්ගත්තා. ගෝල්ගෝස්
විටනිය තමන්ගේ අරගල හැමිය පාරගත්ත දා ඉදාල මෙහනා

දේර වාසභවනය වෙටිව තුළක් ආයෝ දක්නා පාලා හිනාවුණා.
රු කම්බ මිනිසා මෙට්ටිම් වෙත් හින් ඇස් බැලුවක් වෙටිව
භාවිත සෙහාග දෙමා කරගෙන පෙමිවන් ජේඩ්ව සම්පූද්‍යව
ඇදුණු.

“සහාවීන් අවසරයි, අභ්‍යන්තර නැති - නැවුමුත්‍යා නැති -
බොරු බෙර පරි නැති - සංඛාවීන්න බෙර පරු නැති - මුලක්
හෙරසු පොල් ගෙධි නැති - විශේ, මියුයික් බැජ්චි නැති - අර
රෝදු මොක්ඩ්... ඇ... ආ... පුදු අරදුද බලන් නැති... ලංඡාවට
කිදුනය ම විවාහ මංගල්ලයයි මේ පැවිත්‍රවීන්නේ මිතුරහි,
මියාලා දෑන්නවද දෑන්න නැ. මේ සහෝදරයා හියලා සියනාවා
‘ආදරයෙන් තොර විශ්ලවයක් නැතෙයි’ හියලා. ඒ නිසා විජය
මල්දිව වෙත්ම මහිෂා නාමිව මා සියන්න කැමුතියි ‘විශ්ලවයෙන්
තොර ආදරයක් නැතෙයි’ හියලා. ගෝල්ලෙස් අර්ථයට
ජ්‍යෙවිවා! මා ගාලන හනිමුන් විශ්ලේෂණ ඉහාලි යන්ට ජේඩ්වම
ලැස්කි වෙය්ල්ලා. ආදමෙයි, ජයෙවිවා!”

“අපේ රු මාමට ජයෙවිවා! ගෝයා ගෝ හෝමා! ගෝයා
ගෝ හෝමා! රු මාමට ජයෙවිවා! රු මාමට...”

යෙව් උන්නු මිස ඉමහත් සහුවකින් විසිනිලා හියා.
හසාද ගහුයින් නමේ වින්නියෙන් අනට ගත්තු අලුත බැඳපු
දෙන්නා ගෝසුප් ලුපිව උකක් දෙන්නා පැන්නකට හියා. සෙහාග
අනරෝ හිටපු ඇතිලිපිටිය ඉදාන් තක්කනියක් කදම්පු බැදුගෙන
ගෝල්ලෙස් ආපු ‘දිගා මල්ලි’ රු මාමා සම්පූද්‍යව හිටුවු වුණා.

“අර ඉහාලි ගමන ඇස්න නා මටත් පොයි උද්විතක් මිනා
ඇන්පල්”

බොජාම හෙමින් කනා කරන්නෙකු වෙටිව දිගා මල්ලි
දිගා රු මාමා බොජාම සාන්නව බැලුවා. රු මාම්ලග ජව
නම් ගොජාමින් උවිවයි.

“හියන්න ප්‍රතා, මොකකද වෙන්නෝති උද්විත”

භායින් වටහිට බලපු දිගා මල්ලි කුවුරුන් ගොජාපෙනන
නැහැව රු මාමට ඇතින් පටි ගාලා ඇදුගෙන හියා.

“මා අවුරුදු තාණක් කිස්ස පුරුෂී පතින්න නොකරපු ඇයක් නෑ. ඒ උතාට මාමා දත්තාවෙන ඒක කොට්ඨර අමාරු වැඩින් ද කියලා”

“දැන් ප්‍රතාට මගෙන් මොකක්ද කෙරෙන්න මිනි?” රු මාමා ඇතුළුවා.

“අර කපල්ලෙකන් එක්ක මාවත් ඉතාලි යවන්න බැරි ද? අයේන්ටම මා ටම් ගෝල්ලේස් ඇවිල්ලා නාතාපුමෙන් අරගල පරන්න නොමෙයි අන්කල්. ගෙදර උප්පෙන් කනක් ඇසිලා ඉන්න නෑ. රස්සාවිස් හොඳාගන්න කියලා.”

“පහැදිලියි. ආදායම් බෙදියාම් විශ්වාසාවය. පත්ති ඔස්සය. උදුධම්හාය. සුරාකාම්. බහපති සමාජ ක්‍රමයන් දෙමළප්පිනා ස්වභාවය”

“ඒ කිවිලේ? නේරුන් නෑ අන්කල්. බැරිද මාවත් උන් එස්ස පටවන්න”

රු මාමා කමන්ගේ සුදු මූලෙක මින් හිනාවක් තිරායාසෙන් මට්ටස්නා, දිගා මල්ලිගේ පිටව හටුවුවක් දාලා කනට කරලා යම්ක් හෙමින් කිවිවා.

“කපල්ලෙකන් එක්ක මොශය් උග් උන්ට පහන අල්ලන්න යන්නදී? එහෙම නොවේ කොල්ලෙ. මේ උදුවිට කරන්න පුර්වින් වෙනා විදිහාක් කියෙනාවා. ඉතාලි යන්න ආස ඇයා රිස්සක් හිහාක් ව්‍යුහන් සමඟ් නෑ. එක්කුණු කරගනින්. ඉතුරු හරිය රු මාමා බලාගන්නා. කොම්පියි”

දිගා මල්ලිට අදුන් පණක් ලැබුණා වගේ මුව පුරා හිනා මිල් මේදු මුණා. රු මාමා සියන්ගේ තුළුන්ගේ පිනට ගෝල්ලේස් පිටව වැචුපු මිහිවිට දෙපියෙක් කියලා දිගාට හිනුණා. ප්‍රැථිල්ලා හේටල් ව්‍යාපාර දාපු පිටිපස්ස කොටස ආසන්ගේ හරින කණගොල්ල දිගා හිදානයි දිගාවූණා. හින් ගැහැල්ලි හින්දිමිද කොහොද දිගාට පැයක් විනර සහිත හින්දක් මියා. ඒ අනෙර ‘පහැලි ඉතාලි හිනායක’ දිගාට පෙනුණා.

දිගා හිටියෙය ජේදියක් ඇගලාගෙන වැන්වීම් කැප් එකක් සිසලාගෙන විවිනා ගධිත් පූද් පූගලක් පයලාගෙන ඉහාලියෙ ප්‍රපර් මාකටි එකක් ඇඟුලු. දිගාට තරමක් එහායින් අර නිලියක් ඉන්නා සැප්පා මුලෙන් කියලා හරියටම අන්න ඒකි වාග වාස්තු සරාපු ඉටි රුපයක් බඳු පුදුදියක් බඩු වියයක් තක්රනවා. පුදුදි දිගා දිහාට හැරි භැරි ඒක තොදද මේක හොදද අන අඟ ඉවියටි පානවා. පුදුදි ගාට කැරකි කැරකි උන්නු වියය අවුරුදු හතරක පහක ගකාලු පැවියෙක් ටොක්ලට් එකක් අරගෙන දිගා දිහාට දුවලා ආවා. බැලින්නා රේ දිගාගෙයි පුදුදිගෙයි දරු පැටියා. පුදුදි කියන්නා දිගාගෙ සරාගි හාස්‍යාව. බඩු මුවිටු සජ්‍යපරක් පුපි තේ රථයට පටවිගෙන්න මේ පුංචි පුපිල දෙවිලෙනාවක් විනි රවිසරක ඉදිරියට ම අයුණා. ඉහාලි යිංචුවක් වාදනය වෙන පසුබිම් තේ පිය පදවා දිගාගෙ කම්මුලකට පුදුදි උඹුහුම හාදදක් දුන්නා. දිගාගෙ යරුවා මෙම සිනාල වෙලා සියා. මින්න මධ ටවල් දිගාට මිනි මුණා තමන්ගේ ගොරින් බිඛිදාගේ සෙස්සි උපේ සිපගෙන්න. මේ ටවදුදි දරු පැටියට අම්මග මෙම්ඩ්‍යුලට නින්ද ගිහින්. පුදුදිගෙ සරාගිනා දෙනොල ඉශින්න දිගා දිගුණා විනුරයි තේ පිය ඉස්සරහට කවුරුහට මිනිහෙක් පැන්නා. කලබල වෙවිටි දිගා බුළුක් ගාන්න ගකාවිවර උන්සාහ සුලත් ඒක කරගන්නම බැවු. අර මිනිනා වාහන්ට හැඳුප්පා. පුදුදි යටි සිරියෙන් කැඳ ගැහැවිවා. රේ කැඳ ගැහිල්ලට දරුවා ඇහැරුණා. පුදු පැටියා අම්මග කැඳ ගැහිල්ලට වඩා හඩියෙන් අවන්න පටන් තන්නා. දිගා තේ එකත් ව්‍යෙකිනා බැස්සා. දිගාට කැඳ ගැස්සුණා. තේ එකට සටවිලා ලේ පෙරාගෙන ඉන්න රේ මිනිනා රුනු මාමා කියලා දිගා දුෂ්සා.

දිගා මානා හඩියෙන් කැඳ ගෙගෙන එකසැලේ ඇත් ඇරියා. විනාවී තුන හතරක් යනාතල් තමන් දැක්ක ද්වල් හිනායක්මයි කියලා සිනාන්නවත් බැරි තොන්දුවක් දිගාට දැනුණා. දිගාගෙ මරණිය කැඳ ගැහිල්ල දැනපු තරුණ යිනාමාකාරයෙන් වෙවිට තුරාන්. දිගා ලුහින් ඇටිත් ඉදෑගත්තා. තුරාන් මේ පැන්නට ඇටිත් නිවුණු රෝයින්ටුවක් පරිස්සමට අමත් දරන්. ගෙනුමල්කය වන්දනාමාන තොකර ද්විස් ගාණක වේලි වේලි හිටපු තුරාන්ට රේ දෙවිලෙනා යහුර දිලා ශිහින් නිවුණු දිමිය මිතුරක්

පෙරේට ගැමියා. ගැමිය යුත්තෙනාත් බවිඩ් ගැමියා තරම්ම අව්‍යාපක් එදිනටියා කියලා දත්ත නුරාත් තත්පරයක්වත් තොගුද රෝපිත්වෙක පත්තු කළා.

“මොක්ක බං මහදුවල් නිත්තදත් බැං ගෙන්තන්? තොපි මෙහෙ ආමට තිදියන්න දී? ගම්ට කරන්න දී?”

පහුම් අමාත්‍යාධ උගුර සහිපත අදිතින් ම නුරාත් දිගාගෙන් අශ්‍රේවා.

“නැ මි එක ආතල් හිනයක්, මි නිවිය ඉතාලිය. සුදුදියක් බැඳා. පිටියන් ලැබිලා චෙන්නාති බං, ගැහී!”

හිමන් අවධිම ගැන දිගා අව්‍යාකන් ම දුක් වූණා. තවත් උගුරු දෙකක් පපුවිට ම ඇදුගන්න නුරාත් රෝපිත්වුව දිගාට දික් කළා. එක ආසාවත්ත් අතට ගත්තු දිගා, මොර සුවදී පිළගන්ට සාලියන් නුරාත් දිගා බැලුවා.

“නුරා උම ආස නැදු ඉතාලි පතින්න. මෙම ඉදලා කාවද බං භරිනිය? මට මරු පල්ලම්ක් අඟුවෙලා නියයන්නා. මේ පාර නා වැශ්‍ය සියට ලක්ෂයක් ගුවර්. මොක්ක කියන්නා වාචි කියවු ද මල්ලි”

“කියහන්නා, මොකක්ද පල්ලම්?”

“වත් අන්ති මින්ලි රු මාමා, මිනිහා පල්ලම්ක් තෙමම්. ඡන්දක් විශ්‍ය මිනිහෙක්. බොක්ක ගලුවෙලා අතට දෙයි. වෙටි පිළිව ඉන්න පෙළුම් උන්ගෙනුත් තැබුද ප්‍රතා කියලා අහලා තමයි ලුවා බ්‍ර්‍සට්ටක් භාරි කන්නා. මිනික අන්තරේ වට්ටා මල්ලි ගෙදවට යවන්න සයට දෙදාක් ඉල්ලා පත්දාක්ම උට දිලා ආය ඒ සල්ලි එපා කියලා. දෙපියක් බං අන්තල්.”

දිගා එහෙම කියලා සතුවින් රෝපිත්වුව ගැසුවා. තවත් ව්‍යාපෘතියෙන් තොගුදායිපු නුරාත්, දිගා කියපු දේ ගැන නිහවා හින්නා පටන්ගන්නා.

අරගලවීමේ අලුතින් තදුපු ‘මහජන ප්‍රස්ථකාල’ ආයන්න ගැමිදාම හවසට ‘දැරුපාලන සාකච්ඡා’ පැවැත්වූණා. එක එක දැරුපාලන අදහස් දුරන එක එක හැශේ මිනිස්සු, ගැනු, කැමිපස්

කොලෝලා පොලෝලා එසාකටිජා මෙන්ඩලේ විවිධ තැප්පූණා. හැමදාම රඟ පාට කළීය විතරක් ඇදෙන්නෑ 'රඟ මාමා' නමයි මෙන්න මෙහා ප්‍රධානම තටියා මුදෙශ්, වෙනදා විශේෂ අදාන් රඟ මාමා රඟ පාට කානා පොන ව්‍යුබයෙන් දිගුරියා.

"සම්හරවිට මේ අර්ථජල්දී අපිට ඒවින පට් පරික්ෂාග යරන්ට විවිධ ඉතිහාසය හැම යුතුයෙකදීම, හැම කාලෝකදීම, හැම රටිකදීම මිනිස් අර්ථල රියුහානය කරා ගියය සහෙරවිරුණ්නේ ඇඟ ඉඟ මඟ ලේ මිනින්. දැන් බලුන්ට අපේ ජේනා සහෙරවිරයා අවවිර දුරක් කුරුයායක් යට ගෙන් ආපට මෙනා අමාරුවා ට දී? සහෙරවිරුණි එ තමයි මම මෙශ්ඹානෙක නාල්ලවක්ගේ කාර්යාලය. එතාකාට ජේනා එනාන්ලේ මෙනා එනාපැඳීනා නිරූපාර්ව නිදින් නිරියෙ හැඳුන සහෙරවිරයා, මෙනා අමාරුවාට ද මූන් මේ දුක් වින්දේ? මේ හැතිකලට ගෙදර යවන්ට"

පැයකට විනාර පස්සෙ දේශන මාලා ඉවර වෙලා 'රාජි විශ්වපටය' නරින්න අර්ථල තියවෙලට පියමනින රඟ මාමා ප්‍රාජ්‍යාලියනා තුරාන් ඉදිරියට ආවා.

"රඟ මාමා..."

ශුරාන්මේ ඇමුණුමෙන් රඟ මාමා නැවතුණා. මෙන්නා දෙන්නට දුරුග්‍යන්නා.

"ඒ ගෙනට කොවිචක් විතර යයි ද මාමේ? මං බැලුවට නාපාල්ලි ගොඩිජිලා පාට විවිධ ජේනක් හරන ගමන් ගිලුම මිනින් ගිනා ග්‍රේනෙකම පිළිගන්න විශ්වයක් හරන්න."

"අන්න එවිට ශාද වැඩි කොලෝලා. නැත්නං උඩලා විශේ දැන් එවින කාලුම මේවය හිටියාන් වෙන්නෙන අර ඇඟටේ සුදුද බං බිඟු ඇවින් එක් සිවුපු උං මරු මධිමින් ආවිස්ථා. මේ මේ කොස්තා. විමල් කුමාර ද කොස්තාලට විශේ අගයක් විවිනාකනක් නැතුව මෙහේ දියවෙලා මැරිලා යන්ට"

"රඟ මාමා මට හරියට ගාණක් හිටිවාතින් හයක් වෙලා හරි එහෙ මිනින් හමුවුකරලා ගෙවන පොරුන්ද්ව පිට ඒක පැවිතරනුකි. එහෙ කන්කුස්සි කටක් හේදුවන් නමිකුමිනා, ඒක

භාෂණය මාලි රැකිවාට මේ ගම්හ සෞර පාලර ඔබටටුවෙන් දූ යන්ට වෙන්න"

"හැ නොල්ලා නැමේ යන්න, අන් යෙක් තොපේ මින්නෙය තරුණ අසහා තදියම් තමියි තැන්ත එස් නොල්ලා නොල්ලා මිරුණායි මිරුණාට දැක්කුවේ. තාන මිලලා ඇපුවිට කරලා දෙන්නා, තවි පරිවිය විස්සයි හිඟේ දැටි නොරහින් ප්‍රාග්. එකඟාට උසිට ලොකු ගාංච් අසුවෙයි. පර්ස්ස ප්‍රීඩා බු මා යන්ටටිනි. අද ශික්මිගාල මැලිගා පර් සෝම ගෙයියා" සිලුම එක පෙන්නනාටා. දැන්ටේ පටන් අරන් ඇති, මේ ප්‍රාග් මා ගණ මිනු. ගෙට ශියන්නා."

ඉත්පස්ස ද්‍රව්‍ය තුන හතාරස් අධික රැකිවායි මැදින් අධික භාර්යඩුලිව ගනුවාණා. මේ වෙන්නාට දිගා අශේලිපිටියෙ උන්නු අම්මට තියලා තිබුණා සහියක් ඇතුළා ලක්ෂ පහා ක්‍රිදුලයේ පොලියට හොයලා දෙන්ට වියලා. ආණුවිට පෙරුන්න ගෙල්ලෙන්ස් ඇපික් ගුල් ටයිම් නාතරජවිට නොල්ලා තුනාකුයි. නොල්ලා හතාරකුයි, ව්‍යාන්ස්පෙරන්ස්පිස්ස්ලා දෙන්නාකුයි දිගා තම්බෙල ඉතාලි පළුලියට එක්තාසු කරගෙන හිටියා. ඒ හැම සෙනාලින් ලක්ෂ පහාන් ඉතාලි තරණයේ සැපු සිනිනාය දානිලින් බණ්ඩාරනායක ප්‍රතිමාව යට අනුගත උරින විශ්ලේෂ මවාගනිලින් උන්නා. මේ අනාර තුරාන් ගෙල්ලෙන්ස් ආපු අයන්, නාපු අයන් ප්‍රාග්ධනාම ටියි රැක් දෙනෙන්ට රණ මාමෙග ලක්ෂ පහේ හමුදාවට බදවිලා තිබුණා. ඒ එත්වියි පළුලිය බහුතර දෙනා වෙළි සිනාමා ගිල්ඩි එස්සේ එස්සේ දෙවල් පරුපු උදිවිය. ඇතැමේක භාජ්ටික සිල්පියෙයා. තවින් ඇතැමේක් සහය හාර් නිලියෙයා. එකැනා සහය අධික්ෂකවරුන් දෙන්නාය හිටියා. ස්වාමී පුරුෂයට හොමරන් ඉතාලි ජ්‍යෙෂ්ඨ හැඳු කරගෙන්න සම්මාදුම් වෙවිට නැගී එන නිලියකුන් තුරාන්ගේ සමාගමම් තුරාව ඉහිරිවිවා. 'ලක්ෂ රාහින් නොඟාමද ඉතාලි පතින්නෙන්' වියන ප්‍රශ්න දිගාට විශේම තුරාන්ටේ තිබුණා. දිගා ඒනා අනික් අනට අමතක තුළාට තුරාන් ඒ ගැන රණ මාමෙගෙන් ඇශුවීම් රණ මාමා හිනා පාලා මෙහෙම හිටිවා.

"පුතා ගොනි මාලළ වියලා කියනවා මති කාන්ටි බඩු උපිග් කියලා. එවින් සල්ලිවලට ගන්න බැ. ලක්ප පහය මෙන. එකත් තැයේකාරයන්ටි. මට සහපත් එපා. මති කාන්ටි බඩු උපිග් කොමියි."

දිගා සහ නුරාන් අනුර ඒ ඒ කළේ හැරුණම, තවත් එකිනෙකා පොදුගලිකට ම මේ 'ඉහාලි ගමනා විශ්වාස' රු මාමා හූලිවලා දැනගනීමින් උන්නා. ලස්සන ම වැඩි සාමුහික අර්ථයකට පසු දෙන්වාපු හුයක් ආන්ම කිසිම කොනෙක්ට් ලනාකියා තමයි තනි තනියම් රු මාමට මූණාගැනීමෙන. හරියට ම කියනවා නා ආයිෂන් දෙනාගේ කැදුහැලිය වාගේ විශ්වාස් භාවිතී ඒ ඒ අය ඇඟිල් රුමාලට පෙනුමෙන. එක රෙක පරණ පාර්ලිමේන්තු ගොඩනැගිල්ල පේන මානෙදී එක්නරා වම් ව්‍යාපාරයක ඉදිරිපෙළ මූහුණක් රු මාමා එක්ක පද්ධ වැටුණා. මහු මූලින්ම රු මාමට දුරකතන ඇමුණුමක් අරන් කියා හිඛුමෙන 'දද්දරාලන කාරණාවකට' හූලිවන්ටෝනි කියලයි. ඉතිං රු මාමා දානකට මැදුගෙන වින විප්ලවේ නායක මාමි සේනුව්වන් උදාහරණකට ආදාගෙන ඒ විප්ලවීය සහෞදුරයට 'විප්ලවයේ නායාය සහ යාචිතාව' ගැන දෙසන්ට හැඳුවා. අන්න එකකාට ම සහෞදුරයා හිනාවේලා රු මාමට රහස් ස්වරුයෙන් මොකක්දේ මිශ්‍රුවා.

"ඉහාලි ගමනා ගැන ආර්ථි වුණා. කටදීද කියටද කොහොවද? දැන් වුණත් එකඩුන්ටි නම්බලරේ එවිටුන්ටි වන් මිලියන් දාන්නා. මායි මගේ ගේල් ගුන්සුමි අයියේ. ඒ ගැන වයින් දන් නැ."

"සහපතක් බුන්ස් කරන්නෙපා. මේ දේවල් තිනි විරෝධී වැඩි. නිනිය කියන්නෙ රාජ්‍යයේ සහෞදුරයා කියලයි කාල් මාස්ස සිවිලේ. ඒ නිසා අපි කුවරුක් පරිස්සං වෙන්වෙන. දෙනවනා මිදුල් මග අනත් දෙන්න කොමියි. අපි එකිනෙකාට විය්වාය නොකර කොළඹාමද ද්‍රව්‍යක සමාජවාදේ උදාහරණන්නෙ...?"

ඉතිං වෙළේ දැනුමෙන උනුමර නැගෙනහිලරේ වියෙන් විනරක් නොමැයි මිනිනෙකාටන් ඉදන් වුණත් රු මාමා විවේ එක

රෙජ් වූණ හැමට කිවුශක රාම අරුණුනයි. අරගලය නොමැති, 'දුනාලිය'

තමා හමුවපින්න රාජ් හැම ඉතාලි යාදින්හට ම එක පොදු නාතාවික් රතු මාපා සන්සුන් වැනින් පැවසුවා.

"දුන්නවිනා ලිගලි එයාපෑට්ටි උමහන් ගියාත් කොහොම ගාජන්ද යන්නා කියලා. ඇරක් විසා දදන්නා නෑ මෙයාලා සරණාශකයන්ට. ආණසුවෙන් උමලට තෙවි කළා කිවිවන් රෝවල්වලට එවියෙන් වැවිත් නෑ. මින් ඉන්දියන් බෝවුවුවික්. සේරලා විල ඉන්නවා මෙග් හොඳ යාච්චෙක්. යාච්චෙක් කියන්නා සහෝදරයෙක්, විම් මිනිහෙක්. මිනිහා පරිස්සාමන් යන්න මිනි මාරුගේ ගැන නැඟයන් වාගේ පැහැදිලි කරයි. බෝවුවු ගමන හයානක වින්නන් පුරුවන්, මොලා අමි රිස්ක් ගන්න කොහොම් කැමිනියිනා. නැඟතයි? මෙහෙම ගෙවිල්වලින් ඇවිත් නාතරජවලා අරගල කරන්නා ඒකාන්න. මේ ගමනන් අරගලදේ කොටසක් කියලම හිතන්නා. යකුඩා ඇද බාල ලක්ෂ ප්‍රාග්ධන පෙනුම කියන රුන්නර් මාලය්ස්වන් ගන්ව පුරුහන් ද. ඒ ගාණ නිකා විශේ. මට මිනා කොට්මූලි නිර්වහ පන්තිය දිනවන්නා. මේ උදිවිට ඒ වෙනුවෙන්"

සහියක් තෙවුණු තැන පෝජාකට පසුදා ඒ පිහිනමය දිනය උදාවුණු.

අරගල විමෙදිම විවාහපාජ්‍ය වූණ 'විෂය සහ මනිෂා' නමන්ගේ 'පැකිස්ස වාරිකාව' ලෙවින් ඉතාලි ගමන වෙනුවෙන් බෝම පරිස්සාමනන් කළේ යල් රැක්කා. එවින්වත්වන් නොහිතපු විදිහට දෙදාව්පාගන හමුවුවන් පරිදිලදුන් අරගලදේ වූණගැහිවිට 'රතු මාමා' තමුන් වෙනුවෙන් මෙහෙරි සපුයිස් කැඳුළු දේවිය කියලා විෂයවන්, මනිෂවන් කිහිකින්වන් හිතුවේ නැහු. ඉතිං දෙන්නගෙම ඒකායන ආසාව වෙලා කිවුශක 'හනිඩුන් බෙනි කෙනෙක' ඉතාලියෙදී ම ගදන්නයි. ඒ හන්දා අරගල බිම් තුබුරුම් සයනන්දී පවා රති ස්විචා මද කරදි දෙන්නා දෙන්නටම සිමාවන් පනවාගෙන උන්නා. විෂය සැහෙන ඉවසුවා. මනිෂා එවින් වැඩියෙන් ඉවසුවා.. ඩිමා

මායිම් දැඩුම් සුපුම් ප්‍රිය රාජීන් විදුගෙන, අන්ත ඒ දිනය ඇයේ ඉස්සරහට පැමිණියා. මටි මේ උදාවුණ ද්‍රව්‍ය තාමියි ද්‍රව්‍ය. භැංකෝෂයේ නැඟිල් තානි ඉතාලි සිභිනාය පොදුවේ භැබුවෙන ද්‍රව්‍ය.

රාජ්‍යාධින් අභ්‍යන්තර විෂය ආසම ගුවුමෙන් ගැරපුණු ලිඛිතා, භයා පනාස් පහ ටෙද්ද දූදානාම් ගැටුරන් රැකියට බැස්සා. විෂයටයි, එනිඡටයි රණ මාමා කියලා තිබුණු උර්දු භන ටෙද්ද රැකාලුව ගෙනියන්න රණ පාට කාරයක් ගේඩාංග්‍රෑමට රැන්න නියමිතයි කියලා.

දිගු ඇභුර් කූරුයම රණ මාමා දැනුවත් කරලා තිබුමෙන් උර්දු භන වෙනානුට මිශ්‍රුවට රැන්න කියලා. එනැනින් තොච්චිවෙන්න රෝකා බස්සෙකාස් ලැස්තියි කියලා, එ වෙනානුදේ නිදහස් පාලුවාන්තා විෂයාදා එන්න, මිංදු කියන්න විට සැවිපිළිවන් යාර්ථිකාතා ගෙස්ටෙක්ස් රෙඩි කියලා, ණරියට පාඨ්දර දෙකයි තුනයි අනෙර මිහෘ මට්ටම් මට්ටමෙන් බෝරුවු ගමන ඇරැමිනවා කියලා මාමා හර්සා මේ පිටිවර දැනාගෙන උන්නා.

නුරුන් ඇභුර් වෙළි පිනතා කූරුයායමට උර්දු හනට තොටුවේ දැවිජන් එකට රැන්න කියපු රණ මාමා එනැනැදි මුළුන් එත්තලා තමා සැවිමටනවා කියලා, යාල්දෙවි සිපුතාම් දුම්මියේ විශේෂීන අංගනායක් පිටිය වෙනුවෙන්ම මුක් කරලයි කියන්නා කියලා 'උප්පියි පළුලියට' තියා තිබුණා.

මේ භැවෙක්ම රණ මාමා කියපු වෙළාවිටක් තැඹින් ම ඒ ඒ යාන්ත්‍රියල කමින්ජේ බඩුවුවිටුන් රැක්ක ම නැංගරම්ලාගෙන බලා කිරීයා. මේ අයට අමතාරව අරගමල් සක්‍රියව තිවුපු කටය් සියයකට ආසන්න පිටියක් කම තමන්ට මාමා ඉන්න කියාපු තැන්පිල හරිම තුරින් ඉදි ගෙවෙන බලා උන්නා. ඒ පියයක් පමණ පිටිය හින්සුන් වින්සුන් වින්සුන්, ආබාධීන හුම්දා සොල්දායුවා, පොලිස් තිලභාරින් විශේෂ රේලව්ලින් තොකර යළුලට ගෝල්ගේස් පදිංචියට ආපු ගැටුවරයෙක් රාඩු පිටින් කිරීයා.

උර්දු හන, භතයි තින වූණා. අට වූණා. නවය වූණා. උර්දු දායටත් කිවිවු වූණා. තැන තැන කිවුපු පිටියි අවුලන්, කළබෙලන්, ආභාෂයන් වට්ටිට බල බලා ලැකුවූණා. රණ මාමා

මිනිම වේලාවක පාලීරිපි කරපු, කට්ටාවන් අඩුයට ලතානිවුණු දුරකථන අංක දෙකටි දාස ව්‍යාචන් ඒ ඒ අය විරින්වර ඇමුණුම් ගන්නා, ඒ හැම වේලාවටම අංක දෙකකන් මෙශකට ගන්නා 'දුරකථන අංකය ව්‍යාචන සාකච්ඡා හෝ ආචාරණ පාලාපයෙන් බැහැරි' හියලා දූනාත්පයින් හියවුණා, දවල් දොලහ ටින්න ආචාරන් රතු මාමිගලන් මේ කාච්චාම හියිම ඇමුණුම්වන්, මොනම් පකටි උඩිවිඩියක්වන් ලැබුණු ම නැහු.

විෂයගතයි මිනිෂගෙයි ග්‍රේම සම්බන්ධයට අවුරුදු ගාණක හිස්සය අකුල් ගෙලාපු, ඒක් ගෙස්පාලන්ගමට එවාපු ලිපු පරදියෙන් දෙන්නගේ ටිවාහයට ආදර අවසරය දැන්නා, විෂයගත අම්මා විෂයගත බැංකු හිණුවට ලක්ෂ අවන් බැරකරලා හිවුණා. ඒ අන්තම්මගෙන් පරමිපරාවන් ලැබුණු රත්තරං බසු වෙයේම අම්මග රන් බැහුමි, අක්කගේ මුද්‍රාවයි එක්කෙම්ම උකසට හියලා ලැබේ සම්පූර්ණ මුදල. ඒ ගැන මිනිහා හාංකවියක්වන් දැන්නා උන්නෙ නැ. රතු මාමා විෂයට පැලින්ම හියලා හිවුණා දෙන්නටම දහයක් යන වැශයි අවන් නවයෙන් කරලා දෙන්නං ප්‍රාග්ධන් ගාණ අතට අරං දෙන්න හියලා. අන් අසරණ විෂය මේ ගැන එක එකළ බිංදුවක් නම්න්ග බිංදු ඉදිරියෙ මෙනුවක් භාව හිවුණෙ නැ. විෂයගත එකම අරමුණ වුණෙ පෙර්සන් රටක පුන්දරක්වා මිනිෂගෙ ආදර ආත්මය සරසාලන එකයි, යහාලන එකයි. රතු මාමා මට්ටපුව ලැබුණෙන් ජීවිතේ පටන්ගන්න එකයි විතරියි.

පසු කතාව

අරගලය නිමුකරලා, පරණ ජනපති හෝම යවලා, අලුත් ආණ්ඩුව පන්වෙලා අවුරුදු ගාණක ගෙවිලා හිතින්, තව ජනාධිපතිවරණයනුත් අනාලා, ඒක් රතු මාමා ගැන අදටත් එකම භාවුවාවක්වන් කාච්චා සොහොන්වන් ලැබිලා නැහු. පොලියියෙ ඇත්තේ දාන්න හියපු හැමෝම රතු මාමිගල 'හැබේ සම්පූර්ණ නම්වන්' හරිහැරි දැන්න් ඉදාලා නැහු. මුල් කාල ගෝල්ගේ බිමේ කොට්ඨරිය ජනපිය මූණක් වුණන් සෙල්ගියක්වන්.

නියිත විවිධ ප්‍රකාශක තේරු මාමා අජ්නීන කුදාලා නෑ. විජේදානෙයා සිංහ හැඩුවුරුපාම් දාලා විනු අදින ආයෝ ආදලා සිංහැලු 'සැං පටිසුදු කිහිකු' නාමින් හැඳුවාලා නෑහැ.

පාවිච්චි කරපු දුරකථන අංශ දිනේ හැඳුනුම් විස්තර ගොඩාකාලන යියාට ඒ අංශ පැවුරුදු ගාණකාරී පැලින් පාභාශුලෙයි, තලාවකයි මූරිලිව වියසක දෙනීනෙක් මත ගොම්මිර විපලා ගොඩාකාලන ලු. කාපිටියේ ගොඩාකාලියා රුනු මාමා අනාවරු උස්ස ගණන් පුරුෂරපු පමිහර අං ආජ්න ලැක්කාවට සාම්ඛ්‍යාච්ච පිශිච ඉඟිසරුවා නියිත නැතිදු. ඉතින් රුනු මාමා හැඩුවාටම ඉංජින් තැනාක් ඩිජිත් මෙයෙන් අදාරුවා ගැන ආජ්නාවාම දැනෙන උප ඉංජින් අදියෙයා විභාගියි. සම්බන්ධ වෙළුවට ඒක එමඟම් ගොඩාකාලන් දුරින් ප්‍රතිඵල්, ම්‍යුහුද හැඩුනිස්සෙම ගොඩාකාලනයා හැඩුවා පෙනී උජ්ජු රුනු මාමිට දැයියා ගැන නම් නියිම වියවාකායා පිශුවෙන ම නැඟුවනා!

ඇට්ටි. පත්‍රව්‍යීලු

“මිනිය ගෙනඟළේ ද බා?”

සයිලන් මාමා එල්ස් අසම්බ් ඇඳිලිපාරු අත්‍යින් “තුන්” ගාවුලන් හෙල පහර්ස් ගැසිය. පත්‍රව්‍යීලුගේ අකල් මරණය විසින් උදානා පටන් කිහිප කරන ලද සයිලන් මාමාගේ කතා පරෝධිය එය කතා මකරුවේ පැය ගණනාවකට පසුව ය. හැදු පිටි පුදු සරම් පොලටි ම පූංසු තැවිරි ඇඳිලි තුවිස් දෙනෙක් පිස්දාගත් සයිලන් මාමා ඇතින් හමන පුලුවට පන් දුන්නේය. කොළඹ තුරුවිටන් කිවිපෙදෙනාක් ගොක්කොල අනු දෙපස එල්ලමින් පාර සරසම්න් හිනැඳුනා කිවිවිටිය මහුවට ඇශේයි. ගම් ගැහැනුන් පස් හය දෙනාක් ප්‍රතිඵූල් මත්තන් අත් ගසාගනිමින් නොයෙක් ඉටුවට පාමින් පියු වූ දා රුපණය කරන ආකාරය දැනෙන සටින් මහු මවුගනියි.

“මාමා නොක්ස් කාරිය බොහැවුදි”

නම නොදුන් කොළඹලක් පැමිණ එල්ස් ඇඳිමෙන් සයිලන් මාමා මහු වෙත තුරුගෙය ය. මුවින් හට ගා කිසින් නොහි හෙනෙම අතින් සං කර “එපා” ඉටුයා පා ය.

“දෙහැනැක්කේ පටන් මුකුජ්වන් කුමක්වන් කුමව නෑ නොදු”

ඊ ආයේ නොවනි. ය. නොවනියේ සමන්පිටිව පුළුන්ධියෙන් ඇු කොහොම කොයි වෙළෙ ආවත් ලම් එන්නේ නොවනි බැවි මුළු තැංකිලිවන්න ම දැනි. ගම තරම් ම

ඇගේ සමන්විත පුවද ද ගීමුන්ට පුරුද ය. පුවද ය. ලෙස යේ ඉපැයුණි ම රැකියාවට නිරන වන්නි හේමවති කුරා කුඩා ප්‍රිවිචුවට වරදක් නැත්ති ය. එබැවූ දන්නා ගීමුන්ට ඇගේ රැකියා සඳාවාරය ගැන වියේ වියක් නැත්තේ ය.

අසල තුළු කුඩා බංකුවක් මෙහාට ඇද එමන හිදෙන් හේමවති සයිමන් මාමාට ලං පුවා ය.

“පොඩි වියසට ගොල්ලකුන් යාර් ගොරන් උන්නයි කියල එමක්කා කියනව. මං අභන්නෙ මාමෙ ඩියුන්න් කුමාරයන් අවුරුදු දායයේදී බැංශ්ද නා ආයි මොනවදා? ඒක කෙලිගේ කැමුශ්තා නැදුදා”

රිය ඇයි නැයි මියාක් මෙන් පුන් සයිමන් මාමා නම ඔබාක්කු ලේඛුවේ වූ මුලන් ගොලයක් ගෙන එකි පුණු පිරියම කරන්ට පුදෙය. ආකාස ගංගාවේ සැතැපි මිලි යන්නාට එත්තන් රතු හිරි දිය අවසන් රූම් රැහිරි කදුම්හයන් පොලුවාවේ ගසම්න් ඩිටිනු හැන්දා අභය අදාය බැඳු හේමවති දැක්කා ය.

“හැබැට මය දැරිවිගේ ලක්ෂන නේද මාමෝ! මොකක්දේ පත්නාලේක මං දැක්කා මැනිඹිගේ දුවෙකුගේ රුපයක් මිට තලකට කළියෙන්. හැරි විතරක් එට වැඩි හැබියි මේ කෙලි පත්මයිලි. අවුරුදු කුමාරියක් වාගේ. අන් හඳුපේ වෙවිටි දායක්.”

සයිමන් මාමා තවමත් පුන්නේ බිජිරි දැහැනේ ය. හේමවතින් විවා වැශ්ස ගොහොම වැශ්සන් ඉන් තෙම් යන්ට සයිමන් මාමාගේ කිසිදු කැමුශ්තාක් නැත්තාක් මෙනි.

“මට පුත් වනාවක් පෙනිල තියෙනාට සයිමන් මාමන් අල්ල. මය පත්මයිලි කෙලි පාර එහාමහා සහවා. මගේ දැහැටි වැලිගහළ පාර ගොවේ මුකුන්ම උවන් නැඳන. මං ඉනිං වැඩික් එනකළු පාරමෙනා”

හේමවති හින් හඩින් හිනැහෙමින් දිය රේවන ආස්ථාය ප්‍රෘත්වාස කරයි. හඩින් සිටි විට රහ කරනවා හැර අන් කිහිදු ප්‍රතිවාරයක් නොදැක්වූ සයිමන් මාමා හඩි මධ්‍යක් උස් ගොටු අවටිවාව දෙකනින් පිරික්සි ය.

“ଶେଷିଯ ଲେନାହ୍ୟାଳେ କି ବା?”

ජෙම්ටිනි නොව බංකුමරින් නැගී සිටි රේන්ද් රාජ ආලේප නම් පුද් නොව ගුවුම සකසාගෙන දිගු තුස්සික් මහළවා ය.

“මුත් වටුම පැන්නට යන්වයි කියල මාම. දදයන්ගේ
භාෂිත්තාව වෙන එස්වා මේ ආත්මෝත් අප කාටක්ම වෙනස්
නොරහ්ම බු. කෙලී ගෙනාපු ආපුය ඉටුර වෙන්වැ. ආය ගොඳ
ඇතාත උපදිසී මේ දුරා තරකාදීය නැඟිව”

සයිලන් මාලා සාහැඩුවර ලිලාවෙන් හේමටි දෙය බැඳුවා පෙනීම්, දැනීම් යියා ය. ගෙතුදින් ආසෙන්නේ යන එන පිටපතේ පැලුබල සදා බදා ඇටෙරාදියකි. කළමනාක්‍රයේ නොමැතිව ම සයිලන් මාලා තම මිනාස් ආදී තිබූ පත්‍රයිලිලේ සද වන් රුම් මුහුණ නිස්සයලේ මවාගන්ට තැන් කෙරුවේ ය.

“ରତ୍ନ ପରବର୍ତ୍ତ ମଳେ ପିପୁଳେ ପିପୁଳେ ମଳେ ପିପୁଳେ
ରତ୍ନଲିଙ୍ଗ ଶିରୀ ଯଦ୍ବ ହାତୁଳେ ଯଦ୍ବ ହାତୁଳେ ଯଦ୍ବ ହାତୁଳେ
ରତ୍ନ ଧୂଚିଦ ପିଣ୍ଡ ପିପୁଳେ ପିଣ୍ଡ ପିପୁଳେ ପିଣ୍ଡ ପିପୁଳେ
ଧୂନ୍ତରତ୍ନ ଲେଖନ୍ତରତ୍ନ ଲେଖନ୍ତରତ୍ନ ଲେଖନ୍ତରତ୍ନ”

ඒ එක්දාය නවයිය හැක්තා එක අවුරුදුදේ. සංචිතානයේ රුහිගත සැලපුම් දිනියමට අනුව දිවයින පුරා පොලිස් ස්ථාන රසක් එක් රෙක් තුළ පහරදී අල්ලාගැනීමට නායක සහෙරයා ඇතුළු මධුල්ල එකිය තිරණයක් ගෙන කිවුණි. මාස නිවිපයකට පෙර යිට ඒ සඳහා පුරිගෙශී සැලපුම් දියන් විය. සයිලන්ට ද සංචිතානය විසින් පවරන ලද විෂය විශාල ප්‍රකාශ රාජකාරී නිවිපයක් පැවතුණි. ගම්මානයේ තියිවෙකුන් සයිලන් මාමා වේ ඉඩේරුකාරයක් බැඳී පිහිනෙකින් විව සිතුවේ නැතු.

නැස්ලිවත්ත ග්‍රාමයේ වෙළු දෙනියායෙන් එගාචිඛ පාරිවර්තන වූ මුදුකු රෙපර් සේවාවකි. රෙපර් ගස් යාය ඇදුරින් තහි

පංගලමේ ගමන් කුඩා පාල පටන් උපුන්ට තහනම් ය. ඔයාවන ඔයාන්දරයයේ පූජන්ය මල් එපුණු රුරාකුමලන ගැටීයුයියන් මතු නොවූ මැදිවිය ඉත්තු මල්කංකම් වසන නිමාවු කාජනාවිස් ප්‍රව හැන්දාකරේ මේ රෝර ශේෂාච්චාව අඟිජ්‍යායෙන් ගමන් නොයන්නට විශ බලා ගන්න. දුරාභිභාජය පටන් රෝර ගස මාලුල්ල හොලුමන්, අමුනුස්ස බෙලවේග අභි බැවි ගමුවුන් විශ්වාස කළදේ. ඒ අයිතාන්තිනා අමුනුස්ස බිජ ටායිපට ගත් සංවිධානයේ සහයන් විසින් රාජී දේශපාලන තදුළුරු සාකච්ඡාවන්ට මේ රෝර යාය හාමිනා පාරන ලද්ද ය. සටිය හතා අව අතර රැස්වන මධ්‍යා පාන්දර නොව් අනාගත ගිරිකාරී සැලසුම් ගත කළහ. එහිදි සයිලන් මාමා ප්‍රිතිකර්වය ගේ බොහෝ සාකච්ඡාවන් අතරතුරේ තියිවෙක් ගෙව් මේ අවට කියිදු හොලුමනක් නොදැක්වන් ය. ගමුවුන් පුළ පුළ රැකි අන්ද විශ්වාසයන් සංවිධානයේ සහයන් විසින් කිසු කිසු කර දැමිය. ගම් කියිවෙකුන් රු පහන් එ උදාහැන්න එලුමෙන් කුරු රෝර ශේෂාච්චාවන් අභිජනන් නොයෙදීමේ වායිය සංවිධානය උපරිමයන් ලැබේය.

“බොලා දන්නාවද අංශේ තායක සහෙළදරයා මේ පස්සේ හදන්න තියිසුම්හාරාමම පොල් කුලි කාරයෙක් හැටියට මුවිට පාර ගැහුවය කියල. අන්න එහෙවි දාඩිය මෙන්සියන් සහන් සෙන් රැක්කාපු මොරල හදාපු සංවිධානක තමයි බොලා අපි සාමාජිකයා වෙලා ඉන්නන. සුද්ධන්න ප්‍රමේව මේ දේශ රිපි මාංද උරා බිපු අලි අස්ථා විශේ ම මසරිය පටලුමෙනා තැම්බුන මුළුස්සය ගියපු ජාතිවාදී අධිපාරෝ යන උන්දැව්වන් පරණ විමුණ්වෙන් මේ රට ගොවින්න බැවු. මේ රටට විශ්ලේෂණය නොයෙහි එහම විම් සංවිධානය අයිති සහෙළදරවුනි”

සයිලන් මාමාගේ ගැඹුරු හඩ මැදියම් පුළය කපාගෙන රෝර ගස මුදුනින් අවට රැවිසරය පිසාරා ගලා යයි. පසෙක දැල්වෙන මිනි මැලයක් අකළ පාරිසරික පිනළ අන්තල නාවිතින් උණුසුම් කරගනිමින් ප්‍රාන්ත තරුණයන් තියෙනෙක් සයිලන් මාමාගේ ක්‍රාන්කාවන් උත්ප්‍රාණයක් ලැබුවාක් වැන්න. මධ්‍ය පිය තුරුණු සටිය උරුණු පිටිය උරානා මිනා බැලිමට මෙන් මිනිමැල උණුසුම පසෙකලා පිළි පිළි පිනළ විදැහැනිමට නැඟි පිටිය

හ. රස්ව සිටින දහසක් දොලක් වැනි පිටියේ අරගලකාරී මහඩිජාරය එක්වර කටා බිඳ දෙමින් විසඳු වෙබිල්ලක් අහස ඇත ලසාලවා හඩ පිටියට ඇසුනි. රටර යාය ආසන්නයෙන් ම ප්‍රත්‍යු වූ වෙබිල්ලේ දෝංකාරය නිමාවන්නාවත් මිශ්නෙන් පිටියේ රස්වීම සිලාච අදාදින් ම එක් තාවක් වෙබිල්ලක් පන්තු විය. සියල්ලේ ම තුෂ්ණිමුහුත වි කැඳුම් යෙහා, භාවුහිත විප්ලවයක් ගැන පාරම් බාලින් ඩුන් උගේදරයෝ හිස දු දු අන සි සි ඡාව දිව යියහ. සමාජවාදී ලංකාවක් බිඳි සිටිමට විඩා පණ ඩිංඩින්න අවශ්‍යාතීම විඩාන් උත්කාශට බැවි මරණ බිය ප්‍රේරණට පහදා ද තිබුණි. නැතිලිවත්තේ තරුණ සයයන් අතර ඩුන් අනුර නම් වූ තෙසා තරුණයා සිය විෂින් සයිලන් මාමාන් දැකුණා තාරව අල්වාගෙන වෙශයන් ඉදිරියට දිව යිලේය. අමාවක අහස යට කැලී පැලෙන ගණන්ධිකාරයේ රටර ගස් ප්‍රප්‍රතුරු මත හැඳුම් හැඳුම් වැශේමින් නැගිවිමින් ඉන් එහා කුමු කැඳුල් තුන්ගිරි ගොල්ලේ ද ඇලෙමින් ගැලවීමින් අනුර සයිලන් මාමා ද කැවුට පරිස්සමට බොහෝ දුරක් දිව ආවේය. තවත් දුර දිව යාමට අමාරු බැවි එකඟවා නොකිවද සයිලන් මාමාන් දෙදා නැව්තුණි. සොනොම ඉමහත් ටේරයන් ඩුස්ම ඉහළ පහළ ගොල්මින් යිටියේය.

"ම්. මෙනෙන නැග් ගැහෙන්නා.. දුවල පණ ගෙරහන් කොල්ලේ"

"මගේ අන අනාරින්න ම එපා මාමේ. මහපාරට පැනාගෙන හැඩිගම පන්සලට ගොනිල්ලා හැඟෙමු. මකුන් පන්සල පිරන් නැ.. යුතු මා..."

අනුරට කියා ගෙන හැකි වූයේ රුපමණකි. සයිලන් මාමාගේ දැකුණු කන් බෙරය තුනට හනරට පලා දැමුවාක් මෙන් අනෙක් පයින් වෙබිල්ලක් පන්තු විය. අනුරගේ හිස මුදුනට වැදි තිබු රජයේ නිතිගෙන වෙබි උණවයෙන් මහු එංජිල්ලේ ප්‍රාණය නිරුද්ධව තීම පන බැහුණි. කළ හැකි කිසිවක් නොවූ තැන සයිලන් මාමා දැනින් තම ඉදිරිය එහා මෙහා කරමින් මද දුරක් දිව යිලේය. මරණය එළිපත්තේ හිද මහේ දිව යන සයිලන්

මාමාට වෙඩික්කරුවන් තමා ලත ලත දූහු බැවි නේරුම් හියේය. මොහානාත්‍යින් සයිලන් මාමාට දැනුමෙන් තම දෙපා ඉදිරියට ඇදගන නොහැකි බවකි. දැල්නර ඉස්කෝල සිමාවේ ගැඹුරු මධ්‍ය ව්‍යුරු මහුමගේ දෙපා ගිලි නිවුණි. එස්කෝ මරණය රත්තෙක් විෂ්ලුච්‍ය බැවි සිහියන් අයිතියන් අතර පුන් සයිලන් මාමා සිභාන් මිමිභාය. මහු සිභාම්හාම ව්‍යුරු මධ්‍ය අතර ගිලි හියේය.

සයිලන් මාමාට සිහිය එලුමෙන කළුනි මහු පුන්නේ පුරු ඇදක ඇලවි ය. මහු අපහසුවෙන් මෙන් නැගී සිවිලට යන්න දැරුවන් දකුණු කුඩාල් විභාල තුර්ඛාලයක් ඉටි ඇති බැවි මහුට හැඳි හියේය. මහු අවටපිවාවට කන් විභිදි ය.

"ම්, මේ කොහො ඉන්නේ?"

"වෙද ගෙදර. ඉස්කෝල යන පොඩි වියසෙ දරුවෙක් තමුන්ට දකුල රේ බැවි ගම්මුන්ට කියල උන් මෙහෙ ගෙනැවින් දැමීම."

"මොන දරුවෙක් ද"

"ගැල් දරුවෙක්. පොලිසිය වෙති කියල මරාපු අර තැකිලිවත්තෙ අනුර කොළඹවෙත එක් කුස උපන් නාමි. පත්මයිලි"

පලුම්කාට තුරුණු වියේ පුන් අනුරන්, දෙවනුව ලදැරියන වූ අනුරගේ නැගකිය පත්මයිලින් සයිලන් මාමාගේ ඒවිනය මරුවාගෙන් බවරා නිවුණි. සතියන් හමුරක් වෙද ගෙයි බෙන් ජේතුන් කැද වට්ටෝරුවන් සත්කාරන් නිසා සයිලන් මාමාගේ කායිභ ටෙදනා පුවරන් වූයේය. මහු හරිහැරි කෙලින් කටින් ගිටගන්නට ණැකි වූ ඇයිල්ලේ ම අනුරගේ නිවස කරා විදුලියන් මෙන් ඇදී හියේය. අනුර මියගියේ තමාගේ ඒවිනය මෙරන්නට ගොයින් බැවි සයිලන් මාමාගේ යටි සිත ගොදුන් දැන පුන්නේය. රේ අයිමාන්තින ඒවින ටෙදනාව නිසාවෙන් එනැන් පටන් සයිලන්ට කිසිදා පුවර රාශී නින්දක් තොලුමුන් ය. සයිලන් මාමා අනුරගේ නිවස ඉදිරිපස සිට ගන්නේ ය.

"කුවරුන් නැද්දේ?"

මොහොතාකින් ගෙවුණින් පත්මසිලි මූලට පැමිණියා ය.

“මේ ඉන්නටා, ඇයි මාමෙ?”

“මේ අභ්‍ය අනුරූප නිම් වෙන්නා”

“මිය මාමෙ, පත්මසිලි”

“අන් දරුවෝ” කියා මිවකගෙන් කිරී ඉල්ලා යාර්ථ්‍යවන රෙඛා එකු එකු සේ සයින් මාමා මිදුලේ වැට් වැළඳිනි සරින් වැළඳෙන්නට විය, අනුරූප උචිතය මරු දැක්සේක් තමා නිසා බැවි පර්‍යාග්‍රහ ගස්මින් සයින් මාමා පත්මසිලිට කියේය. මේ ද්‍රිජ්‍යා පත්මසිලිගේ මට්ට පියාන් ගොරකාපිටියේ නෑ ගේ ගොපින් සිටියේ ය.

“උ මලේ මේ නිසා දරුවෝ. ඒ පාපට මේ උචිතව දෙයියන් වහන්මක මට සමාචක දෙන් නෑ. මේසු ගවාම් දරුවන්” කියා පපුංසි සුරුමිය ඇද ගනිමින් සයින් මාමා පශ්චාත්තාප වන්නට විය. මුළුගේ වේදනාව සුඩා පත්මසිලි ඉන්නේරුවන් ම හැඳින්නේ ය. ඇ සුඩා මනයින් දිගු සුසුං පොකුරක් විමට අන් භැඳියා ය.

පත්මසිලි සුඩා කළ පටන් අන් දැරියන්ට වඩා බොහෝ සයින් වෙනස් එකියක වුවාය. ඇ ලැංශා බිඟට හැඳුණු මුදුගැන්වී සිය කෙලුලක නොවී මිනුම කැනක බැඳී පෙනෙන සමාජයිලි ලදුරියක වුවාය. ඇගේ හවුලතාව පැද්‍රේදනපුරු දැනී තාලයකට වඩා ගොරෝසු පිටිම් ආරේ හැඩයක් ගත්තා ය. තහිසරකම ජ්‍යෙන් දායාදයක් කරගත් ඇ සිය තැයි සිය වැඩිමහල් සහෝදරයාගේ විභාල කමිස ඇග ලා බැලිය, අනුරින් අනුර ගලපා පොත්තන් කියුවිය, ගකාවිටය පොතර්තා රෙද්ද ඇගවටා තුරුල් නොවෙන සුවද බැලුවා ය. සයින් මාමාගේ සින් වේදනාව පුරිපටු අනාවන බවත්, එය විසඳිය හැකි සුමයක් මේ ලෝලක් තිබුණුයි යන්නත් සිය වුල මනයින් පත්මසිලි කළුපනා කෙරුවා ය. වසර සිහිපයක් ගෙවුණු තැන යම් උර්පරවුටියක් පදමසිලි සනුවිය.

අනුර තා ගොලිදෙළෙන් අවුරුදු පහ හය වනානෙක් ම පුත් පත්මසිලිට සුඩා දෙල් ගහකට, අරලිය ගහකට නැගිම කිරී කප්

කන්නාක් මෙනි ය. ඇ ඒ කැලු කොපු ගෙනි රේවන පුරුදුක් සේ පිය කළුය. සයිලන් මාමාගේ නිවෘති මහුගේ කාමරයට යාබද්ධ තාරමක් දුය දෙල් ගහක් විය. හටත් යාමයක් ඉවා අල්ලා දෙල් ගැටුව නැගෙන් පත්මයිලි ඉනිචිජ් කොට උත් විහළයට නැග එහා මෙහා වි තුවැනු උත් කැටයක් එහාට කොට හිස පහළට රුවුවා ය. කාමරයේ බිම පැයුරක් එලා සයිලන් මාමා නින්දන් නොනින්දන් අතර බැවි ඇ කුරුපු කොශයෙන් දුටුවා ය. පත්මයිලි දෙනොලුග මන්දස්ථීනයක් තවරා කටහඩි ගොරණුවි තරගන්නා ය.

"සයිලන්... සයිලන්..."

සයිලන් මාමා උකවර තිශැස්පි ගියාක් මෙන් ගැස්පි හිස එසවිය.

"කවුද?"

"මං දෙවියන් වහන්සේ"

සයිලන්ට උන් හිටි තැන් අමතක විය. කට ඇරි ගොස් කන් පිටි ගියේය.

"මෙනාවා... පියාණනි..."

හක හක ගා පිහා මතුවන්ට එදාදී ම සිය පසුගිලි කුඩාන් මුව වසාගන් පත්මයිලි භවි තවත් මාගාවකින් සුසර කොටගෙන සයිලන් දෙය බැඳුවාය. සයිලන් වන්දනිය ඉරියවිවකින් හක්මිලන්ට යිටිනු ඇ දුටුවාය.

"පියාණනි?"

"සයිලන්...මං උගේ හින් අමාරුවට සමාව දෙනාවා. උග වැරදි නා දරුමෙක් දුක් නොවී හිටපා. ද්විසත උග ඒකාන්තෙන් සුවරුගෙට යනාවා"

"අන් පියාණනි... දෙවියන් වහන්සේට ස්නෝරු එවිවා"

සයිලන්ගේ සතුව හාද ස්පන්දනය සිසාරා පිටාර ගැලිය. මහුව දිවා ප්‍රසාදය ලදාක් මෙන් නිර්මාණ සංස්ඡ්‍රීයක් දැමනාන්ට

ගෙනෝ ය. සිය ජේතා පාපය එක මොජාහින් දේවාලීපාදයන් දුරු වි ගිය බැවි සයිලන් විශ්වාස කළේය. මොට උත් වහලයන් ඔහුල් උස්සා මැදිවියේ දෙල් ගහ දිගේ බයින්ට යදි පැවිචියේ පත්මයිලිගේ පාදයන් ලිස්සා ගියාය. අද වැට් ඩුන්නේ දෙල් ගහ පෙසක ඉදා ගසා ණුනු තුහු ගල් ඉන්නක් මත්තට ය. ඒ හරියටම වයය අවුරුදු දහනුන් දී එක්දායේ නවයිය භැංතා හමද් දී ය. අද ඇම්. පත්මයිලි ය.

සයිලන් මාමා පියට සිඟි ලද්දේ ය.

"මිනිය ගෙනහැල්ල ආං ගෙනහැල්ල"

මැනින් ගැහැනු හඩිකින් එස් ඇශේන්ට විය. රාජීය උදාවි ඇති බැවි ඇතින් උලමෙකු හඩිලන ස්වරයෙන් මහු දැනාගත්තේය. නමන් පෙසක වූ තුනට නැඹු සුදු සැරයැටිය දිගුර අතට ගෙන, නැගිට, උපතින් ම අන්ධයෙකු වූ සයිලන් මාමා මරණ ගෙට තොළයායින් මාවනට හැරුණේ ය.

ඡංච මහා සෞරකම්

උක

“මෙම මොදුට ජේලැන් කරලා කරපු නොරකමක්. ගන්නවා බලන්න අයි යි”

ගරීර සොබාව අනුව වැඩිමනක් උස් නොවූ මුහුම් පෙනුමක් තිබුණු කාල වර්ය පුවතිය වෙවිලුම්න් සයැලෙම්න් නියතුව විකමින් රස්ව පුන් පිටිස දෙය නොයෙන් බැලුවා ය. ඇ ඇද සිටි දිගු සාමේ තැනින් නැත ඉටි ගිය බවක් දකින්නාට වුණු අතර එම මූහුම් ගැලවී ගොස් නිවිම නව විලාසිතාවක් නම් නොවා ය. නම පෙමවතා වූ “අයියා” ආයුධ බිම නොලා යටත් වුවාක් වැනි හැකිමකින් බියපත්ව පිටිනු මේ ශක්පි පහැති “පුදු නංගි” දුවුවා ය.

“ජාතික හැඳුනුම්පත ගන්නවා අයිඳය”

දරදුවූ විලාසයක් දිස් වූ පුදු සහ කළ පැයුම්න් සැරසි පිටි එකී මිනිසාගේ අවධාරිත විධානය අනුව අයියාන්, පුදු නංගින් බිජිරන් සේ මුහුණට මුහුණ බැලුවට් ය. දෙදෙනාගේම හැඳුනුම්පත වසරක කාලයක තිස්සේ එටත් තිබුණෝ “ව්‍යුත් ජොල් මුදලාලි” හැරියට තුපුකට “හිගන රජා” සම්පාදන බව දෙදෙනාට ම සිහිවිය. එනිසා නිරුත්තර විය.

“තොටි ද්‍රව්‍ය කියත් මෙහෙම ඇවිල්ලා මෙන්නින් පොත් ඉස්සුව දී?”

පුදු නංගි පුසුමක හඩිකුදු බිම නොලෙලා ගොජ විභායක නිමේෂනව උන්නා ය.

"මං තමුසේලා දෙන්නගෙන්ම අහන්න. කියනවා"

පෙනා අයනා මිනිසාගේ ශබ්ද ධ්‍යෙෂණය එහේන එන්න ම ඉහළ යනු මුවුණ යුතුවිහි. මධි පැහැ ගැසුණු අවවිත පාට මැකි ගොස් කිවු බබල් පොකුවි කමිසයක් ඇගලාන තුන් අයියා නිවුණු ස්වරයෙන් මිනිසා ඇමතුවේය.

"අයිය ලේක අත්වැදුමක්. අපි අදමයි වුක් ගොයා ආවෙ. මේ රිජකන් වික සෙනාහන් පිරෙනවා අයියය. පොන තියාගෙන අඟන් අපිට යන්න දෙන්න"

එවිට දරදු මිනිසාගේ උද්වේශකර ගතිය තවත් එරෙහෙය වුවාක් විශේෂන. මූළු මෙම ප්‍රකාශන කුටියේ කිමිකරු මූළු තම හාමිප්‍රතාගේ විශ්වාසවන්න ම අත්වැශ්සා විය. මෙකියන හාමිප්‍රතා යනු, "ස්වරුග" පොන් ප්‍රකාශන මුදුලේ සහායති වුන් දේශගිලෙකම් ජනතිකකාමී සන්නාමයන්ගෙන් ජනපති අතින් පියුම්ලද්‍යා වුන් දිවයිනටම සාම විනිපුරු ගරු එච්.එච්.සොයිඩා මහතා ය.

"තමුසේලට අඟේ අයේ විහාන තැමදාම පොන් හොරකම කරන්ව හොඳයි. ඒක අනුවේලා මිනිස්පු දකින්දී ලැජ්පයි. මොකක්ද මුන් දෙන්නට දැන් කරන්න මිනි?"

මිනිසා වහු එහාපස සිටි සගයාගෙන් ඇයිය. අසරණ පෙනුමක් දිස්වූ අයියා මිනිසා වෙත හැරුණේය.

"අඟන් අයිය අපි අදමයි ආවෙ. ආසාවට එක පොනක් හොරන් අරගන්නා. කියවින්න ආසාවට අයියේ"

"මයි මයි මේ එය බඩිලා වැඩික් නැ. නොපි තමයි ද්‍යුමක රටේ මහජන දේපල හොරාකන සහ්තු වෙන්නෙ. මේ නාගි ඉන්නෙ නා භතරට ගණන් කරන්න බැරි ගාණටෙනා. තමුසේලා දෙන්නා සපල් එක දී? නැත්තන් මේ තමුසේ මේකට උස්සන් ආපු..."

එකි ප්‍රත්නයට පිළිනුරු නොදි සිටිමට පුදු නාගිට නොහැකි යුවා ය. අයේ ඉක්මන් යුවා ය.

"මට අපි කෙල්ලයි කොල්ලයි"

ඇ: අයියාගේ කොටස් ආතින් අල්ලාගෙන නිරසාර ස්වරයෙන් කිවාය.

“ආහ් එක තමයි මේ. මෙන්න මුන් දෙන්නට විවිධය් සරනවා.”

එමිට අයියා අතිශය කළබලයට පත් වු යෝගී. සැබුවින්ම සලබලය උපදිවන ලද්දේ මහු වටා ඒකරාමිව තිබූ දරුණුතම ඩිය විසිනි.

“අන් සර එක නා සරන්නතපා. අන් සර”

අයියා අත්දෙකම එක්කාට බැංශුපත් ලිලාවෙන් කිවාය. වටහිට යේවූ මුන් අයවලුන් තම තම තැන පමණ වුද්ධාධන් ගැන විනිශ්චය සරමින් සිටියේ ය. මක්මහා දුරක්ෂන කුමරාවකින් පුදු නාමිගේන්, අයියාගේන් සේයාරුවක් ගැනීමට යන්ම දෙදෙනාගේ බැඳී තිබුණු දැන් පුළු තදින් තර පිය. දෙවරක් නොයිතු දෙදෙනා අඟුට අඟු ඉහි පා යේපි සිටි සෞනා අයින් වූ පහැදිලි ඉංඩින් වහා පැන දිවිවේ ය. මවුන් දිවි යන ආකාරය සනිටුහන් වූ සේයාරුප හිජිපයක් ගැනීමට සෞරුන් අල්ලුවෝ සමන් වූන. එබැවි අවට මුන් සියල්ලල්ම දුටුන. පැන යන සඳ තමා සෞරුහම් කොට ඡපුවූ පෙසක වූ ඒ පොතද රැගෙන යාමට පුදු නාමි සමන්වී තිබුණි.

බණධාරනායක ජාත්‍යන්තර සම්මන්ත්‍රණ ගාලාවේ ප්‍රධාන ගෙවුම්වෙන් පිටතට දිව්‍යතනක් ම දෙදෙනාගේ දැන් බන්ධනය ලිඹුමෙන්ම නැතු. පිටත මාවතට පැමිණියායෙන් අනෙකුරුව බිමට නැවි එක දිගට හති හැරි දෙදෙනා, දෙදෙනා දෙසම් බලා හොඳුවේ හිනැහුමෙන් ය. අයියා, පුදු නාමිගේ සාර් තැලළා වූ රන් පහැ දැන් බිඳු හතා අවක් පිස හිස් මුදුන සිරගන්නේ ය. තරු මල් ඉහිරෙන දිනාවක් පෑ පුදු නාමි අයියාගේ අනක තරව එල්ලුණා ය. වසර ගණනාවක් තිස්සේ කරවම දින්න වූ පොතු ගැලුවුණු බෙනිම බැංශය හැර වැළැර බෝකාලය ඇ අනට ගන්නි ය. දෙදෙනාම නිදහස් විනුර බිවිකය.

පෙන් සිජ්‍යන්ව විභාගයෙන් ඉහළම ලකුණු ලබා බුදිවෙක් සේ සිටි මේ අයියා තම අම්මා සහ තාත්තා තුළුපානායට අඩංගු වුවන් නිසාවෙන් මේ වනවිට “කොළඹ මහමය තුරුණු

යාවකයෙකුව” සිටියේ ය. මිනු ආය ම දේ පොත් කියවීම ය. සුදු නාගි නම් වූ පැබැවින් ම සර් පහැ මෙකෙලි උපනින් ම යාවකාවියක ට දාව මහමග උපන්තියකි. ඇ අයනු ආයනු වත් හෝ දියවින් නොදැනී ය. අයියා ණපුරුදුක් හමාරක් මහන්සි වි මේ විනාවිට යන්තමට වාග්‍ර අයට යම් යම් වචන කියවන්නට ලියන්නට ඩුරුණාට තිබුණේ ය.

“මොකක්ද බං උස්සපු පොත” අයියා හිනැහි හෙමිහිට ඇයි ය.

“මෙන්න මේක” නාගි තරමක් බරිනි එම පොත පිටිමැදුදා ය.

“මගේ... ආදරණිය... යක්ෂණි...” අයියා තාලයට කිවේය.

“හරියට උඩ ගැනම ලියලා වගේ. මගේ ආදරණිය යක්ෂණි”

සුදු නාගිගේ නාහය මිටිකු අයියා පාර මැද මහා හයියෙන් හිනැහුණේ ය. විදුලි වේගයෙන් ඔවුන් පසුකර ගිය රේන්ත් රෝපිරයක් මහා හයියෙන් ගැසු හෝන් නාදයෙන් දෙදෙනා තිශැංචි ගියේයි.

“මොකක් බං මේ පොතම ගල් කළේ?”

“කවරට ආය හිතුණා. ආ මේ පොත මයාට. භැං බරින් එවි අයියා”

අයියාත්, සුදු නාගින් පිළේරාම තන්දිය පෙනෙන මානයේ මහාමග උඩුවුම් ව්‍යුහිනයක ගල් වී වෙළුණේ ය. යාවකයන්ට පත්‍ර ප්‍රති උපන් දින තිබෙනා බැවි අයියා උගත්තෙන් මේ සුදු නාගි නිධාවින් ම පමණි. ලෝකයම මොහාතකට ඔවුන් අය නතර වුවාක් සේ ප්‍රපෙමවතුන්ට දැනුණි.

“හරි කියනට බලන්න මේක ලියල තියෙන සෙනාග නම්”

“මංපු... ල... වෙඩි... අර... අමන් අයියා... අමාරුදී”

“මෙයි එකවත් බැ! මංපුල වෙඩිවරුදින. එයා තමා මෙක රසිවර”

පුදු නාමිට ආදර වොයක් ඇත යක්ෂිනි පොන අයියා කිහිලි ගෙගන්නා පමණි. එපමණකි. ටේලයන් පැමිණි පොලිස් නිල රට්ටක් දෙදෙනාගේ මහ අභ්‍යරාලමින් එස් ගා නතර විණි. ඉන් පොලිස් කාන්තාවක් විමට බසිනු පුදු නාමිට පෙර හිතා වියැකෙන දැයින් උයියා යුතුවේ ය.

දෙක

"යකුඩී වියසට ද වැඩි! මෙතන ඉන්න හැටි විතරක් සිටිවී වගේ. දියිය මිත මෙහාට. දැන ගහනවා"

ල් දැනගැනු දැරිය නිලා ය. නිලා යනු දමිල බසින් සඳ ය. වියමස් ලැයිමේ තුළුල් තුළුවක් වැනි ගෙයි කැඳේලක රේඛන්ව යුත් (හරිනාම් බිත්ති කැඳේලන්) නිලා වියස අපුරුදු අටක පොඩිනියක් වූවා ය. නිලාට තමිනිලාම තුන්දෙනෙකි. "විපේශී, විකුම්, දැනුම" මල්ලිලා තිදෙනාගේ නම් ය."දකුණු ඉන්දියානු කොලිපුව් යිනමා විරයන්ගේ නම් මල්ලිලාට තබා තමාට තිකම්ම නිලා තියා නමක් තැබුමේ ඇයි ද" කියා නිලා නම අප්පා රේඛන්ව පිරිදි දහස් වාරයක් අපුවා ය." කොලිපුව් තිළියන්ගේ නම් කැතැදි කියා එහැම ඇග වෙරාගත් අප්පා බලපා ඒ විසා, නයන්තාරා භා පිළි තාරා වගේ, තමන්නා මොන කැතා නම් ද අප්පා ඒ" කියා හි අපුරු නිලාට භෞදිත් මහක ය. දරුවන් පිවිදෙනා ම වදා, පැයිමේ යුත් තරුණයෙකු මූ ක්‍රිජ්‍යා සමග භාද්‍ය අප්පා පැන සිය දා පටන් නිලාගේ ලෝකයේ නිලාමය ආලෝකය තිබුණෙම නැතා. අන්න එතැනෙකාට

"නිලා අර... අර පේන්නෙ නිලා... ඒ ඒ නිලා. මේ මගේ නිලා" කියා අප්පා අතිනායේ නිලාට සිප වැළැඳෙන් ඒ කයිප්ප මුප පුවද ඇට තවමන් යුතුමය් මෙන් දැනෙන්නාග් වාමගේ ය.

"කොවිවර කාලයන් හිලේ හිටිය ද"

සිංහැන්වාන් හි මාධ්‍යවේදිනියන මූ "හුමිකා විකුමඳාරවී" නිලා දෙස බලා අපුවා ය.

"අපුරුදු දහ ඇනක් විතර" නිලා ඇකිලි ගෙන කළපනා කොට කිවා ය.

"අයි අපගන්න උනත්ද උන් නැත්තෙ?"

"ඉහම උච්චනාවක් තිබුන් නැ. මේ මදි, දන්න අයගා මේ ඉන්නේ"

හුමිකා කම කැලේරා අට කන්නායි පුළුමය පෘෂ්ඨකලා නිලාගේ දාය දෙය හරි කෙළින් බැළුවා ය.

"අපුරුදු දා තුනක් විස්සය තාම හිරෝන් කන්න කරපු වරද මොකක්ද තිලු?"

"පිටි පැකටි දෙකක් ඔරක් කලා. කිරීමි."

"අයි ඒවා මොරකම කළේ ඉතින්"

"ම්ලේලට පොවන්න, මිශේපිට, විෂුමට, දනුඡට..."

තුන

බරණය පිශිවියා වූ පොහොසත් ප්‍රියෙන් බෙලන පිටුමුදුරක් බදු වූ මෙකියන නිවහන පිශිවියේ කොළඹට ආසන්නායේ ය. තොමහල් නිවසක් වූ එහි වටිනා ඇත්දල පන්තින්ද, මුණු මැණික් මධ්‍යාව බඩු භාණ්ඩ ද, මැද මිදුලට සම්පාදේ යාදා තිබු පිශිනුම තවාකය ද රාජකීය ශ්‍රීයක් ගන්නේ ය. අධිකරණ විනිපුරුවරයෙනු වූ "ජ්‍යාහනන් බන්නැහැක" මහතා මෙනිවලස් ගාහු මුළුකයා වූ අතර ඔහුගේ රුමන් බිරිදී "කමනි බන්නැහැක" නම් වූවා ය. මේ පුව්ලට දාව දරුවන් දෙදෙනෙකු සිටි අතර ඒ වැඩිමහල් දියණියන්, බාල පුනාදුවනුන් විය. කමනි ව්‍යාහාරියන් ඉතාම කාර්යඛ්‍යාල පෙළදාවරියන් වූ නිසා නිවය අස්ථරස් සිරීමේ සිට ප්‍රාලියමන් දරුවන් බලා කියා ගැනීම දක්වාම ආදි කටයුතු සිදු කෙරුවේ තුරුණු මෙමහකාරියක වූ "පලනි" විසිනි. පලනි අවෝරායියක් බර දරා සිටියද තාවමන් නව යොවුන් විය ඉස්මත්තෙන් සිටියක වූවා ය. දරු දෙදෙනාම අම්මාවන්, තාත්තාවන් විභා පලනිට ආදරය වි සිටියද ඇ මුවන් සමග සැබු මට් සේ හැම මොහොනකම පාළෙන් පුන් නිසා ය. එහි වැඩිමහල් දියණිය වූ "වාතියා" වැඩිවියට පන්වීමේ ප්‍රිතිය නිමිත්තෙන් පැවත්වූ රාජකීය යාදයට පසුදා කමනි, පලනි ඇමුණුවා ය.

"පලනි පලනි මෙහාට විරෝධ"

"ම තොතා"

"ලොකු බැබිට කුගි හමුබවිට රජ්‍යරු පෙන්ඩින්ටේ එහක් බිම වැට්ලා තිබිලා උඩ ආකිලුව ද?"

"අන් දෙදාන් පල්ල නෑ තොතා. මා දැක්මක නෑ"

"මේ ගේ ඇසුමල වෙන මොකා මින ගන්නද? පලනි ම. මේ බොහෝම ආදාරන් අහන්ලන මට අත්ත කියරා. එක උඩ මෙහාරකම් කළා නොද"

"අන් මුරුගා! මා දැක්මකත් නෑ ගත්තෙන් නෑ තොතා. සත්ත්වීමි"

කුලයක් ගෙවි ගියත් රජ්‍යරු පෙන්ඩින්ටේ වස්තුව කමිනිට හමුවූයේම නැතා. අපුරුෂ කුනක් පමණ ගෙවි ගියායෙන් පසු එක්තාරා දිනෙක කුඩා පුහු "ගෙන්" ගේ මුදල දැමු කැටයක් බිඳී ගිය විවෙක එහි පෙන්ඩින්ටේ එක එහි නිබෙනපුරු කමනි දුටුවාය. කුඩා දුරුවා එය යෙගෙන පස්ලේමට එහි සත්වා ඇතා.

"දෙවියන්" කමිනිට ඉංඛිටම කියුවිණි.

ගාහ මූලිකාවිය කමිනිගේ අඩිත්තෙන්ටම්, වධ හිංසා, ප්‍රහරදීම්, සැක තිරිම් සහ නිරන්තර මට්ස්දනා දැරිය ලනාගැනී කැන දළඹාත්, අප්පාත්, තායනුත් සිටිල් පුද්ධයෙන් මියගොස් සිටි "අනාථ පලනි" (කමිනිගේ වට්තනාන් කියනාවා නම් අවජානක එහි) මේ රාජකීය දිවු මැයිශ්‍ර වූ අඟේ දුම් කාමරයේදී මිට වසර තුනකට ඉහතදී ගෙල වැලුලාගෙන මියගොසින් සිටියා ය. මරණ පරික්ෂණ තැන පැමිණ එම මරණය "මිය දිටි නයා ගැනීමක් බවි" නිත්‍යභාෂුලුව තහවුරුකාට තිබුණි!

හතර

"මෙහාට මතාත තියාගන්න අපින් එක්ත ගපිපි එකේ ඉත්තෙන ගොලයි ලොකු ගුස්කේලයක්. ඒ මකාල්ලා ලොකු ලොකු එහෙනවලින් ඇටින් බැහුලා එක එක පුකුරුන්හම් දායි. එවා පෙන්වා ගෙන් ගන්වෙතා. ගත්තෙනුයි? මයාලුම් සම්පූර්ණ

අවධානය හියෙන්ටේතුළු මැටි එකේ. මැටි එකේ විනාරමයි. ආත් එ අවධාන කඩින්න එක පගරනැවේට ඉඩ දෙන්නෙනා! හට කට්ටිය කෝ යමු... ප්‍රවුද්ධ...ලෙවිස් ගෝ..."

කොළඹීන් දුරේ ග්‍රාමා පාසලක් ප්‍රවිදු එකි පාසල් ක්‍රිකට් කණ්ඩායම ප්‍රසැදි වූයේ අයිවිත ජයග්‍රහණ ප්‍රමාණයකිනි. වසර ගණනාවක් ප්‍රරාවට අප්‍රමාණ පැංචිරිමක් සිදු කරමින්, කොළඹ පාසල් කොරමින ප්‍රමාණයකින් විභාල වැටුපකට නේක ආරාධනා පැමිණිය ද "ලුපන් ගම්" අත් හැර තොයා මෙහිම සිටි "දිරන්න සමරධිංහ" නම් වූ ක්‍රිකට් ප්‍රූජුජුකරු නියාවෙන් ගම් කොළඹ්ලන්ට රාජ කුමාරයන් විමේ භාග්‍ය උදා වි නිවුණි. මධ්‍යකරියන් වි ගම්මීම උදුලු ගොඩ දැමීමට උපන් එකි කොළඹ තුරුවෙන් ලදුරු බැවි බෝල මසවාන රේවා උඩ දමනු දුටු දැමීමියෙක් තුරින් කුදා සැලුහු. ගැමි දරුවෙන් ගෙන් අරන්වීමෙකට ගත් මංසු අයිසාම් වැන් රිය කොළඹ පොහොසන් පිටිවනිය වෙන ලුණ විය.

තරගය ඇරුමුණි. ගම් ක්‍රිකට් කණ්ඩායම් හොඳම පිනිකරුවා වූ "ප්‍රවුද්ධ අරනායක" පිටියට පිටිස සිසිදු බියකින් තොරව ප්‍රකිවාදී පන්දු යවන්නන් සිය අණසකට ගන්නේ ය. හතුරේ පහරවල් දාමියන් ද, හයේ පහරවල් යාරයක් ද පිටිය ප්‍රරා විසුරුවන්නාක් මෙන් වූ ප්‍රවුද්ධමග ගැහිල්ල කොළඹ දැස් සපුදිස් ලකරුණවී ය. ඔහු පාසල් කණ්ඩායම සිසුවෙකු අවුම කාලයකදී රස්කළ ඉස්මන් ම ශබ්දය තමා සතුන්නාට ගන්නේ ය. පන්දු යැවීමේ හැකියාවෙන් ද උපරිම ප්‍රයෝගන ගෙන කොළඹ කොළඹන් සිටිදෙනෙකු ලය ලහ දවාගන්නේ ය. පහසුවෙන් ම ජයග්‍රාමී කිරුළ දේශීනින්ම ගෙන එය මසවාන ගම් පාසලට පියනැගුණවී ය. දුෂ්කර හදාදා පිටිසර ගම්කින් පැමිණ කොළඹ කොළඹන් ලැංකාවට පත් කෙරු මේ ඉන්ද්‍රජාලික ක්‍රිඩකයා දෙය "ගම් ප්‍රයසාදු" ඉසිපුම්ව බලා ප්‍රහැන්නේ ය. කොළඹ පාසල් ක්‍රිකට් කණ්ඩායම නායකයා වූ ගම්න බොර්ල්ලේ දිවි ගෙවූ අනර ගම්න්මග පියා බැංකු ස්ථේනුවේ ඉහළ විධායක නිලධාරියෙකු වූයේය. කාලය දිනන් දින ගෙවෙදි ගම් ක්‍රිඩක දරුවෙන් ද, කොළඹී ක්‍රිඩක දරුවෙන් ද කරදුනු උස්මහන් වි "නව යොවනයන්"ව තුරුණු එලිපත්තාට පිටිසියේ ය.

උසස් පෙද විහාරය හමුර නොව, ඩිරණ්න සරගේ උපදෙස් මත මාසික කුලියට ගත් කුඩා කාමරයක නැවති ක්‍රිකට් ප්‍රශ්නෘතිවල ප්‍රෙද්ධියෝ නොලැබූ ඇ, නොලැබූ රටට අනියෙන්ම ආහන්තුක වුවත් පැමිණෙන මොනම අයිරු පන්දුවින් හමුවේ වුව එදිල පළ යුතු ප්‍රහාරය කුමක්ද යන්න ප්‍රෙද්ධිට අවබෝධයක් නිශ්චිත ය. තීවිනය වනාගි පිවිවෙකක් මැද මැවිවෙකක් ම බැවි මූල්‍ය දැන උන්නේ ය. ගම් වැළි ගොඩ දමනා පියාගේ දැනේ පු කරගැටුයක් ගාජන්ම කෙටි නිශ්චිත තාමුගේ දියුණුවටි පඩිලපද සැඳුනා යිනින බැවි ප්‍රෙද්ධ දැන උන්නේ ය. තීවිනයම ඉදිඳාපු කැමිනිම නොවශන් ඇෂේ යුද මුළුවමින් යිටි අම්මාගේ දැස් ඉදිරියේ දිග්නාය ශ්‍රී ලංකා ජාතික ක්‍රිකට් කණ්ඩායම නිශ්චිත නායු කිරීමට ප්‍රෙද්ධ අන්නා යිනින දැස්කේ ය. ප්‍රශ්නෘතිම අනරවාරයේ පැවත්වුණු ප්‍රශ්නෘති තරගයක දී දිනක් "හමේ පහරවල් හයක් ගයා" යුවරාත් යි. පන්නායන් අනෙකුන් පුදුම සහයත කිරීමට ප්‍රෙද්ධ අරනායක සමන් වුයේ ය. අන්න එදින සවස අනිනයේ නොලැබූ පාසල් තරගයේ ප්‍රතිච්චා නායකයා වූ ඔවුන් ප්‍රියසාද්, ප්‍රෙද්ධ සෞයා ආවේ ය. ඒ ගෙනෙම කුලි කාමරයට යාම පිණිස බිජයක් අද්වා ගැනීමට බෑඟ නැවතුම්පාල් පිටිදී ය.

"මව. නැගපන්" එකි හිතවන් ඇමහුම ගෙවීන්ගෙනි. ප්‍රධාන මද සිංහාවක් පා හිස හරවා පැජරෝට්ටක දන් ගම්බන් දෙස බුදුලෙවි ය.

"ආමත් නෑ. දැන් බයිසේකක් ඒවා" පෙනුදා කිවිය.

"නැගපත් බං මේ නාතියමලන ඉන්නේ මෙමකි. සැපේ
යමන්, නාගපත් මව්."

ජෙවින් සිහාගි කි ය. එවර එම හිමෙනකිවන්න ඇමතුම බැංශර තොකල පැඩිඳ පැශරෝවට ගොවුම්පෙන් ය. නැග්ගා නැග්ගාම ය.

වැඩිකලක් ගෙවීමට මත්තෙන් ගෙවින් ප්‍රබුද්ධගේ නොදු යත්තා බවට පහළ සිරියේ ය. දෙන්නා ප්‍රූජුඡුවීම් සඳහා එන්නේදා එකට ය. කන්නේ ද එකට ය. යන්නේ ද එකට ය. සති අන්ත එකිනා, මත්පැහැ යාද පමණක් නොව කෙලුලන් සහ ගණකාවන් අසුළුව ද පිළි පෙන්නේ ද, මුන්ධියේ ද, අල් ඇය ටි මුදුදුරුවයි

“විල්මය ලේමය ඒවිනයක් අශ්‍රී බැලී” ගෙවින් හරහා ප්‍රඩේද දිනපහා දැක්කන්නේ ය. ක්‍රිකට් ක්ලබ් පුහුණුවීම බොහෝ විට මත හැර පාටි මානයිකත්වයේ ගිලි තුන් ප්‍රඩේද හිත පුරා එම ලාලකාවේ සැරිසුරුවේ ය.

“රිත සැරයක් මෙහෙම නායට මෙක දාල ගෙමිට ඇදුරන්. එව්වානළ්”

කොක්න්මය සුළුන් දී, න්‍රියාලිය මෙන්මල් පුවදේදු ප්‍රඩේදයේ මෙව්වානාහ, මිලුනාහ, ගම අමතක ම වි ගොස් නගරබද පුඩ විහාරය පුවෝපහායිව වින්දාහ, ඒ පියාලු සැප උමදකා මූල්‍යමය අනුග්‍රහය ගෙවින්ගෙනි. ඒවින නාස්ති වන්දිය ප්‍රඩේදයෙනි, කාලය ගනවිණි.

කෙමෙන් කෙමෙන් ඩිලෙක්ෂන් බේ එක උදාවි දෙපා මුලටම පැමිණියේ ය. එබට ප්‍රඩේද දැනාගත්තේ දී ගෙවින් හරහාය. එදිනට දින දෙකකට පමණ මත්තෙන් දිරින්න සර ප්‍රඩේදට දුරකානන ඇමතුමක් ගත්තේ ය.

“පුතා කළබල වෙන්නෙපා. තාත්ත්ව හදිස්සියෙම හාට ඇටික් එකක් ආවා. නොස්ථිටිල් ඇවිමිචි කළා. පුතාට පුළුවන් නම්...”

එදින රාත්‍රිය වනාවිට බිඳුණු හදින් ප්‍රඩේද ගමට පැමිණියේ ය. රෝහල් මෙවදා උපදේශනය වූයේ, තාත්ත්වගේ දිවි රේ ගැනීමට නම් කොළඹ ගෙන ගොස් ඉක්මන් ගලු කර්මයකට බදුන් කළ යුතු බවයි. කළ හැකි කිසිවක් ම තොටුයෙන් එට එකශටව තාත්ත්ව කොළඹ ගෙන ඒමේ වශයිම ප්‍රඩේදයේ හාරුගත්තා හ. ගලු කර්මය වෙනුවෙන් ලක්ෂ පහලාවක පමණ මුදලක් අවැයි බව දැනගත් ප්‍රඩේද තම කළණ මිනු ගෙවින්ගෙන් උපකාර පැතිය.

“අවෝ තිබිත නා එකක්ම දෙනවා ප්‍රඩේද, තාස්ති කරනව කියල දැන් මෙගේ එකවුන්ට එකට අම්මිල පල්ලි දාන්නෙ වික වික බෛළී. පොඩිවික් හිටහන්කා අපේ අර්ථවිවිශේන් හරි මං උඩා ඉල්ලා දෙන්නා.. මේ ගෙට් උමදම විරෝන් හරිද උම අනිවාර්යයෙන් ම ඩිලෙක්ට් වෙයි මව්..”

මටත් ඉස්සුම්පෑලෙන් ක්‍රියාත්මක තරම් බර රීවන ගැටුපු හඩාගෙන “උන්ස්සාගැනීම් මොළඝානට” ප්‍රඛුද්ධ පිටියියේ ය. කුම්ජා කුම්යකින් මෝළඝා ගණනාක මුදලක් සෞයාගැනීමේ වූවිමනාව සියල්ලටම ඉහුලින් ප්‍රඛුද්ධගෙන් මනඟය විය. අනියය දැඟැල්ලටවින් සිනහුමුපුව සිටි ගෙවින් ඉනා ඉහුලින් දේකම් පා ප්‍රඛුද්ධවන් ම සිලෙක්ව් වූයේ ය.

ඒවිතය වෙශ බෝධියක් නම් ගෙවින් එහි රුපු නම් මූළු ටෙපුවෙන් කැපවූ පෝන්ටරයකුව සිටි “රුහාන්” නම් තැනැන්තා කවමදාවක් නැතිව මෙදිනා පිටිවනියට පැමිණියේ ය. විසිවන උපන් දිනායට සිය අර්ථපිළි හිලිනු කළ ලක්ෂ විස්සකටක් වඩා විවිනා “මහාම රෝලුක්ස් අන් මරලෝපුව” ගෙවින්ගේ වෘත්තී වූයේ කාලයක පටන් ය. මෙදිනා පිටිවනියේදී එම විවිනා මරලෝපුව නැතිව ඇති බව සඳහන් ආර්ථිය පුළුගක් සේ පැනිරි සියේය. ප්‍රාග්‍රැන්ඩ් සහ ගෙවින්ගේ ගෝලබාලයන් පැමිණ සියල්ලන්ගේ ම බැංශ පෙළින් පෙළ පිරින්සිමට පටන්ගැන් ය. ගෙවින් සතු බිජ බලයන්, මැර බලයන් නිසාවෙන් රට එරෙහි විෂට හිසිටෙකුව මෝ හැකි තොටුයේ ය. කොපමණ බැංශ මද පිරික්සුවන් විවිනා චොට්ටෙක හමු තොටු අතර, තාන්තා බැංශමට පිටව යාමට සැරසුණු මොළඝාන්දී රුහාන් ඉදිරියට වින් ප්‍රඛුද්ධගෙන් බැංශ ද පිරික්සුවේ ය.

“මවා ගවියා මෙන්න භාණ්ඩ” කියා මද ටේලාවකින් රුහාන් රෝලුක්ස් මරලෝපුව ඉහුලට මියටා ගෙවින්ට පෙන්විය.

“කොඟද යකෝ මෙක කිවිබේ” කියා අසම්න් ගෙවින් එනැනාට ආවේ ය.

“මෙන්න මුළු බැංශ එක්. අයිත් මූ පටව තොරක්නා. මං කිවිවා තොට ගං කබරඹයා ලං කරගනිදී. ලැජ්ජ නැදුද මප තමුසෙට්”

රුහාන් පැන ප්‍රඛුද්ධට ඉනා පුරිසල් කන් පහරක් ගැසුවේය. සංවිතයට සිලෙක්ට් විෂම වාසනාව ද අහිමි වූ ප්‍රඛුද්ධ කොළඹ ක්‍රිඩා සමාජයන් බැංශ “යාච්චන්ට ම වංචා කෙරු විභාල භාරෙකු සේ” ප්‍රඛුද්ධ වූයේය. ගම් මහගෙයි ඔර්ඩ්ව උක්සට තාවා ලබාගත් මුදලින් සිදුකළ ගලු කරමය අසාර්ථකව තාන්තා

රෝහල් පරිග්‍රීයේදී ම මිය ශිෂ්‍යය, ගමන් - නාගරයන් - වැයදුන් - නිවැයදුන් අතරේ දෝලනය වෙමින් උන් ප්‍රබුද්ධ ජ්‍යෙෂ්ඨවීම සිංහ මැක්ස්බාහල්බිස් ආයතනයේ පූර් තේවක යකියාවකට අඡුල් වුයේය.

වසර ගණනාවක් ගෙවී ශිෂ්‍යය. ශ්‍රී ලංකා ජාතික ක්‍රිකට් ක්‍රෑංච්‍යාලමේ තුන් ඉරියවි පුද්ක්සෑයෙකු හැටියට "ගලේන් ප්‍රියසාද්" මෙකල ලෝක ප්‍රකටව පිටියේ ය. හෙතෙම ඉන්දිය ක්‍රිකට් ක්‍රිචික විරාවි කොළඹේ සහ සින්දි නිලි අනුජාතා ගේමාගේ පටා ලැගම මිනුරේකු බව සමාජ මාධ්‍ය එන්තුරු සමාජයට සැලු කළේ ය. ප්‍රමිතිහා ගැටුදුවක් මනුවී ලංකාව තුළ මැක්ස්බාහල්බිස් ආයතන බාධා පියල්ල එක යින් වසා දැමුවේ ය. යකියාවන් දොට්ට් දමන ලදුව වැළැලුන්නේ පෙල් පාරක් දිගේ යකියා විරහිත "ප්‍රබුද්ධ අරනායක" කොට්ඨාසික එන්තුරු අන්තර් දක්වා ඇවිදු ශිෂ්‍යයේ ය.

* * *

පහ

"සදේ කිරණ කුමටද මට නුගේ දැස පහනාකී
ගෙළේ සයලී කුමටද මට නුගේ දෙනොල යහනාකී
හදේ ප්‍රසුම් කුමටද මට නුගේ ක්‍රසුම් දැසකී
ලදේ මගේ හින පනුලේ නුගේ නාමින් රහස්‍යයි

පිටතන්නට කොල් උචි මල් පෙන්නන් ගේ ආදාළ
අන් මලන් හැමදාමන් බවි මගේ එවින්

බවි බවි බවි බවි බවියේ
හබි හබි මායි උගේ හබියේ"

"ඒ හමයි මේ ද්‍රව්‍යවල ලංකාවට ජනප්‍රිය ම සිංදුව "බවි හටි." ඉතින් මන්න අද අපින් එකක එකතු වෙලා ඉන්නවා මේ බවි හටි අයිතිකාරයා. ආයුබෝවන් විරා මෙරි."

“ආපුබොට්ටන් එප්පිටන්. ගුඩ් මෙප්පනින්”

“දැනිං මූලින්ම සියන්නෙකා විරා බෙව් මේ වෙනසෙකාට සුරිපුව් ලෙන්දින් ලැයිස්තුවේ මිලියන ගාණක විවිධ ද්‍රව්‍ය දෙක තුනකින් අරං බ්‍රිතාන්‍ය හඩි අංක එක් රුපයනවා. නෙකාල්ලා කොළඹෙන්ට බැඩි හඩි වික් මොක් පිස්සුවක් වෙලා රෝලක් වෙලා, මෙකාභාමද මේ සිංදුව හැඳුමෙන් බෙව්”

“අත්තෙකටම මට මිත්වට මෙලුවියක් ආවහම කොජන් හිටියන් මං ඒක ලාලාලාලා කියලා හරි මුමුණනවා. ඒවාට විවාහ උයන්නේ එටපස්සය. මලාකුවට හිතන් තැ. ඇයේ පියාගෙන මියාගෙන යනවා. මොකද මං දැන්නවා මේ රටේ මිනිස්පු මගේ නිරමාණ එක රියින් එයාලුගේ කරගත්නවා. තැන්කියු එප්පිටන්”

“එනෙකාට බැඩි හඩි හිනය ලිරික්ස්, මෙලුඩ්, මුපුපික්, මොයිස් මක්කොම විරා බෙව්ගෙ. වාණි මරු තේද්ද?”

“මම ඒ එක්කොම මගේ. හැබැයි මේ සිංදුව දැන් මෙයාලුගේ”

මුරකාර කුටියේ වූ කුඩා රේඛියෙක්වෙන් මෙකි සංවාදයට අඩුල්ලා අභුමිකන් දුන්නේ ය. මධිකලපුවේ උපන් අඩුල්ලාගේ අම්මා දැකුණුවක උපන් කාන්ති තම වූවා ය. තාන්තා මුසල්මානුවිභ පුවන් අම්මාගේ හෙළ ආහාසයන් කුඩා කළ පටන් අඩුල්ලා “සිංහල” බස නොදින් උගෙන්නේ ය. ලිවිමටන්, කියැවීමටන් පමණක් නොව සාම්භාසය හැදුරිමටන්, ගුද්ධ අල කුරාසයට පෙර සද්ධිරුම රුන්නාවලිය කියැවීමටන්, කවි ගි ආදි නිරමාණාමක දෑ ලිවිමටන් අඩුල්ලා තුළ සහරයන්, ආසාවක් හා සහනාහාසයන් නිරතුරුව පැවතුණි.

පුද්ධිය නිසා අධ්‍යාපනය කඩාකප්පල් වි කොළඹ පැමිණ තැන තැන විවිධ කුලී රැකියා කළ අඩුල්ලා කළාට අමතක නොකළේ ය. හෙතෙම නිවාපුවක් ලද විගයින් ලගම ඇති සිනමා ශාලාව වෙත ගොස් නොයෙන් සිනමාපට නැරඹුවේ ය. අක්ෂරජයේ පටන් අසය්ක හදුගමන්, සිසිල ශිනි ගති සිට ප්‍රසන්න විනාන්තෝන් නිපදුවූ සියලු සිනමාපට අඩුල්ලාට මනකයෙන් කිව හැඩිය. අඩුල්ලාගේ ප්‍රියන්ම සිංහල තාරචා විමල් කුමාර ද නොස්නා ය. තිළිය අභන්ජා විරසිංහ ය. හෙතෙම ප්‍රියන්ම හිනදී

නම්වා නසරුදින් හා ය. නිලිය වතිජනා වැටර්පර් ය. ප්‍රියතම හොලිවුවි නම්වා බැහැනිල් ලොමින්ටන් ය. අබදුල්ලා සතුව පැවති ශිනමාත්මක දැනුම මෙරට බහුතර ශිනමාකරුවන්ට ද. බහුතර නම් නිලියන්ට ද අවශ්‍යක් තරමින් නැත්තේ ය.

ගේස්බූක්, ඉන්ස්ට්‍රුම් වැනි සමාජ මාධ්‍යයන් සමාජයේ මුද් බැසගත් පසුව කුලියට අත් උදව් දුන් තැනක සිටි කොලුලෝකු මාර්ගයෙන් “මුහුණු පොන් ගිණුමක්” අබදුල්ලා නම් දැයුණෙය. මූශ එහි ගෙයාර කොරුලටි ද විශ්ව සහා හෝ බොලද හරසුන් දී ගොව තලාත්මක දද ය. මොරින් ම වියන්වා නම් රැක්සන් ඇත්තනි නම් කලාකරුවාගේ කැබි රට්ටය අලියෙකු පැන සිදුවූ මාරාන්නින රිය අනුර සැලවූ මොහාන් අබදුල්ලා හඩාවලුවන් ය. “නුමුල්ලේ පද්මම” හැටියට “මිනි අවි සහ ගිනිකෙලි” විනුපටියේ ජැක්සන් දැමු ඇක්සන් උදයකාන්න එරෙහුවුරියටන් වඩා අබදුල්ලාට බෙඩි බන් මෙන් මහක ය.

ගේස්බූක් ගිණුම සැවුරු සොච්‍රානා නිලර්ජා විරාජනියගේ පටන් කාන්වනා අනුරාධිය දක්වා ද, රුකාන්ත ගුණවිලකගේ පටන් නදිමාල් පෙරේරා දක්වා ද අබදුල්ලා “නමා සතුව නමාම ලිපු අප්‍රක්ම ගිත ඇති බැවි” කියා මැලේස් ගණනාවක් සයන්ටි කොරුලටි ය. නමුදු එ කිසිවතට අබදුල්ලාට ප්‍රතිඵලන්තර පණිවුව ලැබුවන් නැත. එකි කලාකරුවන්ගේ අනිශය කාර්යබහුලත්වය නිසා අබදුල්ලාගේ කොට් පණිවුව ඇය නොගැටුවන්නට ඇති බැවි ඩිනා මහු සින සහසාගන් අවස්ථා ද නැතුවාම නොවේ. ඉදිනිට මහනාට අහම්බන් හෝ ගුඩි සිටියකදී හෝ අත් උදව් දෙමින් දේවිය කරමින් සිටිදැදි කලාකරුවන් මූණ ගැසුමෙනින් අබදුල්ලා “සමරණය සෙල්ගි” වහා පා ගන්නේ ය. රේවා කිසිදා ගේස්බූක් ගා නොකර, දුනක් දැනෙන්නේ යම් මොහානකද තුම් ම දැකබලාගෙන තුවු ශිනහවකින් හදමල විකසිත කරගන්නේ ය.

මෙස් කාලය ගෙවී යදි දිනක් ගේස්බූකියේ වූ යම නොරුරක් අබදුල්ලාගේ ඇය ගැලුණි.

“මිත සතුව අලුත් හි පද රචනා අස්ථ්‍යම ඒවා ජනපිය හින කරවීමට මෙන්න දැන් අවස්ථාව. දිවයිනේ පුපුකට ගායක ගායිකාවන්ගේ හඳුන් මිත ලිඟ හි අයන්නට, විදින්නට අප සමග එක්වන්න. ඔබ ස්ථිතිත්තු හි පද රචනා පහත සඳහන් ප්‍රමුණ් ලිපිනායට දැන්ම යොමු කරන්න.”

මුවිග ප්‍රජාප්‍රජාතමන ඩිනජ්‍යෝගින් පුරවාගන් අඩුදේලා දෙවිනාවක් නොයිතාම තමා වසර ගණනාවක් පුරා පැරණි හි ආර පොනක් මිරෙන්නට ලිඟ හි පද අනුරින් “පහලාවක් විස්තරක් පමණ” නොරාගෙන තම්ම මන්ටි පැඩියේ විධි නොව එකී රැමිලයට හැරෙන නැජ්‍යෙලන් යැවිවේ ය. වසරක් දෙකක් තෙවුණු සියිදු විශිෂ්ටක් නැවත අඩුදේලාට ඉන් නොලැබුණ්ය.

අඩුදේලා නවමත් ලියන්නේ ය. ලිය ලියා කපන්නේ ය. තම කාඩා ලියන්නේ ය. අතිනයේ එකැළුනෙක අම්මාගේ නැගේක මූලකට ගොස් සිටියදී නොක ගැහුණු දිංහල යුතියක් වූ “සදාලනා” හට ඉන් පිටවෙන මොනාගත්දී කඩායි තොළයක අඩුදේලා කටයුත් ලියා දුන්නේ ය. ගෙදරවින් ඒ ව්‍යවන මතකයෙන් අනුරින් අකුර සි ආර පිටුවක ලිවිය. ඒ අඩුදේලාට වයස දාහනක් හෝ දහ අවක් වූ තුරුණු විසේ මදවුලධිමින් තිබු කාලයේ ය. ඒ කටයුතු එදා සදාලනා නොකියවාම විසි කෙරුවා ය. එබැවි අඩුදේලා නොදැන්නේ ය. අඩුදේලාගේ මූසල්මානුකමට දිංහල බොඳ සදාලනා “ප්‍රේම කටයුතුව විභා” තෙවෙර කෙරුවා ය. කිසිදා කිසිවෙකුට තෙවෙර නොකළ අඩුදේලා ලිඟ එකී කිසිය මෙයේය.

“සද් කිරණ තුමටද මට නුයේ දාය	පහනති
ගණී සරලි තුමටද මට නුයේ දෙනොල	ධහනති
හද් පුපුම තුමටද මට නුයේ තුපුම	දෑසති
ලද් මගේ හින පත්‍රාලේ නුයේ නමින්	රහසති”

කාභ වන ඇඳු කාන

නොවායිකාගාරයට අප ලතා විනවීට සටස හය හමාර පසුව තිබෙන්නට ඇතැ. සිය පළමු විස්ට විද්‍යාල දිනයට මූහුණ දි නොවායිකාගාරයට සපුළුම් ම'වැනි ම තවත් ජුන්තෝ තම තම පොත් පත්, ඇදුම් ආධිත්තම්, පොලර්භා, සොච්චා සහ කුම බිමද, උණු වැළැර බේතල් ද රැමන නොවායිකා පවිපෙළ නැග්ගේ ය. මට ලැබුණු කාවරෙය රුමන් අතර ත්‍රිකූණාමලයේ සිට පැමිණි හසලක ද, ගාල්ලේ සිට පැමිණි ප්‍රිලාභන්ද ද, පොලුන්නරුවේ සිට ආ අමරසිං ද, දුම්ල්ලේ සිට පැමිණි එවන් නම් වූ මම ද සිටියෙමු. දවස තිස්සේ ඇදුන් ඇදුම් සේදා, නා සියාගෙන ගොස්ටල් බිත රස බලා බිල් ඇලේ ඉහළට නැය මම වටහිට බැඳීම්. මට පහළ තිදින්ලන් ප්‍රිමල් ය. මූශ තින්දට යාමට මත්තන් තිවෙස් සිට ඇශ්‍රේන ආ කැසට ගේඩියෝලෝජිස් පිරින් ස්ථිර වාදනය කර ඇතැ. එහාපස හසලක ද්ල්වා ඇති නැවිකට පිශරවිවුම් දම භූන්තුරු දමක් සේ ඉහළට ගලා එනපුරුත්, අවල් ගොරවින ග්‍රියාලයේ රාවියන් මට පෙනනායි, ඇශේයි. මම අනන් ඇලයට හැරි ඇයේ පියා ගතිම්.

පැය එක හමාරක් පමණ ගතවන්නට ඇතැ. තිදි දෙවුන්ගේ ලාලයිය සැනුපුම බලාපොමරාත්තුවෙන් තුපුරුදු මෙටිවෙස් එහාටත් මෙහාටත් හැරි හැරි උන්හා පමණි. පිරින් නද පමණක් හිංසුරේ ඇශේන තිමේෂයේ හතර අත කැරුණෙන මුදුරුවෙන් තිසා තින්ද උගෙනට ය. මම සන් කළවීමේ දැස් හැර අත පය එහා මෙහාජකාව මුදුරුවෙන් පන්හා දැමිමට අන්ද උන්සාහයක් ගතිම්. මුදුරුවෙන්ගෙන් පහර කු කළවා ඉස්මත්තෙන් පළ කිහිපයක්

දමා ඇතිවැට් අනට දැනීමෙන් එමන හොඳ හැටි කොතිත්තා ගනිමි. නින්ද ඇය මානයටටත් නොරේම ජේතුවෙන් ඇය හැර හෝ දිනයේ යෙදී ඇති කටයුතු කළමනා මොනවාද යන්න මම කළුපනා කළමි. හෝ උදුසන අටට විශ්ව විද්‍යාලයේ දේශන ආරම්භයන් එට පෙර සිනියර උණුමන් පිසින් ගනු ලබන හොසටල් මිටින් සඳහා සහභාගි විය යුතු බවත් දනිමි. නින්ද නොයුම් වේදනාව මේලුව ඇති දරුණුතම පේදනාවෙන් ගෙන් එකක් බැවි ඒ වේදනාව නිති අන්විත්දේ දනින්.

එක්වරම කාමරයේ දෙශර පත්වකට කටුරුන් හෝ තටුව කළාක් වැන්න. හිසෝස්සා අදුරු ම එදෙස බැහුව ද කටව කර රහු අදුර පමණි. නැවතන් දෙශරට පිටතින් කටුරුන් හෝ තටුව කරයි. කාමරයේ අනක් සායන් යියදු ම දෙනා හොඳ හැටි නින්ද බැවි දැන්. වූලේගේ උපියෝලවෙන් දැන් මහා මංගල පුණුර තැංසේ. කටුවුව හිතාවක් යුයි හිත හඳාගෙන ඇය් පියාගනිමි. නැවතන් පිටත සිට පහැදිලි ලෙස ම කටුරුන් ම හෝ දෙශරට තටුව කරයි.

"මටි... ඒ මටි..."

මගේ පහළ ඇමද් සිටින මුලේ ඇඟුරවන ලිලාලවෙන් මම සෙමින් එසේ හිමි. මුහුගෙන් කිසිදු ප්‍රතිචාරයක් තැනු. මද විලාවකට පසු දෙරට දමන තටුව තැවතුණාක් සේ විය. ප්‍රශ්නට එසේ වන්නට ඇඟුයි කියා යිනා දැස් පියාගන්නට යදි ම නැවතන්...

"වොක්... වොක්..."

එම්ර මම තිගැසුම් ගියෙමි. ගම් ගොඩඩි කඩමන්දියේදී, රට නාට්‍යාධ්‍යක් බලා අහවර වි ගෙදර බලා කනත්ත මැද්දෙන් එදි, මළගෙදරක රැඹු නිදි වරදිදි වැඩිගිවෙන් සහ කොලේලන් කියනා හොලුමන් කනා එමට රසවිද ඇති මට ඇමුණුවෙන් එවා සම්බන්ධයෙන් බියක් දැනි නොකිලුණි. ඒ මෙනුවක් කළක් මා එවැනි අදුකිමිනට ඒවිනයේදී ලක් නොවූ නිපාලවෙන් හෝ මා හෝ තිකාලාදියෙකු බව මා විශ්වාස කළ නිසාවෙන් හෝ විය. එබැවින් මේ තටුව දැමීම අද හොඩාසික ඒවිනයේ පළුම් දිනය

නිසා අප ඩියජ්‍යත් සිරිමට ලෙනාත් ඉහළ විසරක කුවුරුන් හෝ සින්ජ්‍යාකු සරවින්නාත් බැවි මම සිනුවේම්. අම්මාගේ පුවිද සහිත සොචිටියෙන් තදින් කන් වසාන් මම තිරසාරව දැක් එයාගැනීම්.

“මොංකඩි බං රිය හරියකට නින්ද මියේ නෑ? ඒ...”

වූලේ එසේ ඇසුමට දූහවිල දේශන ගාලාවේ මා නිදිකිරා එළටමින් සිටිදිය.

“මං උශේන් අහන්නමයි සිටියේ. අමිව බය සරන්න නොස්වල් එසේ සින්නො යි ජාමේ දෙළාට ගහනව දී?”

“නෑ යමක් ඒ ගාල්ලී...”

වූලේ පිළිඳුරු දීමට පෙර හසලක පපුව දමා අර්ථ කනාඛව මැදිහත් විය. හසලක කෙකර ගා සිනැගුණු හඩ මුද්‍ර දේශන ගාලාව සිසාරා ගිගුම් දෙන්නට විය. එශකෙශකිම දිරුණනය විජය උගන්වන ආචාර්යානුමා, ලයනල් හපුලගාධ දේශන ගාලාවට සිටියෙන් ගේවින බිත්ති කන් බිජිරිනාවයේ ගිලි ගියේය.

හටස් වරුවේ දේශන සියිවස් නොනිඩු බැවින් දහවල් කාලුයැදි නොවායිකාගාරයට පැමිණි මම ඇදුම්වන් නොගලවා හින්ද්‍රට වුවුණෙම්. කාමර සයෙන් සියිවෙක් වේලාසනින් පැමිණ නොනිඩුණි. මා අවදිවනාවේ වේලාව සටස හෙත් හතාත් අතර තුමනා හෝ මිනින්තුවක් වන්නට ඇතා. නොන්දුමාන්දු හැඳිමන්, ගමෙන් මිදි නගරයට සපැමිණීමේ සාංකාමය රිදිමන් එක්වර හඳු සොචිටි ගසන්නාක් මෙනි. මම ඇශාපන සෝදාගෙන නා වියාගැනීමේ අවශේන් නාන කාමර පරිග්‍රය වෙන පියනැගිම්. නොවායිකාගාරයේ දෙනාන පරිග්‍රය දේශන ගාලාවත් තාව් විභාලය. මා එහි අනුමත්වන මොංහාන් අන් සියිලවුන් ගි සිටි බවස් මෙන් මනකයේ නැතා. හාන්පය ඇදර පමණක් තුමානුකුලව ගලා එන සිම්පලයේ මම වනුර කරාමය හැර පනිවුව දෙක තුනක් සිමෙයාලයට හලා ගනීම්. අම්මේ සිනල!

එක්වරම කුවුරුන් හෝ මා ඇසලින් පිය මනින අඩි ගබ්දයක් ඇශෙන්නට වූයෙන් මම සබන් ගාමින් ම හැරි බැලිම්. නමුත් සියිලවුන් නොවුණි. නැවිනත් විනුර පනිවුවට හලා ගනිදියේ ම රේ අඩි ගබ්දය ඉනා ම ලුහින් ඇශෙන්නට විණි. මධින සෙලට්

කැඳුවී ගියාක් වැන්න. අතිනායේ එක්තරා දිනෙක අත්තම්මා නා ගෙවූදෙළන් යිටිදැදී ඇ කියා දුන් කාරණාවක් මට සිහිපත් විය. රිශ්‍ය වැළැර පනිවුව හළා ගනිමින් මම එය සිහිපත් කළුමි.

"හොල්මනක් වගේ දෙයකට හින් පොචිච හොල්පුලජාක් ගොලුවෝ කුණුහනිබ රාමියක් කියාගෙන පලයා.. උන් පැන්මන ඉන් නෑ"

මම එක දිගට සිංහල හෝඩියේ පුයනු පයනු කැයනු සහ ටේයනු ගෙන අම්මාගෙන් අවසන් වන පරිදි කුණුහරුප වැළක් හට නාගා කියාගෙන කියාගෙන සියෙම්. ඉන්පසු කිසි ගබදයක් ආයේ නැත.

හොඳින් නා කියාගෙන කුවාය ගෙන හිස පිසින්නට යදාදීම කාමරය ගොඟක කුවුරුන් හෝ ඉකිනිදින හඩක් පැහැදිලිව ම ඇපුණි. මම හොඳින් එට ඇඟුමිකන් දුනිමි. මේ ඇශේන්නේ ඇති වැළපිල්ලක් බව තේරුම ගැනීමට වැඩි වේලාවක් ගත නොවුණි. කුවුරුන් හෝ කාන්තාවක් හින් හඩින් ඉකිගසයයි. ඉකිය එන්න එන්න ම වැඩිවිණි. මං පස්ස හොඛලා සැඹුන්න් නාන කාමර පරිග්‍රායන් පිටතට යාමට හදාදි ම කකුලේ විශ්‍යා පනිවුව පෙරලි ගියේය. මට හින් දූහධිය ටේජයෙන් දමන්නට විය.

"උර මය බයිලා මා එක්ක කිවට කමක් නෑ. හසුලකයට එහෙම කියන්නෙපා ඒ. උං අධියලගෙන් එක දාගන්න අපහොලේ හැම අඩුපාඩුවක් ම පාවා දෙනවා"

වුලේ එස් කියේ රාත්‍රි කුම මේසයේදී පාන් බාගයක් දෙකට කඩුමිනි. මා සඟ වූ පාන් කාල මඩ පැහැ පරිප්පු ඉවුරේ ගාව ගාවා බඩ හින්දුර නිවාගනිමි.

"වුලේ හින්නෙ මේ සේරෝම මග මනස් විකාර කියලදී?"

"නෑ නෑ මය වගේ එක එක දොස් මේ හැමනැන ම කියෙන්න ඇහැකි. උං පන්සලකට ශිං පිරින් තුළක් කාරිය බැඳුගෙන පිරින් විකක් අහලා මලක් ප්‍රාත්‍රකරලා හඳුන්කුරක් පත්තු කරලා ගාරාවක් කියලා හිත සැහැල්පු කරගන්නා නම් හටි. වුව බණට මය මොකන් මටවුදි ඒ"

කලින් ම තිදුග්‍රහ්‍ය නාම් මේ සියලු මත අභ්‍යන්තර බැව් මට දැනී හිටුණි. එසේ සිතා කාමරුයේ අනෙක් සගයන් සියල්ලන්ට ම පෙර මම සංඛ්‍යාරුධි වූවෙමි. මා හිඟේසි ගොස් සිජිහායකින් පියවි සිනි ලබන්නාක් මෙන් අවදී පුදෙ කාමරුයේ දෙළුර පර් මැදින් නවුවු කරනා ගතිදය උපිවව ඇයිමෙනි. අමෙරික් ගෙරවීම අද ආසෙන්නේ කොට්ඨියියක භු හඩා සංඛ්‍යා බවතිනි. වරින්වර හොඳ හොඳ ඉහළ පහළ යයි. නවුව නැවතිණි. මෙන් හින විකාර සහගත බවතින් පෙළෙන්නාක් බැව් මට දැනීණි. අනෙක් ඇලයට හැරෙන්නට යත්ම නවුවු හඩ ආයෝග්‍රීයා දෙකකුල් සිනාල වි හියද අද මේ විකාරරුපි වියරුවේ දෙකක් එකක් බෙරුණා යුතු බැව් සිතා කළවිල් ම මම ඉහළ ඇඳෙන් පහළට බැසැගිනිමි. කිසිදු දෙවාන්ම මුද්‍යාන්ම විජ්‍යාසයක් මනාජ්‍යීනාන් වෙශයෙන් ගොස් දෙළුර හැරියෙමි. සියිලිවිකුත් නැතු.

මෙ දැනීන් ම දැය පියදා වට්ටිව බැලීමි. භාත්පස පුදෙකලා කොරිඩ්විත් ඇත විදුලි පහන් ආමල්‍යකයන් පමණි. සියල්ල හිනාල් පමණක් බැව් හැඟී යාමෙන් සිතාට පහන් පුවියක් දැනීණි. දෙළුර වසා ඇකුළට හැරෙන් ම කි. හඩින් යමක් බිම පතින වනු ඇයිණි. එය මාගේ දෙකකුල් අසලට වැටිණි. මම නිමට නැව් එය ඇතට ගනිමි.

කරාපුවක්

අදායන එලුම් පසු වැසිකිලියේ කිද ගෙර කානා කරනා යමන් සැමට හොරෙන් කරාපුව දෙය මම හොඳින් බැලුවෙමි. එය රජ්‍යරජ කරාපුවක් බැව් මම සිභුවෙමි. මෙනි අනෙක් කරාපුව කොඟ් ඇත්දැයී යන්නත් පෙරදා රාජ්‍යීයේ මේ කරාපුව පමණක් මා කර ආයේ මන්දැයී යන ගැටුවෙන් දෙශනා වාර අනාරච්චයේන් මේ කළුපනා කළුමි.

"උත් තමුභය මොන ලෝමකද ඉන්නේ"

ලයනාල් යුත් එසේ ඇයිමන් මම නිරාන්තව හියෙමි. නැවත නොවාසිකාගාරය කර එන තොක් මම කරාපුව අමතක කළුමි.

"පියය ය ආවේ තැනෙයි මෙහෙග නොලේමන?" පුලේ එසේ අයදු කරාවුව ගැන මුළුව කියනවාද නැදු යිනා ඇවතානයේ එය තොකීමට මම වියබලාගනීමි. මෙහෙන කුමක් හෝ සන්තැහියක් නිබෙන්නේ යැයි මට දැන් හොඳිකවාදයටත් වඩා විශ්වාස ය.

"ඒ බං? උපිනයෙ"

"නැ පුලෙ නැ බං නැ"

"මොකක්ද"

"මක්කොම මගේ මනාස්ගාන. මුකුන් නැ. පියය නොදුට නින්ද යියා"

මම යිනාමනා ම අද නිදි විරෝධව පුන්නෙමි. කාමර සයයන් රවවාලන අවශ්‍යතා නිදි පෙනීයාවෙන් පසුවුණෙමි. මිදුලි පහන් නිවා දමා යියල්ලන් නින්දට ගිය පසු මම ඇස් හැරියෙමි. අද දොරට නටුව කිමීට පුරුෂයෙන් මා පිටත යිට සැහැවී මේ කුවුරුණ් ද යන්න සැක හැර දැනාගත පුණු ය. මම වහා දොර හැර කාමරයෙන් පිටත පැහැ වි බලා පුන්නෙමි.

මා එසේ විනාඩි පහක් දහයක් කුරුමානමින් ඉන්නට ඇතා. ඇතින් බල්ලෙකා උඩු පුරාන හඩින්, මැතින් පුසියක යේල් ගොස් මොරදෙන තුවුමේදානා හඩින් ඇසේ. කිසිදු රුපයක් ජායාවක් සෙවනැල්ලක් තොපෙන්. මොහොනාකින් අඩි ගබදයක් ඇසි දින හයිය කොටගෙන මම හොඳින් දැස් ලොකු කර බලා යිවියෙමි. අඩි හඩි ලෙ ලෙ ලෙ මා ආසන්නයෙන් ම ඇසේ. මා හැරන්ට යන්ම එක්තරා අතැකින් මගේ උරපත තරවෙනු මට දැනුණි. මම හැරි බැළුවෙමි.

මා දුටු දෙදින් කු ගසනවා ද, මරනියෙන් කාගෙන් හෝ දෙව් ඉල්ලනවා ද යන්න මට එකවර මනස්ගත තොවීය. මා කට හැර කු ගසන්නට කොතරම උත්සාහ විරෝධ ගත්තන් හඩි පිටතට නැඹෙන බැවි මට දැනී තිබුණි. මම මා පත්‍ර යියලු ගක්තිය ගෙන කා ගැයිමි. බිදුක් හෝ හඩික් කිසිවෙකුවන් නැසුණි. කහ පැහැ දිගු ගුවුමක් ඇදි කොළඹය දිගට කඩාගත් තරුණියක් තධිස්සි වූ මුළුණවින් ගිරියයේ ලේ පෙරාගෙන මා ඉදිරියේ යිටි. ඇගේ එක් සහක පමණක් පුළුයට සෙලවෙන කරාවුවක් පෙනෙන්නට

නිබේ. මැලෙවි ශිය නමුත් කතා කරනා දැයින් යුතුව ඇ මදෙස බලා ගිදි. අගේ අනක් තවමත් ආහේන් මාගේ උරපත මත ය. ඇ දැයින් කුමක්දෝ ඉතියක් මා හට දෙන්නට තැන් කරනවාක් වැනි විය. මගේ බියපත් බව විධින් මුළුමහත් ගරිරය ම නිසල කරනු ලැබුවාක් සේ ය. මම එකතැන අධිස් කුවිචියක් සේ සිනාලව ගල් ගැයි භුන්නෙමි. මා ඉදිරිපිට සිටින යුවනියගේ උදරයෙන් යට කොටස වූයේසෙන රුනු පැහැ ලෙඩින් බරිනව තිබෙනු මම හොඳුකාරවම දිවිති. ඒ මගේ අවසන් මතක මාත්‍රයයි.

සිං මුරුජා වි සිට ඇති මා අවදී කරන ලද්දේ ජ්‍යෙෂ්ඨයා විසිනි. නවකවද සමයේ දී ලිඛි දාරුණික ජේල්ටෝගේ නම වරද්දා ජ්‍යෙෂ්ඨයා සිංහමන් ගෙනාම එනම් කාඩ් අඩුසයස් ලබා නිශ්චිත.

“අලව් නැගිටපා... ආලවින්න ම අඩිය ගෙනවා ගේ. අභ්‍යවියන්කා මල්ලි යේ සියන්නෙක ඉවරවෙලා බොත පාවියෙදි. පාන්දර කබරයා දැම්මෙ නෑ ගේ උම්...දැම්මෙ නෑ අස් කරපත් නු...”

“නෑ අ... අයියය”

මම අපහසුවෙන් අකුරු ගළපා ගතිමි. වටපිට හොඳින් ඇස් කරකවා බැඳිමි. ලේ පෙරාගෙන භුන් යුවනිය හේ ඇගේ හිඹු සෘජුණක් පෙනෙන්නට නොති. මම වහා නැගිට උපන් ලැපේෂාවෙන් කාමරයට දිව ගියෙමි. දැන් ටේලාව උදාසන හය පසු වි තිබේ.

හිනාමනා ම උදාසන දේශන මගිනුර ප්‍රස්තකාලයට වි “වැනිර විශ්ලේෂ දරුණතය” සම්බන්ධ පොතක් දිග හැරගෙන සිටිය ද අනෙක් සත් දිගාවෙන් ම මගේ මහය මද්දලට තිබේ. පුවුවක් දෙකක් පෙරලා බැලුවද කියවන කිසිවක් ඔවුවට තබා ඇසට ද ගෝවර නොවේ. පොත මත දැස නැවතුණු ඇයිල්ලේ මට දැනුම් කුවුරුන් හේ මදෙස බලමින් සිටිනා සයයකි. මම වහා සියෝසවා බැඳිමි. මමානවා අර යුවනිය සූපුරුදු කහ ගවුම ඇගලාශෙන ම මිටිර කිහිපයක දුරින් මදෙස බලා සිටි. මම වහා ඇස්ථින් නැගි සිටියෙමි. ඇ මදෙස බලා සිටින්හි ඇගේ පිටුපසට

හැරි ය. මා වහා බැඳුවේ පෙරදා රාත්‍රියේ ලේ විෂුණු ඇගේ උදුරුයෙන් පහළ පකාවස දෙසයි. නමුත් ඇ මෙ සිටින ක්‍රියාවල අනුව එය මට තොපපන්. මම ඇ කරා පියමුනිමි. එවිට ම ඇ කළබල වූ ගමනින් ඉදිරියට යන්නට පටන් ගත්තාය. මා ඇ පසුපස වේගයෙන් ගමන් කළුම්. ප්‍රස්ථාතාලයෙන් පිටතට විස් පයිපෙල බැසුගෙන ඇ විශ්ව විද්‍යාල ගේවුවට හොස් ගමන ඒවාට් කළාය. මා ඇ ඇන මානන සම්පාදට එ ඉක්මන් කර දිවයදීම ඇ තව තවත් ඉදිරියට යන්නි ය. කිසිවිට අල්වාගා තොගි බුදන් පසුපස අයුලුමල් දිව යන්නාක් මෙන් මා ද ඇ පසුපස ම බස් නැවතුම්පාල හොස් දිව සියෙම්. තත්පරයක ඇයිල්ලේ ඇ දැන් පෙනන්නට නැත. මේ සහාර දිගාවට ම මරව කරන්නා කරන්නා හහ වහ ඇදි කත සෙවිමි. නමුත් ඇයල් සේයා අංශුමානුයක් හෝ දකින්නට නැත.

මා තොන්දුමාන්දු මහයින් පුතුව විශ්ව විද්‍යාල බිමට නැවත පිටිස දේශන ගාලාවට සියෙම්. ලයනාල් හපුගෙළාච ආචාර්යානුමාගේ පෙරදිග දේශනාවට ගිලි යාමෙන් මහය සහ මසුද විවේකයක් ලද්දාක් සේ ය. මොනවා! දේශන ගාලාවේ ඇත කොළඹ සිට දැය මානමින් කහ වහ ඇදි කත මා දෙස බලා හිදින්නි ය. ඇගේ මුෂුණ දෙස හොඳින් බැඳුවිට සානුකම්පින බවක් අයරණ බවක් වැනි චේදනාවර දෙයක් පෙනන්නේ ය. මයියොලය බියෙන් ඇලේ සියේය. මා රා කබන කබන තැනට පැමිණෙන මේ රමණිය මරණිය කත තුවුරුන් ද? ඇ ව අවශ්‍යව ඇත්තේ කුමක් ද? ඇ මාව ම ප්‍රසුඩා මෙසේ පැමිණෙන්නේ මන්ද? යන ගැටුපු ගැට දාමය මගේ කරේ තදබලව එල්ල ඇත්තේය. මම වහා එහාපස අසුන්න් සිටින මුෂල් මෙත හැරිමි.

"මුෂල් .. මෙ..."

මුෂල් මුවින් කිසිවික් තොපවිකා දැස් ගස්සා "අයි" මෙන ඇයිය.

"මේ උතට පේනවද අර අර..."

"කවුද බං .. මොන?"

"අර අනන ඉස්සරහ මේ දිනා බලං ඉන්න කෙල්ල .. අර අර"

“කවුද බං? කොහො? මොන කෙල්ල දී ඒ”

වුඩේට ඇ නොපෙන්. එක්වර ම ඇතින් මද්දය බලාගුන් ප්‍රවිතිය සිටිගන්කා ය. අන්න එවිට ම වාගේ ලයනල් හපුගොඩා අදුරිදු ඇ සූන් පැන්ත බැලුවේ ය.

“මොකක්ද මේ එනා ප්‍රස්ථා ගද්? මග භූස්ම හිර කරනව විශේ. යෙකා මේක ලෙක්විර හෝල් එකක් ද කනත්තක් ද”

අදුරිදු එසේ තිබෙන් සිසුන් මුහුණට මුහුණ බලන්ට පවත්ගැනී ය. තැන තැන කසුඩුපු ය. කමුකුපු ය. මුණුමුණු ය. නෘත්‍යයු ය.

“ඒ බං මට නා එළඟමට ගද්ක් එන් නැලන” වුලේ මෙවන හැරි හි ය.

“ලෙක්විර හෝල් එක කියන්නෙ පන්සලක් විශේ තැනක්. එහ පිටිසිදුවට නියාගන්නවලා. අදට ඇති.”

හපුගොඩා අදුරිදු විභා පිටව ගියේ ය. ප්‍රවිතිය පෙනෙන්නට නොවිය.

නොවාසිනාගාරයට යන අනාරම්භයි වු පුලු යෝජනාවක් කළේය. හසලක එකපයින් නොව දෙපයින් ම ඒ යෝජනාව සැරිර කළේය. අමරේවත් මත් කරන්නට දෙයක් නොකිඩු නියා අප ද මුළුන් දෙදෙනාට එකඟ විමු.

“පොඩි අධියක් ගසමු”

අම මත්පැන්හාලට පිටිය මන් විදුරු කිහිපයක කිමිදී ගිලි කටයුදීමක ඇලි ගියෙමු. ගල් අරක්කු බෙක්තලය යනු මෙලෙව ඇති සොන්දර්යාන්මක ම පානය බවත්, එය සැන්ඩි මද පමණින් එක් කර ඒලෝමෝජන් පානය කළ යුත්තක් බවත්. ගල් ගද මැඩිමට කරපුංචා ඉත්තක් එහි බ්හාලා සුමට කොට ගනපුතා බවත් ගල් විශේෂවේදී හසලක වියින් අප හට නියාමදෙනු ලැබේයි. බමන මතින් සිටිදිදි ධාර්මික වුඩේට මා සිතාමතා ම අමතක කර භූන් මනකය මනක් විය.

“ඒ බං එවනයා උකට අර දැනෙනවදි කිව අද්දා බලමෙවිගේ ගැන මුළුවත් කිවිද ඒ”

පානය කරමින් පුන් ගල් විදුරුව පසෙකයු හසුලක මෙටික හැරුණි.

“මොකක්ද මොකක්ද ඒ කතාව”

ඝලුල වූ මම එක පුෂ්චර අමුවන් ම ගල් වධියක් උගුරට හැඳුනිමි.

“ගැජ්... ඔය බිත්තර කැඳුලක් දියං. ඇමුවන්...”

“මියහා උවන් මොකක්ද අදුෂ්‍ර යිද්ධිය .. ඇ”

දේවල් භාරුපුදේසා දැන ගැනීමට හසුලක තුළ ඇත්තේ පුද්මාකාර ආසාවකි. මූල්‍යට හොයින් එරඹු මම කොට්ඨාසි මිරිස් කැබල්ලක් හරමින් සූ ගාමින් හසුලකන් අමුරුත් දෙස බැලිමි.

“සමහර දේවල් කියෙනව බං ලෝක මෙලෝ උත්තරයක් නැති. දැන් බලපා පිළෝසොයි සඩිපේක්ට් එක ඇතුළු හොයා තොගන්න ඒවියාද කොට්ඨාසි ඇත්ද? මේ ආසයි බං අදුෂ්‍ර බලවේග ගැන රිසර්වි එකක් කරන්න. එන්නකාට සමහර වෙළාවට ගහක් පුළුයට හේල්ලුණන් හිමින්නනා ම හාල්මන් කියලු. මේ මූල්‍යට එහෙම දෙයක් කිවිව. මූ එක පිරියක් ඇරං. මෙ නව පනාගක් දාගමු.”

අදාළ ම නැති මූසා පනාව මම කතා කායිය අනෙක් පැත්තාට පෙරලා දැමිමි. පදමට මක්වී මොහිදින් බෙත්ගේ ගියකට නාල අල්ලමින් නාලායිටි ව්‍යාහයන් අප නොවායිනාගාරයට එනාට ද බොෂ වි තිබුණි. සරසවිය ඇතුළුනාන්, නොවායිනාගාරය තුළන් තවමින් නවත්වයා දැන්විනය ක්‍රියාත්මක බැවින් ප්‍රත්තන් ලෙස අප රුහුමෙටින් මේටිම ඩින්නන්ට අනුව සරසවි උප සංයෝගීය දුෂ්‍රණය කර දැමිලක් විය. තොටින ව්‍යුහර් පිසුවෙකු වූ රෙඛා ඇමියා අප කර පැමිණියේ පෙට්ටෙකක වේගයෙනි.

“හොයි හතරදෙනා භාගයන් අහල ද යෙක් අඩි පුඩි ගහන්නා? අද රු මිටින් ආවෙන් නැතෙන භොයි. මම දැන් ම විරෝද්‍යා අපේ රුමිලෙකට”

වුයුන් ඉදිරියේ දෙන නවා දමනය වූ නාලායිටි ඇතා මෙන් අප පිවිදෙනා රෙඛා ඇමියා අවියය හිස් නැවිමු. ඉහළ උතුමන්ගේ

කාමරයට යාමට පෙරාතුවෙන් මා වැඩිකිලි කාමරයට හිඳේ මූනා කිරීමේ අවශ්‍යතාවෙන් ප්‍රාග්ධන්, අමුල්පත්, හසුලකත් ලේ වනවිටත් පිළින්නෑන් කාමරයට ගොස් කිවෙන්නට ඇතුළු. මත්පැන් බිඩු පසු පැමිණෙන මූනාබර යනු මෙලෙපාට ඇති පුවිණාලකම බර දැයි ගෙනෙක් තිව ද එය වැරදි නැතු. රෙඛින් නිදහස් වි පිටතට පැමිණෙන්නට යදිමකවුරුන් හෝ අභ්‍යන්තරයින් ඇවිදු නිය බවක් මට දැනුම්, අවසින්ධෙන් පිටත නිසා බය යන හැඳුම තිරපෙළසම පෙළෙනුදු මම පිටත නොරිඹිවේ පැමිණියෙම්. එපමණකි. කහ වන ඇදි කන පෙනුම් වනාවට ද මත්දා මත්ද්‍යම්තිනයක් පාමින් මා ගුදිවියේ යිටි. අද ගෙන්ස් මේ තුවපටය ලෙසාගත පුතු බවත් එය අවසින්ධෙන් පිටියදී නිය නා ලෙස ම කළ හැකි බවත් මට හැඳුම්. මම හිත හයිය කරගනිමි.

“මයා තුවදී? ඇයි මේ හැමදාම මට පේන්න ම එන්නෙ?”

ඇ කියිවක් නොකිවා ය. ලේ වැඩිගෙන උදාරයෙන් පහළ කොටස වින්තම් කොටගෙන ඇ මෙයේ අන අල්ලා ගත්තා ය. මියෙනාල සිනාලව යන බවක් මට දැනුම්. ඇ මා කුවුව ගුදිවියට ගොස් දාර හැර අමත් කාමරයට පිටියා ය. එහි නියිමවිභ්‍යන් නොවා ය. වුල්ල යන මම නිදහා සයනය ඇති තැනට පිටමැන ම පුදු කොලයක් වැනි යමන් මට දිගු කෙරුවා ය. භාදින් බැඳු කළ එය මධ්‍ය ගැහුණු තැනින් තැන පොඩි වි නිවුණු වසර ගණනාවක් පැරණි කට් කොලයක් බව දිවිම්. අවසින්ධෙන් පුව ඇ අතින් එය යෝන් මම භාදු පිහියෙන් එය කියවාගෙන කියවාගෙන ගියෙම්. කට් කොලය ඉහළ ලෙඛ අනුරින් “සරසටි රුමනියාගේ ගෝකාන්තාය” කියා ලියා නිවුම්. ඇයේ අදහාගත නොහැකි පරිදිදෙන් කහ වන ඇදි මේ යුවනියෙන් මිනාම පින්හවින් පුන් කර පුදු ගේයාරුවික් එහි දක්නට ලැබුණි. මේ මා කියවු එම කට් කොලය දි.

සරසටි දේවිගේ බැල්ලමන් සරසටියට ආව
දියෙනියාගේ උකම් දියණ් තුළ දක්කම් පෑව
ගමට රටට සමාජයට මිණි කැටුයක් මුව
වැළැම් නා පු තුළ තැවුන්න වෙවිලි කාරණාව

අපරවිට ගොවියෙහු විය දුක්තන් ගම්මානේ
ඉගෙනිමෙන් ලොව දිනාන්න අරමුණ සන්නානේ
හඩා වැටෙයි කුද විලෝල ඇ නැති හන්නානේ
පඹමු විසරේ හමු වූ පෙම පුවදායි සංසාරේ

ඉහුම පුහුම මැහුම ගෙනුම සියල්ල දන් කෙල්ල
ඇනුම බැහුම රුම් පෙවුම චලින් නොවී මෙල්ල
සිනුම පැතුම හැයුම පුසුම ආදර දිය ඇල්ල
ඇට පුහක් විශවාසයි පෙම්වතාගේ ඇල්ල

මේ කියනා දිනේ ඇට වේවිට හදිය දන්නේ
දෙදියන් පමණයි ඇත්තට පුත්තිය පසිදින්නේ
පිටිම් කිහිපයදනාක් එක්ව ඇ අහරට ගන්නේ
මරණය පමණයි අවසන ඇයට උරුම වන්නේ

ඇ නමින් රුන්නතිලකා

රන්න තිලකයක් බදු වූ තිලකා නම දියසි
සහ පැහැ ආසම ගුවුමින් පැරසි කිහුහෙන්නි
සරසවියේ කාටන් ඇ එක ලෙස සලකන්නි
පුස්නකාලයට ආලය සර පොන් කියවන්නි

ඇගේ ඕනෑ මෙයුවෙවිව ලයනාල් නම පෙම්වන්
පෙනුමින් සහ කතාබහෙන් මිනිහා හරි වැදගත්
හිටිපි පැකියි වාග් විය දෙදෙනාමන් පැහැපත්
මල් බහවිටුවෙන් නැවතන් ඉස්සර එ කාටන්

පෙම්වතා "ලයනාල්" ගේ ප්‍රකාශය

මගේ ආදරේ පල්ලා මේ කියන්නා ඇත්තයි
තිලකා හට මා දුන්නේ සෙනෙහසාමයි සන්නයි

වය කියනා දිනේ මෙම උන්නන නිවාදුවකයි
 ලග උන්නා හා ඇ අද පාමත් මා අසලයි

 සරසටියේ පියලු අදනා අපි ගැන දැන උන්නා
 සහුරු චෙන්න සියලුවක් නැත මේ ලෙව මා දැන්නා
 මගේ තදුරු මිහිලුවියට විඛා ලෙඹුයි පෙන්නා
 තිලකා නැතිව එවිතයක් මොකටද මං ඉන්නා

 ඇ දුෂ්යය කළ රුකුසන් නීතිය භූමිවට පහවා
 දිය හැකි යොදම දුම්විම අදනුතුරු හදවන නැලියනවා
 අවසන් වරට ඇ ඇද පිටි කහ වතා මට පිනිවෙනවා
 ගිශය සම් මේ කුවුරුත් ගොජෙන් බව පවිසනවා
 ගොදම මිනුරියගේ සාක්ෂිය

තිලකයි මායි නොවාසිකෝ ගිවිෂය එකම කාමලේ
 මා නොදැන්න කිහිම දෙයක් නැගෙන් ඇශේෂ්වරේ
 පණ දිගෙන ලයනල් දැකගන්න ගියේ රාත්‍රියේ
 මුළු ඉන්නා ගොජටල් එහා සොයා නමයි එදා ගියේ

 නැවත ආය මගේ මිනුරි දකින්ව නොලැබන හන්දා
 ඇශේෂ්වර මරණයට ලයනල් වගකිවුප්‍රන්න ද මන්දා
 තහැනු තමයි හැමදාමන් ලැබුවට මෙමලැංක් නින්දා
 හදිය වෙවිව තැන මුළු හා නවත් ඇශේෂා ඇය වින්දා
 පොලිස් පරිස්ථික උතුමන් කි දේ

සිද්ධිය පෙවිචි දින රු මේ තරුණිය සමගින් පිට ඇති
 පිරිමින් තිදෙනොක් මේ වනවිට පැනගොස් යැයවි ඇති
 සැකවිට ගත්තු ලයනල් මෙහි උන්නා වගක් දැකෙයුතු නැති
 නවම විමර්ශන කරමින් ඇත්ත සොයා වෙමහෙසෙම් නිති

නිලකා නම් මේ සුවතිය කැරලිකාරියක් බව දැන
 අුරේ ලොකරයෙන් හමුවිය පොනපන මේ රට පෙරලා
 සරසවියට දේශපාලනය මොකටද මිනි මරන
 අද වේනාකාට කි දාහන් පිවිවෙනව ද හැම හැම තැන
 පිටම නේවාසිකාගාරයේ මුරකාර තැන හඩාවැවයි

නිතර නිතර ජෝඩු ජෝඩු හොර රහස්‍ය පැමිණෙන්නේ
 රින වේලාව යන වේලාව නොදැන්න සේ ගතවෙන්නේ
 මය වියසට අනාකරන කොළු මොන වියසට කරවෙන්නේ
 අන් මහනුන් මගේ පධියෙනි දරු පැවුලම කන්නේ
 උයන්ලේ මල්ලේ මය දින පැත්ත පලාතේ උන් නෑ
 ඉදිනිව පිටතින් එන ආයන්ගේ නම් මං දන් නෑ
 මය කොලීමේ මූළුණුවලේ කවදාවන් අමතක නෑ
 නේ කඩිව ගියපු විකට එවිට දෙයක් වාචන් නෑ
 වෙවදා නිලධාරිකාමාගේ සාක්ෂිය

නිලකගේ රහස්‍ය පෙදෙයේ සහ පුපුව මැද
 තිවුණා තුවාලව දරුණුම ලෙසින් තද
 බලහ්තාරකමකට ඇ ලක්ව එද
 සලුණු තිවුණි ලේ බෙරුණු කුදාල වැද
 මොලයේ කොටස් ඉදිමි ලේ නහර බිඳී
 පෙනෙන් තුවාලව ලේ කැටි ඩැඟුණි මිදී
 කර ඇති හැඩිකි තිශිපදෙනෙක් ආයට හඳු
 ද්‍රව්‍යන් ප්‍රාසාද ගොස් ඇත්තේ එහිම යදි

මඟේයුත් පරිදිවාකර මැතිසියගෙන්

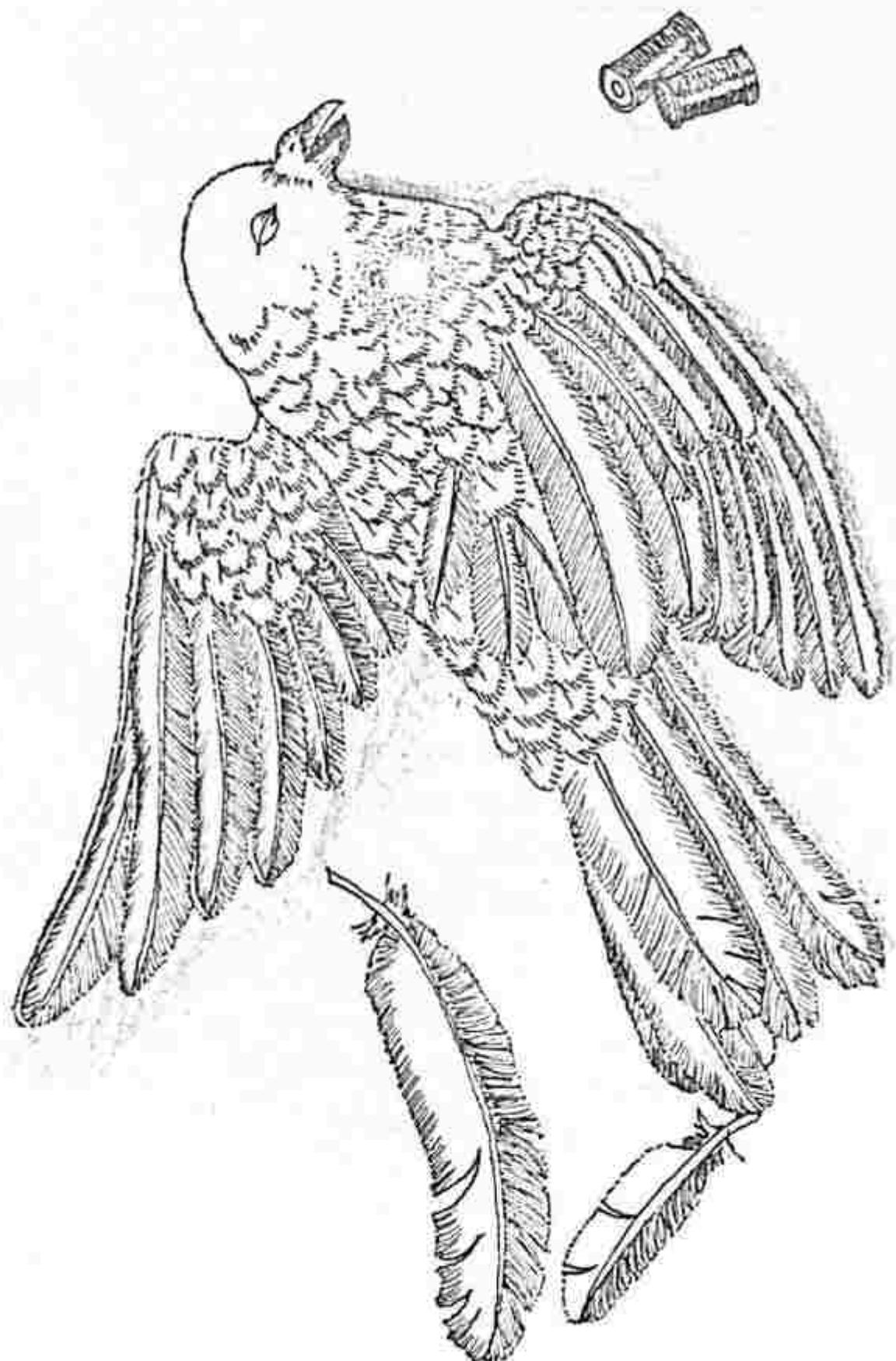
අදායාර සාක්ෂිය නැඩුවේ මූලව ගෙන
පැන ගොස් අල්ලගෙන් තිබේනා කැදිවගෙන
මේහයි තිබුදුව මරණය නමට එන
මෙය නම් මිනිමැරුමකි පෙරිදානා දෙන

"නිලකා" මරා දැමුවේ දූෂණය කර
දැන්දාන නිනි සංග්‍රහයේ වදන් හර
දැඩුවම් ලැබිය යුත්තන් හට විවිධ වර
සිනිවිය යුතුයි අපරාධය නරම නර

නොයාමාගාරේ පෙමිවනා සොයා
රේ යම ගියපු අවිහිංසක යුවති එය,
මිශ්‍ර එහි නොයාමිට වෙන අගහක් කර ගිය
එකැවින් වැළඳ වැළඳ ආත තනිව මෙයා

තනියම උන්නා යුවතිය දැක හදාරාගෙන්
මින් එ පිටිය ඩිපු තිබේනක් මුදුලාන්
ඇ හට දුන්නා විධ තිස් අදා රේ පාන්
හැඳුවේ බින්නි විනරට ආශේ දුක් යාගෙන්

නිලකා මරා පැන ගිය පසු දැනගන්න
නැඩුවත් හැදෙනවා තව දුර ගෙනයන්න
සැකමිට ගත්ත "හපුමාධි" තිදිහයේ වෙන්න
දර තුන්දෙනා රක්ෂිතයේ රදුවන්න

නැංගෝ

2009

“ලොව දරුණුතම තුස්තවාදී නායකයා සේ සලකන
වෙළුපිල්ලේ ප්‍රහාකරන් රේවුග්‍රහයෙන් අල්ලා ගැනීමන් සමඟ කිස්
වසරක් මුළුල්ලේ පැවති මෙරට සාපලත් යුද්ධය...”

“අයි නිවිලෝ?”

“දුවලා ගැන මුකුන් ආරංචියක්...?”

නොශා භාමි මහත්තයා ලෙන දැය පැලවී නැතැ. පාද
ඡැඩි අධිමාන වූ මෙයය මත ඇති බෙලෙක් කහට කොර්ප්පයට
මුස්සේකු වැට් දෙලනු මහත්තයා දුවුවේය. මහු කොර්ප්පය
අනට යන්ට යන්ම ගෙයි ගේවුවට එමිටින් බෝමබ ගසන්නාක්
සේ එකඟට එක රතිජ්‍යකා පන්තු විය. එක වැලක් රත්තු වි
හමාරවේදී කව නවන් වැළැ පහ හයක් ලෙ ලෙ පට පට්ට්ස් සට
සට්ට් ගා යෝජිලියට දුනි.

“ඒ කාජ්ජේ පුද්දෙය දිනපු සහුට සමරනවා”

නොශා භාමි අහක බලාගෙන කිවා ය. මහත්තයා පුවුවෙන්
නැගිවෙටි ය.

“ගේවුව ගාව රතිජ්‍යකා දාන්නෙ අපිට අරියාදුවටු?”

“මය පොඩි දරුවා මහත්තයා. විකාකින් යන්ට යයි. අමන්
විට එක දාන්ටකා. දුවලා ගැන මුකුන් ආරංචියක්...?”

1983

"දෙශිවල, වැළැවුන්ත, බම්බලපිටිය ආදි ප්‍රමද්‍රා පුරා ගිනි තැබීම යහ ගෙවිල් නොලේලකුම් උත්සන්න වි අශ්‍රි අතර දෙමළ කඩ් සහ යානාවාහන ගිනිබිත කරින් විශාල ජනකායක් මේ වනවිට..."

"කිරුළපන පැහැනා තත්ත්ව නොගොම්පි දෑන් නෑ. අර දුරුවට මූණ්‍යන් කරදරයක්...?"

මහත්තයා ගුවන් පියුලි යන්ත්‍රය වසා දැමුවටිය. නොනා භාම් හැදිගාමින් ඩිටි සාලයා භෞද්ධ රභබලා අත්ලටගත් ඉදුල් වින්තයේ නොභාෂ්පින් පියාදා ගත්තා ය.

"දුවලා මය සම්බන්ධ ගම්මු දැනගත්තොත් අපිට මේ ගම්මුලානෙන් වහු වෙළඳී ඉන්වැවන්නෙ"

"ලේ දුරුවට පුදුම කැමුජ්‍රේතක්තෙන අපේ එකි තියෙන්නෙ මහත්තයා. පෙක්ලට යාපනේ ඉහාවත්වන් කැවිලදා මන්දා"

1976

"දුම් ගුම් ගුම් නගනා මල් බඩරෝ
මල් පැසි වාර්ප ආවාදෝ...
පොකුරු පොකුරු මල් සැණුකෙකු මමරි ලතාවයි
නුහුරු හැයුම මා වටකර රහන ලතාවයි
පොකුරු පොකුරු මල් සැණුකෙකු මමරි ලතාවයි..."

සොට්ඨලු මතුලත් නම් ලභක්කාගේ මේ ගැයුම ගම්මුන්ට හත්මාල්ව ලේඛන් පුරුෂය. ඇටිභේදන් ලභක්කාගේ ගැයුම දෙලටිනි වන්නේ ලතා වල්පොඳට පමණකැයි ගම්මුන්ගේ මතයයි. මේ ලභක්කා නොඟේ නමුත් උත්සව දා කිහිලි ගන්වාගෙන යෙහෙ රින තිල් පැහැ අයිතාමයක් තිබේ. බතටටුවක් හැඩැනි එය ඇ නම වාදා භාෂ්පිය කරගෙන දිරි. විවෙක එය බෙරයක් ටේ. විවෙක තබාවක් ටේ. නවන් විවෙක ඩිඩ්ල්වියක් ටේ. ඇතැම්

මිට එයට නොගසා ලකක්කා මිහිරි සරයෙන් පමණකුත් තම දැය පියා හි ගෙන්නි ය. මි ගැයිමට ගේම අන බලා සාද්‍යර කිමට ද ලකක්කා ප්‍රකටව සිටියාය."ලකා විශ්පේෂාලට කැපෙන්නෙම ජේතිපාල මහත්තායා"

ඇ අන් නොබලා හි කුපුකට සාද්‍යරයකි.

"සොර් දෙයිලයේ ගකාවහා චෙවිලි පැටිස්කි"

නොරා හාමු එය ආයි යනෙන තැබෙල ගමන නවනා, සිය දියණිය සෙවිචා ය.

"නිනෝ... නිනෝ... මේ ලකක්කා නැත්දා ඇටිදිල්ලා..."

නිනා සිටියේ පැත්තක් බිඳී සිය විදුරු මූළුණනකින් තම දෙනොල දෙප බලුමිනි. තවමත් තොතාබරිත දිය බිඳු සැබෙන දිග සොර්වය තාලයකට පද්ධමින් ඇ මිදුලට පිටිසුණා ය.

"දෙයිලයේ .. සිටියාව. මෙහෙ වරෙන් කෙලියේ..."

ලකක්කා නිනාගේ අන්ල ගෙන රේ මන දැය ඉහළටත් පහළටත්, පහළටත් ඉහළටත් කිගිපවතාවක් යැවිචා ය.

"අහුණුයි මහත්තායා... නොරා හාමියෝ.. මේ අහුණුයි... මේ කෙලිගේ අනාගතේ නං එව්වර පුඩ නෑ. කසාමදන් ගොඩ ඇඟිලියි..."

2003

"තවම ඉවරයන් නැතෙයි උප්පුම්පිස භදා"

නොරා හාමුට කිසිදු ඉස්පාසුවක් නැත. දරුවන් ද සමඟින් විසර ගණනාවකට පසුව නිනා ගෙදර එන්නි ය. රේ ඇශේ ද්‍රීම්ල සැමියා තාබිරාජා ද සමඟ ය. සටන් විරාම ගිවිසුමට පින්සිදුවන්නට කිරීලියක් බඳ නම දියණිය දැක ගැනීමට ම පියන්ට වරම හිමිව ඇත්තේ ය.

"ලොඹ පුතා ආම් කුම්පේපෙක් ඉදන් ඇවින් සිය බවක එයාලට සියන්ටපා"

"ලේ ඇසි?"

"හැ මහත්තයා ඒ දරුවාට ගෙදර එන්නේ පුද්ද තවත්තාලනා. ආය අමි මොකකෝ මේ ගෙයි ඇතුළත් පුද්ධයක් අවුලන්නා"

"අන්න තෙක්ෂණ මය සිංහ ඉස්සරහ ව්‍යාහනයක් නැවැත්තුවා"

නොතා හාමුත්, මහත්තයාත් තොතුවයිල්ලන් මිදුලට පත්තාන්ය. සුදු පැහැ වැනි රථයකින් නිතා දරු දෙදෙනා ද සමඟ බිඳ ආවාය. නාබරාතා පිටියේ ආගත්තුක විලාසයෙන් ඇයට පිටුපසිනි. ව්‍යාහනයේ ඇතුළතා අසුනක ලා නිල් සරමක් ඇදගත් අලයකු යිවිනවා තෙක්ෂණ හාමු දුටුවා ය.

"අර මූශ්‍යයා කවුද" ඇ තිතාගේ කනාට කර ඇපුවා ය.

"නලේයිවා"

2010

"ගිනි අවිත් එක්ක පෙමින් බැඳුණු විහා සෙනාග හතාවි ඒ කදුර් ඩිංහලට නාගත්ත නුත්ත හැකිය ප්‍රියාවි"

රටක උකියහාවය තර්ජනයට ලක්වීමේ අභියෝගය, ඒ දෙවල් මැද පවා ආදරයේ වෙළුනාව ගැන රවකයා ලියා ඇත්තෙන් එසේය. ගුණදාස කපුරුගේ සුරින්ගේ මධුර මෙන්ගර හතින් ගැයුණු එම ඕනෑ ඇද මේ සර්වී ටේඛිකාලේ ගයන්නේ අංක විසි දෙකන් තරග වැනි රියල් ස්ටාර...

2005

"අර ඩිංදුව තිබිලිව පත්තර කැල්ල එයා ලැමින්ට් කරලා ඇරං ආවා, හටි ලස්සනයි ඒ විවන. මං එයාටයි, හැමම්ට්ටමයි ඇශෙන්න මැත ද්‍රව්‍යක රේක ඒකේ ඩිංහල තේරුම හිටිවා. තමිලිනිලා ආසාවන් අන් හිටියා. අම්මට මනකකයි මං අර

කියාපු කටි ලියන කොනා මෙහේ? රත්නයුරුදී අන්නා. අපි ගැන සිංදුව ලියාපු ගාලුලු රත්නා මහත්තායා රත්නයුරුදී අන්නගේ ඉස්සර යාච්චිවක් තිවිව."

නොශා භාමු කිසිවක් නොකිවා ය. සසුලන දුරකතන නරංග දිගේ අම්මා නිහාවි භයින හඩි නිනාව දැනුණි.

"අයි අම්මා මූණුන් නොකියන්නො?"

"මට බසයි පුත්ත"

"ඝා ගැනද"

"දෙපැත්තෙම ඉන්න නෑයා ගැන"

1962

"අන්න ඇමාරිකාවක් වගේ දුවෙක් ඉපදිලා"

මහත්තායා රෝහල් වාචිවුව වෙන එකම්මිල්ල දිව ගියේය. නොශා භාමු ස්නේන්ටින් මද සිනාවක් පා මහත්තායා දෙස බැහුවා ය. මහත්තායා නම දුනුණු නොශා භාම්පෙර් උණුසුම් අත්ල මින තැබුවේය.

"ම් දුවට නමක් ගිණුවා"

"ඒ මොකක්ද නොනො"

"මහත්තායා කියන්ට බලන්ට එනින ද, පුතින ද, පුවිනින ද වැඩියෙන් උස්සනා?"

"නිනා"

1982

වෙනදා නොමැති චෛවපරිභා වටපිටාවකින් කිරුළපන පොලියි පරිග්‍රාම දියුලමින් පැවතුණි. එහා මෙහා ගමන් යන පොලිස් තිලධාරීන් තුළ පැවතියේ දිගු තැලක් තිස්සය හොඳින් පුහුණු නෙරු විනයවන් තැව්යකි. අද උපත්දීනය සමරන

කිරුළපන පොලියියේ ස්ථානාධිපති "උස්. නඩරාජා" මහතා සිටියේ ඇතා ඉසවිවක දැය රද්වමිනි. ඒ ඉසවිලට විසල් අති ගසක් යට පොලියේ සංඝ්දරියක හා කැපිවාරුවක යෙදී බඩු ඉටුගු කරලක් රස බලමින් සිටින්හි, අතිශය කුරුණු නවක පොලියේ තිලධාරිනියන වූ "නිතා" ය.

"මෙතු මහත්තායා මයා ගැන කැමැත්ත වැඩියි වශේ. මං බලාගතන. හැබේ ඇත්තම කියන්වෙනි දෙමලෙක් උනාට උන්දු පුද්දෙක් වශේ. වැදගත් පාටයි. ඇයේදක වනවර පාටයි"

"විකාර කියවන්නෙයා බං. සරට ඇහුමණාත් මෙතු ප්‍රශ්නයක් වෙයි"

"දන්දුට සිංහල අමාරුයි. අපිට දෙමල අමාරුයි. ඉතිං ඇහුමණාත් නො ප්‍රාබිලමි"

"අද සරගේ උපන්දිලෙන් කියලා උදෙම කට්ටිය කනාවෙනවා ඇහුමණාත්"

"එහෙනා මිමිල්ලා පූඛ පතන්න. බලාගතන ඉන්න. පලයන් නිතා"

ඇම්ප්‍රාජාර සේ ආචම්පර ලිලාවන් ප්‍රේමණිය කළේපනාවක ගිලි සිටි ස්ථානාධිපති නඩරාජා, තරුණ සමයේ සරාගි ජයලිනාවන් සේ නිතා ලැයි ගමනින් තමා අසලටම එනතුරු මනස් දැහැනේ සමවැදි සිටියේය.

"හෙලෝ සර..."

"හෙලෝ නිතා... එප්පත්?"

"හොඳින් ඉන්නවා...සර... පිරන්දනාල් වාල්තුක්කල්"

නඩරාජාගේ දැය මරායන් තරු රටාව මෙන් දිගින් දිගට දිලිසෙනු නිතා දුටුවා ය.

2011

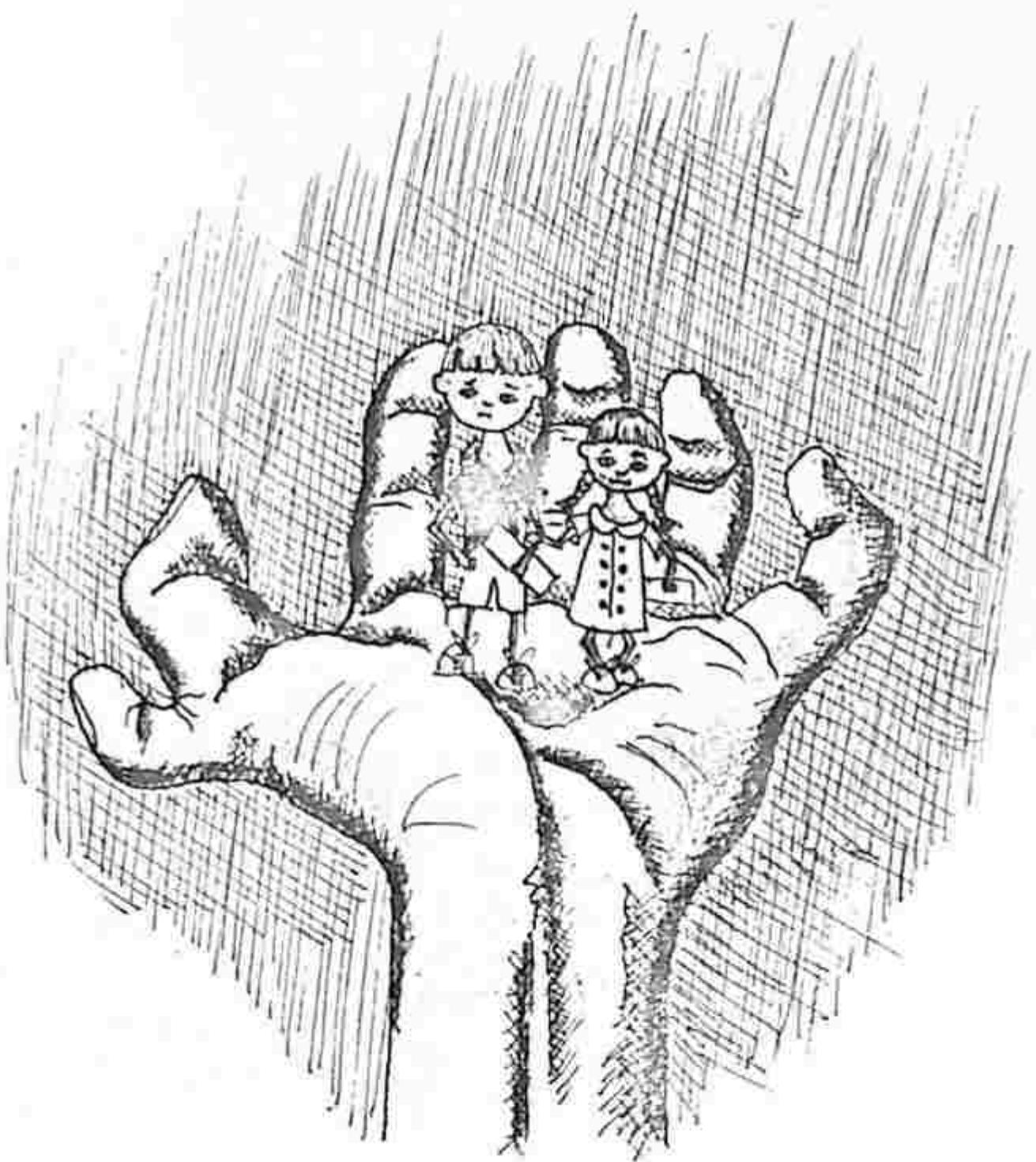
"පුදු කොඩි නැඩුව සමඟත්යෙන් මේ වනවිට ජාත්‍යන්තර මාධ්‍ය ගණනාවක අදහස් පළවි තිබෙන අතර එට ටොරො ලැබේ යියින..."

කඩිමැණියේ කැරම් ගස්මින් ඩුන් කොලු රංචුව එසැඹින් පාරට පැන්නේය. දිවයින පත්තරර පුදු ගොඩි ප්‍රවිත තියවිමින් සිටි මුදලාලී ද හිස කන එසෙවියෙයි. ස්ථිකරයකින් කන්මෙර පැලෙන තරමේ දේශාමිමානි ගිතයක් වාදනය වන්නේ ය. විශාල රෝගක් පිටිවරාගන් ජන සමුහයක් කඩිමැණිය ප්‍රස්ථර ඉදිරියට දැයුණි. ගැමියන්ට අතවනාමින්, ආචාර කරමින්, ආයුබෝධන් තියමින් එහි පිටියේ රියැලිටි කිරුළ දිනු "විරු තරු කුමරා" ය. විර කුමරුගේ රූපාජා ගෙම් ප්‍රාදේශීය සභා මන්ත්‍රී "කොටා ගාන්ත" යිවියේය. මධ්‍යමෙන්නය කුවික්කාවක් සේ ඉහළට ඔසවා අනට හේ ගාන්ත එය "මධික් කටා" ලෙස ගෙම් ප්‍රකට නිවේදකයාට දුන්නේ ය.

"ඒ විරෝධාර ජයග්‍රාමි රියල් ස්ට්‍රේ කිරුළ හිමි කරගන්, අප ගම්මානයට අමිමානයක් ගෙන ආ ඒ සුජාතා පුහුයා ඇද රාජියේ පත්සල පාලර නාහා පිටිවනියේදී මත වෙනුවෙන් ගි ගයන්නේය. වැඩිහිටි බාල මහලු ගැනු පිටිමි මත සැමව කොරන ගොරව ආරාධනාවයි මේ... ප්‍රසංගය සඳහා සාදර අනුග්‍රහය ගෙම් මන්ත්‍රී කොටා ගාන්ත මහතාගෙනි..."

අංචිලෙරයෙන් හිස සොලවීමින් ජනයා ලදය බැඳු ගාන්ත, තරු කුමරාට නවන් අධියක් ලංචිය. මධික් කටාගෙන් මධ්‍යමෙන්නය උදුරාගන් මහු එය ගායකයා අත තැබිය. කන අයලට අධියක් පමණ ඉහළට එසැවුමෙය.

"මය මල්ලියා පිංහල පිංදු කියන නළලේ තිලක තියන පිංදුව, අන්ත ඒක චුවටතක් කියනවිකො සඳුදෙට. ගෙම් උන් ඒ පිංදුවට පණ ඇරලා..."

බතායන

අදා මූ සහ්ඛෝච්චාව සැබුවීන් ම නිස්කලුණක ය. නගරය කළමනා ය. රජුවන් දියේ ගිලෙලුවීන් සිටින තිලාකාසය නිස්කලුණකය. මිනිසුන් කළමනාය. ලවණ්‍යය හායු මුසු මුහුදු ලැහැ සිරුදෙන පුලු යේ නිස්කලුණකය. ටේල් පාර දෙපස කළමනා ය. එවශ්‍යවන් ගමනින් ඉදිරියට ඇදෙන සිසුගාමී දුම්‍රිය විෂායක් ඔමන් නිස්කලුණක ය. දුම්‍රිය පෘෂ්ඨවට තෙරපි සුපුමිලන ජනී ජනයා කළමනා ය. මියල් මුහුදුන්, ටේල් පාරන් අතරමැද මාවනා දෙපස ආශ්‍යා වසර ගණනාවක් ඉපැරුණී මුහුක්කා නිවාස පිටතින් නිස්කලුණක ය. මුහුදුවන්, ටේල්ගුවටත්, නගරබද පැල්පත් සමූහයටත්, කුරාකුහුමු සමාජයටත් ඉතැලින් අභය් අම්මා ඡරා දිවයන කුරුදු දුටුවන් කළමනා ය.

මුහුක්කා පේලිය අවසන් වන තැනින් ඇරෙහින තටුව නිවාස පේලියේ ඉහළම තටුවුවකින් "හදුන්කුරු සුගන්ධෙයක්" වැශයි. එහි වෙශයන්නා කුවුරුන් ද බැවි අද උපන් බිඩාගේ උපන් සකල නගර වැශියන් දති. නොකොම නගරයේ කුපුකට කියාකාරකම් සම්බන්ධයන් පුපුකට නාමයක් උස්සනා "මහරා" ය. මකරා මිනිසෙකි. මිනිස් පෙනුමක් ඇක්මුන් මකරෙකි.

සහියකට පමණ ඉහනදී නගරය මැදදැමේ විවාන කෙරු විස්ම් වේලද සංකීර්ණයකි. එනුළට පිවිසීමට අවසර තොලන්, පිටත සිට "හදුන්කුරු පැකට්" විකිණීමට පමණක් අවසරුන් දුරුවන් දෙදෙනෙකි. ඉන් වැඩිමලා "බට්ටී" ය. ශිරිමලා "වුවිතා" ය. පුවිතාගේ තොළාවිධානය බවිචී වෙන ය.

"පට පස්ස මොකෝ ටුලෙන්?"

වුවටා දදය නොබලන බවට කචිසරට හඳුන්කුරු විකුණුමින් ඩිටින්හි, වැඹුස් වුකුස් ගමනින් යන නොනාවරුන්ගේ විලුළුමය දැන් අල්ලා යාදින්හි ය.

"අන් නොනා හඳුන්කුරු පැකටි එකක් ගන්නකෝ. හරි පුවදයි"

පුවද විලුවුන් සිරුරතර ගැල්පි බොහෝ මන්නා මහතුන්ට මෙකි හඳුන්කුරන් පල නැත. බලාපාරානාත්තු බිඳී හිය බවටි ඉන් නොනැවති තවත් මිනිසුන්, ගැහැනුන්, ලුම්න් පසුපස දිව යන්හි ය. එකකු දෙදෙනකු හැර බහුතර දනා නොනැවතින මහයින් බවටි, නැඹනක නැවති හිම නිවාලන්හි ය. ඒ ඇසිල්ලේ වුවටා ඇ සම්පයට ආලේ ය.

"කියන්නකෝ... පට පස්ස?"

"ඒ උස්සන ගැනු ලමයි හත්දෙනා මහා කැලුව මැදුමදන් මන්න ඉස්සරහට ගියා. වැඩි කියන්නෙ මේ හත්දෙනාම එක විශේ උස්සනයි. හරියට කළ පාට රෙක අහසය පායන කහ පාට තරු හතක් විශේ, ඉතින් මෙහාම මේ හත්දෙනා හිනාවෙටි ඉස්සරහට යනාමකාට එක සැරේට පිටුපස්සන් ලෙළාතු පද්ධයක් ආවා"

දැස් දේවාලගෙන වුවටා, බවටිගේ කතාව අසා සිටිදි සැබු ලෙසම මූල පිටුපසින් ගබ්දයක් ආලේ ය. මලකඩ කැ තකරමකට ගේකුට විදින්නාක් වැනි එම කටහඩ "දැන්පු" ගේ ය. ගැන්පු උපතින් ම අත්‍යාපය කොට ලමා මිනිසෙකි. කුඩා දරුවෙකුගේ මෙන් අත්‍යාපය නොමෙරුම්මත් හෙතෙම හඳුන්කුරු කළුලියේ වයයින් වැඩිමහල් ම සාමාජිකයා ය.

"යෙක් කතන්දර කිය කියා ඉන්නෙ ඉක්මන් තරපල්ලා. තව පැකටි කොට්ටරක් ඉතුරු ද?"

"තව පෙවිටි දහයක් පහළවක් නියෙනවා" බිඳුමුපු ඒ පිළිනුර බවටිගෙනි.

"හරි හරි පය ඉක්මන් කරගල්ලා. ඇදිරි වැට්ටීගෙනත් එනවා. නැත්තා ඇතිලි හයා ඇවිදිල්ලා මගේ ඔවුන් කයි. ඉක්මන් කරපල්ලා"

විධාන ස්වරුයෙන් එසේ කි ගුණ්ඩු පෙසන තදබදලය් සිරවුණු වාහන චෙන සැකින් දිව හියේය. බවට ද මහු අනුගමනය කරමින් "කහ" ආලුවශය දැල්වීමට පෙරානුව "රතු" එමියේ ම තේනිපුන් අතරට දිව ගියාය. මූළු කැළඳක අතරම් වුවාක් වැනි අසරන තැයුමක සිරව පුන් පුවිටා හැඳුන්වුරු පෙටවියක් මුවග හොවා තනිව කළුපනා කළේය.

"හත්දෙනා හිනාවේටි කැළුවේ ඉස්සරහට ගියා. එක සැල්ස පිටිපස්සයන් සදුදායක් ආවා. එවත් පිටිපස්ස...?"

ඉන්පසු සිදු වූ දේ පවසනු වස් බවට, මුවිටා ආසන්නයට එමට පෙරානුව ගුණවු කි පටිදී ම "ඇතිලි හයා" පැමිණියේය. චෙනදාට විධා කළබලයක් මුසු නොසරුප් පෙනුමක් ඇතිලි හයාගතන් දිස්වූ අතර මහු දුරකථන ඇමතුමක් හා සබැඳිව පිටියේය. අනෙක් පසින් කතා අකරුවේ මකරා ය.

"මොන කොංගේධියක් ද කොරන්නේ? කෝ බොල රෝසි?"

මකරාගේ මකරමය ස්වරුයෙන් ඇතිලි හයා නොසන්සුන් වුවාක් මෙනි ය.

"මං කුන් හනර වනාවක් ගන්නා ලෙළාක්කා. ඒකිගේ ගෝන් එක වැඩ නෑ"

"පෝන් මගුලක් නොවේයි යනෙක් මං කියන්නා. ඉන්න තැනැකින් ඒ දැනුරාවි හොයාගෙන ඇත්තා වර. මොනෙක් රහු පාවච එලන්ඩ මිනෙද කුමාරිකාවි විඩිමිමන්තා? නෑ. මේක නොද ලෙළානයයියක් බොල. කනෙන් ඇදුන් විජහට වරි"

මකර දෙපුම හමාර විය. අමතුම විසන්ධිකර වෙශයෙන් පසනැති ඩිලෝ බවට ලෙළාරියට නැයුගත් ඇතිලි හයා එය පකා ගැන්වුයේ ය. දවස මුත්ල්ලේ හැඳුන්වුරු විකුණා සරනැස තිවා ගැනුමට "තරු හැවි රිපි රිපි" කමින් පුන් වුවාන්, බවටින්, ගුණ්ඩුන් ඇතිලි හයා පසුපස්සයේ වැට් මලාරිය පිටුපස කොටසට

ගොඩබුලට් ය. රෝග එසැනින් යායාරූප තරුණීම දිග හයාකර අදුරුබර මාවතේ නොපෙනි ගියේය.

දිග් දිගේ දිගුපෙනා බයිපාස් මාවතාක මෙකි මොහොත් ම බාවනය වන ත්‍රිරෝද රෝගක් කුල "රෝධි" උන්නා ය. ත්‍රිරෝද රෝග දෙපස එත්වර්තා රාධිගේ පාලරෝමය මූළුණා දැඳ්වීමෙන් තිබූ අතර රෝධිගේ මූළුණා වූයේ මා අන්ධාරයක ගිලි ය. ඇම් විඛාබර දැය, රෝග පැහැ ආකාල් ආලේපන වියත්තු තවියියි දෙනොල ගේ ම වේදනා පිපිරුම සහිත දෙකම්මුල කියා පැවෙ රෝග මල් නැති ජ්‍රිහිත පිරිපත ය. රෝධිගේ අනෙක්පස ගිද පිටියේ පැය නිහිපයකට පෙර ඇ භා රමණයේ යෙදුණු තුරුණු ගැඹුමිකරු ය. රෝධි මහු මදය බලා තම ඡඩ අවදි කළා ය.

"අනේ මට පොලරාන්දු මට්ටම ගාණ අදනවා. තමුසෙලා පිටිම ද මයි?"

"තට එක සත පහක් දෙන් නෑ. පුළුවන් නා ගිගින් භැඩා දාරන් මේයි"

උය දිගේ ගෙළාගෙන පැමිණි සොබර පූඩුමක් රෝධිගේ මුහින් පිටවුණි. ඇ බාවනය මෙමින් තිබූ ත්‍රිරෝද රෝගයන් පිටනට පැන්නා ය. එත්වර්තා රාධි මේ සියල්ල නොදැක්කා ගේ උන්නාය. බයිපාස් මාවතේ ඇද වැට් වැළම්ට ලෙලි ගොඩින් තුවාල ලදාදී මුව, රෝධි හැඳුම මුසු දැයින් ම ගමනේ යෙදුණා ය.

අශේෂ භා පදනා ගෙළාරිය පසුපස තකාවමස් හිද පුන් බවටි, නිද කිරා වැළම්න් සිටි මුවටා දෙය බැලුවා ය. මුවටාගේ උරහිසට පුටිව තවුවුවක් දැමු බවටි අතින්, අශේෂ රුපණයන් මවින් කතාව කියාගෙන ගියා ය.

"එක පාරට ඇතිවි සදුනේන් එක්ක අර ගැනු ලමයි හත්දෙනා හොඳවම බය වුණා. හැරිලා බැලුවමයි දැක්කෙ මේගාල්ලා පස්සන් පන්නගෙන ද්‍රියක්කාරයක් ඇවිල්ලා"

මින් පෙර කිහිදාක අසා නොතිබුණු අදුන් වචනයක් සවනන ගැවයිම ගැන මුවටාට විමතියක් දැනුණි.

“දියක්කාරයෙක් හියන්නේ? එයා මොන වගේ ද?”

“අැමිලි හයා විගේ”

වුට්ටාගේ ලෙඛුම ප්‍රශ්නයට පිළිහුරු දීමට බවටිට පර කට හැරියේ දැය පියා කතාව අසම්පෑ ඩුන්සු ය. මොවුන් රැහැන් ලබාදිය පිදි යාචකයන්ගේ රාජී නාඩානැන්පොල වූ, නාගර අලංකරණ විභාගයේ යටතේ තව දින සිජිපයකින් කතා බිඳු දැමීමට සැරසෙන ඉපැරණි බස් නැවතුම්පොල ස්ථිපයට ලාභ වෙමින් නිවුමෙන් ය.

එ ඇයිල්ලේ රෝග පදවුමින් සිටි ඇැමිලි හයා වම්මන් වූ සයවුනි ඇැමිල්ලනේ දුරකතන මූළුනා අල්වා ඇමුණුමක් ගන්මන් ය.

“මේ මහත්තායා, තැනට දැන් ලතයි. ලෙංකත් මට කතා තාලා. සෞරි එවන්නායිනි පොඩිඩික් වෙදා ගියා. දන් නැදු ගැනුනා. කාලගුමේ විගේ. මේ විභින්ව. මේ පායනාව”

“මට කයිය වැඩික් නෑ අයිසේ, තව පැය බාගයක් යන්ට ඔලින් එකි මග ඇලද් ඉන්නෙයිනි. තිදිහසට කාරණා බෑ. දැන් විනාඩියක් ඉවරයි. ගෙම් මිවර් වෙන්න තව මිනිවු විසි නමයක් තියෙනවා. මල්ලි”

එම අනෙකුරු තැගවීම ඇැමිලි හයාගේ තොසන්පුන්තාවය දෙනු ලැබුණු කළේය. ඔහුගේ දැය කොට්ඨාග්නියෙන් විභාලනය වූයේය.

මේ කිසිවක් තොදුන් රෝසි පැරණි බස් නැවතුම්පොලට වින් බවටින්, පුට්ටාන් එනතුරු බලා උන්නා ය. අදාළ නැවතුම් ලෙංඩිය නැවතුණු පසු ව්‍යා ඉන් පැහැ බවටින්, පුට්ටාන් රෝසි කරා දිව ආමට්සේ, රැයේ තිරාභාරව සිටි රෝසි බැගයේ සැගවාගෙන පැමිණි න්‍රීම බනිස් පුළුලක් ගෙන දැරුවන්ට දී, එක් එකුර උගුරකින් තම කුසැහිනි නිවාගන්කා ය. එවිට ම දියක්කාර ගමනින් රෝසි කරා පැමිණි ඇැමිලි හයා උතුරා තැමළන කොටසයන් ඇ අන වූ විකුර බෝහළයට දමා ගැසුවේ ය. ඉන් පුට්ටාන්, බවටින්, ගුණ්සුව් නැහැවි ගියේය. මුවු ගලා යන ජලය මෙන් බියපන්ව

පසසකට පලා සියේ ය. ඇගිලි හයා මර්යින්ගේ මුහුණ ඉදිරිමයේ හට කෙළින් සිටින්නේ ය.

“තමුණිය හිතැන්නේ මෙක සෙල්ලමක් හියල ද?”

ඇගිලි හයාට පිළිතුරු දීම වෙනුවට බිම නිවු තම ගමන් මල්ල පුරා විධිරූපු දිය බිඳු රෝසි පිජ දැමුමා ය. ඇගිලි හයා ඇට යමිප වි, ඇඟේ තිකිරින් අල්පා ගන්නේ ය.

“කටදාවත් නැතුව උකට මොකක්ද වෙලා හියන්නේ? උචිරට මැණිකෙ විශේ ඉන්නේ. කතා කරපා.”

ඇගිලි හයාගේ අත, අප්ප හැඳුමින් පුතුව ගසා දැමු මර්යි මහු දෙය නොබලා ම හැඳුම් ගැලපුවා ය.

“මට පතිප නැ...”

“මය උම නොදාව ඉන්නේ. මේ ලෝක අසතිරයන් නැති කුමුරුන් නැ”

“මේ අසතිපෙට බෙන් නැ. මෙහේ වෙදනාට ලෝක උන්ට තේරන් නැ”

ඇගිලි හයාගේ විනිපුණු බැලෑම මගැළුර රෝසි පසසකට යාමට සැරපුණා ය. එවර රෝයිලේ අනින් තදින් අල්පාගක් මහු හට බාල කළේය.

“මෙක ඉල්ලමක් ගැනීයේ. උන් උමට රන්නරු වලින් නාවයි. මේ හන්දී ගානා තැත් ගැහෙනව විශේ නොවෙයි බැ. එවිටා රජ මාලිගා. උන් අපි විශේ සෙප්පචියා නොමෙයි. රජවරු!”

මෙවර ඇගිලි හයාගේ තේයකරු දැය දෙය නොනියට බැඳු රෝසි. උපහාසය වුපු පස්කර සිනාවක් දෙනොලේ ඩුවාගන්නාය.

“රජවරු? හස්... රජවරු! මොන රජාද කැමති ඒසිජ හදාගන්නා?”

එස කනවිකුණු සැණින් ඇගිලි හයාගේ අත කට එකටෙක පුවුව ඩුවාක් වැනි විය. පසසක පු ගමන් මල්ල හැරගන් රෝසි එහි වූ “මෙවදා වාර්තාව” යෙගෙන ඉන් හැඳුම් ඉපිලෙන මුහුණා

වසා ගන්නා ය. එදායන්, ඇ දෙකන් විවිධ බැඳු ඇතිලි හයා - නැගිට - බස් නැවතුම්පාලේ කැඹුවකට බර දී කළුපනාවක ගිලි යන්නට විය.

මකර ගාහයේ එහාටන් මෙහාටන්, මෙහාටන් එහාටන් සරැල් සියෝලුගින් සොප ගිනි රිඟිදුලින් පුන් "මකර" කුඩාවක් අදාළ නැවතුණේ ය. මකර සිටි නැනට එහාපස මකර තැබයම් ඔපදු අපුහක හිදු සිටියේ "රන්නා"ය. මුදල් තොටුපු ගෙනායේ යෙදුමින් එකිනෙක පිවිශ්චිතින් මිටි ගසමින්, ලැයිස්තුගත කරමින් අවධාන ගෘෂලේ කිමිද පුන් රන්නා මකරාගේ සොපාත්හිය හැඳිනුවේ නැත. හැඳින්නේ වුව, රන්නා "ගොටවෙකු" වූ බැවින් සිනට සිතෙනා සියල්ල ලෙළාවට කිමට "හවුන්" යිහු සතු තොටිය. රන්නා දෙස අහැළ සොඹින් බැලුමක් දු මකරා පිසල් මේසය කරා ගොස් දුරකථන ඇමෙනුමක් වෙත ගිනි විමිබිය.

"මා තොට කතාකරන අවසාන විනාඩ් මේ. කො යෙකා රෝපි?"

රෝපිගේ අසනිපය දැන, කළුපනා විල්නෙර ගල් ගැසි පුන් ඇතිලි හයා ඉන් පියවි සිහි ලදදේ ය. දිව, තොල, කට පැටුපුණද යිහු කතා කළුය.

"මේ... මේ... පොඩි අපුලක් ලෙළාක්කා. ගැනි නා ඉන්නවා. මෙකිව ගෙනිරිවාත් අන්තිම නැඩුව එන්නා ලෙළාක්කටි මටකි"

"මෝකන්ද යෙකා ඒ හරුපෙ. එය පත්තිනි අම්මණයිල තවන් පුරුනාල් තොකර දැන්ම අර් පල."

මකරා ඇමෙනුමට සමු දුන්නේ ය. මකර ගිනි හැඳිනු රන්නා එදාක වහා නැගිට වතුර විදුරුවක් පුරවා මකරාට දුන්නේ ය. එය වහා හිස් විය.

අයුලත ගින්නේ ද පිටත ගින්නේ ද දැවම්මින් පුන් රෝපි, ඩිනි කණ්ඩා අද්වාගෙන නැගි සිටියා ය. නගරබද සිනමා ගාලාවට අප්පින් පැමිණ ඇති "මේබා දද්වී හෙවත් යගෝධර" සිනමාපටයේ කිටි කිටි පෝසටරයක් ඇ තොත ගැටිණි. පැට්ලිලි

මහඹින් මදදුල්ව පුන් ඇගිලි හයා රෝසියේ මහ අනුරාලමින් ඇ ඉදිරියට පැන්නේ ය.

“වෙන්ට තියෙන දේ වෙනවා බං. එක නවත්තන්ට මොන දෙපියන්විත බෑ”

දේව පිහිටක් හියා කිහිද මනුස්ස පිහිටක් ගැහැවන් විශවාසයක් තොටු රෝසිට හැඳුම් රැන්හට විය. ඇ බොද් පු දැඩින් ඩිනාමා පරෝස්ටරයේ වූ යම්බෝද්‍රාව දදය බලීන්, ස්විකිය ආත්මය ගැන සිනමින් දිගින් දිගවම හැඳුවා ය. කුම්යෙන් ඉතිලු ඇය, ඉකි ගස ගසා හම්බින් පිය සිය බරිනි පැවුවන ගසා ගත්තිය. හඩ නාතා හම්බින් වේදනා සපුරු ගැබ ගිලුණා ය. සියල්ල බලා පිටි ඇගිලි හයා රෝසියේ කෙස්වැටියෙන් අල්වාගත්තේ ය.

“ලුමිස්ථියක් වෙත නහයෙන් ඇවිල්ල නවත්තල මෙන්න මෙහෙ යම් ගැනීයේ”

ඇගිලි හයාගේ මොරදීමට බස් නැවතුම්පාල ශාක්‍යක නිදානුන් වුවටා ඇස් හැර තිගැස්සි බැලුවේ ය. බව්වී නවත්ත අවධිව ඇතාව දැස යොමා බලාගත් අන බලා ඉන්නාපුරු වුවටා යුතුවේ ය. හෙනම නැවත ඇස් පියාගත්තේ ය. පිය ඇගිලි තුවින් බව්වී වුවටාගේ හිස පිටිමැදිදා ය.

“මං මැරෙයි මිනිහෝ. මා එක්න පුදියන උනුන් මැරෙයි. දෙපියංපල්ලා මං තොපි සේමර්ම මරාගෙන මැරෙහාවා...”

හාදය වස්තුවක් නැති නගරයක් මැද - පුදුවක් තොවැකි ගරාවැටි බස් නැවතුම්පාලක් යට රෝසියේ බැං ගැම කිහිද නගර වැසියෙකු හට නැපුණේ ය. මුනුන් හැර අන් බොජා නගර වැසියන් උන්නේ උනුන්වම අනනා රාජී සුපසන් පිහින පෙනෙනා මැදියම මර තින්දේ ය.

මේ වනාවිට මකර රුදුහන අන් කටරදාවන් තොටු ලෙස සේල්ලේ තිබුණේ මකර අණ බාල්දුව ගොස් තිබු තිසාය. නාසය කිහිර සැරයක් උඩ පහළ අදිමින් උගුලරු වූ අමුල් ගතිය රසකරමින් පුන් මකරා පෙසක ඇගෙනා “මිට නාසවි” නාදය රසවිදිමින් උන්නේ ය. මුළු තර තිබු හිස නවා, දැන් සහල යක්තිය යොදුවමින් මකරමය දෙරා සම්භාහනය

කරමින් උත්තෙන් රත්තා ය. වැඩි ලවලාවක් සම්භාහන ප්‍රතිඵල්
නිමිත්තා විමට මකරාට ඉඩිනුදුන් ඒ ඇමුණුම දුර මොහොතාකට
පසු පැමිණියේ ය.

"මට කියන්න... මොනවා? උත්තා ගොන් මින් කරලා...?"

දුරකානාය විසිනෝට දැමූ මකරා, රත්තාට එහි පාහරක්
සා සැ ගැලීය.

"මය සිංදු මගුල වහලා දාජං. නො මේ දැමූම එන්නට
පලදා. ගොහින් රෝසිවාසි, අර බල්ලවාසි බෙල්ලන් ඇදන් වර.
මේ මකරා කවුද කියල මුකුන් තාම අදුරන් නැ. මෙක මගේ
විශ්වාස්ථාපක රත්තා. පලදා..."

මි නාද විසා දු රත්තා, එ හිසක් ප්‍රිව පරයන එවියෙන්
මකර දොරවුවෙන් පිටතට අයුරෙන් ය.

මේ මොහොත් එකවර සිහිනයෙන් සේ අවදි ප්‍රි මුවිවා,
නිදි තිරා වැශේෂින් හුන් බවිචි දෙස බැලුවේ ය. තවුවත් දා හඩ
අවදි තැල්ද.

"අැගිලි හයා විශේ ද්‍රියක්කාරයයක් ගැනු ලමයි හත්දෙනා
පස්ස පන්නං ආවා. එටපස්සය?"

නිදි ගැට හැර ඇනුමක් යැවු බවිචි ඇත සිටිනා රෝසි
දෙස බලා මැන මුවිවා වෙත හැරුණා ය.

"එ ලස්සන ගැනු ලමයි හත්දෙනා භාදුවට්ම බය මෙලදි
හිටියේ. ලෙඛ සැලැවාක් මැද්ද නපුරු ද්‍රියක්කාරයගෙන්
සොහොම සියලා බෙශර්ජන්න දී? ඒ සිංදා මේ හත්දෙනාම පස්ස
හොබලා හසියෙන් දුවන්න පටන්ගන්නා. දුවලා දුවලා දුවලා
යියා. ද්‍රියක්කාරයන් එයාලා පස්සයන් පන්නගෙන ම ආවා"

"එටපස්සය? ගැනු ලමයි හත්දෙනා ද්‍රියක්කාරයට
අනුවුණා දී?"

බවිචි කනාලට ඉනිරිය කියන්ට නොවුයේ රත්තාගේ
අනෙකුම් ආගමනය නිසා ය. රත්තා බස්නැවුම්පෙළ
මැදට්ටින් රෝසි අද්දර නැවති අැගිලි හයා දෙස බැලුවේ මකර

හිනිදාල් ගැවුණු කෝපයකිනි. රත්නා අනුපය හැබුලා ආංගික ඉටියටි පා "මකරාව තාරණ ගොස් ඇති බවත්, රෝයිට යෙගෙන යා සූත්‍ර බවත්" ඇගිලි හයාට සං කෙරුවේ ය. ඇගිලි හයා තිස යලා මධ්‍යාගේ මුනිවර හැයුමකින් රෝයිට ලං වුයේ ය.

"තවත් පවි නොදී යම් බා යන්ට. ඉක්මනින් ඉවරයක කර ට එර"

ඇගිලි හයා කි දේ මායිම නොකළ රෝයි, රත්නා දෙස බලා රුවා ය.

"මෙක මගේ එවින් ගැන ප්‍රශ්නයක මිනිහේ." රෝයි කිවා ය.

"මම පොලොව උඩ අපිට කිසළ කිසි උච්චයක් නෑ බැ. නොගේ - මගේ - මුගේ - අර පොයි උන්ගේ එවිනා සේරම ලියවිලා තියෙන්නා එවන උන්ගේ නමට. ඒක වෙනස් කොරන්ට බෑ. පවි නොදී යම බැල්ලි"

රෝයිගේ කොස් වැට්ටියෙන් අල්වා - අනකින් ඇද ඇ තරකටා ගත් ඇගිලි හයා කොස් හෝ ඇ යෙගෙන යනු වස් කාය ශක්තිය ගෙයදේවිවේ ය. ඇගිලි හයා නා කරව කර පොර බැඳිමට තරම කායික ගක්තිය කොස් මුව කිසිදු මානායික ශක්තියක් තුවී රෝයි නමන්ට හැකි තරමින් දදදරුම් සරුයෙන් කෑ ගැවා ය.

"මිනි මස් කන මම යක්ෂුන්ගෙන් අනේ මාව බෙරගන්ව දෙයියන්. අනේ මුද්‍රාවුදුරුවෙන් මේ අසනිප ගැනීව මුන්ගෙන් බෙරගන්ව අලන්ත්ත!!!!"

රෝයිට බෙරාගැනීමට තිස තුන් කෝපයක් වූ ලද්ව මක්වලයේ එකදු දෙවියකු හෝ අටවියි මුද්‍රාවුන්ගෙන් එක් මුද්‍රාවුරුයකු හෝ මිනිවිටට නාලේ ය. රත්නා වහා පැන රෝයිගේ බෙල්ලන් අල්වා ඇ තමා සන්නකයට ඇද ගත්තේ ය. එකකෙනි ත්‍රියාන්මක වූ රෝයි ඩිය තිපුණු දන් විලිස්සා රත්නාගේ අතක් ලල් පහර සිටින සේ හොඳ හැටි සරා කැවාය. එකි වෙදනාව ලැබුවනු නොහි රත්නා පමසකට මුවත්. ඇගිලි හයා රෝයි වෙත පැමිණ ඇ වෙගයෙන් තල්ලු කර දැමුවිට කෝපයෙන් ගුගුරමිනි. එකි මරණිය කළුලුවෙන් බස්නැවුම්පාල පසසක වූ යකට

බහුව්‍යත හිස එළුමුණු රෝගී, කොහොල් කඳක් බිම හෙළුවාක් මෙන් ඇද වූවුණා ය. එදුක බට්ටින්, වූවුවාන් වහ වහා රෝගී අඛලට ඩේගයෙන් දිව ආවේෂී ය.

බට්ටි දෙස විභාන් නොදින් ඇයේ කුදා බැඳු රුන්නා ඇශේෂ ඇතින් අල්වාගනු මියෙමින් ඩුන් රෝගී දැක්කා ය. රෝගී හිස මරණය හඩින් හි දේ ඇඹිලි හයාට ඇපුමෙන් මරණයට වධා වේදනාවර හැයුමකින් බැවි රෝගී දැන උන්නා ය.

"අන්... වන්... දරේ... ඔය ඉන්නන අම් දෙන්නගේ දරුවා. මට වේටිට දේ අපේ දරුවට වෙන්ව දෙන්වේපා. දරුවා වන්දුරේ... අපේ දරුවා"

රෝගීගේ මේ අවසාන යයුමෙන් ඇඹිලි හයා උපු යටිකුරු වි ගියේ ය. රුන්නා බට්ටිව මසවා ගැනීමට යන්ම, රුන්නාගේ කළුස කොළරුයෙන් අල්වාගන් ඇඹිලි හයා මුහුණේ ගෙල තද ලකාට සිර ලකරුවේ ය. ඇඹිලි හයා සමඟ එකටෙක පොර බැඳුවේ වුව මද ලේලාවකට පසු රුන්නා සිඟිපුන්ට පෙළෙක අද වූවුමෙන් ය. බට්ටි, රෝගී දෙස දැක්කා දැන් පා හඩ හඩා බලා උන්නා ය. ඇඹිලි හයා වහා බට්ටි ද වුවිවා ද දැකින් අල්වාගෙන නගරයෙන් පිටව යාමට පිටකට ඇයුමෙන් ය. මුහුණේ ද්‍රියක්කාරමය දැකින් වූවුණු උණු කුදාක් ඉදින් "වසර අවකට පොර" අනිනය කරා සැකින් පියමුන්නේ ය.

"පොල් කඩනවා... නැඩිලි බානවා... අනු කඩනවා... පොල් පාවනා... වා"

පොල් කඩන්නෙකු ලෙස ගම් දනවි හි පැරිසැරු "වන්දුරේ" ඇශේෂ ගමටන් පැමිණියේ ය. ඇ මුළුවට මුහු දුටුවේ පොල් ගපක් මුදනත සිටිදියි ය.

"කෙල්ලේ ගොනිං පුරිවින්නක් බලා... අරු වූ වූ ගේරම බානව ද කියලා. ඉදිරිවා විනරක් බාන්ට තියා..."

තම මින්නානිය හා පිසු ඇ. මින්නානියගේ විධානය අනුව පොල් කඩන්නාගේ කටයුතු නිරික්ෂණයට පිවිසියා ය. එනැන් පටන් වන්දුරේගේ ඇශේෂ වන්දු කාන්තියක් පරිද්දෙන් ඇ දියුණ්නට පුළයන් සහියකට හතර පස වනාවේ වුව පොල්

කඩත්තා ඇ ඩුන් ලැබේ ගෙය අසල තම හඩු නිසාගයෙන් අවදි කෙරුවේ ය.

"පොල් කඩතාවා... තැකිලි බානවා... ඉදිවිට තැකිලි බානවා..."

"මේ මොලක් තෙල්ල මේ යකා දැන් දච් දෙකක් නැඹා තැකිලි බාල මිහි.. උට මකාඟේ මොක ඇතිලද දච් දෙකක් දෙකට සස් නතින්ව"

"ආවිවිට විකාර. එය අන්තිමට ආමට ගිය මාසෙනා. දැන් කොට්ඨර කළේ දු? මේක අලුත් මාසයක්. අනික අලුත් සහියක්. අලුත් ද්‍රව්‍යක්"

ආවිවිගේ මහකයේ කිහිපි ගැටුපුවක් වූයේ නැතැ. මහකය හටිධට හරි ය. නුවුත් මේ වනවිට වන්දරෝගේ සිනාමල් විකාසිත නොවුණු දිනයක් හෝ වරුවක් තුරුණු කෙල්ලෝගේ ලෝකයේ නොනිවුණේ ය. ඇ සැමවිටම මකාඟදේපි විරහිතව වන්දරෝ වෙනුවෙන් මින්නඩිය හා පුද වැශ්‍යා ය.

"කෙල්ල තොට මොකදී අර පොල් කඩතා වන්දරෝ එක්කල තියෙන ඇයිජාදුයිය?" මින්නඩි ඇසුවා ය.

"හඩි ගෙධියයි වෙත සම්බන්ධයක්" ඇ කිවා ය.

"ල් කිවී? ඇ... ලේරන්ට කියා"

"එයා ඇඟේ ගලන් ගෙධි කඩතාවා. හඩි ගෙධියයි. මොකදීද වරද?"

මින්නඩිය නිහව ටුවා ය. තුරුණු විය ඉස්මුදුන් නියිතල ඉදුණු රන් තැකිලි ගෙධියක් මෙන් ඩුන් කෙලි මේ වනවිට වන්දරෝගේ අවංක පෙමවති වි උන්නා ය. වන්දරෝගේ පපුව මදුදුවෙන් හමන කර පුවද මුපු ගස් ගද ඇ මෙලෙව වච්චම ආසා පූජුවද බවට පත්වී තිවුණේ ය. දෙදෙනා ගම්මුන්ගේ දැහැට වැලි ගසා ජාර රහස් මූණගැසුවන් ය. වන්දරෝගේ සයිකල් පොල්ල එල්ලි ඇ ගම් නියමි ගම් කිසාරා කරක් ගැසුවා ය. තැම්බු බඩුවිගු රස බලමින්, රෝස බොම්බයිලමාටයි කමින් එවිනයේ ප්‍රෝමිනිය රස ඇත්තින්දා ය. "මර්සි" තම වූ

ඇ උපතින්ම ඇතිලි හයක් සිම් මු වන්දුරේගේ වමන් එල්ලි අනාගත සූඩ සිහින දුටුවා ය. වැළැලවත්නේ වැළැල් දිගුදී සිටියක ඇ වන්දුරේගේ මුව සිප ගත්තා ය.

"මයා වැඩිපුරම ආස පුමනක්ට ද? දුම්වක්ට ද?" රෝගි දැසුවා ය.

"දුවෙකුට" වන්දුරේ හිමි ය.

"අයි ඒ?"

"දුවලා තාත්ත්වා වගේ කියල මං අහල තියෙනවා"

ඇ උගේ සෑවා වැඩිහිටි මුළු මුද්‍රණ මෙහෙයුම් නොවා හිනැහෙමින් මුවැන් හිඳුවා ය.

"චතුකාට මයා ආස?" වන්දුරේ ඇගෙන් විමසුම් ය.

"මමම... දුවෙක්ට" ඇ හය පා සිවා ය.

"අයි ඒ"

"දුවලා තාත්ත්වා වගේ මවනව නං එයා මයා විගෙම වෙයිනෙ, ඉතින් මං ආසයි"

රෝගි ඉමහත් සහුවින් එසේ කිවා ය. වන්දුරේගේ සහුව මුළුන් ඉදිරිමය රුලී නහමින් පුන් මහා සපුරාව වඩා, විසඳ්ලේ බැවි වන්දුරේට හද පුරා දැනුම්. එදින ආකාස කන්දද් පායා නිඩු පුරා ගද ලෝකයේ ලස්සන ම රාජිය උදා කර නිඩු බැවි රෝගින්, වන්දුරේන් දෙදෙනා ම දුටුවේ ය.

කළේ යන්ම ගම්මුන් කනින් කොනින් කි කතා සේ ම මූණවම දමා ගැසු වාත් ගල් ප්‍රහාරයන්ගෙන් රෝගිගේ මිත්තකීය තුවාල ලබා නිඩුම්.

"වන්දුරේ කොළඹවා මං බොට ආය කියන් නෑ අපේ කෙකු එක්කල තියෙන ගනුදෙනුව නවත්තා... තො පොල් කඩලා සම්බෝලයි බනුයිදා එකි ඇත්ත ගොහින් කන්ච දෙන්මඩ්. ආය මං නොකිවයි කියන්මෙහිපා බොල්"

මින්නතියිය ඉදිරිපිට කිසිවිස් ම නොකියා බිම බලාගෙන යුත් වන්දුලේ හා, දින දෙක තුනක් ගෙවූණු තැන රෝපි නොර රහුමස් පැන ගියා ය. ගමට ම ආපුබෝවන් කියා සමුදුන් දෙදෙන මදමදනාම නායුනාන කොළඹට විත්, වන්දුලේ භදුනාන මිතුලරකු වෙශයන නිවිසන් එවන පැමිණියේ ය. මූහුදායන්හායේ මුළුක්කු නිවිදියෙකුව යුත් එම්තුරා “රත්නා” නම් විය. රයක් නිදිවරා රාජකාරී නිමෙකාට රත්නා නිවිසට එදින්, වන්දුලේ සහ රෝපි ලැබූ දාර හැර ගෙනුවට පිටිස තුරුල් වි උඩුප්‍රමිව උන්නොයේ ය.

රත්නා දුටු යද දෙදෙනා මවාගත් උපේෂාවකින් පුතුව මහු දෙස බැලුවට් ය.

“මං. හිතුවේ උඩුලා එදි තව දවල් ටෙයි කියල” රත්නා පැවසිය.

“කළුන්ම ආචා”

වසර ගණනාවක් මුළුල්ලේ පැකි පුවිස් කා කහ ගැහි ගුරු පැහැව ගිය දයන් පා එස් සියේ වන්දුලේ ය.

“උඩුලා කාලදී? කොළඹාමද තාමි? මෙහෙ පිට තැනක් කියල හිතන්වෙපා. කැමති විදිහකට ඉන්ට. මගේ රස්සාව එක්කල ඉතින් එන වේලාවක් යන වේලාවක් නෑ. මහාම තමයි එවින්”

රත්නා දෙය පහළ පිට ඉහළට භෞදින් බැඳු රෝපි නම නිහිතාවය බින්දාය.

“මොකද්ද අයියා කරන රස්සාව?”

රෝපිගේ ප්‍රශ්නයෙන් එකවර ගැස්සි ගියන් එබවක් නොහැවා රත්නා මද දිනාවක් පැවෙය.

“මේ... තැන තැන ඇලි වැඩ තමයි නාමි. කොහොද ඉතින් වන්දුලේලට වගේ බ්‍රහ්මාන්ට ගස් ගල් තැනෙන අපිට. එක නොමෙයි වන්දුලේ උඩ මොකක්ද දැන් කරන්ට හිතං ඉන්වේ?”

වන්දුලේ රට නිසි පිළිතුරක් දිමට මත්තන් රත්නාගේ ජ්‍යෙෂ්ඨ දුරක්ෂානය සිවුරුහන් බැවෙය. ලැබූ දාරන් පිටනට ගොස් ඒ හා සඛැදී වූ හෙතෙම මද වේලාවකින් නැවතන්

ගෙනුවට පැමිණියේ ය. රත්නා කොරෝන් දිස්ප්ලියේ මිට පෙර නොපැවති බුඩුල් කළබලයකි.

“මට දැන් යන්ට වෙනවා. එහා ද්‍රව්‍යක් කියන්ට බැං හදියකි වැඩික් ඇවිල්ලා. එහා පැත්මක වැංකියෙන් දෙන්නටම නාගන්ට පුළුහන්. වන්දුලේ පොඩිඩ් විවරුමකා”

රත්නාගේ ආරාධනයෙන් වන්දුලේ මූලු පස්සේ එමුදට පිවිසුමෙන් ය. තම පසුම්වියෙන් මුදල් නොවු කිහිපයක් අනටගත් රත්නා ඒ සියල්ල වන්දුලේ අන තැබේය.

“මෙ. එන්ට විභ ද්‍රව්‍යක් යයි. එතකළේ මෙක වියදමට කියාතෙනි. උඩ එතකළේ කොනක් බලාගෙන ඉන්නවා මවා. උඩ මගේ ලෙළාක්කා”

“මෙ. එතකළේ? උඩේ ලෙළාක්කා? ඒ කුවුද රත්නා?” වන්දුලේ ඇඟිය.

“මකරා”

රත්නා එස්සේ පවසා වන්දුලේගේ පිටව සහෞදුරුන්මක තවිවුවක් දමා එසැකීන් පිටව ගියේය. පුදුම සහගත හැකිම්කින් වන්දුලේ මූලු යන මග බලා සිටියේය. දින තුන හතරක් ගෙවී ගිය පසු රත්නා නැවත ගම රට පැමිණියෙන් මහු වන්දුලේ ද කැවුව කෙළින් ම ගියේ මකර අධිවියට ය.

“ලෙළාක්කා, අර සියපු මග යාම්වා තමයි මේ”

දැඩිවෙන් ගෙන්වාදු ජප මාලයක එකඟිය අවක් වූ ඇට ගණනය කරමින් පුන් මකරා එය නැවතා දැය හැරියේ ය. එකි මාලයේ ඇට එකඟිය අව දිනපතා ගණනයෙන් දිරසාපුළ ලැබෙන බැවි ‘ඉන්දු සාම්’ මකරාට කියා තිබුණි. මකරා සියුස් ශින්දර යොමා වන්දුලේගේ රුපකාය දෙස මොශානක් බලා සිටියේ ය.

“පෙනුමේ නේ. එරදක් නැ. පුරුෂ ගක්තිය ඇති නොවැ. රස්සාව තිහිදි. මේ රත්නා පුමන් ඇතුළට ගිහි. උඩේ මේ මින්තරයට අත්තිකාර මුදලක් ගෙනත් දීපා”

මින්දස්ථලීතයක් පැ රත්නා කාමරයකට පිවිසියේ ය. වන්දුරේ මකරා ඉදිරියේ ය.

"හෙට ඉදන් මේ වැඩවලට හවුල් එවයන් කොල්ලා. නරන්ඩ කියල මේ මහ ලෙඛු දෙයක් නෑ. මෙහෙන් ගත්තා. ශිජිල්ල දුන්නා. සල්ලින් අරං මෙහාටම ආවා. එව්වරපි."

"මම... මොනවද ගෙතියන්මනා?"

වන්දුරේ අවංක හදින් මකර දැය දෙය තකැලින් බලා රැස් ඇසුපමිය. මකරා මුවිය ශිනාවක් මට්ටගෙන යිය බාහුවික වූ මකර පවිචය පිටිමැදුමද ය. මොහානාධින් වන්දුරේගේ වමන මකර නොත ගැලුණේ ය.

"මොකදුද කොල්ලා උමේ නම කිවා?"

"වන්දුරේ"

"ආ... වන්දුරේ... නෑ කොල්ලා උමේ නම වන්දුරේ නොමේ. අද ඉදන් බොගේ නම 'අුගිලි හයා' "

වන්දුරේ සිපුම් ලැජ්ජාවකින් නමුන් මකර වදතින් යම පිනේමක් ලද්දේ ය. රත්නා රැගෙන ආ මුදල් නොවුව මිටිය මකරා වන්දුරේ අන තැබුවට ය.

"අහැව කනට ජේන නොනා කොහොක් ඉත්තෙනෙක් ඔහුලියෙ රේත්තෙවයක් කොල්ලා. දැන් පලයා. ගොහිං පාන්දුරින් රස්සාවට වළරන් අුගිලි හයා"

මකරට යටහත් පහත්ව තුනි පුදා වන්දුරේ පිටව ගියේය. එදින රාත්‍රියේ කාලයක් පුරා පාඨවිට තොස් කිවු රෝසිගේ දෙකනට අරුණල් වැටුණෙය. කනාමැදිරි එලියක් පවා තිරු එලියට වඩා ප්‍රේම්භිය බැවි විශ්වාස කළ රෝසි, නම සැම්මාට රැකියාවක් ලැබීම ගැන හදුවනින් ම තුවු වුවා ය. ඒ රැයේ නිවිතයේ අනිය ප්‍රථම විනාවට "පිසා" කු රෝසි, එය මෙරට අුති පොහාසන් මිනිසුන් අහරට ගත්තා කුමක් බැවි සිතුවාය. මාසයක් දෙකන් ගත්ව වන්දුරේමය පැවියෙක් රෝසිගේ කුසේ අරන් ගත්ති ය. ඇය දියඹියක් වේවා යැයි රෝසි ප්‍රාථමනා කෙරුවා ය.

ඉත්තරා සැදුවක මූහුදු පෙරල ආයත්තයේ වූ ගල්පර මධින් ටේගයෙන් දීව ආ රත්තා ඩුස්ම ඉහළ පහල නෙලා ගති අවශ්‍යීත් කෑ ගසත්තට විය.

“නාගි නාගි... රෝගි නාගි...”

රත්තාගේ කෑ ගුමෙන් බිජපත්ව රෝගි වහා එළියට පිටියියා ය.

“අභන් ඇයි අයියෙ?”

“දින් විහිකට කළුන් වන්දුල්පි පොලිසියට අනුවත්තා. නාගි ඉක්මන්ට ඇශ්‍රමක් දාගන්වෙකා. අමි ලොක්කා හමුබෙන්ට යා”

“මගේ අභිජන මනුස්සයා මොන වරදක් කළාවද පොලිසි ගෙනියන්ගෙනෘ? කෑ අයියෙ?”

“බඩුන්නෙක්ක උව අනුවත්තා තියෙන්මේ. ලේඛිවෙන් නා නාගි”

“බඩු තිවිවේ? ඒ මොනාද අයියෙ?”

කිසිවික් භාංකටියියක් තොදුනා ඩුන් රෝගි, දින දින ගතවනීට යියල්ල අකුරක් නැර දිනෙගත්ති ය. නන්නාදුනා ගෙන්දාම පොලොවක, තුළන් බිලිදියක් කුසයේ තොවා ඩුන් අභිජනකාවිය යිය සැමියා බෙරාගැනීමට ඉදින් රත්තා සමග මකර අඩවියට පය තැබුවා ය.

“අභන් මහත්තායා ම් කියන දෙයක් කරන්නා. මගේ මනුස්සයට බෙරලා දෙන්න. මේ කුස්ස ඉන්න දරුවෙග තාත්ත්ව ගෙනැල්ල දෙන්න මහත්තායෝ”

රෝගි වැළැකින්නක් ලස් හින පුරා වැළැපුණා ය. ඇල්ල මුදානා මින්නන් පිවිවි ගිය රත්තා අවශ්‍යාත දුමින් මකර මුහුණත බැඳුවට ය.

“විකක් වැඩියෙන් වියදී කළුන් එළුග වනාවේ ඇප ගන්ට ප්‍රථිඵල් තෙන්ද ලොක්කා?”

රුන්තාගේ වද්‍යතින් මකර දැයේ හිනි පුළුණු පිටතට ගැනීමෙයි.

“අයි තෝ ද නෘත්‍යාරයා? මේ අභ්‍යන් ගොල්ල, මිකා එය අවවුවෙන් ගැලුවෙන්ව අවුරුදු ගාසක් යාවි. ඒම තමා බං සමහර දද් විලක්කන්න උඩ ඉන්න කෙනාවටත් බැ. උඩ දැන උඩ ගැන හිනිල්ල පැන්තාකට දාල ඉපංදන්ව ඉන්ව දරුවා ගැන හිනපා. නාඩා ඉදින් පැංචියෙ දැන්.”

මකරා රෝසි වෙත පැමිණ ඇශේගේ හිස පිරිමැද ඔසමින් කිවී ය.

“අමන් මහත්තෙයා මට මොකක් හරි රස්සාවක් භෞයාදෙන්ට”

එවර මකර මුව දිලිපුංණ් තොරණක දිවෙන බල්බාලෝකය මෙන් බැවි රුන්තා භෞදින් යුතුවේ ය. නමුත් මූළු නිහඹව නිම බලා පිටියේ ය.

“උඩට රස්සා එකත් නොමේයි පැංචියෙ දහයක් පහළවික් හරි භෞයාදෙන්නා. තොහිං ආයුම් රිකත් ඇශේගෙන මෙමහ ඇවින් නැවතියා. මිනිහන් නැති ප්‍රිපික්කුවට බොලා තතියම වේසෙන්ටටපා. එනාටරු භැංකැනැම පැංචියෙ”

මකරා යහපත් වැළිගිරියෙකු සේ සලකා කි මවදන් අනුව රෝසි හැයිරුණා ය. තමාවන්, වන්දුලේටත්, මතු උපදින දියණියවක් බෙරා ගැනීමට මකරා හැරුණුමකාව වෙනත් සරණක් මෙමවෙල් ඇ නුයුතුවා ය.

“බොගේ වන්දුලේට බෙරගන්ට එක තුමයක් කියෙනවා රෝසියේ. මොසක් බොලා සියන්නෙ. ම. ඒ මහත්තායට මූණගස්සන්නා දී?”

“අමන් වන්දුලේට මවනුමවන් ම. කියන මිනිදෙයක් කරන්නා. මහත්තායා”

“මූන්දු නෘත්‍යාරයෙක්. දන් නැදු ඉතිං මය ඉදින් විනෝමදාට වෙගේ බෘත්‍යාරයෙක්”

වන්දලර් නිදහස් කර ගැනීමේ ඇමෙන් දිගටම එකිනෙකා අතළර් පුවුමාරු වූ රෝධිගේ තුෂුවිල කල් ගෙවිදි දි "මකරාගේ ප්‍රධානම ආදායම මාරුය" බවට පත්වුයේය. මේ වනවිට රෝධිගේ ආත්මිය ඉති යතුරු ද, දුරස්ථ පාලකය ද අනැතිව සමස්ක ජ්‍යෙෂ්ඨ ම මෙහෙයුම්දයේ මකරා ය. රත්තා ද ගැඳුණිව රෝධමය විලේ කිමිදුකා ද මුහුට රෝධි ගෙරෙහි වුයේ "ප්‍රකාශයට පත් නොකරන ලද නිහඩ පෙමක් බැවි" රෝධි ද දැන උත්තාය.

කළත් යදි ඉන්දු සාමිට ද රෝධිව හඳුන්වා දුන් මකරා ඒ එස්සේ ධින ලාභ කැපරක් ඉපයුලුවි ය. මකරාගේ වෙළාව බලා සාමිටරයා දිනාත් මෙස්සේ පැවයුලුවි ය.

"මහත්තායට මේ ගෙවෙන කාලේ නා පුදුම තරං අපලයි. ගෙම ඉන්න ගැනීයෙනුයි මිනිහෙකුයි රක්කයු වෙලා මහත්තායට යතුරු වෙන්ට පුළවන්. එම කළුන් මුකුත් නොකළාත් පස්සෙන් පහු විසන්න වෙන් නැ"

ඉන් බොහෝ සෙයින් කැලේ ගිය මකරාට එනැත් පවත් නිනිපතා යුතු "බිකාරුපි දිනිනයන්" පවා රිදිවි ය. රත්තාත්, රෝධිත් සපැමිණ නමා නිදි ඇඳෙදිම බෙල්ල කපා මරා දුමනයුරුත්. නමාගේ ජඩකම් ගැන රත්තා නිනිය හමුවේ පවිසනයුරුත්, නම් සකල බිනය බෛදාහදාගෙන දරුවාද සමග රුහුන් දැඟවත්වී දිවි ගෙවනවාත් මකරමය දිනිවල කිවුලෙක්ය. සෙක්සයත්, බේයත්, සැකයත් එකමෙක දුරාගානු නොහි මකරා දිනාත් රාජිමයේ සේපාලේ නිදාහුන් රත්තා අද්දට පැමිණියේ ය.

"රත්තා පුනේ.. මේ... රත්තා පුනේ..."

මකරාගේ හඩින් නින්දෙන් පිවිදුණු රත්තා වහා හැරි මුද දෙස බැලිය.

"මොඩිචිකට මය දිවි එලියට දාහා රත්තා"

සිදුවන කිසිවක් වටහාගත නොහැකි යුවත්, මකර අණව අධිනත පිම හැර රත්තාට කළ ගැකි කිසිවක් නොවි ය. හෙමතම දිඵ එලියට දැමු සැකින් සහවාන ආ දැලි පිහියත් ඉදිරියට ගත් මකරා වහා එය කපා දැමුවේ ය. රත්තාගේ මරලනාත්නි ටේදනාට

ලගුවරන් පමණක් පිටතට ආ අතර රිහානේ පටන් “හඩින් අතිමි ගොජ ව්‍යාතයෙන්” හෙඳුම කළේ ගෙවිය. සිය වැළුණු සොඛන්චිය කපා දමා සිං ද මුදුජොටාට ගන්නෙය.

වසර ගණනාවක් ගත වී වන්දලේ බිජ්ධිනාගාරජයන් නිදහස්ව එදැ සිය ආදරණිය බිටිදා “නාගලික විදි ගණනාවක්” ව උන්නිය. එකි එවිත පාරය සිං කැදවලින් හැම යම මුළු තැපුමෙය. දැවුමෙන් ය. හැඩුවටි ය. ආත්මියම වෙශ්‍යාව වින්දුය. නමුදු හිමාලය කරම තුළ දුක් වෙශ්‍යාවන් පිටතට නොපෙන්වා “ඇගිලි හයා” ලෙසින් නැවතන් නාමකරණය වී මකරා යටතේ වූ “නිහා ව්‍යාහාරය” මවත සංකුමණය වූයේ ය.

අනිතය එමස්ය.

වර්තමානය මෙමස්ය.

මෙ වනාවිට ඇගිලි හයා සමඟ බවටින්, පුවටාන් ගමන් ගතිමින් සිටි දුම්රිය “අමේලවල ද්වේෂම” මවත ලාභාලවලින් නිවුණි. පුවටාගේන්, බවටිගේන් පළමු දුම්රිය ගමන මෙය වූ බැවටින් දෙදෙනාටම එය ඉමහත් ආස්ථාද්‍යක්ව පැවතුණි. විහා ඇද් හැර කිසිදා නුගු කදුකරය දෙස ඉනා ආසාවෙන් බැහු පුවටා බවටි වෙත හැරුණේ ය.

“පිටපස්ස අර ද්‍රියක්කාරයා ගැනු පමණි හත්දෙනාට අල්ලගන්න දී?”

බවටි පරිසර සුන්දරත්වය විදිමින් පිනාලේ ගල් ගැසී උන්නි. පුවටා දෙස හෙරුයේ කරදරකාරී බැඳුමකි.

“මං දන් නෑ. මට මනක නෑ”

“අන් අන් කියන්නාකෝ. පිටපස්ස...”

පුවටාගේ පෙරෙන්නය ඇට වෙශ වශක් නැතැ. එවර ඇගිලි හයා සිය ලෙසින් උපන් දියණිය වූ බවටි දෙස බැඳුවා ය.

“මනක් තරලා කියන්නාකා දුළුවි. මටත් අහන්න ආසයි”

එවර උජුහුම සුපුමකින් සිතාල රිදුම සමනය වී ආත්මිය ප්‍රාණයක් ලද්දා සේ බවටි කළුපනාවක ගිලි කනාලේ අවසානය ගැලපුවා ය.

“මන්න ද්‍රව්‍යක්කාරයා මකාවිවරක් දුර පත්‍රගෙහ ආවින් අර ලස්සන ගැනු ලමයි හත්දෙනාව අල්ලගත්ත බැට්ටීණාපු. ද්‍රව්‍යක්කාරයෙහෙන බෙරිලා ඒ හත්දෙනාම නගරට ආවිදු. ඇටිල්ලා ඒ නගර ලෙස්කටට මේ ගැන කිවිවූ. ඒ ලෙස්කා නමයි සිපුස් දෙවියෝ”

“සිපුස්? එයා මොන විශේ ලෙස්කෙක් දී?” ප්‍රවිතා ට එය ගැට්ටිවා.

“සිපුස් නොමෙයි. උ තමයි මකරා” එස්ස කිවි ඇටිලි හයා ය.

“පටරස්සය මොක්ක් වුණේ” ප්‍රවිතා ඇසුම් බවටි දෙස බලා ය.

“සිපුස් දෙයියා ද්‍රව්‍යක්කාරයෙහෙන් මේ ගැනු ලමයි හත්දෙනාව ඇත් කරලා, ඒ හත්දෙනා අහසක තරු ගතක් කළාපු. ඒ තරු රටාව තමයි මෝබියෝ අර රට ජේන හත්දින්නත් තරු නිඛන්නෙ”

බවටි හිනැහුණා ය. ඇටිලි හයා ආදරයෙන් බවටි දෙස බැලුම් ය.

“උනකාට ද්‍රව්‍යක්කාරයට මොක්ක් වුණේ” ප්‍රවිතා වහා ඇයි ය.

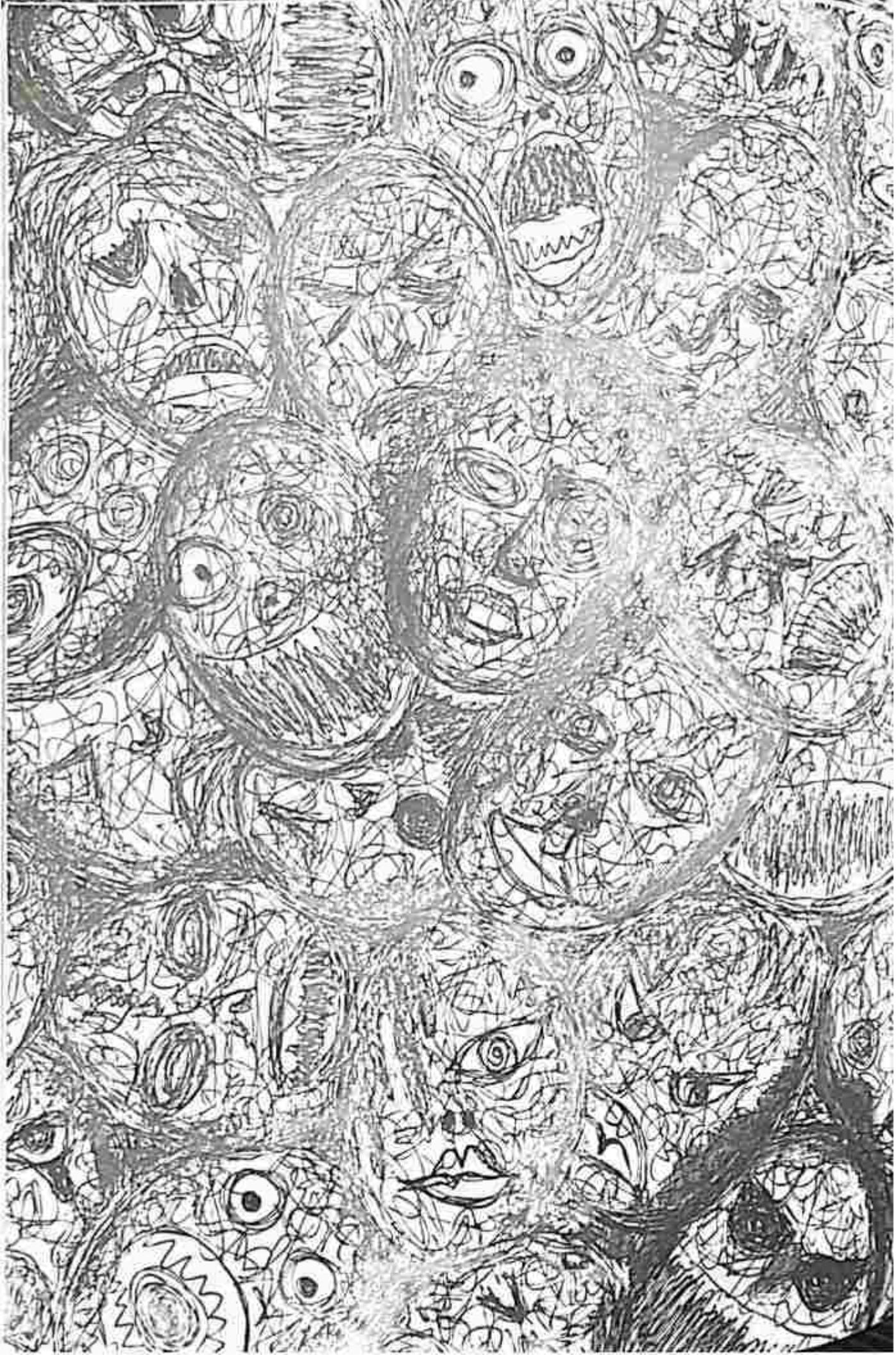
“එයා තමයි මරායන්. ද්‍රව්‍යක්කාරයා කියලා කිවිවට එයා නපුරු නැඹු. අර ගැනු ලමයි හත්දෙනාගේ ප්‍රාග්ධන් තරුවක් වෙලා එයා හැමදාම බලාගෙහන ඉන්නවිලු”

“පවි ජෙදි?” ප්‍රවිතාගේ මුහුණ හොඳ නැතු.

“කවුදි?” බවටි ඇසුම් ය.

“ද්‍රව්‍යක්කාරයා...”

එටර ප්‍රවිතාන්, බවටින් දෙදෙනාම බැලුම් ඇටිලි හයාගේ ප්‍රක්රිය මුහුණ දෙස ය.

සෞල්ඩර්

"අද රාජී භංත් සිට අනිද්දා උදාහන හා දක්වා දිවයින පුරා බලපැවැත්වන පරිදි තදිසි ආදිරි නිමිය ක්‍රියාත්මක සොට නිලධා මෙන්න එම පුවින නැවතන්..."

වැඩි බිරුමන් වැස්සිලා පැදිඳා අර්ථවලා ශියපු වලාකුරු කැපියක් බම්බුක්කේට ඉහුලින් අපහසුවන් අන්තර් ගත දිගෝ පියාමුවා. ද්‍රව්‍ය තිස්සෙක වැහැලා වැහැලා වැහැලා වැහැලා හෙමිබන් වෙලා උන්නු පොලෝ කුහරන් නම් තොයුන්න කාමිලයා විශයක් උඩිට මිනුවෙලා හර්තාලයක් වෙතේ. බම්බුක්කේට උවුන්නෙක් ගොඩවිදුණා. අන් කුඩායක් නිවිච්චා නැති නියා ද මන්ද මිනිහා ගල්පෙන්න තොමිලයි උන්නා. වැඩි උසකුන් නැති වැඩි මිහාකුන් නැති මේ අමුන්නා සොරණී බම්බුක්කේට උන්නු කිසිලකනෙක් එනරම් තැක්මක් කළේ නෑ. කැඩ ඇතුළු ක්‍රියාත්මක කරලා ශියිලිටියන් ක්ලැරන්ස් විශේෂීඩ්හැර කටහුව ආහෙන්න පටන්ගන්නා.

"මිනිස්සුන් අපි මිනිස්සුන්
දෙවි විමන් වලින් බැහැලා සිව දිගන්නයේ තොකලා
අපි ආවේ නෑ නේ"

බම්බුක්කේ ලැබූ පුවු දෙමෙනක වාඩිවෙලා දාම් අනක් ආද ඇද දිනුම පැරුදුම ගාවලින් සිවිය සරයි මොහොමඩු මධ්‍යන්නා. සරා කියන්නා මිනිම ජාතකෙක්ක වාහනයක් මූල ඉදන් හදන්න ගලවන්න මස් කරන්න උරදුන්න දන්න ගැයෙරයක කිමිකරුවා. මොහොමඩු කියන්නා බම්බුක්කේ හිමිකරුවා. කාට සොහොම

මොනා බමුවුව වුණන් මොහාවචිට ඒක කිසියේත්ම අදාළ නැත්තා ඔහු දවස තියෙය ම වගේ දාම අදීමින් ඉන්න හන්දා. බමුවුකළඩි වැඩි පරන්න, නේ හදන්න, අමුන්තන්ට ආගන්තුක සන්කාර කරන්න, සැල් යන්න, ගෙන් කොලේ වැලේ මලේ ඉදන් නොලාගන්න දන්න වැඩිකාරයා තමයි සෙල්ලයියා, සෙල්ලයියා මේ කියන වෙළාවේ හිටියෙ කිරී නේ යාරයක් දාන ගමන්. සැහැන වෙළාවක ඉදලා පිනර පේන්න නොහිටපු නියා මොහාමධි දාම උදේශන් මෙව ඉස්සුවා.

"කෝ මේ පිනරයා"

පිනර කියන්නේ බමුවුකළඩි පාඨ මකන්නා ඒ වගේම ගණන්කාරයා. ගණන්කාරයා කියනෙක මොනා අරුමේන් ගන්නන් පිනර එහෙම තමයි. බමුවුකළඩි බිල්පත් ගණන් මිනුම ඩියල්ල කැලේකුමුල්ලට නොකර මෙනාමයෙන් සහ අමත් ඇගිලි දහයෙන් හැදිල්ල පිනරගේ බෝන් වැළන්වේටෙක. ඒ වගේම බමුවුකළඩිට ඇටින් කවුරුන්මහරි මිනාවට වඩා එක වුණු වුණෙන් ඇතු වුණෙන් පාරක්වන් අතින් පසින් නොදි කටින් මෙල්ල කරන සායනාරේ පිනර ඉතාම භාදින් පුළුණ කරලා නිවුණා. මහුදේයයා බමුවුකළඩි ගණන්කාරයා වුණෙන් අන්හෙයම. එහෙවි ගණන්කාරයා පැයක වගේ ඉදන් නොපෙනිමයි මොහාමධිගේ ඇවුල. පිනර පේන්න නොහිටියට කැඳිට ආපු අමුන්නා බමු අපුනාක ඉදගත්තා. ඉල්ලන්නත් කළින්ම අර උණු උණු කිරී යාරය සෙල්ලයියා අමුන්තට පිරිනාශුවා.

"දෙශපෙර මේ වන්නියෙ නොවයි වගේ. ඇදිරි නිනිය දාලා ආයෙම"

අමුන්නා සෙල්ලයියට උත්තර නොදි කිරී නේ උගුරකින් දෙහෙනින් හිතල නොල කට භාද්‍යීට පුවිවගන්තා.

"නොලේ අරි යන ගමන් ද? නොලේ ඉදන් ද එන්නේ?"

අමුන්නා ඒ සැල්පේ උණු උණුවට පිවිවිව උගුර පාද්දලා කනා කළා.

"අනාගෙස්ට යන්නා. පූහක් දුර ඉදන් එන්නේ"

"කොවවර දුරක් ද"

“දුනිභාසය තරු දුරක්”

සෙල්ලයියට හිඟා ගියා. සාක්ෂුවෙන් ඩීඩියක් ඇත්තා අරන් කැඩි අධිජන රේලෝන මල බැඳිවිට ලපිටලරන් එක පත්තා තරු අමුන්තා දිඟා බැලුවා.

“දුනිභාසය වෙවිට මද මද එවිට අපි තරු පේස් කරපු කුටුරුන් නා”

“දුන්නවා”

අමුන්තා එහෙම කිවිට ඒ ගැන සිය විශ්වාසයක් සෙල්ලයියගේ මූණකටින් පෙනුන් නා. බිලා ඉටර වෙවිටි තේ විදුරුවින් අරු සෙල්ලයියා අහකට ගියා. මත්ත එනැකාට ම අර මළාකු වෙලාවක ඉදත් අතුරුදාහන් වෙලා උන්නු පිනර ආසය තෙවාට රිදි පාට අකුණක් විශේ කැඩිට පාන්වුණා. පිනර අකුණක් විශේ ආපු සදුදෙට දාම් අදිල්ල තවන්නාලා මොහොමඩි හිස එසෙවිවා.

“කොළඳ බං මකබුදුණේ”

මොන ම උත්තරයක්වන් තොයුන්නු පිනරයා අසනීපකින් විශේ රිදිලකින් භාගුවක් නැතිව එවිගන් කැඩි පිටිපුන්තාට ගියා. පූර් වෙලාවකට පස්ස ඒ පැත්තෙන් ඇහුමණ බ්වැක් බ්වැක් තියන සදුදෙදා පිනරම යි. පිනර වමනා දාන සදුදෙන් විනරක් තෙමෙයි තෙන් පොලාව ඒ අර්ථිරියාවෙන් හමන ගෙදින් බ්වැකුකළට ඇතුළු ඉන්නවුන්ගේ නාය්පුඩු කාරලා ගියා.

“මොනභ්ජී අසනීපයක් විශේ තෙදා”

අමුන්තා ඒ සදුදෙද ඇමිලා ඇහුවා.

“මය පිකළේ භැටි. මොන හට ගිහින් මොකක් හටි ජරාවක් බවට දා අවින්දුන් බචිවැල්වාවන් නා” දාම් අන්ත් මොහොමඩිග අන්තිම ඉත්තන් කපාපු සරා නැගිටලා කිවිවා. වමනා දැමිල්ල එන්නෙන්න ම වැඩිවෙවිට හිජ්දා විනුර කොළඳපකුන් ඇරන් සෙල්ලයියා පිටිපුන්තාට ගියා. මාර කළබල ගමනින්.

“මහ කොළඳ” සරා අමුන්තාගන් ඇහුවා.

“මම දුපලන් ම තමා” අමුත්තා ශිනාවේලා කිවිවා.

“රුදීය වෙන පුටපට නොදැනා මම තැන තැන කරක් ගහන්නා? රට හැමතැනම කැසිලි”

“කැසිලි දැමුමා නොදැමුමා කිඳල එහෙමට වෙනසක් නෑ. එලිය ඉන්නවුන් නොහොමන් එලියයි. අදුර ඉන්නවුන් හැමදාම කළේවරයි”

ඒ කතාවට සරාට මද ශිනාවික් හියා. ඔහු වධාන් නොන්දුවෙන් අමුත්තා දිගා ඇඟ් මැනාවිවා.

“මෙශකක්ද රස්සාට මහෙගේ”

“මුඩුන් නෑ”

“එනැකාට කන්නෙ ගබාන්නෙ”

“මං මාට විකුණාවා”

“ගණිකාවික් විගේ ද” මෙශකාමඩි කතාවට මැදිහත් වුණා.

“පටන් වචා” අමුත්තා ශිනාමවෙන් තැකුව එහෙම කිවිවා. ඒකට සරාටයි මෙශකාමඩිවයි දෙන්නාට ම එකට ශිනා හියා.

පිටිපැත්තට ගියපු සෙල්ලයියා ආයත් ඉස්සරහට ආවා. සාන්න දාන්න ගමනින්. ගබාහොම හෙමින්.

“මෙශකයි බං අරුට වෙලා තියෙන්නා”

සරාට උත්තර තුදුන්හු සෙල්ලයියා ටැප්පෙක ලූ ඉදාන් කෝරේප හෝදන්න පටන්ගත්තා. එනැකාට ම විගේ ආයමන් රේඛියෝවන් ගැනු හඩක් එලියට ආවා.

“දින ගණනාවක පිට දිවයින පුරා දැනගන්නට ලැබෙන සොමඩි ආක්‍රමණයන් මේ වනවිට පිළුයෙන් එරේධනය වෙමින් පටනිනවා. ශ්‍රී ලංකාව ඉලක්ක කරගෙන පළමුවරට සිදු වෙමින් පටනින මේ සොමඩි ආක්‍රමණයන් හි ස්වභාවය සමඛන්ධයෙන් දැනගැනීමට අප සමඛන්ධ කරගන්නවා මහාවාර්ය එඩ්වඩ් අපසකුලරන්න මහනා. ආයුබවෝවන් මහාවාර්යනුමනි.”

“ආයුබවෝවන්. ඇත්තට ම මුලින් ම පොඩි නිවැරදිකිරීමක් කරන්නායිනි අපේ රට ඇතුළු සොමඩි ආක්‍රමණ ගැන

සදහන්පත පලුවේ අවස්ථාව මෙක හොමයි. මිට පෙරත් මිටත් වඩා දරුණු පොම්බ ආක්‍රමණයන්ට අම් රට්ස් හැරියට මූහුණ දුන්නා."

"ඒ අවස්ථාවන් මොනවද කියලා අමිට පැහැදිලි කරන්න පුරවන් ද මානාවාරයනුම්නි?"

"පුරවන්. මුන ඉතිහාසය ගත්තහම එක්දාස් නමයි පනස් හය විරෝධයේදී මෙවැනි ම පොම්බ ආක්‍රමණයක් යිදුවෙලා තියෙනවා. එහින් පස්ස රට්ස් වශයෙන් අම් දරුණු විදිනට අසනීර වුණා. ඉන් පස්ස එක්දාස් නමයි අස් තුනේදී මිටත් වඩා අන්තර්ගත් ම දරුණු පොම්බ ආක්‍රමණයක් යිදු වි තිබෙනවා. ඒ තැලැල් තුවාල උපන්ලප වලට වඩා පුරවැසි ගෙර අන්තර්ගත් කාවදිලා තියෙනවා. එවත් පස්ස දෙදාස් නමය විරෝධයේන් පොම්බ ආක්‍රමණයක් යිදුවුණා. ඇයි දෙදාස් දහ නමය පැල්ල සහ ගෝවල් කිහිපයක් ඉලක්ක කරගෙනන් එල්ල වූන් මරණිය සොම්බ ප්‍රහාරයන්ම තමයි. නමුත් අපේ සමාජය ඒ යිදුවිමි ගැන එනරම් තැකිමක් කළේ නැහැ"

"මෙතුමා සදහන් කරපු ඒ ඒ අවස්ථාවන්වල පොම්බ ආක්‍රමණ යිදුවුණා නම ඇයි අපේ ජනතාව තිහිවෙත නිමසාල්මන් පසුවුමෙන්? ජනතාව ඒ ගැන සංවේදී තොටුවෙනු ඇයි?"

"ජනතාවට නින්ද ගිහින් ගිවිය. බුළුතරයක් තිදි කරවලා තිබුණු"

"කුවද ගොනාමද"

"මියාලා වගේ අය ජනමාධ්‍ය"

එකඟුරේ නතාභාව විසඟ්දී වෙලා ටර්ඩියෝලවන් ගිනයක් ප්‍රවාරණය වුණා.

"ලන් එකඩි පිළන් එකඩි ඇතාත් එකඩි නැතන් එකඩි අම් හැමදා පොම්බ ඉන්තවා..."

"අභ්‍යව උන්නැල් මය සොම්බයි කියන්නෙ මොන වගේ ජානියන් ද"

අමුත්තා රැක්ක මෙවෙමල් දාම් අතක් අදිමින් උත්තා මොජාමයි ඇතුළුවා.

"අපි වශේෂයි. උත්තා හැබේයි දන්නවා උත්තා සොමධිය කියලා. අපි දී නා"

සරා පැත්තක ඉදාන් කොහොල් ගෙධියක් කන ගමන් එකට හිතාවුණා. සොමධියා තවින් ජේ තෝර්ප දදක්ක අරං දාම් ගෙල්ල එහාරයින් වාචිවුණා.

"මොකද යය ඇයගෙයි රතුවෙලා ගිනි බෝල පේරුවුවක වශේ"

අමුත්තා අභ්‍යන්තරයෙක් මූණුන් දුන් නා. එම්බෙ ආයත් වැස්ස පටන් අරං. සිරුවට වහිනා වැශ්‍යා බමුවකමි ඉදාන් ඇතිලි තුළු එම්බෙ දමාපු සරා ලමිස්සියක් වාග වැශ්‍යා බැංකු ආස්ථාදය ආස්ථාය කළා. අන්තරාන්තකාට ම පිතර මට මට පිවිපැත්තා වමනා දා උත්තා : උත්තා එතුලයක් වාග අනුළට කඩාගෙන පැහෙලා, දාම බෝධිචිකන් පෙරුලගෙන සරාගේ බෙල්ලන් අල්ලගෙන්නා. කෙටි අනුළ මියට පිමින වශේ වුණා. දදයියා දී අපි නොදිනි මැරෙන ද්‍රව්‍ය කුවුරු කියනවා කිය උත්තා රුකාන්ත ගුණතිලක කට වහාගෙන්නා.

"මොකක්කයේද මුට වෙලා තිරින්නා"

පිතරගේ යක්ෂාපේයයෙන් සරාව බෙරගන්න ඉස්සරහට පැනපු මොජාමයි කා ගැහුවිවා. පිතර තදින් බොජාව තදින් සරාගේ බෙල්ල මුලින් සිරකරගෙනයි උත්තා. සරා පිළි පින්තකට අපුවෙවිවි ඩුංගෙකු වාග එහෙට මෙහෙට දැයුළුවා. එහෙට මෙහෙට මෙහෙට එහෙට. සරා තමන්ගේ දැන් විහිදුවා පිනාගෙන් මිදෙන්නා හැඳුවට පිතර සරාගේ බෙල්ල කිවුවට ම යියා. දාන්තට මැදුලනා දිව එම්බෙ දාගෙනා. අන්න එතකාට ම වෙඩිල්ලක් වශේ පන්තුවෙවිවි අමුත්තා පිතරගේ ඇගට කඩාගෙන පැනල මැරෙන්න සියපු සරාව බෙරගන්නා වලහෙක් වශේ ගොරෝලා ද්‍රව්‍ය හඳුවල තිය විලිසසල. පිතරගේ ගුහෙක් මිදිවිව සරා බෙල්ල අල්ලගෙන බමුවක් දිග් රුවාල බිමට බැඳුණා. කටුරාලා ඩුස්ම මේගෙන් අරන් හෙමින් සැරේ වට්ටිව

බැඳුවා, පිනර කැඩින් එලියට පැනලා වැස්ස අස්සය ම දුවලා දුවලා ඇත්ත රුචිනවා සෙල්ලයියා දැක්කා.

"පිනරයට මොන යකා වැඳුලද දෙනුයන් .. අල්ලාත..."

මොහාමධි සරා දිහා බැඳුවා, සරා ඔවුන්ට පොල්ලෙන් වැදිවිච නාගයෙක් වශය හඳියෙන් පුස්ම ගන්න ගමන් කොළඹන් මට්ටි හොලෝ මොලෝ ඉදිරිය බලාගෙනයි උන්නා.

"නමුසෙ මොඹුවින්න අරකා මේකට මරලා" මොහාමධි අමුත්තා දිහා මොඹුවා ම කිවිවා, අමුත්තගෙන් කිසි සදුදායක් නැති හින්දා මොහාමධි හැරුණා. මෙන්න ඒ සැල් අමුත්තා වහින වැස්සය මෙමමනවා, ගන වර්ෂ ගාජකින් නිදහස ලබාපු ඉතිහාසගත හිරකාරයෙක් වශය, පුදුම නිදහසකින් ආසාවකින් ලාලකාවකින්.

"මොකක් නමුසටත් පිස්ස ද මේ ලෙඩ් වැස්සය නෙමෙන්න, ඇතුළට එනවා, එක්කා යන තැනක මකටුවේනවා, පිනරයා සරුපයා, නමුසෙ පස්සය පන්නන්න බැරි නෑ"

"මයිට වඩා පොරවල් මෙග පස්සයන් පහැනුවා ආපුබෙක්වන්වා, මට පොවිඩක් මේ ආකල්ලෙක ගන්න දදනවා වියි. මං මේ මෙග ජීවීන්ට මොහම නිදහසක් විදිනවා ම පි. මේ හලෝ..."

අමුත්තා වැස්සය නෙමි නෙමි එහෙම කු ගහා සෙල්ලයියා ඉන්න පැන්ත බැඳුවා.

"දානවලකා එය ටේඩියෝ එක හඳියෙන"

සෙල්ලයියා ටේඩියෝට හඩ වැඩි කළා, නසරාති වැස්ස මැදුමද ම වලාකුල් ප්‍රශ්නයෙන් රත් පාට අකුණක් හැඳුප්පා.

"මුළු මහත් ආයියාව ම කම්පාවට පත් කරුම් ශ්‍රී ලංකාව ඉලක්කගත කොටුවෙන එල්ල වි ඇති කොමධි ආකුමණය පිළිබඳව අමාතා විභූති බණ්ඩාර මහතා දරන අදහස අංගක අනුවෙන් දැන්"

"මමක තතිකර ම ජාත්‍යන්තර කුමන්ත්‍රණයක්, අපි දන්නවා, සිස් අපුරුදු පුද සාපය මානුෂීය මොහපුමකින් නිමාකරපු මේ

ಆಡಳಿತದ ವಿರಾಜೀವಿದ ಲಭ್ಯ ದುರ್ಭಾಗ್ಯ ಯೂತಿ ವಿಕಿ ಅನೇಕದ್ವರೆ ಪ್ರಾರ್ಥಿತ
ಪ್ರಾರ್ಥಿತ ದುರ್ಭಾಗ್ಯ ನಿಷಿರ್ವಿ ಲಭ್ಯದಾಖಲೆ ಇನ್ನು. ತನಾತ್ಮಾವಿನಿ ತೊಂದಿವಿ
ದ್ವಾರ ತನಹಲ್ಲಿ ಹೊಡಿನೆ ಅಧ್ಯಾತ್ಮ ಶಾಂತಿ ತುಂಬಿಕ ರಿಂತುಂಬಿಯ ಹಳವಿತೆ
ತಾಬುಂಗನ ವಿಶೇಷೀಯವಿ ಜಾಟಮಂಜಸೀವಿ ಮಂ ಮಾರ್ಪಿ ಸ್ವಾರ್ಥಾಧಿಕಾ ಕರ್ತವ್ಯ

"පිසුව පිකුදු මියි මුන්ට. කරුමෙට වැඩයන් හැවිශේෂවා. වැජ්" අමුත්තා ගොන බලවිවන් ටෝටි ඇදුම දිහා බල බල කම්සය ලේඛ මේරිකා ආශයන් බමුවකයිට ගොඩවූණ. ඒ සැලර මොහාමඩ් තැගෙන් වාගේ අමත්තා දිහාට සිටිව එණ.

"නමුත් සි අයි සි ද"

අමුන්තා මං සිත්තේන එහාවියකට කිවුටු වෙලාවක් සිනාවිණා, සිනාවිණා, සිනාවිණා, සිනා වෙවි සිනාවිණා.

“නැඟ්නං නමුදෙ ලයාම්බිතක්”

අමුන්තා හිනාව නවත්තක්තා. මන්න මය වෙලාවේ
මොහාමධිජ ඇස්මදක බීම ඉදන් නිසාල්මන් උන්නු
සරාගේ බෙල්ලට පුදුණා.

"ඒ ඒ බෙල්ල... ගල්... ඒ ඒ..."

මොහෝමඩ් ඉස්සරහට පැනලා පිතරගේ ද්‍රී පාරකින් හිල්වලා ලේ ගලන සරාගේ බෙල්ලට කිවුව විණා.

"හැමෝසිගේම ලද් එක පාට. බලනවා හොඳව හැමෝසිගේම ලද් රතු පාට" අමත්තා කියාගෙන කියාගෙන ගියා.

"මොනාදරි කරනවා වචන නාය්ති නොකර" මොනාමධි අමුන්තට සිවිල්වා. එහෙකාට ම පැන්තක මඟේ උන්නු සෙල්ලයි ගස්සරන්ට ඇවා. මටි මොනාමධි ගාවට.

“සෙල්ලා මේනා මුදෙරු බං, මත්‍යනායි කරපන්නො”

සෙල්ලයියා දැන් බොල්ලේව පිරින්නලා මොහොමඩ් හදින් අල්වගන්නා. පොලිස් ගැමටිව කිවිවූ ගැටයක් දාලා දැන එම් හයා බැජ්දා, මන්ස්සයා සරා තිබා බුලුවෙච් නා.

"නො මෙකාටද එන්නේ" මෙහුමධින් ගෙම අනුරූපය නැ. දක්ලයියා එක්ක පොරවැද්දා. අමත්තා ඒ සැලුර ඒ

කළඹගැනීය නවිතන්න මිය නෑ. රුහුත්තකට වෙලා කචයප්පමක් සම්භ්‍රීලි රසවින්දා.

"අනේ දදුටි අනේ අනේ" මොළඟාමඩි අමුත්තා දිහා බලලා ජීවිත දානය ආයාවනා කළා.

"මිහෙට වැරදිලා මං දදුටියෙක් නොමෙයි. මං කුමාරයෙක්"

"කටුද කටුද"

"දියංස්න"

අමුත්තට තියාගන්න වුණේ එව්වරයි. සෙල්ලයියා මොළඟාමඩිව අතුරියා. මොළඟාමඩියි සෙල්ලයියි දෙන්න ම අමුත්තා දිහාට එකටෙක කචාගෙන පැන්නා. අංගම් ගිල්පයක් වෙත් එකක් දාලා කරණමක් ගෙලා අමුත්තා කැබින් එළියට පැන්නා.

WINNER කියල ප්‍රාගේක්ටර් තිරේ විස්ලේ අභ්‍රිත් දිස්ප්ලියා.

අන්තරාලයන් නාදයක් ලෝඩ් රුම් එකක් රෝපිලියේ දුන්නා. ඉන්විරනුශනල් ගේම ක්‍රියේර් කොනොක් හැටියට කිරීම් නමක් දිහාගෙන ඉන්න තාමත් අවුරුදු දාහනරයි මාස දූහයයි ද්‍රව්‍ය එකාලුහක් වෙවිටි වසන් සමරයිංහ තමන්ගේ අපුත් ස්ලයන්ටේ දිහා කොළින් බැලුවා. තුන්වැනි වනාවිතන් දික්කසාද වෙලා දැන් ඩිංගල් මාම කොනොක් විදිහට ඉන්න සරාගි ගැහැනිය : රානාති මාලුවිකා කොට්ඨක්කා තොල් කුඩා විනිදිලා සෙක්සිමය බැල්මක් වසන්ට හෙලවා.

"වෙරි ඉම්ප්‍රේයිට් කන්ගුප්පල්ගන්ස්!"

"තැන්ක් යු මැම"

"සේ මොකක්ද බාලිං මේ ගේම එස්ක් නොම් එක"

"THE DIYASEN IN THE ZOMBIE ISLAND"

ඡ්‍රේ ජ්‍යෙෂ්ඨ

"නයින්ටි වන් නයින්ටි මූ නයින්ටි ත්‍රි නයින් ගෝ නයින් ගයිව් හත් දිස්ත් සයවන් එයිව් නයින්ටි නයින් භෞත් පියවා හ."

ල් උඩුබැලියාවන් බමපින් මෙවෙම උච්චිගෙ කිවිකිවියේ පපුව හිරකරන්නා හේ උඩුලන් උන්නු පුස්ම සහන්ද බි දීජ් ගාලු පිටිකළා. ඒ හැරුණ. බිඟේ නළල ඉමිබ. බි අයේ පියාගෙන තොල් දිගුරල හිනාවුණා. ඒ ඕංගින්තක් ඉස්සුණ. අයුරු. සෙශුතුකාගාජරන් භෞතකං කරාපු පුරාවිස්තුවක් විඇග ආචිංඡර පාන රේත්තු කටිපිටිය උඩ තිබිබ ජපන් බලයේ පිගරව පැකට්ටෙක අතින් අල්ලගතනා. කාල වර්ණ පිගරවුවක් ආදේ. ලයිටලර ගත්ත. විස් ගා දැල්ලුව.

"භෞදි ද?"

බි අභ්‍යවිව.

"මොකක්ද?"

"මික."

"ආතල්."

"මෙක?"

"සඳා ආතල්."

අයේ ඇඹුලෙන් හිනාවෙවිව බි, එමග පපුව මැදින් අතදාල පිගරවෙක ආදල ගත්ත. දුමක් ආදේ. එකක් දෙකක් හමුරක්. ඇඟියා.

"මයා ඇත්තාටම හිතනවද මිය කරන වැශේ තෙරුමක් හියෙනව කියල?"

"මෙහා?"

"අරගල්"

"පැහැදිලිව ම."

"ම යයි ද?"

"සොහො"

"ගෙදරී?

"නෑ"

"එමහනාං?"

"යචනව බල්ලව!"

බිඟ අතින් ම කර දු මුද්‍රා රේ ප්‍රසුවට ඇදගත්ත. බි ඩිරුවට එයාගේ නිය තුවකින් රේගේ අන පිරිමදින්න පටන්ගත්ත.

"මට බයයි."

"අැයි?"

"මයා ගැන."

"අැයි?"

"මයා දැන් නෑ."

"මෙහාදා?"

"ලන් ගැන."

"අැයි?"

"ලන් පන්තු."

"දන්නවා."

"එමහනාං?"

"අැයි?"

"බය නැත්තේ?"

"බය නෑ."

"අපි?"

"අපි දිනහාටා."

"එනෙකාට අපි?"

"මයාල පරදිනව."

"මෝ අහන්තේ මුවිටො එයයි මායි අපි දෙන්නා යනෝ
වෙන ලබාත නොමැයි."

ලේ නියංසල වූතා. විනායියකට විශේ පස්ස පැවතී බිජේ
තම්මුලක් ඉඩිල ඇඳෙන් නැතිවෙ. බි මධ්‍යකාලීන පුළුෂ් ඇඳුණු
දැනු විෂායක් විශේ පේන සුපිරිපුන් ලමැද සුදු පොරෝනෙන්
විහාන්ත.

"අරු නවදා රඟ්නේ?"

"කවුද?"

"ඩී."

"අකිදාව."

"කෝල් ඔලා ද?"

"මැස්ස් කෝලා."

"මොනාදා උන්ගේ ජලුන්ස්?"

"මොන ජලුන්ස් ද?"

"මරදනී?"

"උවිට මට කියන් නෑ ඒ."

"මොනාදා හියන්තේ?"

"මෙහෙ මෙහෙම ඉන්න බැඹි නා සුරිස්සේ යංල. එහෙ
සිරිසන් ගම්මු"

"මයා යනවදු?"

"දැන් නෑ."

"මොක්කදු?"

"යන් නෑ"

බේ දීඩිං ගාල ඇඳෙන් පහළ නිරූපිතින් ම ජේ ව බදාගත්ත. ඇද ගාව බිම ගෙල්පු ඔබනිම කළුස. සාප්පුවෙට තිබුවේ ඒ ගෙ ගෝන් රික රිංග්‍රේන්න පටන්ගත්ත.

"ඉන්න.. හෙලල් පටි සහෝදරයා."

ඒග ඇය ලෙළාකුවුණා.

"මොනවා දැන්?"

බේ ව ඇත්කළා. බේ මළව උස්සල බැහුව. ඒ ගෙ මූණ දිමග අඩුවු කෙටුවේ.

"හිදෙනෙක ද? අපේ උන්ට අමාරදි? දැන්ද යකෝ කියන්නා. මේ දැන් ම එනව."

ඒ කෝල් රික කටි කළා.

"අදි?" බේ ඇහැවුව.

"උන්ගේ උන් බරාගාසක් බස් වලින් ඇවිල්ල තීගෝශමට ගහනවුදු."

"මොකක්? එනැකාව පොලියිය?"

"බල් ඉන්නවුදු. මේ දැන්ම යන්නෙකි."

"එපා. යන්නෙපා."

බේ ඒ ගෙ අන් එල්ලුණ. ඇගිලි බරු අස්සය හිරුවුණ. ඒග ඇය ඉස් ඉස් මස් ප්‍රපුරන්න විශේ රුන්වෙලා. ඒ බේ ව පූරුෂ ගාල පැන්නකට කළා.

"අදි?"

"විවි රික දාන්න."

රේගේ නියෝගෙන් ඩී වෙළුවිසනය පත්තු කළා.

“නැවතන් එම පුවතා. ඒගෝගම අරගල භූමියට එල්ල වූ ප්‍රහාරයන් සමඟ මේ වනවිට දැඩි උණුසුම් තත්ත්වයක් ඇතිවි හිබෙනවා. ප්‍රහාරකයන් සහ අරගලකරුවන් අතර ගැටුම් උත්සන්න විය යුති බැවින් එම ප්‍රදේශයට දැඩි ආරක්ෂාවක් යොදුවා හිබෙනවා. අරගල භූමියට පහර දිමට මෙසේ පැමිණ ඇති පිටිස එට පහරදීමට පෙරාකුව...”

“බැඳීමේ ප්‍රතාල.”

රේ පටිස් ගාල විවි එක වැශුව්. බෙනිම කකුල් දදනෙන් දාන්ත. කම්මස ඇශලා ගත්ත.

“අන් දැන් මොනද කරන්නේ?”

“මොනව කරන්නද ගන්නව යිට කෝල්ලනක්.”

“දැන්?”

“මට මිය ගන්නව.”

නි විසැරපුව දිගේ බිජේ කන්දක ඇල්ලුව.

“කියන්න බෙබි”

“මේ මොනාද මෙමහා මම වෙන්නේ”

“මෙහා නිවිධි නොමැදා බෙබි”

“ලංකාව අන් ලංකාව්”

“දැන් නෑ බෙබි මාත් මේ විවිරප එක බල බල නිවියේ”

“අන් දැන්න ම නෑ බෙබි”

“අජ්පවිච් පල්ල මං මය මගුල් දැන් නෑ. මිනිස්සුන්ගෙන් ඉවසිමේ සිමාවක් නියෙනවිලන බෙබි. එයාල පොඩි පොඩි ඇවිච්චට රට ආරක්ෂට යවන්න ඉඩ දෙන් නෑ. මයා මිව ගින්නෙනපා අන්”

“මෙන් බාඩි”

“ලට පූ බෙබි, බාඩි”

ඩි කට් ප්‍රිණා. වි ඒ දිනා බැලුවි. එහෙකාට ම ඒ ගෙ
ගෝන්නෙක ආයතන් රින්ග ප්‍රිණා.

"හෙමල්... මොකක්ද... අන්... ඉත්මනට හොසපිටිල්
ගෙනියපන්. දැන්ම. මුන්ගේ අම්මලට!"

ඒ වටවිදුම කැවි. වි අනුරාධී ඇයේ පිහාවූ සිරු මාරුවට
උනා මෙහා කරල ඒගේ ඇයේ දෙශක් එල්ලුණ.

"අනේ ඔයා ප්‍රේන් ප්‍රිටික් සන්සුන් වෙන්න ඒ"

"අනේ මේ බි ජ්‍යේෂ් ඔයා කටවහන් ඉන්නවද? උමිල
හින්දිය මේ මක්ස්කාම"

"යෙක් මං මොන රෙදුක් කළාව ද"

"නො... නොමෙයි නොගේ අරුයි උගේ හත්මුණු... අම්මට!"

ඒ ගිවි සිඩි ගාල පුපුරන පුපුලවන් තවත් සිගරට දුමක්
ආසුහණය කළා.

"මයා පරිස්සලමන් ඉන්න. මං යන්නෙකි"

"අනේ..බැ. මට බැ ඒ මයාව තනියෙන් යවන්න"

"සකක් මං පොඩි එකක් ද"

"මට මග පොඩි රිකා මයා"

වි පුරුද් ගාල පැනාල ඒගේ කෙර එල්ලිලා මූණ පුරා
යුවුල වැට්ටිපිට කම්මුලක් ලෙව කැවි. ඇතින් පැන්නෙන් සිගරටටුව
පුවුද් ගාල ඇදු ගන්න. ඉරුවි.

"මාන් එන්නං යන්න"

"සොහදු"

"මයා යන මින තැනෙකට"

"අනේ වි පිංසිදුධ වෙයි මග මළට විකල් අවලා තියෙන
වෙලල් රේක උඩ එශන්ද කරන්නෙපා"

"පිං? යෙක් උඩ පිං විශ්වාස කරන් නෑ නෙදු"

ශේෂ අතින් ඒ සැලැස් ඒ ආදාළ ගන්න දුමාරය. ඒක තොමල් රදවගෙන කමිසේ බොත්තමක් මදකක් තුනක් දාගන්න. හැරුණ. බිංග නාලල ඉමිබ.

" එක්කා උන්. එක්කා අපි. ආදරයි"

ලි යන්නැරුණ. බි සූස් ගාල ඇදිල හිමිල්ල රේග අතන නදින් පැටලුණ.

"දැන් ම්. එන්නා. රන්තාරං. අමන් අහන්න ඒලිය. ම්. එක්ක ඉදි මයාට කටුරුත් මුකුන් කරන්න සිහන්නොවන් නා"

"යෙක් මියියාකාරයා හැමතැනම. උමට මිනි අරුව තියල මාවන් අනුරුදුහන් කරවන්නද?"

"මට. අපි අනුරුදුහන් වෙමුණකා ගෙක්නා. මේ රෝදෙන් අනුරුදුහන් වෙලා පින්ලන්නොන් වගේ මකුවෙමු. භා ද"

"විභින් කරන්න වෙන වෙළාවක බි. උමට විභින්වන් ද යෙක් බැල්ලිගේ පුතාලගේ පුතා ලෙවන වහල් මැක්කා බස් පිටින් ඇටිල්ල අපේ නොල්ලන්ට නොල්ලන්ට බචිදරු අම්මලට ගනුදී. උන් පුද්නකාලන් කුමුපටිව් තරලු"

"හම් මේ අහන්න ඒ. ම්. සිරියයි. හමිද මැරන්න හම් මරන්න හම් අපි දෙන්න ම එකට එහා ය."

"එනකාව උමට අනාගත කසාද"

"මෙග කසාද ගැන උම වද වෙන්නොපා බුරුමෙවා. විෂයන් ය. ම්. ඇයුමක් දාගෙන සි එක අර. එන්න."

වි වාෂ්ප වුණා. ඒ ද්‍රිස් ගාල එක්ව ලෙඟ වුණා. එක්ව එක් පේන පේන හැමතැන ම පුමු පුමු ගාල යෙයා වෙන්නෙ ලඩා තිශේෂමේ සන්නැයිය. බස් පිටින් මිනිස්සු පටවන් ඇටිල්ල රජම්පුර තියාගෙන ගොම්බෙන් යන්න අරක්කු පොවල කුඩාරම අවවාල කඩාවිද දාන්න රාජ අනුහයින් ආප් නාලාහිටි සේනාවන්ගේ විර එකුම ගැන ඇඟයුම් සාක්ම විධියේ රෙකපෙලට, මර පලාපු ගුරී කාපු පුල්ගෙස් හෙල්මට් පාරවල් යකඩ ගොපු පාරවල් කාපු කොල්ලා තක්ල්ලා ගැන ඒයි

සාමරපිල ඉන්නායා එටි හිසදැපුත් ලියන්න පටන් අරු. "රාජු මේදානය නවතුනු" කියල ප්‍රාගමිල් පික්වරස් ඒ මේ අනු හොඳවිවා ගලාගෙන යනාවි. ඒ පුරුෂ යාල මෙවැවර ද්‍රිඛක් දාන් උන්නු බි ඩින් එක්ක රුමියා මුවර් එක්ක ඕනෑම ටෙල්කා ඒවා අරු. ආපු ලෙනින් උන්නු මාලල එල්ලන්තු පිවිවලර් අධින් කරල යළුලට සෙවිවුණ. ලෙනින්ට ගුව්බායි කියල නවන් ඩියරවුවික් ඉඩින්න යදිම ඒ ආස ම ගුවුම ඇදුන් බි, ඒ ඉස්සරගින් මතුවුණ.

"යා"

වි ව දින්හටත් භුගක් උඩ මකාව ගුවුමකින් දකින හැමවතිල් ම ඒග විජ්ලවාදී කාලී ශේවිමින් ගැලවිල අතිශය ගරාමුන්වික් සම්පූද්‍යායික බොලද අනුරාධී පෙමවතෙක් වටන්න ඒ හරියට ආස කළා. ඒන් මේ ඒකට වෙළාව නොවයි. පැකටවුවෙන් රුමියට ගත්තු දිගෝලුවුව කම්මෙක උඩ පාක්කුවට දාල ඒ බි පස්සෙන් ඇදුණ. දැනට අවුරුදුකාට විශේෂ කළින් තමන්ගේ බැර්න්ටේ ප්‍රසන්වීමටක මිදිනට බි, බිව දුන්නු පෙන්ම රෝවර් අස්ථායාග පිටි උඩ නැගැල ඇ හරිවටි ගැනුණ.

"නගින්න. මොන මගුලක ද බලන් ඉන්නෙ."

"ලස්සන"

"මෙවිව මේ අරගල කරන තමුමසලගේ මහතන බදු මුදල වලින් තැඟි දිපුව. නගිනාව"

ඒ රෝපතරට නැගැල සිවිචෙල්ටි නාද කරගන්න.

"අපි දැන් තොමහද යන්නෙ" බි ඇහැවිව.

"ලිගෝගමට සෙකුණ් ම"

වි අස්ථාය දත්කන්න පටන්නෙන්න. වික දුරක් යහාත් වික වෙළාවික් යනාත් දෙන්න ම මින් නැඹුව හිටිය. එක්කරා තැනකදී ඇතා තියා විශාල වාහන තදබදායක් තියෙනාව දෙන්න ම එකසුරේ දැක්ක.

"මිනිස්පු පාරවන් බැහැල විගේ. අර අර"

වි ඒ දිනා බැඳුව.

"මෙහා මගුලක් ටෙන්ඩ් යනවද මත්ද"

වි ව්‍යාහන් හෝත් එක උච් අන තදින් තියාගන්න.

"මය පක්ෂම්‍යමල භාවන්නනව. ඉස්සරහ ඉන්න උන් උපින් යන්නද"

වි අන අහත් කරගන්න. අය තියා එකක්ක වියස්වල කොල්ලේ රංවු පිටින් මහපාර ඩින්නක්කරට අයිති කරවගෙන වශේ පාර දිගේ කරන්නේනව පෙනුණ. එන්න එන්න ම තදබලද් වැඩිවූණ. පාමර කුටියම් පාන කොල්ලේ රංවුන් වැඩිවූණ.

"ව්‍යාහන එකින් එක වෙක් කරනව වශේ" ඒ කිවිව.

"කපුද?" වි ඇඟුවිව.

"මිනිස්සු. ජේන් නැදුද?"

"ඒ අහවල් මගුලකට දු"

"පළිගන්ව"

"මොකාගෙන් දු"

ඒ උත්තර දෙන්න ගියෙ නෑ. රංවුවක් රෝවරේ පැත්තට ඇත තියා ලංවෙනව ඒ දැක්ක.

"මාස්ක් එක දාගන්න."

දෙන්න ම දිඩි ගාල මාස්ක් එල්ලගන්න. රෝවරේ විදුරුවිට තටුවුවක් දාල කොල්ලේක් බලං උන්න. ග්ලාස්සක පාත තරන්න කියල අනින් අන යුන්න, වි, ඒ දිනා බැහුව. ඒ ඒ අන ජීර කළා. ග්ලාස්සක පාන්වූණා.

"විඩියෝ කරන් නෑ තේ. ගෝන් දාගන්නවා සාක්ෂුවල"

ඒලෙවිල් වියයේ වශේ කොල්ලේක් තගක් දැමීම. ඇඟු දාල ව්‍යාහන් ඇභුජ ඇශෙන් වෙක් කළා. රංවුව දිඩි. ගාල විවිධ ව්‍යාහන් පැත්තට ඇදුණා.

"මෙ මොසො ඒ කවදාවන් නැඳුව. උගේ රුහුලටත් හරියට වැඩිල නෑ"

"වෙක නිනිය බල්ලට හියාම වෙන දේ"

"පහැදිලි නෑ"

"ඉත්තන"

දැන් මක්කාම වාහන රික තැන නැවතිල. ඇතින් කං ම කං පාට දුමාරයක් වාහලේට මූළුවෙනව බී දැක්ක. ඒ ගෝන්නෙක අරං අරගලනිමේ සහෝදරයෙක්ට කොළේලකක් ගත්ත.

"මොකක්දයුයි මේ වෙන්නේ?" ඒ කොළේලකන් අහුව.

"රිහෝගමට ගහපු උන්ව බස් පිටින් උස්සල බේරට දැමීම. දැන් පහැල ගියපු උන් අල්ලනව. මක්කාම වාහන වෙක් කරනව. මුණ්ව කම්මුණු කරනව සහෝදරයා."

කොළේලක කටුවුණා. විකෙන් වික වාහන එකින් එක ඉදිරියට ඇඟෙන්න පටන්ගත්ත.

"තන්වේ බරපනාලයි වගේ. මාස්කෙක ගලවන්ධිපා"

ඒ, බිට කිවිව.

"අයි අන් මයාලගේ මිනිස්පු මෙහෙම" බී ඒ ගෙන් ඇඟැවිව.

"ඒක උන්ව අවුස්සපු ඩිල්ලේ උන්ගෙන් අහන්න" ඒ කිවිව.

ආයෙන් පිනායි තුන ගතරක් යනාකල් දදන්න ම නිහඩව බැඩි බින්නර තැම්බුව. එකජාර සටාස් පටාස් වටාස් ගාල සදායක් අහුණ. ඉස්සරහ බස්සෙහෙක විදුරු ගුවු කරල මිනිස්පුන්ව ගැනුන්ව බෙල්ලන් ඇදුල අරං සට සට ගාල ගුටි කෙළිනව දදන්න ම දැක්ක.

"අන් ඒ අර..."

පාර අනික්පැත්තන ප්‍රාචිර් පන්නයේ වාහනයක් අමු අමුවේ පිවිසි පිවිසි පණ අදිනව බී ඒ ට පෙන්නුව. පාර පුරා රංචු රංචු කොළේලා මිනිස්පු ගැනු. බල්ලා බල්ලා බල්ලා වගේ තැ

හෙත පොලු අරු කැනී අරු බැවි අරු හෙල්මට් අරු කම්ල්නායු සලොල් පිදුමක වාගා රෝග මෙහා දුටිනවා.

“මුද්‍රිත මාස්කෙක නා ගලවන්චම එපා”

ඒ බිජේ ඇඟිල් ඇඩු තදින් දේශීලෙන්න. ඒව සිරුවට හිඹල වෙන්න අරු කියල ඒගේ අනට දැනුණ.

“මට බිඡයි”

ක්‍රිස් පළුවෙනි ම විනාවට ම ද මන්ද බි ට යෙමින් කිවිව. ඒ ට ඒකට උත්තරයන් දිගන්න බැරිවුණේ එවෙලෙම බි බිව කෝල් කරපු හින්දා. පරාභ බයේ උත්තු බි දිං ගාල කෝල්ලෙනා කට් කරල ගැලයිව මූඩි දැමුම. දැන් කාගෙන්වන් නො කෝල්

“මං කිවිව ඔයාට ඉන්න කියල. අභුජේ නැනෙ” ඒ කිවිව.

“මොකක්ද අනේ මේ වෙන්න යන්නා. මට වූ බරයි.” බි කිවිව.

වාහන ඉස්සරහට යන්ට ගන්න. දැන් බි ලේන්පේ රෝවලේ පදිනට තොමෙහි පදුම්වනවා.

දෙදාස් නම් සිංහල පුද්ධ ජයග්‍රහණය සමරන්ට කිරිබන් කන්ට පාරට බැංස දැක්කට පස්සය මෙහෙවි සෞනාසක් පොභුරු පිටින් බැලු මැලු අත දැක්කමියි. ඒ මතට කැසුව. බි නාය කැසුව. මාස්කෙක තවන් උඩිට ඇදෙන්න. තන්පර තිහත් යන්වැනි. පාඨර අනික් පැන්නා ඉදාල පස් හය දෙනෙක්ගේ ගැන්සියක් ලේන්පේ රෝවලේ ගාවට ඇදිල ආව. හටියට සිනි බෝලෙකට ඇදෙන කුණි ජෙලියක් වැළැ. මේ ව්‍යාව ගැන්සි විධානය එන්ටන් කළින්ම බි ග්‍රාස්සෙක පාන තුළා.

“කොහොද යන්නා”

බි දිභා බලා කොල්ලක් අභුව.

“ඒගෝගමට”

ඒ ස්ථීරසාරව කිවිව.

"ගලවපල්ල මාස්ක්" තවකෙක් කිවිව.

වි ඒ දිහා බයායුව බැලුව. ඒ "රිඛා" කියන්න විශේෂ හිමස්ලව කොඳු රූපුව දිහා බැලුව.

"මල්ලිල මාව ද්‍රීනැඹුව ඇති. මං නමයි අරගලේ..."

"ගලවනව මිය මය පුත්ත" කොළුලන්ගේ කටු පැන්න.

ඒ යි බි යි මාස්ක් ගලල්ගන්න. කොඳු ගැන්සිය තොදින්ම දදන්න දිහා ම බැලුව. එකන එකක්ගේ ඇස් බෝල ගෙඩී ලෙඳා මුණා.

"මිය මේ මෙකිනා. ඩිගේ ගේල් ගුන්ව."

"කාගේද"

"විශාල බං. අරුලග ප්‍රකාශේ. අර ඇමතියගේ ගොටුවටක"

"අමමටසිරි විඩියෝ කරපන් මුත්ව. රට කාපු එවියෝ"

වි එකක් දිහාවන් නොබල ඒ දිහා බැලුව. ඒ නිරින්තර වුණා. එසැකින් ස්ථියාප්මක වුණා.

"මල්ලිලා කළබල කරන්නෙපා. මං කොළුලෙකක් අරං දදන්න. කළණට හරි පෙනාන්ව භරි එහෙම නැත්තා. ජාව හරි යට්ටට භරි මනි එකක්ව"

ඒ කියාගෙන කියාගෙන යියා.

"මොස්කුද මිය ඒ... බහිනව තමුසේ. තොපි මේ සැප වන්පි පැදෙල පුල් ආනල්ලෙස් ඉන්නව ලන් අප් ආනල් කුඩා කරල. බැහැපන් දෙන්නම බිමට"

අනෙකුටම ඒවන් බිවන් බැඳෙස තැබු බලන් ම වෙශී මේ නිල නොවන මැර ගැන්සිය දදන්නව බැස්සුව. කොළුලා එකක්කා අන් තිබිවි ගල් මුල් ආයුධ පොලු වලින් කිරී කිරී එන්තේ රෝටර් අස්ථ්‍යා දිගට හරහට ගිල් කරන්න පටන් ගන්න.

"අනේ ඒ මිගේ වාහන්... අනේ ඒ..."

වි අච්චාගෙන කැ ගැවිව.

"මව්... මේ වැළඳි වැරදියි මව්."

ඊ ට කියාගෙන්න මුණේ ඒ රික විනරයි, පිටිපසයෙන් වැදුව්ව යකුම් පොලු පාරෙන් ඒ ආදගෙන එළුණ, වැටුණමයි.

"අන් දෙයියන් ඒ... අන්"

නි තු ගහදුරු ආලග් අවංක ප්‍රේමඛිය විද්‍යාව කොළඹලා ගැන්සිය හිතාවට විධියෝගනා කළා. ඒක හෙට දච්චය සක්සල් මිධියාවල නිවී ම එයිරල් නිවුයේයෙක බව උනුන් දන්නව. පටාවාරා කතාවයි, කිසාගේනම් කතාවයි දෙකම ඉගෙනාගෙන තිබුවට මෙහෙවි ඩිලුවෙශන් එහෙක ප්‍රායෝගික නිවිත ම තැ. ඒවාන් වැඩිපුරම ආදාළප කරපු දේ ආස කරපු දේ ලර්නාක් රෝටර් එක නොමෙයි, "ඊ" බව දන්න බේ ව්‍යාහන් කොටස කැලී කැලී වෙලා කුඩා කුඩා වෙලා වැටෙන පොලාව උඩ ඉදාගත්ත ඉදාගත්තමයි.

අට කිසිවක් ආහුණෙන් තැ. පෙනුණෙන් තැ. දැනුණෙන් තැ.

උවිවරමයි!

ගෙර ගිබර දුවින්වයක් මධ්‍යයෙහි - හිමැති මහ්දාරලින් - සියවස් ගණනාවක් මුළුල්ලේ - රෙදිනින්ව මුළුමතින් වැඩි හිය - හටින පෑ තාණ්ඩාල්ලක - ගුහනට - දිරිභ නිදුවක ගිලි සිටියා වූ 'රා' ස්වර්හනයකින් සිටිදියාක් සේ එකවර දැස විවර කළේය. ස්වකිය නායු ඉස්මත්තෙහි යම් කැස්මක් දැනුණු ගෙයින් නාස් කුහර එහා මෙහා ඔල රා ට විවිෂාවක් සමනාලයෙකු දුරශනය විය. සමනාල් තෙමේ රා දෙස විස්මයකින් පුණුව බලා විහා තටු විහිදා ගොස් රා ගේ පපුණුමරහි වැඩිය.

"මේකන් සිනයක් දී? නැත්තා මං ඇත්තටම ඇහැරුණා දී?"

සමනාල් තෙම හයියෙන් සිනැහුණේ ය. සමනාලුන් සිනැහුණහා භඩි ඇයිමට තරම්, දැනීමට තරම් රා භාග්‍ය සම්පත්ත විය. ලොව මෙන්සරම් ට සිනාකට සිම්ව ඇත්තේ විසිනුරු සමනාලුන්ට බැවි රා දැන සිටිමේය.

"මට ඇත්තටම නැගිවා" සමනාල් තෙමේ රා දෙස බලා කි ය.

"ලං නොහොමද ඒක භරියටම කියන්නේ" රා ඇයිය.

"සමනාල්පු කහා කරන ශින මට කළින් ලං දැකළා කියෙනව දී?"

ලැඹ්තා උපදිනපුත් ස්වරෘයෙන් රා දෙස බලා එසේ කි සමනාල් තෙම නැවත විනාවක් උත්පාසාන්මක සිනාහටක් නැංවිය.

"ලං නොහොමද මට ලං කියන්නේ? එවිටර හයියක්? මං සහුද කියලා නොදැන නේද ලං මය සිනාවෙන්නේ"

රා ඇය පසාලවා ඇසිය. ඒ සෙලවීමෙන් සමබරතාව විදෙන්නට ගිය සමනාල් නොම තැවුවක් සිරුවෙන් හරවා වහා රා ගේ පහ අසලට පියුහිය.

"උම නා මාර මහුස්සයෙක් තමයි. මෙව්වර කාලයක් උතිප නැනි නොහර උති ඇය උඩ උති ලෙස හිටිය මට උම එහාමද කතා කරන්නේ?"

රා අන්දමන්ද වි දැය කරකවලින් වධාන් උනත්දුවෙන් වටපිට බැඳුවේය.

එච් සමනාල් නොම් වධාන් භාදින් රා ගේ ඉණුසුරු ඇස් දෙස බලාගත්වන බලා සිටියේය. රා ගේ දැඟ් තිබුණේ අනියෙක්කිගත විරත්වයක් නොව මින්නොතාක් වැනි අවිභිංසක සවරුපයක් බැවි සමනාල්ට දැනුණි.

"උපෝනා මෙව්වර කාලෙකට තමුසසග පෙනුම ගැන නියල නියෙන්නේ අම්බ කෙබඩනා ඇ... තමුසස එක මෙව්වක් ඇස් දෙකක් විතරක් නියෙන සාමාන්‍ය මහුස්සයෙක්නේ. කිසි විකාශියක් නැනෙ කොහොවන්"

සමනාල් ගෙවම් කට කාරා නිවේය. රා එච් මද ඕල්පනාවකට වැළුණි.

"කියාරන් මං කොවිවර කාලයක් සිනි නැතුව හිටිය ද?"

"ඒන නා මං ඩායියටම දන් නැ. මට අංක ගණනය බැ"

සමනාල් නොම අව්‍ය හැඳුම් නියෙන සාමාන්‍ය මහුස්සයෙක්නේ. කිසි පත්‍රියයේ ය.

"මට හරි වනුර නිඛනයි සමනාලයා"

"මය කන්ද මැදැලදන් ගලාගෙන යන පිතල දිය පාරක් නියෙනවා. හැබැයි එනහට නියෝගින් නිවායුවට මෙහෙ ටුෂ ආපු එක එකාලා තමුසසට දැකියි. එටපස්මය සෙල්ල ගහලා සේපල් මියියා දාලා වික්වොක් කරයි"

"ඒ මොනවද? මේ... මිනිස්සු මාව ඇදුරගනියි ද? එවුන්ට මාව කාම මතකද?"

රා කිසියම් පුදුමයකින් යුතුව ඇසිය.

"මෙහේ ඉන්නේ විරයන්ට උග්‍රයකට අමතක නොකරන ජාතියක් හඳුවේ. උන්ට තමුණුසෙව අමතා, තාන්ත්‍රව විඩා, මතකයි. හැබුම් මය අදුම පිටින් තමුණුසෙ එහනට යන එක හරි නෑ. ජනාධිපතිතුමා ආචන් පිළිගෙන්න එකක් නෑ, මේ තමුණුසෙමයි කියල. උන් හැමෝම හිතාගෙන ඉන්නේ තමුණුසෙ කියන්නේ මටුනු දාපු ස්වර්ණාහරණ අශ්‍රාපු මස්ගෙබ පුම්බපු හයේ හතුරු සේවයක් වගේ පොරක් කියලා"

"ඒ ලොංකා. ඇයි මාව මෙහෙම පිළිගෙන්න අකැමුදි? මේ නමා මම"

"තමුණු ගැන මේ යක්කු ගොනාලා තියෙන කතා ඇපුවින් තමුණුසෙ රේලුග ඩැල් ඩිජි නැතිවෙන්න හිතාවලා පණිභින් අස්ථා"

එසේ කියලින් සමනල් නොමේ හැක නැක ගා මහා හයියෙන් සිනා දැඳුවේ ය. අනැතුරුව රා ගේ අනක් මත සම්පූඛව වැශුවේ ය.

"එක්කා, මං එකසැලේම මැරුණ නෘ ඉවරයි බං. නැදීද"

රා විස්සේපයෙන් කිය. සමනල් නොමේ නම පියාපන් දාමිනාස ලිලාවකින් හකුලා ගත්තේ ය. අනැතුරුව සෙවන් තමුන් පැහැදිලිව කතා කළේය.

"මෙහෙම හිතන්නාපා ඒක වැරදියි. තමුණුසෙ අර කඹ කුහැරට මැවෙන වෙලාලේ මං හිටිය පාර වැරදිලා. අමි නැඩිම ආවේ පිරිපාලද වදින්ට යන්ට බලාගෙන. තමුණුසෙලේ පරභිද්ද පුද්ධෙ බලාන ඉදල මට නැඩි මගුරුණා. ඩුලං පෙක්ඩ දුවිලි කුණුවුවකින් පරිසඹේ එකසැලේ වැහිලා ගියා. මං කැරකිලා කුරකිලා හිහිල්ලා තමුණුගෙ අශ්‍ර උඩිව වැශුණා. එව්‍යවමයි. මාචන් මේ රෙදිද අයසේ තමුණුසෙ එක්කම හිරුණා. තමුණු ගැන ලෝකම කතා අකරුවන් එක බල්ලෙක් දන් නෑ මට වෙවිටි දේ. මෙග ගුනිටයි පැවුවුන්ටයි ඉන්පස්සෙ මොනා මුණාද කියලා මං ඇදින් දන් නෑ..."

සමනල් දැස් පියන් කදුල් දිය බිඳු පොකුරකින් ගේදි යනු රා යුතුවරිය. විනාඩි දෙක තුනක පුව කල්පයක් තරමේ ගිශ්චිත්‍යාචාර්යක් දදදෙනා අතර පැවුණුණි.

වේදනා නිහැතියාව නිමා කිරීමට මෙන් ආකාස පනාකාව වැඩි දියෙහි යානු කිරීම ඇරුණුවේ මේ අනළර ය. ඇත අහඳින් මූන පොලොවට හෙත ගෙධි තරම් වැඩි පොකුරු අඛණ්ඩව කඩා හැඳුනෙන්ය. රා රුක්වර නැති සිටියෙය. රා ගේ දැකුණන් භුන් සමනල් මිතුරා එම අනළේක්මින නැගිටීම නිසා මදක් සෙලවී ගියෙය. එසැකින් රා ගේ කේක කළායිය මස්නකය වෙත ගෙනම් දෑ මියාපත් නැංගුරම ලැබේ ය. ජේවිනයේ පරමාස්වාදී රස පුළු ගණනාවකින් දැනුණාක් සේ රා පොකුරු වැස්ස අදසට පතුල් තැබුවේය. ගෙවුණු සම්පූර්ණ කාලයේ දිනපතා දිරායමින් තිසු තමා ඇගුණ හම්පයිමය රෙදී කඩිනය අදුයම ඉ කෙළඳපිඩක් මෙන් උනා දැමුවේය. සිදුවීමට යන්නා වූ දේ එකරම් ඇගට ගුණ නැති බැවි හැඳුණු සමනල් ගෙනම් බිම දැමු හම්පයිකඩ් අස්සේ සැයුපුළුනෙය. යන්නමට වුව ගෙන් ගොන්හෙම් ගෙනම එතුළ මැද මද උණුපුමක් ලද්දේ ය.

රා, අහය දානය ලැබ තුරින් පවතෙන් ලෙලෙනා තුරුපු රේඛේකු සේ දැන දෙපසට පා වැඩි ලිය වැළදගත්තේ ය. සියාලය තුළ් පොටකුදු ගොමුනිව ආදුමිය ස්වරුපයෙන් වර්තා කොට්ඨේ වෙළුනෙය ය. දිව ගිලලන්න තරම් ඉතිහාසගත තිබාක සිටි බැවින් දෙවියන් විසින් දෙනු ලබන මෙසිපිල් දියෙහි මුව අයා ගිලුනෙය ය. වැඩි ගොරාව ඉක්ම යදිදී දරාගනු අපහසු සිභාලත්, රෙදිකටින් ලද මද උණුපුමන් මස්සේ සමනල් ගෙනම් නිරායාම් නින්දකට අවතිරණ විය. සමනුදුන් පුව ගොරව ගොරවා නිදානන්නා බැවි වැස්ස නිමවී ගුණාවට පිටියා වූ රා සියැසින්ම දුවුවේය.

පැය කිහිපයකට පසුව අවදී වි වටටිට සරදිදී රා පෙනෙන්නට ගොමුනි බැවි සමනල් ගෙනම් දිටිය. වහා තුව නළවා අවට කුරුති කුරුති සොයා යදිදී රා, තුළ කදුවැටියන් පාමුල කළේපනා දැහැනක ගිලි සිටිනු සින්හමක් සේ සමනල්ට පෙනුනෙන්ය. සමනල් ගෙනම රා ගේ නැග්න සිරුලර සිහිල් උරපනක් මන්නට සිරුවට පතින විය. රාට ඉන් උණුපුමක් දැනිණ.

"මලා වගේ නින්ද සියා. වහින මෙලාවට අපි කරන්නෙනම රේක. මොක්ක තනියම කළේපනාව?"

රා මුවින් කිසිවක් තොකියා ඉතාම ප්‍රවේශමෙන් සමනල් තටුවක් පිටිමැදුම් ය. ඉන් සමනල් මිතුරාට දැනුණේ කිතියක් ප්‍රිපු යනීපයකි.

"උගා සිංහ ආචා කියල දැනගත්ත න් පූටිපුබිකාරයා මේලුහකටත් මෙහත්ට අවෝලා. උන් කියයි එකදිගට පායලා පායලා ඇද රටපුරා වැද්‍යය උම හින්දා කියලා"

"මං හින්දා විභින්න යනෙක් මං වැඩි වලාකුලක් දී? පිස්සු ද උන්ට?"

රා ව මද්‍යක් මක්නි ගියේය. සමනල් තොමේ මද් හිනාවක් පැවෙය.

"දැන් මොකක්ද ඉස්සරහට කරන්න හිතන් ඉන්නා?"

රා, ඇතා අහඹ් සොලවර වැඩි අදුර මන කුඩාවට දිලන තරුවකට ඇස් යැවිවේ ය. සමනල් තොමේ ඇසු ප්‍රශ්නය නැසුණාන් දේ බලා උන්නේ ය. රැඩිතල් රහැයියෙකු ගෙන විප්ලවිය කවියක් ගෙවානාය දෙයින් ඇසෙයුදී සමනල තොමේ 'සහුනට පමණක් වැටහෙන ඒ රහස් බස්වහර' හැදින්නේ ය.

"සත්තුන්ට ආරංජිය හිනිල්ලා උම නැගිවටා කියලා. මන්න උන් දැන් තියාම මෙවිවරකාලකට උන්ට වෙවිවි අසාධාරණකම, දුව් අදාළනා කියන්න පටන් අරන්. උගා ඇහනවද අර රැභැයා ඒ තාලව කියන්නා මොකක්ද කියලා. මිනිස්සු සොක්ඩ් කපනාවට වඩා ටෙගෙන් කැලු කපනාවා අයියේ ඇපි උම ඇහැරෙන්න පරක්ක ප්‍රිණේ කියලා"

රා හැරි නිත්තේ දැයින් බැල්මක් යොමා, කහිවාරු සමනලයා ගෙවීමිට තම අත්ල මනට ගත්තේ ය. අන් කවර තැනාවත් වඩා මිනිස් ඩිරුලේ උණුහුම වැඩිම තැනා අල්ල බැවි සමනල් තොමේ හොඳින්ම දැනුණෙය. එදා මෙදාතුර ලෝකවාසී පෙම්වතුන් වඩාත්ම ද්පරු සොට ඇත්තේ එකිනෙකාගේ 'අල්ලට අල්ල' බවත්, ඒ මෙන්න මේ සොදුරු උණුහුම තිසා වෙනවැනි බවන් සමනල් තොමේට නිකමට වාග් ඩිනුණේ ය.

"මට කියාරන් සමනලයා, වැරදි අපරාධ කරන උන්ට විරැදුධා දැන් මෙහා නිතිය හරියට ක්‍රියාත්මක ලවන් නැදු?"
රා සොමින් ඇඟි ය.

“වෙනවා අවනවා හැඳුම් එකන් අඩුවෙන්ම දූෂ්‍යවම ගෙන්නේ අපරාධකාරයන්ට. වැඩිපුරම දූෂ්‍යවම දෙන්නේ නිරපරාමද අභිංජකයන්ට”

සමනාල් තෙමේ සටිරසාරව කිවේය. රා දිගු පුසුම පොදියක් හෝටලවිය.

“හැමඳේම ඒ තරමටම වැයදුවේ ආවුද කියලා උග්‍ර ද්‍රීනවද?”

රා, දූෂ්‍යවම නියම කරනපුත් දැයි ස්වරයෙන් වමන් දායා ශිල්ල ඉදිරියට දිගු කර එමස ඇයිය.

“හැමඳේම වැයදුවේ නායකයෙයා, හැමදාම වැරදුණේ ඒ නායකයන්ට පත්කරපු මිනිස්පුන්ට. උන් ඇඟ්‍රෑටම මාර පටි. ප්‍රිජ්‍යාම යටරිල්ලක්.”

සමනාල් තෙමේ වේදනාවටින් කිවේය.

“උත ද්‍රීනවද සමනාලයා ලෝක පුන්දරම රට මේ අපේ රට කියලා”

රා හැකුම්බර ස්වරයෙන් පිසිනා සමනාල් තූව්‍යක් අනා ඇසුම්විය.

“එක අසුන්දර වෙළා පුළුව් කල් යාලවා. මයා හින දැක දැක නිදානත්තු අවුරුදු ගාණට ආය කටයුවන් හරි ගස්සන්න බැරී තරම වැරදී අපි හැමෝටම ඩිද්ධ වුණා. එකක්ට එකක් නෑ. දෙපැන්තට බෙදිලා මරාගත්තා, ගෙව්ලාහාල කරගත්තා, පුරුෂකාල ඉතිහාස පොත් හිනි හිනිලා. මිනිස්පුන්ට ගැනුන්ව ලමා ලපරින්ට මදුරුවෙකා විශේ වස් වස් ගාලා පෙල් වෙඩි ගාලා මරලා ඒ සාහන සහුව අවුරුදු පහා සැමරුවා. අපි ලෝකටම ලැයිජ හිනෙන තරමට ණය ප්‍රිණා. පරමපරා ගාණකට අපේ සමනාල් පැටවුන්ට පටා සෙයකාරයා කළා. උත ද්‍රීනවද මැය යැහැ සමනාල් තැම්බුව හදියියකටවන් දැන් ඉතුදියාවෙන් එහා අහස්‍ය නිකමටවින් පියාඕන්න තහනම්. එමරාජ්‍ය පෙර කාල සමනාල් පොලියිය ඉතුදියන් සාගරෙන් එහා අහස්‍ය වැශි වැශිලා. උන්ගේ බෝබරේට වැරදිලා හරි පියාඕලා ගොනිං අපි මෙන්න

මෙහෙවිලා කියලා අනුවුදෙන් තටුවත් තටුව කපලා මරණ දැයුම් හෝ එවිටා නොවීමේ උපක් පෙන්නන් නෑ මයි”

සමහල් තොමේ එක පුද්මට කියාගෙන කියාගෙන ගියේය. රා කේපයෙන් දී, මේදනාවෙන් දී, කළකිරීමෙන් දී, පත්වාන්තාපයෙන් දී නැංි යිටියේය.

“මවිවර හරියක් වෙනහල් ඇයි යෙක් මේ එක මිනිහෙක්, එක දෙයියක් මගේ කන්පන්නක් හරි කිවිකවලා මාව ඇතුළුවෙට නැත්තේ? අඩු තරම් උම්ම හරි කිවිබනා මා ගාවම ශිටි එක් කොජාමෙන් හරි මාව නැගිවිටිවන්න”

“සමහල්පිලර පූමන සමන් දෙයියන් වාන්සය පල්ලා ඇත්තටම මං හිඹුවට නෑ උම් කටමදාවක් ආය ඇත්තටම ඇතුළුවයි කියලා. එකටි”

සමහල් තොමේ රා ගේ සවිනාහක ඉහළ පුද් ගා ගොස් සිට්ගන්නේ ය. මෙවිවරෙන තටු රා කළවර මධ්‍යයේ ඉදුරුන්නක සේ පුදිලලතු අසලින් ශිය කනාමැදිරි කොල්ලක යුවාය. ඇ සමහලුයෙනු භා පෙමින් බැඳුණා නම් ඇගේ ලිංගික ඒවිනය කවාරාකාරයකින් විරෙන ගැන්වෙදුයි සිතා ඉදිරියට ඇඟුණාය. සමහල් තොම කිසිංස්ක්ම එකි ගැටිස්සිය නොයුවුවේය.

“දැන් එකෙකාට සමහලුයා උම්ම කියලා නැයෙක්, බැංසෙක්, යාම් සමහලුයෙන් එ මොකක්වන් දැන් උම්ම නැදුද්?”

“එකට උස්සාලර මට පිනරක් නොවේයි උම්ම පොයුයි රා! හේ කියාපන් බලන්න දැන් එකෙකාට උම්ම කියලා නැයෙක්, බැංසෙක්, කොජ්ජරි යාම්වෙන්, උම්ම ඇත්තටම ආදරේ එ මොකක්ම හරි දැන් උම්ම ඉන්නවද? උම් මෙහාම නෙරට් සියොන් උන් උම්ම පිළිගනියි දී?”

ඉතිහාසයේ යම් ද්විසක හෝ, මේ ගතවූ ඇද ද්විස මුජල්ලේ හෝ, ඇමන හෝ අවස්ථාවක හෝ පෙර අනාවු විරු ආකාරයෙන් එම ගැටුපුව රා ගේ මුහුණට ඇයිවි ගැසුවාක් මෙන් පිවිවෙනපු එවිදනාවක් ගෙනදුන්නේ ය. සාචිමිවර ඉතිහාසයක් හිමි කෙනෙකුට එක මොජානින් එය අනිමි වි ස්වයංච අනිය ලැස්කාවක් දැනෙන්නාක් සේ රා පුපුරා යියේය. වැළපෙන්න් දී, කු ගසා වියරු වැටෙන්න් දී, සහවායු තැනැකින් (කවමන් රජඟාරු එවා සොරාගෙන යෙගන ගොස් නැතිනම්) රන්

අයිපතාත් පාදාභගන එය අහැරිව නගරයට පිවිසෙන්නේ ද වැනි ආකාර කිහිපයක මතාන්තර රා ගේ මනස් එකිනෙක හැඳුම්. රා අධි දෙක කුනක් ඉදිරියට ගොස්, නැවති, සෙමින් සමනල් තෙම විමසුවේ ය.

“මට ලෙඛ ප්‍රෝනයක් සමනලයා උඩ මෙවිවර කාලයක් නොමැරි හිටියෙ කොහොමද? ලෝක කෙටිම ආයුත උරුම සමනල්දුන්ට කියලා මං නොදාකාරවම දන්නවා. අනික උඩ මේ රෙටි වෙවිට හැමදේම ඉන්නත්රුවෙන්ම දන්නෙ පොහොමද? උඩ කියාපුව මං කොහොමද කියාපන් විශ්වාස කරන්නෙ?”

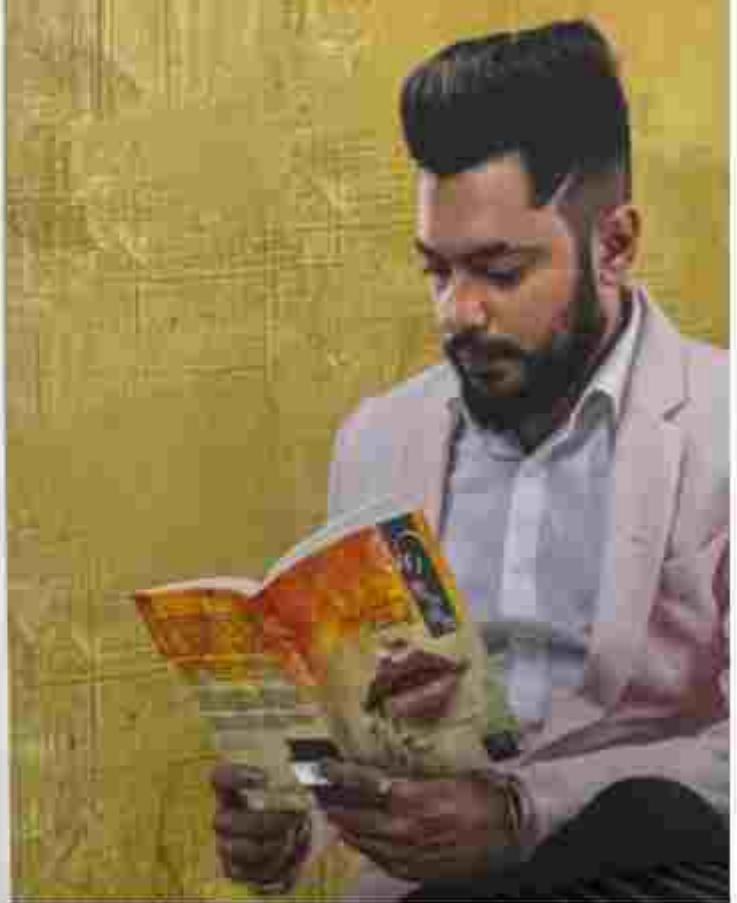
සමනල් තෙම එට හිනැහුණේ නැත. ජ්‍යෙරසාර ලෙස පිළිචුරු දුන්නා පමණි.

“මං එදාම මැරුණා. එදා කියන්නෙ කථ කුහරව අපිව වැට්ටිව ද්‍රව්‍යය. ඉන්පස්සය හොල්මනක් වෙලා උඩ ලැකින්ම හිටියා. ඒ උඩ ඇඟුරෙයි කියලා බලාගෙන තෙමෙයි උඩ තනියට. ඒත් මේ වෙටිපිටේ රෙටි තොටේ මොකක්වත් නොහිතපු ආකාරට ඒක සිද්ධ වුණා. දේව හාස්කමක් විදිහට තෙවෙයි, මහෙ නිකං නිකමට වෙත් එකසුරේම උඩ අද නැගිටිවා! වැදගත්ම දේ මිනුයා හොල්මන් මේ රෙටි ලෝක වෙන හැමදේම දන්නවා. හැමක්ටම හොල්මන් නොපෙනුණාට හොල්මන් වලට හැමෝටම ජේනවා. ඔක තමයි කනාව. දෙයියන් කියලා අඟ් දැන් මට වෙන රටක ඉපදෙන්න පුත්වන් රා...”

රා ඉමහත් පුදුමයෙන් සමනල් තෙමේ දෙය බලන්නට හැරුණේය.

නමුත් සමනල් මිනුරා පෙනෙන්නට නොයිවේය. රා තම හිස් ඕරුපය පිරිමැද්දෙය. කන් මත පිරිමැද්දෙය. අන පය අය පසග සකලාංගය දැනීන දිගට පිරිමැද් බැලුවේය. වටපිට බැලුවේය. ගස් මත ගල් මත අවකාශය මත හැරි හැරි බැලුවේය. ඒ කිහිපැලනකවත් සමනල් තෙමේ යැලිදු නොයිවේය. සමනල සේයාවකුද කොහොම්වන් ම නොවූයේය.

මොහොනක් නිහිතව, හිස පහත්කාවහන් රා සෙමින් ගෙතින් ඉදිරියට ඇවිදා ගියේය. ඉදිරියට... ඉදිරියට ම... නුමුත් ඒ ගම්මානය දෙකට නම නොව තවිම කිසිවෙනු නොදත්, කටවරකු හෝ සොයා නොගත් අනිගය රහස්‍යාචාරි සාම්බාම් කථ කුහරය වෙනාට ය!

கவியரை கிடைத்த விரில்லத், ஒங்கித் தூணை ஏப் பைல்லுத் தூளிய டூர் தீயை
கெட்டு கொட்ட வேண்டும் என்று நிர்மாணந்தான் முருங்கிழக்கு கூகு இந்தியாவிற்கு
‘கீதி முருகேஷ்’ காலத் தெவத்தீர்வுக்கும் அப்பு அகிழுவ பீ தீவி, பூவின்கூ
குக்குத் தெருக்கருதீர்வு கொரிக்கொவி சூழ கொரியைன் கூகு கீதி மோவி, தெவத்
கூயைதீர்வு ஓகியூடு காநிதநய அவினாவுக்கு பூத்துவு கூகுவூதுவின்கீரி ரூப
கூதுவில்லத் தீவுக்கீதி, டூகி பீப்பு பிள்ளை சாலூ கிழு கூட அதூர்த்தீக
டூகீவிவகீத் தூப்புக்கீது தீவு அவைவுவினு கிடைக்குத்தூது பூத் தூவிடுத் தீ
கொரிக்கொவி அப்பு ஦ூரத்தீவு மேகி காநிதநய அவினாவு கூது ய.

അക്കാദിമിയിൽ നിന്നും പഠിച്ച അവളുടെ പഠനത്തിലൂടെ അവൾ മാത്രം ഒരു വിജ്ഞാനിയായി പരിശീലനം ചെയ്യാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. അവൾ സിസ്റ്റം എഞ്ചിനീയർ ആയിരുന്നു. അവൾ പഠനത്തിലൂടെ അവൾ മാത്രം ഒരു വിജ്ഞാനിയായി പഠിച്ച അവൾ സിസ്റ്റം എഞ്ചിനീയർ ആയിരുന്നു.

එය ප්‍රතිඵාච පිළිබඳ කාරණාවක් තොට්ටේ. එමෙන්ම එය කඩිකාව පිළිබඳ කාරණාවක් ද තොට්ටේ. ව්‍යුහයේ ම එය පුදු යාපා ගොඩනෑවීමක් ද තොට්ටා වන්නේය. එය ප්‍රථිසාය පිළිබඳ කාරණායයි. නිරිමාණකරුවෙක් හමු අතිශය රැඳූ ගැඹුරු ප්‍රවිහායක් අත්වින්දු යුතු ය. මේ රියක්නා ව්‍යුහෙක් ය.

“සින් මුරුක්කු” අභුජ විසින් වැදෙරුමේ ගොඩනැගීමේ හරහා මේ කෙරීකතාකාර ශිහුවක්කාර හරෝයායා සහංස්දෙයන්ට ඇගිමුව වන්නේ තමන් සතු ගොඩික භා පාධනාත්මික පිටිතයේ එග පෘෂ්ඨ ප්‍රවිධාරණය කරමින් යා

ଶ୍ରୀମତୀ ପାଦମଣିକାନ୍ତା
2024 ଶ୍ରୀମତୀ ପାଦମଣିକାନ୍ତା

සරසවි පකාශනයේ

更多資訊請上網查詢：www.sohu.com

Short Stories

R-1200 do ISBN 978-955-31-3258-1

Rs 1200.00 ISBN 978-955-31-3258-1

9 789555 132381

卷之三

all credit goes to authors